DEMONUL UCIS

Anne K. Joy

DEMONUL UÇIS

de

Anne K. Joy

SERIA DEMONILOR:

Demonii iubirii, Demonul ucis, Demonii trecutului

Conținutul acestei cărți este rodul imaginației mele, iar orice asemănare cu realitatea (numele personajelor, descrieri, locații, întâmplări etc) este întâmplătoare.

Pentru toți cei care m-au susținut să scriu povestea celor doi. Cecile și Matthew.

Pentru cei care i-au îndrăgit în cartea precedentă.

Pentru cine m-a motivat să pun povestea lor pe hârtie.

Mulțumesc tuturor celor care au citit „Demonii iubirii"!

CAPITOLUL 1

Natalia Peterson nu fusese întotdeauna o femeie bogată, însă luptase din greu ca să găsească un soț cu suficienți bani încât să-i sastifacă orice capriciu. Nu-i păsa dacă era necesar să calce peste cadavre ca să ocupe o poziție înaltă în societate, iar „micul secret" al soțului ei nu o incomoda nici măcar puțin. Trata cu indiferență orientarea sexuală a acestuia și își căuta alinare, mângâiere și satisfacere în patul amanților ei. Lui David nu-i păsa de indiferența, infidelitățile și nici de răutatea care creștea în ea de la o zi la alta. Nu-i păsa că nu era o mamă devotată pentru că nici el nu era tatăl perfect.

Era o femeie nu doar ambițioasă, ci și frumoasă pentru că anii nu își puseseră amprenta asupra trupului ei și încă reușea să atragă în plasa ei un bărbat pe care și-l dorea. Cât despre ambiție, până să intre Ian în posesia moștenirii lăsate de tatăl lui, se ocupase de afacerile familiei. Curând, Cecile se căsătorea și urma să-și primească partea care i se cuvenea, iar Natalia, eliberată de sarcinile din testament, își propusese să plece într-o călătorie prin Europa. În mai puțin de patru zile, Cecile Peterson și Matthew Anderson își uneau destinele la altar, în fața lui Dumnezeu și a invitaților lor, apoi ea era liberă să călătorească și să se bucure de viață.

Relația cu copiii ei nu era departe de cea din copilăria lui Cecile și Ian. Și totuși, de Cecile era ceva mai apropiată. Ian era diferit, fiind bărbat, și oarecum își regăsea personalitatea și

duritatea în el. Ian se înţelegea mai bine cu Eliza, soacra lui, decât cu propria mamă, însă Nataliei nu-i păsa.

- Iubito, murmură Ian la urechea soţiei lui.

Abia răsărise soarele afară, iar Ian şi Jessica se aflau încă în pat, dezbrăcaţi după o noapte de dragoste. Reîmpăcările sunt întotdeauna cele mai dulci.

- Jess, repetă el în speranţa că de această dată o să primească un răspuns.
- Da... şopti ea puţin neclar.
- În cincisprezece minute o să plec, zise el dându-se jos din pat şi îndreptându-se către dressing. Cecile o să treacă astăzi pe aici?
- Da, peste o oră. Vrea să pregătim ceva pentru diseară, a răspuns ea cu jumătate de gură.
- Nu înţeleg de ce să vă stresaţi cu aşa ceva când oricum o să se ocupe mama de toate, dar în fine... voi femeile ştiţi mai bine.
- Ce vrei să spui, întrebă Jessica trezindu-se de-a binelea.
- Nimic, a bătut el în retragere. Nu mă cert cu tine astăzi.

Apoi s-a apropiat de ea ca să o sărute.

După ce şi-a primit sărutul de „bună dimineaţa", ziua i s-a înseninat.

- Ador dimineţile, i-a spus ea cu zâmbetul pe buze.
- Şi eu, dar nu şi atunci când trebuie să plec la muncă, ci doar când pot să stau cu tine în pat şi să...

- Shhht... îi tăie repede vorba. Mai bine te grăbeşti să ajungi la birou ca să-ţi termini treburile mai repede. La ce oră ne vedem diseară?
- Ţinând cont că la ora şase suntem aşteptaţi la cină, o să încerc să ajung acasă înainte de ora cinci. O să avem timp suficient să ajungem la cină.
- Ştii, mă tot întreb ce este cu mama ta de ne-a invitat pe toţi la cină. Oare vrea să-şi îmbunătăţească relaţia cu voi?
- Să nu ne grăbim să tragem concluzii. Cred că o face strict cu ocazia nunţii lui Cecile şi am acceptat să merg acolo doar de dragul ei, însă ştim amândoi că nu se comportă ca o adevărată mamă şi nici nu nutreşte sentimente materne.

Jessica se uita pierdută la Ian şi nu putea să nu-i dea dreptate. Pe de o parte avea un presentiment de rău augur şi se ruga să se înşele în privinţa soacrei ei.

- Crezi că Cecile a discutat cu Matt, s-a trezit ea întrebându-l.
- N-am nici cea mai mică idee şi nici nu-ţi recomand să te bagi în asta.

Jessica a dat să răspundă, însă Ian nu i-a pemis.

- Ştiu că îţi pasă de ei, însă este mai bine să-şi rezolve singuri problemele. Dacă ne-am amesteca le-am face mai mult rău.
- Şi la fel o să fie dacă nu facem ceva. Dacă o forţăm să-i spună, o să se supere pe noi. Dacă păstrăm tăcerea,

Matt o să afle mai târziu şi o să ne condamne pentru că nu i-am spus.

- Tocmai de aceea este mai bine să nu ne implicăm. Pe de o parte este mai bine să-i spună lui Matt şi astfel să-şi descătuşeze sufletul, dar pe de altă parte este posibil să se producă o ruptură între ei şi Cecile să sufere şi mai mult.
- Ai dreptate, dar corect este să-i spună înainte să afle din altă parte.
- Poate, răspunse Ian. Am plecat.

Impecabil îmbrăcat, Ian s-a apropiat din nou de Jessica şi a sărutat-o suav la început, ca mai apoi să o devoreze.

- Plec acum pentru că altfel există riscul să ajung la birou mai târziu cu o oră. Şi văzu zâmbetul de pe buzele ei. Ne vedem diseară.
- Ok. Sună-mă când îţi este dor de tine, i-a spus Jessica în urma lui.
- În acest caz poţi să-ţi iei telefonul aproape, răspunse el din holul casei.

Şi uşa s-a auzit închizându-se în urma lui. Nu a trecut mult timp şi Jessica resimţea golul lăsat de plecarea lui Ian. Ştia că o s-o sune în câteva minute, dar nu o mulţumea pe deplin. Trebuia să se înveţe cu stilul lui de viaţă, deşi îi era greu.

Dimineaţa lui Cecile nu debutase deloc bine. Spre dimineaţă a fost victima unui coşmar şi, deşi nu-şi amintea cu exactitate ce visase, simţea în interior neliniştea pricinuită de acesta. Şi de parcă nu era suficient, i se instalase o uşoară durere de cap şi se încăpăţâna să nu ia vreo pastilă care să o scape de acea migrenă. Îşi preparase un ceai de tei şi îl servea în linişte la masa din bucătărie. Apoi avea să se pregătească să meargă la Jessica, să-şi mute ultime lucruri în casa pe care Matt o achiziţionase ca să locuiască acolo împreună, iar seara avea să şi-o încheie cu cina dată în cinstea lor de către mama ei. Nu avea chef să iasă din casă, dar nici nu a putut să-şi refuze mama.

Îşi simţea sufletul încărcat pentru că încă nu discutase cu Matt despre mizeria prin care trecuse şi era aproape hotărâtă să o facă în această seară. Pentru Natalia, Ian şi Jessica nu mai constituia un secret, însă Matt era singurul dintre toţi cei prezenţi care nu cunoştea acel secret. Pe lângă acest lucru, trebuia să audă din gura ei înainte să afle de la alţii. Dar, în mod evident, nu putea să i se confeseze decât după terminarea cinei.

S-a ridicat uşor de pe scaun şi s-a dus să-şi spele ceaşca şi farfurioara. Apoi s-a dus în dormitor să se pregătească de plecare, deşi ieşitul din casă se număra printre ultimele lucruri de care avea chef în acel moment.

Jessica vorbise vreme de câteva zeci de minute cu şeful ei din Seattle şi îl pusese la curent cu schimbările care urmau să aibă loc în cel mai scurt timp la una dintre librăriile din New York. Paul Anderson a ascultat-o cu atenţie, i-a mai dat câteva sfaturi şi i-a cerut să-l ţină la curent cu reorganizarea librăriei. Dacă Jessica era cea care se ocupa de acest proiect, Paul ştia că nu are nici măcar un singur motiv pentru care să se îngrijoreze. Jessica îi dovedise cât de mult se implică, dar şi capacităţile ei în acest domeniu.

Ziua nu se anunţa prea bună, dar fiecare moment trebuia trăit la timpul lui. Îmbrăcată într-o pereche de jeanşi şi un tricou lejer, căuta prin bucătărie tăvile lui Susan, menajera casei. Cu Susan aproape că nu se întâlnise deloc de când se căsătorise cu Ian. Era o doamnă mai în vârstă, îşi făcea foarte bine treaba prin casă, dar o făcea în aşa fel încât să nu-i deranjeze şi să nu-şi facă simţită prezenţa. Când Ian locuia singur în apartament, Susan putea să se ocupe de treburile ei pe parcursul zilei, însă acum îi era puţin mai dificil pentru că trebuia să ia în calcul şi programul Jessicăi şi să stabilească împreună când putea să vină la apartament. Când cei doi erau împreună, nici vorbă să stea prin preajma lor. Pe lângă pasiunea lor înflăcărată pe care nu se prea sfiau să şi-o arate, ştia cum este să fii tânăr şi îndrăgostit, aşa că voia să-i lase să se bucure de intimitatea lor.

Printre zgomotele produse de tăvi, în timp ce stătea în genunchi şi căuta prin mobila de bucătărie, Jessica a auzit soneria. S-a ridicat şi a dat buzna la uşă ca să o deschidă. Pe partea opusă a uşii stătea Cecile cu părul ei brunet strâns într-

un coc şi un zâmbet fals – dar aproape perfect mimat – pe buze.

- Cecile, poţi să minţi pe cine vrei, dar nu şi pe mine.

Şi zâmbetul ei a dispărut într-o clipită, trecând pragul uşii.

- Parcă eşti un copil bosumflat că mama nu i-a luat M & M. Ce s-a întâmplat?
- Nimic, a replicat ea tăios.

Cecile s-a îndreptat către bucătărie, unde s-a aşezat pe unul dintre scaunele de la masă. Jessica a scos două ceşti în care a turnat cafea proaspătă, fierbinte şi aburindă, apoi le-a pus pe masă.

- Nu mă simt în largul meu, a zis Cecile. Am o nelinişte care nu-mi dă pace de azi de dimineaţă. Simt un nod la baza gâtului care nu mă lasă nici măcar să respir.
- Sunt emoţiile dinaintea nunţii. Tu cel puţin ai un nod, replică Jessica în timp ce-şi ridica privirea în tavan, dar eu am avut două.
- Nu ştiu dacă sunt emoţiile, cât gândul că Matt ar putea să se răzgândească după... după ce află. Înţelept era să-i fac acea mărturisire înainte să ne oficializăm relaţia. Acum risc să fiu părăsită înainte să ajung la altar sau ca el să se căsătorească fără să se gândească la consecinţe şi să se aleagă praful de mariajul nostru.
- Draga mea, Matt nu este Ian şi ţi-am mai spus-o. Tu nu o să ai ghinionul să treci prin ce am trecut eu şi asta se

datorează faptului că Matt te iubeşte, este un bărbat cu capul pe umeri şi o să te apere de orice rău.

Cecile şi-a luat câteva secunde de gândire, apoi şi-a aplecat uşor capul spre umărul drept în semn că oarecum a avut dreptate în ceea ce a spus. A luat o gură de cafea fierbinte şi apoi a întrebat-o:

- Oare?
- Cu siguranţă. În fine, mai bine mi-ai spune ce vrei să pregătim, a îndemnat-o Jessica. Am căutat printre tăvile lui Susan şi cred că am găsit una potrivită.

Prietena ei şi-a îndeptat privirea către uşile deschise ale dulapului din dreapta ei, la răscoala care avusese loc în interiorul acestuia.

- Se vede, a răspuns Cecile cu un ton suficient de serios încât să izbucnească amândouă în râs.
- Da, da, da... ştiu că nu sunt puse în ordine, dar de asta mă ocupam când ai sunat la uşă. O să mă ocup chiar acum de ele. Tu serveşte liniştită cafeaua şi spune-mi ce vrei să pregătim.

Jessica s-a pus din nou în genunchi în faţa dulăpiorului şi a început să pună fiecare tavă la locul ei, încercând să nu facă zgomot prea mare.

- M-am gândit la o plăcintă de mere pentru că este unicul desert de care mama s-ar atinge sau la o tartă cu fructe.
- Să înţeleg că nu vrei un desert prea dulce, iar dulceaţa să vină mai mult de la fructe.

- Da. Mama are grijă să-şi menţină silueta şi nu face niciodată excese. Mă îndoiesc că la vârsta ei o să arăt la fel de bine.

Iar Jessica nu şi-a putut ţine în frâu nici gândurile şi nici gura.

- Dar mama ta nu s-a recăsătorit de când a rămas văduvă? Arată foarte bine şi mă îndoiesc că nu a primit cereri în căsătorie.
- Nu şi nici nu cred că o să accepte ca un bărbat să îi intre legal în viaţa ei.
- De ce nu? întrebă ea uşor surprinsă.
- Ar accepta doar în cazul în care el ar fi mai bogat decât ea, în rest îi place să fie independentă şi să nu împartă ceea ce are.
- Atunci, cu fericirea şi iubirea cum rămâne?
- Mama a iubit întotdeauna ceea ce a făcut-o cea mai fericită.
- Adică?
- Adică banii.

În fond, avea dreptate ce îi spunea Cecile. S-a ridicat şi s-a apucat să scoată ingredientele necesare pentru desertul de diseară.

- Bine, dar cu voi cum rămâne? Mă refer la tine şi la Ian, a întrebat Jessica după un moment de tăcere.
- Să zicem că am făcut parte din decor, i-a răspuns Cecile ridicând dintr-un umăr. Cu mine tot a păstrat legătura şi a fost puţin mai apropiată, însă cu Ian... eh,

oftă ea, cu el are o relaţie mai proastă decât o are cu tine.

- Ştiu asta, a replicat Jessica, dar cu mine nici nu vorbeşte. Continui să mă întreb de ce a fost de acord cu mariajul nostru.
- Oh, dar faptul că nu ţi-a făcut scandal nu înseamnă că a aprobat mariajul acesta. Ian nu mai ascultă de ceva vreme de ea şi nu se lasă dus de nas. El face ceea ce vrea şi nu cere aprobarea vreunui apropiat. Mai degrabă o ascultă pe Mary, chicoti ea.

Iniţial, Jess a schiţat un zâmbet, apoi şi-a amintit de ziua precedentă.

- M-am întâlnit ieri cu Mary şi era bucuroasă că am trecut pe acolo. Aproape că îşi terminase programul şi am ieşit să bem o cafea.
- Te preţuieşte mult, Mary. Este convinsă că Ian a făcut cea mai bună alegere atunci când s-a oprit la tine, i-a spus Cecile cu zâmbetul pe buze.
- Da... a răspuns Jessica lăsând să se simtă o apăsare în vocea ei, iar Cecile nu a trecut-o cu vederea.
- Ce s-a întâmplat?
- Mi-a spus că Lauren a revenit la New York, a zis ea dintr-o răsuflare.

Cecile a rămas suprinsă în prima etapă, apoi şi-a dat seama unde bate prietena ei.

- Şi eşti geloasă... ţi-e teamă că Ian o să te părăsească.
- Nu, a răspuns ea. Poate că sunt geloasă, recunoscu ea.

Uşor, Jessica Peterson s-a aşezat pe un scaun, gânditoare, şi a început să servească din cafeaua neîndulcită pe care o pregătise de ceva timp, dar care era caldă încă.

- Şi de ce nu discuţi cu el, a întrebat-o Cecile ridicându-şi braţele şi dându-şi ochii peste cap.
- Aceasta este problema. Că aş fi vrut să aud de la el şi se comportă de parcă nici nu a văzut-o.
- Dacă-l baţi la cap, o să îl înveţi să nu-ţi mai spună niciodată. Mai aşteaptă o vreme şi apoi întreabă-l direct. Poate a uitat să-ţi spună sau nu a prins momentul oportun sau poate a vrut să te ţină departe de supărări.
- Poate... a zis Jessica oftând.
- Dar tu ce ai auzit mai exact? a întrebat Cecile curioasă, dar temătoare nu care cumva fratele ei să fi făcut vreo prostie demnă de neiertat.
- Mi-a spus subtil că Lauren a venit cu o zi în urmă pe la birou şi că ştia despre ea că plecase din New York. Cert este că a venit să-l vadă pe Ian şi că au petrecut împreună câteva zeci de minute în biroul lui.
- Crezi că te-a înşelat? a întrebat Cecile repede, nemaifiind nici ea sigură de fidelitatea lui Ian, şi luă repede încă o înghiţitură din cafeaua ei.
- Nu cred... Nu ştiu, Cecile, însă ideea este că voiam să aflu de la el. Poate îţi dai seama cum m-am simţit să aflu de la Mary.
- Da... răspunse ea gânditoare. Şi nici măcar nu poţi să-i scoţi ochii fără să o pui pe Mary în postura de femeie bârfitoare.

- De aceea nici nu discut cu el despre temerile mele. Pe de o parte am încredere în el şi trăiesc fiecare moment la intensitate maximă, ignorând aceste episoade întunecate.
- Bărbaţii nu vor înţelege niciodată femeile, mărturisi Cecile. Văd bârfă în orice adevăr care nu este pe placul lor. Dar cum se face că Mary ţi-a spus acest lucru, nu de alta, dar nu obişnuieşte să se amestece în lucrurile care nu o privesc.

Jessica şi-a luat ceaşca goală de pe masă şi s-a dus să şi-o spele repede, gândindu-se la întâlnirea pe care a avut cu Mary.

- Am adus vorba de ea. Imediat după nuntă, lui Ian i-au fost trimise câteva scrisori şi felicitări, doar că nu îi erau adresate lui, ci mie. O cunoşti pe Mary şi îţi poţi da seama că mi le-a trimis imediat. Atunci am aflat de Lauren şi de relaţia ei cu Ian.
- Şi cum aţi ajuns să discutaţi despre ea? întrebă Cecile pe un ton de uimire.
- Mi-am amintit de acest episod, i-am mulţumit din nou, dar pentru că mi-am amintit de ea, Mary a observat că ceva s-a schimbat şi că entuziasmul meu a dispărut. M-a întrebat ce s-a întâmplat şi cum nu pot să fiu altfel decât sinceră, i-am spus că Lauren a încercat astfel să ia legătura cu mine şi să-mi povestească despre dragostea lor.
- Ce dragoste?! izbucni Cecile nervoasă, suficient cât să o sperie şi pe Jessica. Scorpia, continuă ea, nu ştie

decât să bage zâzanie, însă Ian n-ar da pe ea nici măcar un morcov degerat.

Atunci, prietena ei a izbucnit în râs de reacţia lui Cecile, de felul în care se agita din cauza lui Lauren.

- Se spune ceapă degerată, draga mea, dar dacă tu vrei să faci aluzie la morcovi... a zis Jessica zâmbind cu dublu înţeles.
- Ai înţeles ideea, replică ea cu nasul în vânt, şi asta contează. Sunt sigură că Ian nu este atât de prost încât să moară după o femeie ca ea. Dar continuă să-mi povesteşti, o îndemnă Cecile.
- În fine, atunci mi-a spus că trebuie să mă înarmez cu răbdare şi încredere pentru că tipa a revenit. În acel moment mi-am dat seama şi am întrebat-o dacă nu cumva a venit la birou.
- Adevărul este că nici nu avea unde în altă parte să o vadă, dar ştii tu oare ce mă întreb?
- Spune-mi, a însemnat-o Jessica în timp ce îşi spăla mâinile pentru a începe să pregătească aluatul pentru plăcintă.

Cecile s-a ridicat de la masă ca să-şi spele ceaşca şi apoi să se apuce de treabă.

- De ce tipa nu se plictiseşte şi continuă să se învârtă în jurul lui Ian?
- Pentru că Ian nu vrea să pună capăt relaţiei cu ea, a spus Jessica pe un ton domol. Este de datoria lui să stabilească ce vrea de la viaţă, pe cine vrea în ea sau nu

şi să facă ordine. Eu nu pot să-i impun, însă să nu se aştepte să fac totul cum vrea el şi să accept frimituri. Gata cu resturile!

Din senin a auzit aplauze. Cecile aplauda şi afişa un zâmbet larg de parcă o anunţase că este Miss World.

- Asta vreau să aud mereu de la tine. Dacă nu te comporţi ca atare cu el, are grijă să-ţi ofere lucruri mărunte. Dar spune-mi când ai de gând să-i reproşezi de...
- Niciodată, i-a tăiat ea repede vorba. O să aştept să-mi spună el sau să facă ceva greşit şi să mă determine să-mi pierd încrederea în el.

Oftă pentru a multa oră pentru că obosise de atâtea neînţelegeri, secrete şi propoziţii spuse pe jumătate. Ca oricare altă femeie, Jessica îşi dorea un cămin stabil unde să găsească încredere, dragoste şi respect.

- Mai bine schimbăm subiectul şi vorbim despre voi.
- Eu şi Matt?
- Evident. Asta dacă nu care cumva ai vreun amant, zise Jessica pe un ton glumeţ.
- Oh, nu, nu, nu.
- Atunci continuă, dar nu înainte să-mi spui dacă vrei să cerni făina sau să cureţi merele. Le-am spălat eu deja şi le-am pus să se scurgă apa de pe ele.
- Fac merele eu şi mai bine te ocupi tu de aluat.
- Ok. Te ascult.

Jessica şi-a pus făină în sită, iar Cecile şi-a mutat merele pe masă, începând apoi să le cureţe de coajă şi seminţe.

- Aseară a dormit la mine, dar nici nu termină bine fraza că Jessica a şi oprit-o.
- Dar nu crezi că era bine să păstraţi o oarecare distanţă în aceste zile?
- Şi ai impresia că suntem prea apropiaţi? întrebă Cecile punându-şi braţele în brâu şi adoptând o faţă cât se poate de serioasă.
- Da. Doar aţi făcut sex. Ce se putea să fie mai apropiat de atât?
- Se pare că Ian ţi-a luat minţile, începu Cecile să o certe. Am zis că a dormit la mine, nu că am făcut sex. Se întâmplă uneori să rămână peste noapte şi s-a pus problema sexului, dar asta nu înseamnă că am şi făcut-o.

În acel moment, Jessica parcă era şocată, s-a oprit din treaba ei şi a fost cât pe ce să o întrebe dacă este virgină, însă şi-a dat seama la timp ce prostie era să spună.

- Nu aţi făcut sex până acum?

Cecile a dat din cap că nu.

- Dar am crezut că tu... că el... mă rog, că voi aţi trecut la etapa următoare.
- Nu, replică Cecile cu sfială. Am fost de multe ori în acest punct, am mimat sexul, am avut orgasm, însă Matt nu m-a forţat niciodată, iar eu n-am putut să o fac înainte să-i spun de acel episod îngrozitor.

- Înţeleg şi e firesc să faceţi asta, dar tu, nu de puţine ori ai lăsat să se înţeleagă că aţi făcut-o.
- Mda... zise ea întorcându-se la merele ei, ştiu, dar nu puteam să-l pun pe el sau pe mine într-o postură proastă. Ştim amândouă ce bărbaţi fustangii avem lângă noi. Dacă dai din casă ceva care nu le scoate în evidenţă calităţile lor din intimitate, au impresia că s-a dărâmat vreo piramidă sau marele zid chinezesc. Şi-n plus, mă simţeam prost să fiu considerată anormală.
- Dar dacă nu faci sex până nu te simţi pregătită, nu înseamnă că eşti mai puţin normală.
- Ştiu şi nu mai pot da timpul înapoi. Acum ai aflat... şi mai află că pe de o parte am încredere în el, dar pe de alta îmi este teamă.
- Te înţeleg, murmură Jessica.
- Mă tem că nu. Nu mi-e teamă de primul contact intim, cât că o să-mi amintesc ceva din... din... încercă ea să spună.
- Nu o să se întâmple asta. Matt o să fie atent.
- Matt mă crede virgină, iar când o să-i spun de acea nenorocire o să se simtă ca ultimul prost, înţelegi? O să dea vina pe mine că i-am ascuns şi are dreptate. O să-mi reproşeze că a aşteptat ca un prost, crezând că sunt virgină şi că realitatea era cu totul alta.
- Cecile, calmează-te, aproape că îi ordonă Jessica. O să fie bine! Comportă-te ca o femeie şi nu ca o fetiţă. Îţi plângi de milă de câteva zile şi ai avut luni la dispoziţie ca să-i spui adevărul, dar nu ai făcut-o. Nu îţi rămâne decât să îi spui astăzi sau să amâni până după nuntă,

zise ea cu autoritate în glas. Nu înţeleg de ce te căsătoreşti cu el dacă nu ai încredere în el.

Cumnata ei o asculta înmărmurită pentru că nu o văzuse niciodată ieşindu-şi din fire şi reacţionând astfel. Cu atât mai mult nu se aştepta ca vreodată să se răstească la ea, însă pe de altă parte era convinsă că avea nevoie de cineva care să o scuture puţin şi să o facă să revină cu picioarele pe pământ.

- Promite-mi că în seara asta scapi de amarul pe care l-ai strâns în tine. Nu te ajută la nimic bun şi o să te urmărească toată viaţa. Spune sincer dacă asta vrei!

Pe obrazul ei a început să curgă o lacrimă, având privirea fixă şi neştiind ce să spună în prima clipă. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, dar acest lucru nu era cu putinţă. Ar fi vrut ca acei monştri să nu se fi născut vreodată, dar nici asta nu se putea schimba.

- Aş... aş vrea să nu se fi întâmplat, însă nu se poate să ne întoarcem în timp, aşa că i-aş căuta şi i-aş supune unor chinuri îngrozitoare până şi-ar da ultima suflare. M-aş răzbuna cu sânge rece pentru ceea ce mi-au făcut, pentru ceea ce mi-au furat. Uneori îmi spun că i-aş omorî fără regrete pentru că şi-ar merita soarta.
- Cecile, o admonestă ea, ştiu că este îngrozitor ce ţi s-a întâmplat şi că ar merita tot răul din lume, dar nu trebuie să-i ai tu pe conştiinţă.
- Îi am oricum, replică ea sec, ştergându-şi lacrimile cu un şerveţel. Şi îţi promit că mâine o să discut cu Matt.

- Bine, a zis ea privind-o fix în ochi, dar fă-o pentru tine, nu pentru mine.

Şi cele două au continuat în următoarele două ore să se ocupe de pregătirea plăcintei cu mere, discutând şi schimbând subiectul. Însă n-au trecut de capitolul bărbaţi, dar cel puţin au încins atmosfera vorbind despre cele mai sexy vedete masculine. Uşor, atmosfera nu mai era atât de apăsătoare, iar spiritul glumeţ al lui Cecile a ieşit din când în când la iveală. Îi plăcea să râdă, să se bucure de viaţă, însă în ultima vreme devenise mai serioasă. Cu cât se apropia marele eveniment, cu atât devenea mai serioasă, uneori nervoasă, alteori stresată şi stresantă pentru cei din jur. Matthew Anderson, logodnicul ei, simţise cel mai bine schimbările ei, iar unica explicaţie plauzibilă era aceea că se apropia ziua nunţii şi implicit noaptea nunţii, o noapte de dragoste pe care ea i-o refuzase şi el o înţelesese perfect.

Cei doi îndrăgostiţi se cunoşteau de ani buni, dar s-au apropiat mult mai mult din ziua în care Cecile i-a prezentat-o pe Jessica şi a angajat-o în calitate de asistentă personală. Chiar dacă relaţia de prietenie dintre Matt şi Ian Peterson, fratele lui Cecile, se răcise după ce Ian îl prinsese cu Amelie, o fostă iubită de-a lui, interpretând greşit ipostaza în care i-a găsit, Matt nu încetase să fie prieten cu Cecile. Nu se vedeau des, dar răceala dintre cei doi bărbaţi nu intervenise şi între ei. Şi totuşi, necazurile Jessicăi au fost cele care i-au adus mai aproape, s-au descoperit unul pe celălalt şi s-au îndrăgostit pe neaşteptate. Cecile şi-a dat seama mai devreme de ceea ce simte faţă de el, însă dacă n-ar fi fost împinsă de la spate de

Jessica, n-ar fi avut curajul să-i mărturisească lui Matt ceea ce simte. Din fericire, destinele lor s-au ciocnit precum două planete, la scurt timp după plecarea Jessicăi la Seattle şi pentru că şi-au mărturisit sentimentele şi au coincis, au început să formeze un cuplu. De atunci trecuse mai mult de un an în care relaţia lor evoluase pas cu pas, şi totuşi, poate nu suficient de mult.

CAPITOLUL 2

După ce au terminat cu sala de judecată pe ziua respectivă, Ian binevoise să-l însoţească pe Matt în biroul lui. După ce mai pierdeau vreo jumătate de oră să-şi ia două dosare şi să traseze câteva sarcini secretarei sale, urmau să plece de acolo spre apartamentul lui Ian şi să se relaxeze până la ora cinei. Ian terminase cu două ore mai devreme decât se aşteptase şi dorea să profite de orice minut liber ca să fie acasă. În schimb, Matt nu avea vreun plan făcut. Cu Cecile nu a mai vorbit de dimineaţă şi părea să-l respingă. O rugase să accepte să o ajute cu mutarea ultimelor lucruri în casa lor, dar ea îl refuzase şi căutase să-l expedieze cât mai repede la telefon.

- Ian, îi atrase el atenţia, oprindu-se din căutat prin sertare.
- Nu-mi cere să te ajut să cauţi dosarele pentru că n-am s-o fac. Sper să fii mai organizat după ce te căsătoreşti, zise el morocănos şi nervos că îl vedea căutând de zece minute cele două dosare.
- Nu, nu, despre asta era vorba.
- Dar?
- Tu sau Jessica aveţi habar de ce se poartă atât de ciudat Cecile?

Lui Ian i-a trecut imediat prin minte ce se petrece cu sora lui, dar nu era de datoria lui să-i spună secretul acesteia. O

făcuse deja cu Jessica şi ştia că nu fusese deloc corect faţă de Cecile, dar era în joc fericirea lui şi trebuia să o facă să înţeleagă în ce mantie neagră îi era învăluit sufletul.

- Nici cea mai mică idee. Chiar mi se pare că este în regulă.
- Crezi? întrebă el uşor ironic.
- Sunt convins, încercă Ian să pară credibil. Cu siguranţă sunt emoţiile dinaintea nunţii. Îmi aduce aminte de Jessica, dar la ea a fost mai rău, a zis el, băgându-şi mâinile în buzunare şi privind spre tavan.
- Cum adică, îl întrebă Matt.
- Nu părea dornică să mă vadă ori să-mi vorbească. Dacă nu era femeie de cuvânt sau dacă n-ar fi fost acel şantaj, poate că nici n-ar fi venit să mă ia de soţ, zise el cu o undă de umor şi lăsând să-i scape un zâmbet. Noroc că am ştiut să o prind în pânza mea de păianjen.
- Ha, dar tu cine eşti, întrebă Matt răzând, Spider Man?

Ian a devenit serios. Şi-a scos mâinile din buzunare şi şi le-a împreunat la piept.

- A venit pentru că se simţea atrasă de tine, doar că era tânără, imatură şi nu dorea să recunoască acest lucru nici măcar în sufletul ei.

Simţindu-se luat în derâdere, Ian nu renunţă la faţa lui serioasă şi-şi privea prietenul ca pe un duşman. Se presupunea că trebuie să-l laude pentru „meritul său", nu să-i râdă în faţă. După câteva momente, Matt a devenit serios şi şi-a amintit de răceala Ceciliei.

- Crezi că s-a răzgândit şi nu ştie cum să se despartă de mine înaintea nunţii? continuă Matt cu întrebările. Poate şi-a dat seama că nu ne potrivim şi nu vrea să-şi rateze viaţa alături de minte.
- Vorbeşti prostii şi decât să mă baţi pe mine la cap, replică Ian pe un ton serios, mai bine discuţi cu ea. Însă nici vorbă de o despărţire. Sunt convins că te iubeşte.
- Ţi-a spus acest lucru?
- Nu, dar eu nu sunt orb ca tine. Poţi să-i citeşti dragostea în ochi.

Şi-a înclinat uşor capul în sens afirmativ, dar nu putea să treacă pur şi simplu cu vederea trecutul lui Ian.

- Nici vedere prea bună nu ai dacă stau să mă gândesc la câte i-ai făcut Jessicăi.
- Acesta este un subiect închis, a zis Ian de parcă se simţea ofensat, şi n-am de gând să-l discut cu tine. Da. am fost un laş şi un fraier, dar m-am trezit înainte să rămân fără soţie. Învaţă de la mine şi mergi să discuţi cu viitoarea ta soţie. Eu am stat prost la acest capitol şi n-am discutat cu Jess. Dacă aş fi făcut-o, eram fericit de mai mult timp şi aveam o familie adevărată.
- Aş face asta dacă Cecile mi-ar permite să o văd, însă trebuie să aştept până diseară. Şi chiar mai mult de atât pentru că atunci este cina şi nu o să putem discuta înainte.
- Am înţeles eu bine sau mama v-a rugat să rămâneţi acolo peste noapte?

- Da, strâmbă Matt uşor din buze, dar Cecile nu vrea şi recunosc că nici pe mine nu mă încântă.

Îl înţelegea perfect de ce nu-şi doreşte să locuiască o noapte sub acoperişul soacrei lui, şi uşor înălţă din sprâncene şi-şi închise ochii pentru o secundă. Pentru el era dificil şi să participe la cină, însă de dragul cuplului trebuia să depună eforturi şi să menţină lucrurile sub control. Se aştepta ca Natalia să fie egoistă, autoritară şi să strice într-un fel sau altul seara, ceea ce complica lucrurile şi Ian nu credea că s-ar mai putea abţine să nu-i aducă reproşuri mamei lui.

- Mai bine ai căuta dosarele mai repede şi ne-am îndrepta spre casă. Mergi cu mine sau vrei să o vezi pe Cecile?

Matt a scos dosarele, le-a pus într-o geantă şi s-a uitat serios spre el.

- Ţi-am spus că nu vrea să mă vadă. Nu sunt atât de prost încât să nu mă prind de subtilităţile ei.
- Faceţi cum vreţi.

Ian a vrut să părăsească biroul, dar şi-a amintit de promisiunea făcută Jessicăi, aceea de a-i cumpăra o casă pe care să o amenajeze în mai puţin de nouă luni.

- Matt, crezi că ai putea să-mi dai datele de contact ale agentului tău imobiliar.
- Sigur, replică el.

Matt şi-a luat geanta şi au ieşit împreună din biroul său.

- Vrei să-ţi cumperi ceva?

- Da, o...
- Pe mâine Ingrid, zise Matt.
- La revedere domnule Anderson, răspunse ea.
- O casă, continuă Ian văzând că este ignorat. Aş vrea să-mi vând toate celelalte proprietăţi pentru că nu am amintiri plăcute în ele, şi să iau o casă unde să locuim eu şi Jess.
- O să-ţi dau datele când ajungem la maşină.

Ian a apăsat butonul de la lift.

- Până la finele săptămânii viitoare, cu puţin noroc găsiţi casa visurilor voastre.
- Aş vrea să se grăbească puţin pentru că nu vreau să pierd timpul. O să fie nevoie să angajez pe cineva care să o renoveze şi cu siguranţă o să mă cert cu Jessica pentru că o să vrea să se implice mai mult decât este cazul.

Liftul a ajuns la etajul lor. Au urcat în ascensor şi i-au dat comanda să coboare la parter.

- E normal să se implice ţinând cont că o să locuiască acolo.
- Da, dar nu vreau să o streseze absolut nimic. Destul că nu vrea să renunţe la slujba ei. Ieri îmi povestea că în curând trebuie să se gândească la idei pentru sărbătorile de iarnă, la decoraţiuni şi la tot felul de materiale.
- Nu văd de ce te îngrijorezi atât timp cât ea face ce-i place şi nu se simte surmenată, replică el sec.

- Pentru că dacă este însărcinată nu vreau să pună în pericol viaţa ei sau a copilului.

Matt s-ar fi înecat dacă ar fi băut sau mâncat ceva în acel moment. Dat fiind că nu făcea nici una, nici alta, putea doar să-l privească surprins.

- Am luat-o de la zero, i-a răspuns Ian folosind un ton serios, şi vreau copii, vreau o familie.
- Ţinând cont că tu spui asta, lasă-mă să fiu neîncrezător, zâmbi ironic Matthew.

Nu a mai primit replică, Ian rămânând fără cuvinte la ironia prietenului său. Au coborât la maşinile lor, Matt i-a înmânat cartea de vizită a agentului la care a apelat el pentru căutare unei locuinţe potrivite pentru el şi viitoarea lui soţie, apoi şi-au dat mâinile şi fiecare a plecat la treburile lui. Matthew se răzgândise, alegând să meargă la logodnica lui şi nu să-l însoţească pe Ian în apartamentul acestuia.

Cecile revenise acasă de aproximativ o oră, iar între timp îşi făcuse un duş şi se pregătise pentru seara care urma. Nici acum nu avea vreo motivaţie, dar trebuia să o facă. Îmbrăcase o rochie elegantă, crem, care îi ajungea până la genunchi, bretele late care cădeau exact pe umeri, punându-i în evidenţă talia de viespe, picioarele zvelte, gâtul subţire şi puţin din claviculă. Alesese nişte pantofi cu platformă în aceeaşi nuanţă, accesorii fine, elegante, iar părul ei închis la culoare îl prinsese

într-un coc simplu. Pentru că avea ochii negri şi urma să participe la o cină, a ales un machiaj simplu, uşor accentuat în zona ochilor pentru a-i pune în evidenţă. Arăta elegant şi i se potrivea stilul.

Când Matthew a ajuns la uşa ei, Cecile tocmai terminase să se aranjeze. Nu-i plăcea să petreacă mult timp în faţa oglinzii sau să se gândească mult timp cu ce să se îmbrace.

I-a deschis uşa şi i-a permis să intre. Matt îi părea obosit, îngândurat, iar tot ce a putut să facă a fost să-l salute şi să-i zâmbească. Era îmbrăcat în costum, părul îl avea puţin răvăşit, iar ochii lui căprui îi trădau suferinţa şi toate supărările pe care le acumulase în ultimul timp.

A trecut pragul uşii, s-a aplecat să o sărute, însă aşteptările lui Cecile au fost înşelate. Ea se aştepta la un sărut pe buze, dar în schimb a primit unul rapid în colţul buzelor. Uşor dezamăgită, ea şi-a muşcat uşor buzele. Matt a trecut pe lângă ea şi nu s-a oprit până nu a ajuns în dreptul canapelei pe care s-a aşezat ulterior. Cecile a închis uşa şi l-a urmat.

- Mă bucur că ai venit să mă vezi, a zis ea fără să-şi dea seama că minte şi descoperind acest lucru abia după ce deschisese gura.

Matthew încă păstra tăcerea.

- Vrei să te servesc cu ceva? l-a întrebat ea simţindu-i răceala.

Nici acum nu i-a răspuns şi nici nu a privit-o.

- Matt? Matt eşti bine?

Pentru câteva secunde, tăcerea a continuat să fie în preajma lor.

- Nu, a răspuns el brusc.

Cecile a fost şocată de răspunsul lui atât de sincer.

- Ţi s-a întâmplat ceva, l-a întrebat ea cu inima bătându-i cu putere în piept.
- În timp ce mă îndreptam spre tine mi-am dat seama că mă doare ceva, răspunse el domol.

Ea a rămas complet fără cuvinte şi aştepta ca el să-i spună despre ce este vorba.

- Draga mea, mă doare sufletul, i-a spus el mutându-şi privirea spre ea.

Respiraţia ei se accelerase, iar gura i se încleştase. Se aştepta ca Matthew să rupă logodna cu puţin timp înainte să ajungă la altar.

- Ştiu că mă minţi, că îmi ascunzi ceva. Poate vrei să ne despărţim, dar nu vrei să mi-o spui, dar nu-mi doresc să te forţez. Decât un mariaj prost, mai bine burlac pe vecie, dar ştiu că nu ţi-am distrus ţie viaţa.
- Matt... a fost singurul lucru pe care Cecile a putut să-l spună.

El i-a cuprins mâna şi s-a răsucit spre ea.

- Nu vrei să te căsătoreşti cu mine? o întrebă el sincer şi demoralizat.

- Matt, ce ți-a venit să mă întrebi așa ceva, răspunse ea tulburată. Bineînțeles că cel mai mult pe acest pământ îmi doresc să fiu alături de tine indiferent de rolul pe care l-aș avea în viața ta.
- Atunci, a spus Matt pierdut, atunci de ce te porți de parcă sunt demn să-ți fie milă de mine sau de parcă nu mă suporți? Spune-mi, Cecile! ordonă el și o strânse mai tare de mână.

Gândul ei a zburat la Jessica, la îndemnul ei de a nu mai păstra tăcerea și de a amâna acest moment, la promisiunea de a-i spune lui Matt cât mai curând, însă simțea acel nod în gât. Se gândea că dacă nu o face acum, o să amâne la nesfârșit pentru că este o lașă și pentru că nu vrea să-l piardă sau să o înțeleagă greșit. Ar fi vrut să țipe de durere, să dispară din acel peisaj și să nu se afle într-o asemenea ipostază.

- Nu pot, izbucni ea și se ridică imediat de pe canapea.
- De ce, o întrebă Matt pe un ton ridicat și la fel ca și ea, s-a ridicat de pe canapea ca și când era indignat că Cecile avea un secret față de el și că îl ducea de nas.
- Pentru că o să te pierd, zise ea plângând și lăsându-și umerii să i se cutremure.
- La dracu!

Matt a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere.

- Spune-mi! Spune-mi sau o să mă duc la dracu pentru că îmi arzi sufletul cu tăcerea, răceala și secretul tău.

O simțea în brațele lui că încă plângea și că îi tremura corpul.

- Nu pot! Nu pot! Nu pot! continua ea să spună la pieptul lui. O să mă judeci şi nu o să mă înţelegi.

Braţele lui au strâns-o mai tare.

- Ai pe altcineva, a întrebat el cu durere în glas. Pot să înţeleg asta, Cecile.

Auzind acest lucru, s-a simţit jignită şi l-a împins cu putere. Braţele lui s-au deschis involuntar, iar ea s-a eliberat din strânsoarea lor.

- Cum poţi să spui aşa ceva? l-a întrebat idignată.
- Dar ce altceva vrei să cred? Vrei să cred că mă iubeşti şi totul e perfect. Nu este, Cecile. Chiar deloc. Mă respingi ori de câte ori aş vrea să-ţi fiu aproape. Nici măcar aseară când am dormit aici şi ţi-am mai simţit căldura şi vrei să cred că suntem bine. Poate tu eşti bine, însă nu şi eu.
- Am fost violată, a spus ea rar, punând accent pe fiecare cuvânt şi strângând din dinţi.

Matthew rămase fără cuvinte şi arăta de parcă încetase să mai respire.

- Cu patru ani în urmă m-au luat cu forţa într-o maşină şi m-au dus în locul lor mizer, în acel iad în care sper să putrezească şi să plătească pentru fiecare lucru pe care mi l-au făcut mie sau oricărei alte fete.

El o privea adânc în ochi, nevenindu-i să creadă ceea ce Cecile îi spunea. Îl şoca şi îl înnebunea în aceeaşi măsură.

- Asta ai vrut să auzi. Acum ai aflat şi dacă vrei să mă părăseşti pentru că sunt un rebut sau un om de nimic, fă-o fără să te uiţi în urma ta.

Îndemnul ei l-a trezit la realitate şi a rupt tăcerea.

- Cum poţi să crezi asta despre mine? Bineînţeles că nu o să plec şi nu o să te condamn pentru ceva care s-a întâmplat fără voia ta. Dar... dar cum s-a întâmplat acest lucru? Unde era Ian ca să te protejeze?
- Ian nu era obligat să stea după mine. Avea viaţa lui şi nu este vinovat pentru cele întâmplate.
- Cine a fost cel care ţi-a făcut asta?
- Vrei să spui ei, iar el a săgetat-o cu privirea, pentru că au fost doi. Şi nu, nu-i cunosc şi nici Ian nu ştie cine sunt.
- Deci sunt liberi, constată el.

Cecile a înclinat din cap, confirmându-i bănuiala.

- De ce Ian nu a făcut ceva ca să-i găsească? întrebă el furios.
- Pentru că... pentru că eu nu-mi amintesc cum arătau. M-au drogat şi m-am trezit abia la spital. Abia dacă îmi amintesc câteva secvenţe din timpul violului, dar nu şi faţa lor.
- Bastarzii! Şi atunci cine ţi-a spus că erau doi?
- Doi au fost cei care m-au răpit şi bănuiesc că tot ei au fost cei care...
- Bine, dar poliţia nu a anchetat cazul?

- Nu, răspunse Cecile brusc. Mama a spus că e mai bine să nu atragem atenţia că acest episod, să nu afle vreo cunoştinţă sau chiar presa.
- Aşa că a băgat mizeria sub preş, spuse el scârbit de reacţia celei care urma să-i fie soacră. Cum a putut să facă aşa ceva tocmai cea care ţi-a dat viaţă şi se presupune că trebuia să te iubească şi să te apere?
- Ştii bine că mama nu este aşa cum o văd ceilalţi. Pentru ea contează aparenţele, nu copiii.
- Dar tatăl tău nu s-a mobilizat să-i găsească pe nenorociţi?
- Cum putea să facă asta ţinând cont că a murit?

Şocul se prelungea şi îi dădea impresia lui Matt că a devenit peste noapte un actor în rolul principal dintr-o telenovelă.

- A suferit un atac de cord la aflarea veştii şi a murit pe loc. N-am ajuns nici măcar la înmormântare pentru că zăceam în spital şi încercam să mă recuperez psihic. Uneori mă simt vinovată de moartea lui, alteori mă simt pângărită de atingerile acelor bărbaţi lipsiţi de scrupule.
- Cecile... draga mea Cecile, murmură el, luând-o din nou în braţe şi strângând-o la pieptul său ca să-i dea putere, să o protejeze şi să-i arate că are un umăr pe care să plângă ori de câte ori o să simtă nevoia.

Nu mai avea nevoie să afle nimic. Pentru el era suficient cât să-l facă să-şi dorească să-i găsească pe cei doi şi să-i ucidă pentru că au distrus viaţa Ceciliei. Mama o părăsise când

avea mai mare nevoie, tatăl decedase, Ian dăduse dovadă de indiferenţă, iar Matt ştia că trebuie să-i vorbească cât mai curând şi să-i ceară socoteală. Nu i se părea că stă în firea lui Ian să nu-i găsească pe violatori şi să-i pedepsească.

- Acum mă simt mai bine că ţi-am spus, şopti ea.

Matt a sărutat-o tandru pe frunte.

- Jess avea dreptate, continuă Cecile.
- În ce privinţă, întrebă el curios.
- Că e mai bine să fiu sinceră cu tine şi să nu mă mai las frământată de teama că o să fugi de lângă mine.
- Jessica ştia? asta îl indigna.

Cecile şi-a dat seama că nu i-a picat bine această „informaţie".

- A aflat zilele trecute, când a decis să se mute din nou în apartamentul lui Ian. Simţeam că trebuie să mă confesez cuiva şi să-i ceară părerea.
- Aş fi vrut să-mi spui mie prima dată şi să nu mă chinui cu răceala ta.

Şi a sărutat-o din nou pe frunte, dar de această dată mai apăsat.

- Ştiu, însă aşa am simţit atunci.
- În fine, era de aşteptat să-i fi spus cu mai mult timp în urmă. Se pare că ai ales să-i ascunzi şi ei. Dar gata cu acest subiect. Sunt supărat că mi-ai ascuns, mă înnebuneşte că a trebuit să păţeşti tu aşa ceva, sunt

şocat de ceea ce mi-ai spus şi nici nu ştiu cum să reacţionez.

- Doar ţine-mă în braţe, Matt, te rog. Vreau să uit totul şi să nu mai discutăm niciodată acest subiect. Cu tine vreau să încep o nouă viaţă.
- Aşa o să fie... o nouă viaţă.

Matt a ridicat-o în braţele lui şi deşi Cecile ţinea un pic capul aplecat, el a reuşit să o sărute pe buze, să i le guste şi să i le frământe uşor. S-au aşezat din nou pe canapea, dar Matt a insistat să-şi ţină iubita pe picioarele lui, în braţele lui puternice, sărutând-o şi alintând-o aşa cum ea nu-i mai permisese să o facă în ultima vreme. Simţise dorul acestor clipe şi acum se bucura de ele. Pentru a multa oară şi-a dat seama că o iubeşte pe această fiinţă angelică. Un înger şi în acelaşi timp micul lui drăcuşor. Fusese de multe ori capul răutăţilor în relaţia Jessicăi cu Ian şi obişnuia să intre în probleme sau să facă şotii în momentul şi la locul nepotrivit. Nu putea să nu o iubească, aşa cum nu putea să respire dacă relaţia lor ar fi încetat vreodată cu adevărat. Nu ar fi încetat să o iubească nici dacă Universul s-ar fi destrămat sau dacă inima lui ar fi fost scoasă şi tăiată mărunt, mărunt. Chiar şi atunci, fiecare bucăţică din inima lui ar fi bătut din dragoste pentru ea, pentru Cecile.

Nu-şi dorea altceva decât să oprească timpul în loc şi să rămână acolo pentru o vreme. Doar ei doi, îmbrăţişându-se şi iubindu-se.

CAPITOLUL 3

Înainte de ora cinci, Cecile se desprinse din brațele iubitului ei și își refăcu repede machiajul. I se întinsese din cauza lacrimilor și nici nu putea fi vorba să se rezume la a-l retușa. Matthew rămăsese în apartamentul ei în tot acest timp, iar atunci când ea își refăcea machiajul, el intrase în baie ca să-și facă un duș fierbinte. Costumul și l-a înlocuit cu cel de rezervă pe care îl avea în mașină. Tocmai pentru că nu se știa când are nevoie de un alt costum, se obișnuise să-și pună unul în mașină.

Cu câteva minute înainte să iasă pe ușă, Matthew a tras puțin de timp, sărutând-o pe Cecile, deși ea îl „acuza" că o să fie nevoie să-și dea cu ruj la fiecare cinci minute din cauza lui. Și-a strecurat mâna în buzunar și de acolo a scos o cutiuță de bijuterii. A deschis-o încet și a scos de acolo un lănțișor extraordinar de fin lucrat, având ca medalion un safir înconjurat de diamante.

- Știu că nu se potrivește cu ținuta ta, dar vreau să ți-l ofer acum.

Matt era emoționat și reușea să transmită acest lucru, determinând-o astfel pe Cecile să-i preia emoțiile, însă la un nivel mai mare.

- Matt, suspină ea, este superb.

- Crezi? întrebă el afişând un zâmbet în colţul gurii şi devenind extrem de sexy.
- Da.
- A fost al bunicii mele şi l-a păstrat cu sfinţenie.

A ridicat uşor din umeri, lăsând să se simtă respectul şi dragostea pe care o purta bunicii lui care murise cu ani în urmă.

- Mi l-a dat mie, însă faptul că l-a păstrat înseamnă că a fost valoros pentru ea. Ştiu că şi-ar fi dorit să-l ofer cuiva care să-l preţuiască la fel de mult ca şi ea.
- Înseamnă foarte mult pentru mine că te-ai gândit să mi-l oferi şi o să-l port în această seară chiar dacă tu spui că nu se potriveşte ţinutei mele.

Cecile s-a întors cu spatele la Matt, iar el a înţeles de ce a făcut acest lucru. Ea a simţit răceala colierului, iar acest lucru i-a umplut sufletul de bucurie, făcând-o să simtă un foc de emoţii în interiorul ei şi lacrimi fierbinţi în ochi.

Matt i-a prins colierul la spate, apoi i-a mângâiat tandru gâtul şi i l-a sărutat. Apoi Cecile s-a întors cu spatele, i-a zâmbit cald şi l-a lăsat să o sărute. Buzele ei erau moi şi dulci ca mierea. I le-a savurat şi a ademenit-o să le deschidă pentru a-i permite să pătrundă şi să-i atingă limba cu a lui. Sărutul îi învăluia în dragoste şi făcea să dispară totul în jurul lor.

Când sărutul s-a terminat şi au revenit cu picioarele pe pământ, ea şi-a deschis încet ochii – de parcă încă mai savura sărutul – şi şi-a muşcat încet buza inferioară.

- Jessica o să mă invidieze pentru colier. O să-i placă mult, zise ea amuzată, atingând colierul cu degetele.

Matt i-a zâmbit şi i-a oferit braţul lui, apoi au părăsit apartamentul Ceciliei.

În curtea imensă şi plină de verdeaţă, au intrat două maşini de teren – un Lexus RX 400h condusă de Ian şi un Infiniti FX35 la volanul căreia se afla Matt. Ambele, modele ale anului 2006. Cei doi au preferat să vină separat, mai ales Matt, care era puţin furios pe Ian, însă cele două femei au păstrat legătura încă de când au plecat de acasă şi astfel s-a potrivit să ajungă împreună la locuinţa somptuoasă a Nataliei Peterson.

Au lăsat maşinile în faţa casei, lângă o fântână arteziană de mari dimensiuni şi care avea în mijloc doi îngeri de sexe diferite. Când au coborât din maşină, Matt şi-a ignorat prietenul, fetele şi-au zâmbit, s-au salutat şi s-au lăsat conduse de una dintre servitoarele Nataliei. Cei doi le-au urmat.

Casa era impunătoare, avea două etaje şi era construită şi amenajată în stil clasic. Prima intrare făcea trimitere în holul principal unde se aflau scările care făceau legătura între parter şi cele două etaje. Scări late, acoperite cu un covor roşu, iar de la jumătatea parterului se separau, permiţând accesul către etaje pe ambele părţi, pe partea stângă şi pe partea dreaptă. Tot aici, Natalia alesese să poziţioneze un ceas înalt cu pendul.

Într-un fel, Jessicăi îi amintise de filmul „Titanic" pe care îl văzuse de câteva ori, dar erau departe de a se asemăna decorurile. Natalia alesese totul cu mare atenţie, colecţionase tablouri pe care le aşezase cu gust în întreaga ei casă, piese de mobilier care aveau acel aer vechi, lămpi, podele, covoare, modele pentru pereţi.

Imediat după ce au intrat în casă, Natalia cobora mândră scările casei sale. Părea tânără, emana eleganţă şi feminitatea prin toţi porii ei. Dacă Ian nu i-ar fi fost fiu, Jessica ar fi fost geloasă. Cecile nu putea să se gândească la asta. Logodnicul ei îi era credincios şi simţea acest lucru.

- Dragii mei, zise Natalia, nu vă puteţi imagina cât de mult mă bucur să vă văd pe toţi patru aici.

S-a apropiat de ei şi i-a îmbrăţişat pe rând – Cecile, la care a prelungit puţin îmbrăţişarea de parcă nu o mai văzuse de ani buni, apoi pe Matt sărutându-l pe obraz, pe Jess căreia i-a aruncat fugitiv un sărut pe obrazul stâng.

- Jessica, nu ne-am mai văzut de foarte mult timp, zâmbi ea uşor forţat.
- Împrejurările au fost de vină, a făcut ea o pauză, doamnă Peterson.

Ian nu a vrut să accepte vreun gest din partea mamei lui şi a fost nevoie să o privească în ochi, ca ea să-şi dea seama şi să nu încerce să se apropie de el.

- Să mergem în camera de zi, i-a poftit gazda. Cecile, condu-i tu te rog. Eu o să comand ceva de băut înainte să fie gata masa.

- Bine, mamă, înclină ea din cap în semn afirmativ. Dar ia te rog şi plăcinta cu mere.

Cecile îi înmână mamei sale pachetul în care pusese plăcinta la care lucrase în acea dimineaţă cu Jessica.

- Mulţumesc. Se numără printre deserturile mele principale şi sper că ai pregătit-o cum îmi place mie.
- Da, mamă... fără mult zahăr, şi îi zâmbi dulce şi fals acesteia.

Natalia s-a retras să discute cu una dintre servitoare, iar cele două cupluri au mers să aştepte în camera de zi. Pereţii erau crem deschis, în centrul camerei se afla o masă rotundă, joasă, pe de o parte o canapea cu trei locuri, pe de altă parte o alta cu două locuri şi un fotoliu, toate îmbrăcate în piele, un covor mic, dreptunghiular, pus sub masă, un şemineu. În lateralele canapelei cu trei locuri se aflau alte două măsuţe rotunde pe care se afla câte o lampă şi decoraţiuni florale. Stilul clasic se regăsea şi aici prin intermediul mobilei şi al decoraţiunilor.

Cecile şi Matt au luat loc pe canapeaua mai mare, iar Jessica şi soţul ei pe cea cu două locuri.

- N-ai mai fost de mult timp aici, nu-i aşa? l-a întrebat Cecile pe fratele ei.
- De câteva luni bune. Şi nu muream de nerăbdare, îi zâmbi el fals, strângând mâna soţiei lui.
- Ian, îi întrerupse Matt gândurile acestuia, aş vrea să discutăm înainte de masă dacă se poate.

Nu putea să mai amâne momentul. Trebuia să discute cu el, să-i pună câteva întrebări şi să afle cum s-au petrecut lucrurile şi din punctul lui de vedere.

- Sigur, răspunse el uşor surprins.
- Un birou sau o cameră ceva mai retrasă ar fi perfectă.

Ian ridică uşor din umăr.

- Sigur, zise el.

Şi se ridică de pe canapea, apoi s-a îndreptat spre uşă. Matthew l-a urmat, lăsând doamnele să discute ca între femei până erau anunţaţi că cina este gata.

- Despre ce vrei să vorbim? îl întrebă Ian în timp ce deschidea uşa unei camere unde se afla un birou, intrând cu repeziciune acolo. S-a întâmplat ceva cu vreun caz comun?

Auzi uşa închizându-se în urma lui.

- Cecile... şopti el.

Cei doi s-au aşezat pe cele două fotolii puse la dispoziţia lor.

- Ce-i cu ea? Nu pare să fi păţit ceva rău, zise Ian sec.
- Cecile este un caz comun.

Faptul că prietenul lui o spusese pe un ton serios şi oarecum ironic, că îi spusese „caz comun", l-a determinat să creadă că e posibil să fi aflat ceva din secretul Ceciliei.

- Ce vrei să spui? îl întrebă Ian.
- Tu ştii foarte bine la ce mă refer.

Timp de câteva zeci de secunde, cei doi au lăsat tăcerea să se aştearne.

- Înţeleg că nu mi-ai spus despre trecutul ei şi că nu era de datoria ta să faci asta, însă nu pot să trec cu vederea că ai fost laş.

Matthew începea să schimbe tonul şi să devină treptat unul furios.

- Iar eu te înţeleg că eşti furios pentru că i s-a întâmplat asta, dar nu mă condamna pentru că nici nu-ţi poţi imagina prin câte am trecut şi nici nu am de gând să intru în amănunte. S-a întâmplat. fiecare dintre cei care o iubim pe Cecile, regretăm acea zi, dar dacă ea a mers mai departe, atunci şi noi trebuie să procedăm la fel. Dacă stăm să „înviem" mereu acea zi cumplită, o să o facem să retrăiască acele momente iar şi iar.
- Ha, râse el scârbit. Asta este soluţia ta? Să laşi totul în voia sorţii?
- Şi ce vrei să fac? Am visat de sute de ori cum îi omoram, dar din păcate nu s-a întâmplat şi în realitate. Niciodată nu o să-ţi poţi imagina cum este să asişti neputincios la violul propriei tale surori, pentru că dacă

stau să mă gândesc, deşi nu am fost prezent, aşa m-am simţit după ce am descoperit ce i s-a întâmplat.

Îl asculta cu atenţie şi simţea ura din vocea lui Ian, un sentiment pe care îl nutrea la rândul lui faţă de făptaşi.

- Aş vrea să mă ajuţi să-i găsim, a spus Matt.
- La ce bun? Să-i chinui sau să-i omori?
- Ambele, răspunse el dintr-o suflare. Merită ce-i mai rău. Simt că dacă o să îi găsesc vreodată nu o să mă pot controla şi o să-i ucid. Trebuie să plătească pentru ceea ce i-au făcut, cu propria lor viaţă.
- Nu o să te ajute cu nimic, i-a răspuns Ian. Nici pe tine şi nici pe ea. Orice rău alegi să faci, nu o să îndrepţi răul ei.
- Şi-mi ceri să accept că sunt în libertate şi episodul se poate repeta? întrebă el mâhnit.
- Nu. Îţi cer să ai grijă de ea pentru că mai devreme sau mai târziu, viermii se vor întoarce – şi îşi plecă privirea în podea.

Replica lui Ian l-a pus imediat pe gânduri şi pe de o parte nu-i venea să creadă.

- Violul a fost plătit, nu?

Răspunsul l-a găsit în privirea lui Ian, acesta ridicându-şi capul şi privindu-l pe Ian cu furie. Meseria pe care şi-o alesese îl învăţase să citească adevărul sau minciuna pe chipul celor implicaţi într-un caz.

- De către cine?

- Cred că am discutat suficient, a zis Ian şi s-a ridicat de pe fotoliu, vrând să părăsească nu doar discuţia, ci şi camera.

Matthew nu i-a permis să plece, ci şi-a înfipt mâinile în sacoul lui şi i l-a ridicat la nivelul gâtului, ca şi când ar fi vrut să-l stranguleze.

- Niciodată nu este suficient când vorbim de Cecile. La dracu! Spune-mi cine a fost în spatele acestui viol!
- Propriul meu tată, îi spuse răspicat Ian. Acum eşti împăcat că ai aflat?

A fost un şoc pentru el. Nu se aştepta la acest răspuns. Treptat l-a eliberat din strânsoare.

- Dar a suferit un atac de cord la aflarea veştii şi a murit pe loc.
- Asta ştie Cecile şi aşa trebuie să rămână.
- Cum poţi să-ţi acuzi tatăl atât de simplu? îl întrebă Matt cu indignare.
- Pentru că David nu a fost tată, ci monstru, un psihopat care ne-a făcut rău. Am protejat-o pe Cecile atât cât am putut, dar atunci şi-a jucat bine cărţile şi i-a reuşit jocul. Am pierdut, dar nu pentru că am vrut.
- Bine, bine, dar cum rămâne cu Cecile?
- Ea trebuie să stea departe de acest subiect şi să nu afle nimic din ce am discutat aici. Eu am terminat să-ţi dau explicaţii. Poţi să-i cauţi şi să-i pedepseşti, însă eu... eu o să-i aştept.

Natalia le ţinea companie de câteva minute şi le adusese sucuri proaspete, naturale. Era o susţinătoare a traiului bazat pe alimente naturale. Cecile se obişnuise cu ideile mamei sale, însă nu înseamnă că le şi accepta. Ura sucurile despre care mama ei îi vorbea aproape de fiecare dată când o suna. Dacă mama ei considera că acestea o ajută să-şi menţină greutatea şi că îi îndepărtau senzaţia de foame, Cecile simţea că acestea îi dădeau poftă de mâncare. De aceea a căutat să nu guste mai mult de două ori din paharul pe care i-l înmânase Natalia. I se părea absurd să consume aşa ceva înainte de masă şi mai ales înainte de cină.

- Delicios, mamă, zâmbi galeş Cecile.

Însă mintea îi spunea cu totul altceva. Până ce şi inima o împingea să verse conţinutul paharului în vaza cu flori de lângă ea, dar ştia că acele flori s-ar fi ofilit dacă s-ar fi hrănit cu un suc pe bază de legume.

- Oh, dar serveşte şi tu, Jessica, o îndemnă soacra ei, zâmbind şi clipind des din gene.

Ea şi-a mutat privirea de două ori de la soacra ei la paharul pe care îl avea în faţă. Verde. Presimţea că nu o să fie extraordinar, însă ce putea să fie atât de deranjant la gustul lui, se întreba în mintea ei.

- Jess, o să ţi se pară delicios. Mama îmi spune mereu că datorită lor se menţine tânără, frumoasă şi sănătoasă.

Împinsă de la spate de Cecile, Jessica a luat paharul în mână, l-a apropiat de buze şi a luat o gură zdravănă. Din nefericire, gestul pe care ar fi vrut să-l facă era total nepotrivit şi de aceea s-a văzut nevoită să înghidă ce avea în gură.

- Nu-i aşa că-i minunat, o întrebă Cecile cu un zâmbet până la urechi.

Şi-a dat seama că prietena ei se amuza.

- O să-i cer reţeta mamei. Sunt convinsă că acest suc o să te ajute enorm pe perioada sarcinii, replică ea încă făcând haz de necaz.

Jessica nu putea să mai spună nimic. Îşi dorea să se ducă acel gust amar pe care îl simţea în gât.

- Sarcină? întrebă Natalia surprinsă. Jessica, cumva eşti însărcinată şi nu mi-aţi spus până acum?
- Nu sunt însărcinată, replică ea încercând să-şi ţină sub control amărăciunea pe care ar fi vrut să o transpună în acele cuvinte. Abia am revenit acasă.

Soacra ei s-a lăsat liniştită pe spate.

- Înţeleg că aveţi o vârstă şi că trebuie să faceţi ce vreţi, dar e mai bine să aşteptaţi o vreme.
- Nu vă îngrijoraţi, o „linişti" ea, o să ne descurcăm.

În acel moment a intrat în cameră cea care se ocupa de aranjarea mesei, o femeie tânără îmbrăcată în uniformă.

- Doamnă Peterson, totul este gata. Sunteţi aşteptaţi cu toţii să luaţi cina.

- Mulţumesc Silvy. În două minute o să fim acolo.

Servitoarea s-a retras, lăsând loc lui Ian şi Matthew să intre, fiecare ducându-se lângă soţia, respectiv viitoarea lui soţie. Natalia s-a ridicat de pe fotoliu.

- Vă invit la masă, dragilor, şi îşi afişă din nou zâmbetul ei aparent cald.

Natalia a fost prima care a părăsit camera, Matthew şi-a luat logodnica de mână şi au urmat-o, iar Jessica a dat să se ridice şi ea. Ian s-a uitat ciudat la paharele de pe masă şi a vrut să-şi potolească setea cu „licoarea miraculoasă", însă tot ce a auzit a fost:

- Nici să nu te apropii de acele otrăvuri, îl îndemnă soţia lui.

Şi ca un soţ ascultător, şi-a retras mâna şi împreună au ieşit din cameră.

- Cine ştie ce ne aşteaptă la cină, zise Jessica ironic. Probabil legături de pătrunjel.

Cecile chicotea pe înfundate pentru că auzise ce spusese Jess şi trăsese cu coada ochiului spre fratele ei.

Cina a decurs mai bine decât se aşteptaseră cei prezenţi. Formală, fastuoasă, liniştită şi fără a se atinge subiecte delicate. Natalia nu a ezitat să-şi arate încântarea cu privire la căsătoria fiicei sale şi mândria pe care o simţea fiind vorba că

un bărbat ca Matt o să-i fie ginere. Cecile ştia că într-un fel, mama ei dorea să o atingă – cu zâmbetul pe buze - pe Jessica şi poate i se iveşte ocazia să se dea drept victimă, însă cumnata ei şi-a păstrat calmul şi şi-a ignorat soacra pe parcursul serii. În ochii lui Ian se citea nerăbdarea să plece din acea casă, iar în ai lui Matt nu putea să vadă nimic. În anumite momente părea serios, iar în altele ca şi cum îl măcina ceva pe interior. Nici nu o mira ţinând cont de mărturisirea pe care i-o făcuse cu câteva ore în urmă, dar pe de altă parte simţea că are legătură cu discuţia pe care o purtase în privat cu Ian. Putea să-l întrebe, dar ceva în mintea ei îi spunea să nu facă acest lucru.

Când Cecile obosise să asculte predicile interminabile şi sfaturile mamei sale, a preluat cuvântul şi şi-a zis că cineva trebuie să pună punctul pe „i".

- Aţi putea să mergeţi undeva în Europa, îi spuse Natalia viitorului ei ginere, la Paris sau...
- Sau avem deja stabilit, mamă, o întrerupse Cecile.

Natalia şi-a ridicat sprânceana stângă, nevrând să înţeleagă atitudinea fiicei sale.

- Unde mergeţi, întrebă ea curioasă.
- Am tot discutat cu Cecile şi astăzi ne-am decis să acceptăm oferta lui Ian şi Jess, de a petrece o scurtă perioadă de timp pe una dintre proprietăţile lor.

Matt şi-a pus mâna peste a lui Cecile.

Ian şi-a mutat repede privirea către el şi a schiţat un zâmbet. Jessica a zâmbit larg către prietena ei. Se bucura că au

decis să petreacă în căsuța din pădure câteva zile din luna de miere. Ei i-au purtat noroc zilele petrecute acolo și știa că o să fie de bun augur și pentru cei doi.

- O să vă placă la fel de mult pe cât ne-a plăcut nou, a spus Jessica.

Natalia nu a putut să treacă peste bucuria și aluziile nurorii sale. Ar fi putut să îi dea o replică acidă, dar nu voia să se pună rău cu Matt sau Cecile. Nici măcar cu Ian care nu ar fi ratat ocazia să-și apere soția într-un mod neplăcut.

- Cred că este timpul să ne retragem, zise Cecile ridicându-se de pe scaun.

Jessica s-a ridicat la rândul ei. Îi ajunsese cât o suportase pe Natalia și mai trebuia să facă acest lucru peste trei zile.

- Mulțumim pentru cină, spuse aproape șoptit, Jessica.
- Eu vă mulțumesc pentru că ați fost prezenți și că mi-ați oferit momente atât de frumoase, zise Natalia cu grație. Sper să ne revedem curând în aceeași formulă.

Domnii și-au luat iubitele la braț și au părăsit camera în urma Nataliei, aceasta insistând să-i conducă până la mașinile lor, unde i-a sărutat și îmbrățișat călduros.

- Cecile, Matt, număr orele până la căsătoria voastră.
- Și noi, mamă. Mulțumim!
- Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi spuneți și o să fiu acolo pentru voi.

Cecile şi-a îmbrăţişat mama pentru ultima oară şi a intrat repede în maşină alături de logodnicul ei.

Natalia şi-a luat la revedere şi de la fiul ei, apoi de la Jessica.

- Jessica, nu am avut cea mai bună relaţie, dar sper să putem lăsa trecutul în urmă – Natalia zâmbi – şi să ne îmbunătăţim relaţia. Contează pe mine dacă ai vreodată nevoie de cineva care să te asculte sau să-ţi dea o mână de ajutor.

Nora ei o privea uimită.

- Ştiu cât de mult înseamnă Elizabeth pentru Ian şi aş vrea să fiu o a doua mamă pentru tine. Poate cu timpul Ian o să mă accepte din nou în viaţa lui, dar în calitate de mamă.
- Doamnă Peterson, murmură Jess neştiind ce să spună în continuare...
- Doar sună-mă dacă pot să-ţi fiu de folos.
- O să ţin cont. Vă mulţumesc!

Natalia a îmbrăţişat-o călduros preţ de câteva secunde. Apoi s-a desprins din îmbrăţişare şi a lăsat-o să urce în maşină. Când automobilele au început să se pună în mişcare, le-a făcut cu mâna, iar cea mai surprinsă a fost Cecile pentru că mama ei nu obişnuia să o conducă nici până la uşă.

CAPITOLUL 4

Mai erau două seri pe care trebuia să le petreacă singură în apartament. Lipsa lucrurilor ei, timpul rămas până la nuntă şi faptul că era seară, îi dădeau o stare de nelinişte. Muzica pe care o asculta la laptop şi vinul roşu erau singurele care-i ţineau companie. Matt îi promisese că o să treacă mai târziu pe la ea şi pe de o parte o încânta. O încărca pozitiv atunci când era în preajma lui, însă pe de altă parte, seara trecută fusese serios şi sobru. O adusese repede acasă, refuzase să urce şi îşi luase rămas bun de la ea. Nu putea să fie altceva decât un semn rău. I-ar fi plăcut să ştie dacă ceva îl deranja, dar nu putea să-l oblige să-i vorbească din moment ce nici ea nu a fost sinceră cu el de la bun început. Cecile se gândea că cel mai probabil se simţea rănit.

După aproximativ zece minute în care a analizat situaţia, Cecile i-a deschis uşa logodnicului ei. Îi oferise o cheie lui Matt, dar refuzase cu desăvârşire să o folosească atât timp cât nu era vorba de o urgenţă.

Nici măcar un sărut de „bine te-am găsit". Ea i l-ar fi dat cu plăcere pe cel de „bine ai venit". Doar i-a zâmbit, a salutat-o şi s-a oprit la primul fotoliu care i-a ieşit în cale.

- Am crezut că ajungi mai târziu.
- Nu. Am terminat mai devreme şi m-am simţit lipsit de puteri ca să mă uit peste un alt caz.

Şi-a desfăcut nodul de la cravată şi şi-a dat-o jos. Cecile nu a văzut altceva decât o mişcare sexy pe care urma să o vadă aproape în fiecare zi a vieţii sale. Dar mai presus de asta, îşi dorea să simtă dragostea lui.

- Atunci... era mai bine să mergi direct la tine acasă şi să te odihneşti.

Matt se uita ciudat la ea, neînţelegând unde bate.

- Nu trebuia să te deranjezi pentru mine, azvârli ea din mână, vrând să arate că nu-i pasă, deşi o ardea sufletul din cauza nepăsării lui. Mă descurcam şi singură cu liniştea acestui loc.
- Ce vrei să spui, a întrebat el.
- Că nu trebuia să-ţi iei din timpul tău nepreţuit ca să-mi alini singurătatea. Aş fi comandat pizza şi m-aş fi distrat cu băiatul care-mi bătea la uşă.

După ce că a avut parte de o zi infernală la birou, acum trebuia să suporte indiferenţa şi infidelitatea iubitei sale. Furios s-a ridicat în picioare şi cu paşi mari s-a apropiat de ea. Mâinile şi le-a înfipt în braţele ei şi a zguduit-o uşor.

- Ce e cu tine? Cum poţi să-mi spui aşa ceva, fie şi în glumă? izbucni el.
- Chiar vrei să ştii?
- Evident!
- De când am discutat, mai ales de când am plecat ieri de aici, te-ai schimbat radical. Ieri mi-ai reproşat că eu sunt cea care s-a schimbat şi că sunt rece cu tine, dar

de aseară tu eşti cel care mă ignoră. Vreau să ştiu ce e cu tine.

Cecile şi-a ridicat cu putere braţele, apoi le-a lăsat jos pentru a se putea desprinde din strânsoarea lui şi a-şi manifesta indignarea.

- Sunt obosit şi frustrat. Da, frustrat pe întreaga situaţie.

A simţit că inima ei şi-a găsit liniştea.

- Matt, a şoptit ea şi şi-a plecat privirea.

El i-a pus degetele sub bărbie şi i-a ridicat capul.

- Iartă-mă iubito pentru că sunt un nesăbuit.

Pentru a se convinge că primeşte iertarea Ceciliei, şi-a unit buzele cu ale ei şi a săruta-o timid la început, apoi lasciv. I-a sărutat buzele şi a pătruns cu limba atunci când ea şi-a întredeschis gura. O frenezie, un joc erotic, pasiune, dragoste şi putere la un loc.

Braţele ei au urcat lin şi i-au cuprins gâtul lui Matt. El i-a simţit atingerea şi a încetat să o mai sărute astfel, mutându-se cu sărutările în şir, îndreptându-se spre gâtul ei. Ştia cât de mult îi place să fie sărutată pe gât, muşcată de lobul urechii, să-i fie sărutaţi sânii şi abdomenul. În timp ce îi săruta gâtul şi îi dădea o stare de excitaţie amestecată cu senzaţia de gâdilat, capul ei s-a lăsat uşor pe spate, iar Matt nu a rezitat tentaţiei de a-l sprijini cu mâna, înfigându-şi degetele în părul ei. Aparent delicat, el avea grijă ca uneori să-şi strângă degetele în pumn şi să o domine prin acest gest.

Nu auzea decât suspinele ei încărcate de pasiune şi dorinţă.

Gata cu cuvintele dure şi răceala care intervenise între ei.

Şi-a tras mâna din părul ei şi cu un gest rapid i-a scos tricoul. Adora asta la ea. Întotdeauna îl aţâţa cu tricourile ei mulate în zona sânilor, purtate evident, fără sutien. Iar el nu putea să treacă niciodată cu vederea modul în care ea îl ispitea, dar putea doar să lase impresia falsă că nu observă. Însă nu-i ieşea întotdeauna şi sfârşea iubind-o fără a ajunge până la final sau până la esenţa actului sexual.

Pentru câteva secunde a pus stăpânire din nou pe buzele ei şi în acelaşi timp i-a prins picioarele cu braţele lui musculoase şi i le-a ridicat la nivelul şoldurilor ei, permiţându-i Cecilei să-i cuprindă mijlocul cu picioarele. Şi-a desprins buzele de ale ei şi a văzut-o cum îşi muşcă buza inferioară – un tic de-al ei care-l excita şi-l trimitea cu gândul direct la sex.

Cu o mână o susţinea de mijloc, cu cealaltă îi frământa un sfârc, iar gura lui era ocupată cu celălalt sân. Nu, nu mai suspina, ci se arcuia, îşi împingea trupul în al lui şi implicit îşi lăsa capul pe spate. Ar fi putut să o facă a lui chiar atunci pentru că de un lucru era sigur, şi anume că dorinţele lor coincideau şi erau la fel de puternice.

Continuând să o ţină aşa, a dus-o până în camera ei şi nu a lăsat-o jos decât atunci când au ajuns lângă pat. Înainte de a se întinde lângă ea, i-a dat jos blugii, iar el a rămas la bustul gol după ce şi-a desfăcut cămaşa. Purta la gât un colier bărbătesc în formă de corn pe care i-l dăruise Cecile când au

sărbătorit primul an împreună. Îi cădea pe piept şi îi punea în evidenţă pectoralii, dându-i un aspect de bărbat cu personalitate, puternic, pasional şi sexy. De atunci nu se despărţise niciodată de el şi îl purta chiar şi la birou, pe sub costum.

Ea stătea întinsă pe spate, sprijinită pe coate, cu picioarele puţin îndoite şi îl chema din priviri. Matt, excitat fiind, nu a mai amânat vreo clipă şi s-a aşezat deasupra ei, punând stăpânire pe trupul ei, sărutând-o, atingând-o, mângâind-o. Capul lui Cecile era lăsat din nou pe spate, permiţându-i lui să se ocupe ocupe de trupul ei, să o satisfacă. Din senin, Matt a auzit-o murmurând ceva. La început nu a înţeles, aşa că a urcat cu sărutările pe trupul ei, în timp ce o atingea în locul ei cel mai intim. Ajunsese să o sărute pe gât când a înţeles ce spunea.

- Vreau să fiu a ta...

Matthew s-a oprit din sărutat şi a privit-o în ochi. Cecile l-a privit la rândul ei şi a vrut să-l sărute, dar tot ce a primit de la el a fost o privire ciudată şi o respingere prin retragerea capului, dar şi a mâinilor de pe corpul lui. S-a ridicat în picioare şi şi-a căutat cămaşa ca să şi-o pună din nou pe el.

Ea nu înţelegea reacţia lui.

- Trebuie să plec, a spus el fără să o privească.

Era şocată de felul în care el se comporta.

- Reacţionezi ca o femeie, i-a spus indignată.

Brusc, el s-a uitat la ea şi a văzut-o stând în şezut, sprijinită în mâini.

- Am greşit cu ceva? a cotinuat ea.
- Nu, nu tu.
- Nu s-ar putea spune asta după reacţia ta. Am impresia că te-am jignit cu ceva, că am greşit ceva sau că nu sunt demnă să te culci cu mine, izbucni Cecile.
- E vorba de mine, nu de tine, zise el, şi îşi luă cămaşa de pe jos.
- Explică-mi ca să pot înţelege ce s-a întâmplat mai devreme.

Ceva a cedat în interiorul lui, venind spre ea şi aşezându-se lângă. I-a pus cămaşa lui pe ea şi a luat-o în braţe.

- Simt că te grăbesc, că te determin să iei decizii pe care nu le vrei.
- Dar asta nu este adevărat. Mi-am dorit şi vreau în continuare să facem acest pas.
- Da, dar oare eşti sigură că eşti pregătită?

Cecile a simţit că balanţa se înclină.

- M-am gândit la acest lucru şi mi se pare firesc să merg mai departe, să fiu cu tine, să mă dedic ţie, să împărţim totul. Aşa cum trebuie să fie orice cuplu.
- Cecile, braţele lui au cuprins-o cu putere pentru o secundă, nu vreau să fim orice cuplu. Tu eşti tu, eu sunt eu, noi suntem noi şi vreau să ne comportăm ca atare. Trebuie să faci ce simţi, atunci când simţi, dar fără să te laşi manipulată de diverşi factori.

A simţit-o cum a suspinat în braţele lui.

- Vreau să facem sex, vreau să facem dragoste şi mi-am dorit asta dinainte să avem această relaţie. Nici nu ai idee de câte ori te-am dorit când eram aici, la birou, pe stradă, cu Jessica sau cu Ian lângă noi. Dar acceptă-mă în interiorul tău pentru că aşa vrei şi simţi tu. Astfel ne asigurăm că nu o să ai regrete.

Cecile şi-a ridicat capul şi l-a privit cu ochi trişti.

- Dar asta simt, Matt. Până acum am avut o reţinere şi pentru că simţeam că te mint şi nu era cinstit faţă de tine, dar mi-am dorit de multe ori să mergem până la capăt. Îmi doresc cu adevărat şi regret mai mult că nu se întâmplă. Prefer să regret că s-a întâmplat, decât că am pierdut aceste şanse.
- Ce prost sunt şi norocos în aceeaşi măsură.

Şi a tras-o subit într-un sărut pătimaş, lăsându-se amândoi pe spate. Când sărutul a luat sfârşit, el a continuat săţ-i vorbească.

- O să te fac a mea, dar nu în seara asta. Am aşteptat atât vreme şi pot să mai aştept două nopţi.

Ea ar fi vrut să protesteze, dar Matt şi-a pus degetul mare pe buzele ei.

- Dar ţi-o jur că în noaptea nunţii n-ai să-mi scapi nici dacă o să fugi de mine.

Cecile i-a zâmbit şi l-a lăsat să-şi pecetluiască jurământul cu un sărut care a copleşit-o.

În după amiaza de dinaintea nunții, Cecile și-a scos telefonul și a citit mesajul text care îi ajunsese de curând.

„Ești acasă? Putem să ne vedem?”

Era de la Jessica. A apăsat pe tasta cu funcția „răspunde” și i-a scris:

„Ajung în cincisprezece minute. Ne vedem acolo.”

I se părea bizar mesajul prietenei sale și simțea că în spatele acestuia se ascunde o urgență sau o problemă. Avea oricum emoții pentru a doua zi și nu-și găsea liniștea. Acum avea un motiv în plus să fie neliniștită.

Jumătate de oră mai târziu, tensiunea crescuse. Pregătise cafeaua, o pusese în cești și acum sorbea din ceașca ei și o privea pe Jessica.

- Acum ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat sau o să mă lași să explodez din cauza stresului?
- Ian îți spune ceva? o întrebă ironic, Jessica.
- Ai fi putut să-mi spui asta de la început și aș fi înțeles esența – fratele meu este un idiot. Vrei să spui că din cauza lui m-ai ținut ca pe ace?
- Bineînțeles că nu. Draga mea, după ce o să te căsătorești, o să înveți printre primele lecții că bărbatul niciodată nu este singur vinovat. Întodeauna are un complice cu ajutorul căruia te sabotează pe tine și mariajul vostru.

- Ce vrei să insinuezi?
- Nimic, aproape că ţipă Jessica. Sunt furioasă pe bărbatul care mi-e soţ. Abia m-am abţinut să-i dau câteva palme pentru jignirea pe care mi-o aduce pe la spate.
- Jess, înnebunesc de nervi dacă nu-mi spui mai repede ce a făcut, a subliniat Cecile fiecare cuvânt pe care l-a pronunţat.

A respirat profund şi a început să-i povestească.

- M-am dus să văd cum merg lucrările la librărie şi pentru că era ora prânzului, am fost şi să-mi surprind soţul, nu doar cu vizita mea, ci şi cu o invitaţie la masă. Doar ce am ajuns la biroul lui Mary, am salutat-o, am întrebat-o ce face Ian şi nici n-am primit răspunsul complet că i s-a deschis uşa de la biroul lui.

Cecile simţea că suspansul o omoară.

- De acolo a ieşit o femeie înaltă, frumoasă, cu bust siliconat şi măreţ. Şi de parcă nu este suficient ce ţi-am spus până acum despre ea, tipa era mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată. Primul gest pe care l-a făcut când a ieşit din cabinetul lui, a fost să-şi tragă puţin de fustă, ca şi când...

Şi se opri din detaliat pentru că simţea cum o apucă furia pe Ian şi pe femeia în cauză.

- Şi... zise Cecile exasperată.
- Era scorpia de Lauren.

Cecile s-a lăsat pe spate, simţindu-se dezamăgită de ceea ce făcea fratele ei. I se părea incorect faţă de Jessica şi refuza să-i înţeleagă motivele.

- Ai vorbit cu el?
- A condus-o afară din birou. Au venit împreună până la biroul lui Mary, apoi ea i-a transmit o mie de bezele şi s-a dus singură la lift. Nici nu pot să-ţi descriu ce am simţit, mărturisi ea pe un ton trist. M-a salutat şi cu greu i-am răspuns pe un ton amabil.
- Şi apoi?
- Apoi m-a întrebat degajat dacă am păţit ceva sau dacă am nevoie de ajutorul lui şi că în acest caz n-am decât să aştept până diseară pentru că el este ocupat.
- Dar pentru Lauren a fost disponibil, îi scăpă lui Cecile.

Abia apoi şi-a dat seama de gafa făcută, însă spunea adevărul. Jessica s-a uitat imediat către ea.

- Da, a avut, dar nu i-am dat satisfacţia asta. I-am spus că am venit să o văd pe Mary şi să o întreb dacă are timp de o cafea şi o masă caldă, dar mi-am găsit scuza ca să plec. Dacă el a spus că este atât de ocupat, am tras concluzia că şi Mary este la fel de ocupată şi nu vreau să le ocup timpul. Biata de Mary a înţeles perfect situaţia mea şi nu a clintit la nimic din ce am minţit eu.
- Diseară nu cred că vrei să te duci acasă, nu? o întrebă Cecile.

Jessica s-a uitat în ochii ei şi i-a zâmbit.

- Bineînţeles că da, dar ţine minte că o să mi-o plătească înzecit pentru umilinţa de ieri, cea de zilele trecute şi cele care vor mai apărea. Am pus stop caracterului meu slab.
- Ce ai de gând să faci? întrebă Cecile surprinsă.

Jessica a început să-i povestească planul ei, pe seama căruia au ajuns să râdă la finalul întâlnirii lor. Cecile ştia că nu o să-i placă lui Ian şi cel mai rău o necăjea că nu o să fie prezentă la vreuna dintre acele scene.

CAPITOLUL 5

Jessica a părăsit apartamentul Ceciliei destul de târziu încât să fie sigură că își găsește soțul acasă. Se mai liniștise pentru că știa că nervii și stresul nu sunt buni parteneri. De la Ian se aștepta să primească indiferență – la fel ca astăzi, la ora prânzului când văzut-o pe Lauren ieșind din biroul lui. Își propusese să îi plătească cu aceeași monedă, să fie oglinda lui, iar Ian să se vadă pe el atunci când se uită la ea.

Ajunsă în fața blocului unde locuia, a băgat mâna în geantă și și-a scos telefonul. A apelat și și-a continuat drumul până acasă. De jos, casa părea îngropată în întuneric, însă era convinsă că el este acasă. Obișnuia să se relaxeze meditând cu luminile stinse.

- Îmi este greu fără tine, a auzit-o Ian vorbind.

El se relaxa în întuneric pe canapeaua din living, cu un pahar de vin roșu. Și-a încruntat fruntea și a continuat să asculte.

- Da, mai ales de serile în care lucram până dimineața.

După zgomotele făcute și-a dat seama că își lăsa geanta jos și că se descălța.

- Amândoi ne concentram mai bine după miezul nopții, decât la începutul serii.

A auzit-o râzând.

- Da, sunt singură, chicoti ea. Nu ştiu unde este acum. N-am vorbit de la prânz şi cred că este la birou. Spunea că este ocupat, dar datorită ţie, programul meu este mai lejer.

Ian fierbea, clocotea din cauza discuţiei pe care o purta soţia lui. Şi era aproape convins că este vorba de Christian Anderson, cel care-i fusese aproape în acel an şi jumătate cât fusese plecată în Seattle.

- Ştii, astăzi vorbeam cu prietena mea pe care trebuie neapărat să ţi-o prezint şi regret că nu poţi să ajungi mâine la nunta ei. Mi-a adus aminte de seara aceea când am fost la filmul ales de tine şi ne-am dat seama că era mai mult romantic decât erotic. Am râs copios când i-am povestit.

Îi venea să spargă zidul care îi despărţea.

„- *Se pare că Cecile este complice*" şi-a spus el în gând.

- Ştii bine că îmi doresc să repetăm acea seară şi am putea să facem asta cât de curând, adică săptămâna viitoare.

„- *Dacă te las să mai ieşi din casă*" replică din nou în gândul lui.

- Ok, trebuie să închid. Am ajuns acasă şi am câteva lucruri de făcut. Da, da, ne reauzim curând, continuă ea după o clipă de tăcere. Sigur că o să-i transmit, i-a replicat amuzată. Mulţumesc! Dacă ai nevoie de ajutor, nu uita că mă poţi contacta oricând.

Aşa şi-a încheiat convorbirea telefonică. A închis ochii şi a oftat suficient de încet încât să nu o audă Ian. Paşii au purtat-o spre bucătărie, vrând să se relaxeze cu un ceai de fructe de pădure şi muzică clasică. A trecut prin faţa lui Ian fără să-l observe că stătea întins pe canapea, undeva în stânga ei, şi nu s-a oprit din mers până nu a aprins lumina de la bucătărie. A deschis repede un dulăpior, şi-a luat un ibric de acolo, a pus apă în el şi l-a pus pe foc. Şi-a luat o cană şi a pus în ea un pliculeţ de ceai, apoi s-a aşezat la masă, uitând să mai pornească muzica. Din instinct s-a uitat la uşa care separa bucătăria de holul principal, iar de tocul uşii stătea rezemat Ian. Nu-l simţise şi nu-l auzise până în acel moment.

- Nu ştiam că eşti acasă, minţi ea afişând o privire de om speriat.

El stătea cu braţele încrucişate la piept şi o privea.

- Eu în schimb, te-am auzit când ai intrat în casă.
- Vrei o cană cu ceai, îl întrebă ea din senin.
- Mulţumesc pentru ofertă, dar am un pahar cu vin care mă aşteaptă.

Umerii ei s-au înălţat în semn de „faci cum vrei".

- Jess, a zis el, ce a vrut să însemne ce ai spus mai devreme?

Ian şi-a înălţat o sprânceană, şi-a desfăcut braţele, lăsându-le să-i cadă pe lângă corp, şi s-a aşezat pe scaunul din faţa ei.

- La ce te referi mai exact?

- Mă refer la discuţia ta stupidă cu Christian.

Faptul că a îndrăznit să numească „stupidă" discuţia dintre ea şi prietenul ei, a făcut-o să devină furioasă.

- În primul rând nu trebuia să tragi cu urechea, a zis indignată, iar în al doilea rând nu a fost stupidă. Nu-mi place că m-ai ascultat, minţi ea.

Pe de o parte se bucura că planul îi reuşise din prima. Ian ascultase convorbirea ei şi nu rămăsese indiferent.

Privirea lui era şi mai serioasă acum.

- Nu despre asta vorbeam acum. Vreau să ştiu cum vine asta cu plecatul tău înapoi. De ce vrei să pleci din nou?
- Pentru că am treabă şi deja trebuie să mă gândesc la câteva campanii de promovare şi nu numai.
- Mă opun total, a răspuns el sec.
- Nu văd de ce te-ai opune şi cu ce drept, îl săgetă ea cu privirea. În fond, o să mă întorc peste câteva săptămâni.
- Oare?

Întrebarea lui a venit subit.

Jessica s-a ridicat să ia apa de pe foc şi să o toarne peste pliculeţul de ceai.

- Bineînţeles că mă întorc imediat ce îmi termin de îndeplinit sarcinile.

Jessica s-a aşezat din nou pe scaun.

- Dar era vorba că timp de o lună o să stai departe de muncă. Şi abia dacă a trecut jumătate din concediul tău.
- Este adevărat, dar nu văd de ce să nu lucrez atât timp cât nu am ceva mai bun de făcut. Mă plictisesc stând între pereţii acestui apartament şi nu suport să stau degeaba, replică ea obosită de dat explicaţii.
- Nu o să pleci acum.

Răspunsul lui era ferm precum un ordin.

- De ce? Dă-mi un motiv pentru care să dau înapoi, a răspuns ea bătând cu palma uşor în masă.
- Pentru că o să pleci, o să fugi din nou şi nu o să te mai întorci.

Din nou o replică dură venită din partea lui.

- Eşti îngrozitor de exasperant. Bineînţeles că o să mă întorc şi dacă eşti atât de închis în gândire, eşti invitatul meu să mă însoţeşti. Aşa o să-l revezi pe Paul şi o să-ţi iei tu o scurtă vacanţă.

Ian a fost surprins de invitaţia ei, dar nu se putea lăsat dus de nas şi să accepte imediat. Nu putea să plece atât de curând într-o vacanţă, fie ea şi de o zi sau două. Pe lângă munca de la birou şi sălile de judecată, trebuia să se ocupe de tranzacţia de achiziţionare a unei noi locuinţe pentru ei.

- Nu pot. Am treburi la birou.

Şi gândul Jessicăi a zburat la femeia care se presupunea că este una dintre „treburile” soţului ei.

- Atunci rămâi cu treburile tale şi nu mă bate la cap să-ţi joc după bunul tău plac. Am zis că plec şi o să plec săptămâna viitoare. L-am rugat pe Christian să se ocupe de biletul meu de avion şi nu fac nici măcar un pas în spate. Ai de ales între a accepta şi mergi cu mine sau rămâi în New York.
- Jess, hai să fim înţelepţi. Când spun că nu am timp de pierdut, înseamnă că nu pot şi punct. Mă oboseşte neînţelegerea ta.
- Ian, cu tot respectul îţi spun că nu eşti înţelept nici în cea mai mică măsură şi nu am starea necesară să-ţi ţin predică. O să-mi beau ceaiul în cameră. Tu fă ce vrei. Şi dacă te obosesc, atunci ai greşit apartamentul. Lauren nu locuieşte aici. Cel puţin nu încă sau nu cât timp o să locuiesc eu aici.

El o privea intens şi îi transmitea că deschisese un subiect delicat.

- Şi n-am de gând să plec prea curând.

Acum că scosese bomba la iveală, se simţea ceva mai relaxată. Cu zâmbetul pe buze şi-a luat cana cu ceai şi a dat să iasă din bucătărie.

- Scuză-mă, dar vreau să fac un duş fierbinte, murmură ea la urechea lui.

L-a sărutat pe obraz şi a plecat. Din nou şi-a surprins soţul cu atitudinea ei. Elegantă, ţinută foarte bine sub control. Fără ţipete, fără uşi trântite, fără reproşuri dureroase, fără

dormit în camere separate, bagaje făcute și despărțiri pe perioade nedeterminate de timp.

- Jess, o strigă el.

Dar Jessica nu s-a întors și nici nu i-a răspuns, ceea ce l-a determinat să-și recunoască pierderea primei lupte dintr-un război interminabil. Știa că nu a reacționat frumos când ea a venit la birou și trebuia să lămurească lucrurile.

Ian s-a ridicat de pe scaun și s-a dus să-și împace soția.

Până a ajuns el în cameră, Jessica a dat drumul apei să curgă în cadă și terminase să se dezbrace. Când soțul ei a intrat în baia lor conjugală, a avut parte de o surpriză neașteptată, lăsându-l fără cuvinte preț de câteva secunde bune.

- Da, dragule, răspunse ea șoptit.

Lui îi era încă dificil să îi vorbească.

- Dacă vrei să te cerți, fă bine și taci. Dacă vrei pace, atunci ține-mi companie în apă.
- Uneori ești insuportabil de ademenitoare, dulce și iubitoare.

Ian a înfășcat-o și a vrut să o sărute, însă Jessica și-a dat capul într-o parte și l-a împins ușor cu mâinile. I s-a părut bizară reacția ei. Apoi ea l-a privit din nou și i-a zâmbit.

- Înainte să mai primești ceva de la nivelul „intim" de la mine, o să-mi explici cu lux de amănunte care-i treaba între tine și Lauren.

El a vrut să deschidă gura şi să-i dea o replică, dar Jessica a continuat să spună ce avea de zis.

- Şi dacă te prind că minţi sau că ceva lipseşte din ecuaţie, poţi să-ţi iei adio de la o a doua şansă pentru explicaţii.

Jessica a intrat în apa fierbinte şi şi-a pus sare pentru baie şi spumant. Ian, stingherit, a acceptat să-i ţină companie. S-a dezbrăcat şi a intrat în apă. Stăteau unul în faţa celuilalt.

- Nu văd de ce trebuie să ne certăm pentru ea, replică el pe un ton obosit.
- Dar cine se ceartă, dragă, îl întrebă ea amuzată. Este cât se poate de simplu ce ai de făcut. Taci şi plec mai repede la Seattle sau spui tot adevărul şi promit să nu mai plec săptămâna viitoare.

Oferta suna tentant pentru el, însă asta însemna o bună comunicare din partea lui, ceea ce nu îl încuraja şi nu era dispus să ofere. Dar dacă trebuie, trebuie.

- Sună puţin ca prima noastră revedere în calitate de adulţi. Jess, dacă eşti geloasă...
- Nu, a răspuns ea cu putere, nelăsându-l să-şi termine fraza.
- Nu este cazul, am vrut să spun, a continuat Ian. Nu este nimic de natură sexuală între mine şi ea.
- Deşi ea vrea, a continuat Jessica fraza lui.
- Exact.

Şi linişte se lăsa în încăpere.

- Ideea este că a venit de două ori acolo şi chiar dacă alţii ar putea să creadă că facem sex, n-am făcut niciodată sex la birou şi nici nu o să mai fac sex vreodată cu Lauren.

Pentru început, Jessicăi i se părea că sună relativ bine.

- A fost plecată o vreme şi a intrat în nişte probleme. M-a rugat zilele trecute, dar şi astăzi să o ajut, să o reprezint, dar am refuzat-o. Astăzi i-am spus clar să nu mă mai caute nici dacă este în pericol de moarte, că este cazul să se maturizeze şi să facă ceva util pentru ea, pentru viaţa ei, încetând astfel să fie păpuşa unor bărbaţi care nu o preţuiesc.
- Adică unul ca tine.
- Exact, a răspuns el fără să se eschiveze. Când nu iubeşti o femeie, nu reprezintă mare lucru pentru tine. Dar dacă o iubeşti, aşa cum te iubesc pe tine, este viaţa ta.

O emoţionau cuvintele lui şi nu putea să nu îi dea dreptate. Pentru ea, Ian devenise viaţa ei. Dacă el nu înceta să mai existe, totul se năruia.

- Şi a înţeles.

L-a văzut oftând.

- Da. Mai mult sau mai puţin, dar dacă a înţeles, atunci o să facă ceva bun cu viaţa ei.
- Ian?
- Da, i-a răspuns el.

- M-a înfuriat situaţia asta, dar nu aveam de gând să fug. Am decis să lupt atunci când ne-am împăcat şi oarecum am învăţat să am încredere în tine, dar nu în ele.
- Te înţeleg. Nici mie nu îmi place Christian.

Şi amândoi au zâmbit.

- Touche!
- Am reacţionat urât astăzi, dar eram furios în urma vizitei ei şi că tu ai văzut-o acolo şi că totul se putea duce dracu. Acum trăim cele mai bune zile din istoria mariajului nostru şi pute să se întâmple...
- Dar nu o să se întâmple.

Jessica s-a întors şi a venit lângă el, lăsându-se luată în braţe de soţul ei. Şi-a apropiat capul de al lui, iar el a sărutat-o. Le-a fost suficient să se excite.

- Ţi-am promis ceva în urmă cu câteva zile.

Ea nu-şi dădea seama la ce anume se referea el.

- Cred că în cel mult două săptămâni o să achiziţionez o casă spaţioasă pentru noi.

Pe faţa ei s-a ivit un zâmbet mare de bucurie.

- O să vând celelalte proprietăţi pentru că nu îmi regăsesc locul acolo. Le-aş fi făcut cadou lui Matt şi Cecile, casa din pădure, dar n-aş vrea să o mai văd vreodată.

Jess s-a întristat puţin pentru că el îi mărturisise că luase acea casă pentru ei, dar pe de altă parte, amândoi simţeau că este timpul pentru un nou început.

- Dacă vrei, poţi să mergi cu mine să vedem câteva proprietăţi.
- Mi-ar face plăcere, a răspuns ea încântată.
- Dar să nu te gândeşti să contribui la amenajarea noii locuinţe.
- Poftim?! zise ea mirată. Tocmai urma să spun că abia aştept să mă ocup de decorarea ei.
- Nici gând Jessica Peterson. Exceptând situaţia în care o să-ţi faci un test de sarcină în fiecare săptămână şi rezultatul este negativ. În cazul în care rămâi însărcinată, nu vreau să depui efort, să te streseze sau solicite ceva. Şi nici să nu-ţi treacă prin minte să mă duci de nas cu testele pentru că nu o să-ţi meargă.

Jessica i-a zâmbit larg şi s-a băgat mai mult în Ian. El a strâns-o puternic în braţe şi a sărutat-o pe cap.

- Ar trebui să remediem treaba aia.
- Care, întrebă el surprins.
- Să facem sex la birou.

Amândoi au râs. S-au sărutat şi au încheiat seara ca oricare alt cuplu fericit – făcând dragoste şi încercând să contribuie la venirea pe lume a primului lor copil.

CAPITOLUL 6

Cecile Peterson optase pentru o rochie de mireasă care să o reprezinte în totalitate. Fiind slabă, rochia aleasă o avantaja şi îi punea în evidenţă cele mai frumoase părţi ale corpului.

Rochia era realizată din multă dantelă, ceea ce îi conferea eleganţă, fineţe şi clasă. Avea mâneci realizate din material transparent, din loc în loc acoperit cu dantelă. La fel şi bustul, trei sferturi din sâni fiind acoperiţi cu mai multă dantelă cât să nu se poată vedea prin ea, iar un pic mai sus era folosit un material transparent care lăsa la vedere o porţiune din pielea ei fermă. Spatele îi rămânea complet gol.

Era strânsă pe talie, coapse şi chiar câţiva centimetri la nivelul picioarelor, apoi era din ce în ce mai largă, lăsând în spate să îi curgă trena. Alesese o rochie tip sirenă, în stilul celei alese de Jessica atunci când s-a căsătorit, gusturile lor fiind asemănătoare. Asta se observa cu ochiul liber dacă te uitai fie şi la meseria aleasă de soţii lor.

Părul şi l-a dorit strâns într-un coc simplu, în partea de jos a capului, cât mai aproape de gât, iar de dedesubt cădea un voal simplu. Cea care s-a ocupat de coafura ei a tot bătut-o la cap pentru un alt tip de coc şi să accepte să i-l ridice mai mult, dar Cecile ştia exact ce i se potriveşte mai bine şi că eleganţa se defineşte prin simplitate.

Era o zi importantă pentru cei doi, Cecile şi Matt, şi totul trebuia să se desfăşoare după cum consimţeau ei că este mai bine. De aceea, tânăra mireasă a refuzat sfaturile mamei sale care îşi dorea o nuntă fastuoasă pentru fiica ei, una care ar fi implicat şi jurnalişti. Nu acelaşi lucru şi-au dorit cei doi. Au ales o nuntă elegantă, restrânsă, fără crema societăţii şi fără mondenităţile pe care şi le dorea Natalia.

Ceremonia a fost una restrânsă la care au participat mama ei - Natalia, Elizabeth, câţiva prieteni din partea cuplului, în special din partea lui Matthew care avea mai multe cunoştinţe, şi bineînţeles, Jessica şi Ian, cei care au fost şi martorii lor. Pentru ei conta să îi aibă aproape pe cei dragi şi să-şi arate dragostea în faţa lor şi a divinităţii. Totul bazat pe dragoste, emoţii şi onestitate.

Atât Cecile, cât şi Matt au fost emoţionaţi când au spus „da", ceea ce a simbolizat exprimarea dragostei lor şi a dorinţei să se unească şi să devină o singură persoană. Au spus „da" cu zâmbetul pe buze, cu toată încrederea şi dragostea care-i unea. Şi şi-au pecetluit promisiunea făcută în faţa divinităţii printr-un sărut lung şi tandru. Pentru amândoi a fost primul moment pe care l-au trăit împreună la intensitate maximă, însă nu avea să fie şi singurul. Acum începeau cu adevărat o viaţă în doi, o viaţă care trebuia să le aducă bucurii în suflet.

După finalul ceremoniei, cuplul proaspăt căsătorit şi cei care le-au fost aproape pe parcursul cernoniei, s-au retras la un o reşedinţă luxoasă, The New York Palace din apropierea bulevardului Park Avenue, unde aveau de petrecut vreme de

câteva ore. Petrecerea a debutat cu dansul mirilor pe melodia lui Whitney Houston, „I have nothing", o melodie încărcată de emoții, trăiri care a adus un ropot de aplauze și la solicitarea invitaților, melodia a fost reluată și ringul a fost luat cu asalt de cuplurile prezente.

- Arăți superb, a complimentat-o soțul ei.
- Mulțumesc, zâmbi ea. Mă bucur că îți plac pentru că exact acest lucru mi-am propus.

Cecile și-a pus capul pe pieptul lui și au continuat să danseze.

- Dacă ți-ai pune o dorință acum, care ar fi aceasta? A mea tocmai s-a îndeplinit, i-a mărturisit el.

Ea a zâmbit la auzul vorbelor lui.

- Acum aș cere să mă iubești în continuare... până la finalul vieții noastre și nu cred că aș putea vreodată să schimb această dorință cu o alta. Nimic nu este mai important decât să iubești și să primești iubire la aceeași intensitate.

Și-a ridicat capul de la pieptul lui și s-au privit intens unul pe celălalt.

- Atunci o să-ți îndeplinesc dorința până în clipa în care o să încetez să mai exist.

Matt și-a apropiat capul până ea i-a simțit respirația pe buzele ei. Nu s-a oprit acolo, ci a continuat să se apropie de ea până i-a atins buzele și i le-a capturat într-un sărut tandru. Nimic nu ar fi putut să-i despartă prea curând, dacă Ian nu l-ar

fi bătut pe umăr. Când buzele lor calde şi dulci s-au separat, i-au văzut alături pe Jessica şi Ian. Şi-au zâmbit.

- Felicitări, dragilor, le-a urat cumnata lor.

Jessica i-a îmbrăţişat călduros pe tinerii căsătoriţi şi le-a urat viaţă lungă, mulţi copii şi casă de piatră. Ian i-a urmat exemplul, îmbrăţişându-se bărbăteşte cu Matt, bătându-se cu palmele pe spate. Apoi i-a cerut permisiunea să facă schimb de partenere şi a profitat să-şi ia în braţe sora şi să o felicite.

- Nu este cel mai bun bărbat sau cel puţin nu unul pe care şi l-ar dori cineva pentru sora lui, dar indiferent de nebuniile pe care le-a făcut la viaţa lui, atât timp cât tu eşti mulţumită şi poţi să-i treci trecutul cu vederea, o să mă bucur pentru voi doi.
- Mulţumesc, Ian. În ciuda faptului că la început te-ai opus şi a fost nevoie să mă ascund faţă de tine, să-mi ascund sentimentele, ştiam că o să am susţinere din partea ta... mai devreme sau mai târziu, continuă ea.

Fratele ei i-a zâmbit cu tentă diavolească.

- Dacă ai probleme cu el, dă fuga la mine şi-ţi promit că-i rup fiecare oscior, glumi Ian, făcând-o şi pe Cecile să râdă.
- Asta dacă mai ai ce rupe în urma mea.

Şi Ian a început să râdă cu putere. Adora umorul şi faţa drăgălaşă a surorii lui.

- Să-ţi fie milă faţă de mine şi să-mi păstrezi ceva din el pe care să te pot răzbuna, a continuat el să glumească.

Apoi au dansat în continuare şi nu s-au oprit nici cu glumele pe seama lui Matt şi a mariajului. Matthew şi Jessica dansau lângă ei, dar datorită muzicii nu auzeau glumele lor.

După câteva dansuri, mirii au mers pe la fiecare invitat, au ciocnit câte un pahar cu şampanie, au vorbit, au primit felicitări şi au făcut o mulţime de fotografii.

În schimb, Jessica şi Ian au luat loc la masă şi au servit din delicatesele servite. Alături de ei se aflau Elizabeth şi Natalia, urmând să li se alăture proaspăt căsătoriţii.

- Îmi aduc aminte de voi, a zis Elizabeth mândră. La fel arătaţi şi voi în ziua în care v-aţi căsătorit.
- Numai că ei chiar sunt un cuplu fericit, continuă Natalia cu o undă de ironie.

Ian şi-a pus mâna deasupra mâinii Jessicăi, aşezată pe masă, iar ea l-a privit şi i-a zâmbit în semn că o să fie bine.

- Poate asta ai văzut tu, Natalia, însă eu am văzut dincolo de aparenţe şi am ştiut că există iubire în sufletele copiilor mei, doar că nu ştiau drumul corect spre fericire.
- Important este că l-am găsit, mamă. Alţii ştiau de ce nu există înţelegere între noi, dar s-au bucurat să ne vadă separaţi. Nu-i aşa, doamnă Peterson?

Şi-a ridicat paharul de şampanie şi a băut din el.

Natalia a înţeles imediat unde bate nora ei şi nu-i plăcea că nu ştie cât de multe cunoştea Jessica. Putea să o facă să piardă controlul asupra întregii situaţii.

- Ca să fiu sinceră, nu, nu înţeleg, minţi ea. Şi îmi pare rău să aud că cineva a vrut să fiţi separaţi. Însă să nu ne grăbim şi să spunem că totul merge bine, a continuat ea cu înţepăturile.
- Nu ar avea de ce să nu meargă, replică Ian pe un ton dur. Şi te rog să nu ne intoxici cu ironiile tale. Păstrează distanţa şi nu te mai amesteca în relaţiile altora. Stai departe de Cecile şi nu o învenina.

Nu se aştepta ca Ian să fie direct faţă de alte persoane. Au mai purtat discuţii dure, însă în particular. Niciodată în faţa unor necunoscuţi şi cu atât mai mult în preajma cunoscuţilor.

Cuplul sărbătorit s-a apropiat de masa lor şi s-au aşezat zâmbind pe locurile lor.

- Draga mea, i-a atras Elizabeth atenţia miresei, eşti superbă.
- Mulţumesc.
- Tocmai îi spuneam Jessicăi cât de mult îmi amintiţi de nunta lor.

Natalia a înghiţit în sec şi s-a abţinut să intervină cu vreo vorbă deplasată.

- Cred că vă amintiţi cu acelaşi drag ca şi mine, a mărturisit Cecile. Îmi aduc aminte că am dansat până târziu cu grupul meu de prietene, zâmbi ea larg. Am plecat desculţă pentru că mă dureau picioarele şi nu

puteam să mai încalţ vreo altă pereche de pantofi. Şi deşi nu este frumos să recunosc, după mult timp, am băut vin din belşug cu fetele. Îţi aminteşti Jess, când te-am invitat să faci acelaşi lucru?

Cele două au început să chicotească pentru că îşi aminteau momentul cu lux de amănunte.

- Cum aş putea să uit?! Recunosc că eram lipsită de antrenament şi vinul mi s-a urcat repede la cap.
- Bine că te-am învăţat să bei din când în când câte un pahar cu vin roşu.
- Şi nu uita de lozinca noastră, a spus Jessica. Bun pentru domni dacă îl beau doamnele.

Cecile i-a făcut cu ochiul şi toţi cei de la masă, excepţie făcând Natalia, au început să râdă pentru că ştiau ce se ascunde în spatele lozincii.

- Regret că nu am fost la nunta voastră, a preluat Matt cuvântul.
- Nu şi eu. Tu mi-ai fi furat mireasa şi n-aş fi recuperat-o uşor.
- Să fii sigur, râse Matthew. Te-aş fi pus să faci bungee jumping ca să mă asigur că o iubeşti atât de mult încât să-ţi dai viaţa pentru ea şi că viaţa ei este în siguranţă alături de tine.
- Aş fi făcut-o, replică Ian, lăsându-le cu gura deschisă pe Cecile şi Jessica.

Soacra lui, Elizabeth, a zâmbit larg la auzul replicii venite fără ca el să fi stat pe gânduri.

- Bucuraţi-vă de ceea ce aveţi. Generaţiile mai mari decât voi au fost nevoite să trăiască diferit şi mă pot da exemplu, trecându-mă în categoria celor care au eşuat. Acum, voi sunteţi liberi şi puteţi să faceţi ce vreţi. Gândiţi-vă la tinerii din alte culturi, care sunt obligaţi să accepte o viaţă pe care nu şi-o doresc.
- Da, dar sunt obligaţi cu un scop, a completat-o Natalia.
- Ai dreptate. În mare parte vorbim de interese şi mă refer la bani, averi, proprietăţi.
- Ceea ce contează foarte mult.

A spus Natalia pe un ton triumfător, ca şi când ar fi reuşit să-i închidă gura lui Elizabeth. Cu un gest delicat a luat paharul cu şampanie din faţa ei şi a început să bea din el.

- Se vede că tu ai avut un mariaj cu mult mai ratat decât al meu, a venit replica din partea lui Elizabeth. Acum cred că înţeleg şi ei, continuă ea făcând referire la cele două cupluri de la masă, cât de important este să fii liber, să-ţi asculţi instinctele şi inima.

Aproape că s-a înecat cu şampanie la auzul vorbelor directe ieşite din gura Elizabethei. S-o contrazică nu avea sens. Toţi cei prezenţi la acea masă aveau idee cât de eşuat a fost mariajului ei cu David, dar puţini ştiau că nu i-a mers prost deloc pe plan amoros.

Mirele a vrut să pună punct discuţiei care se pornise între cele două doamne. S-a ridicat de pe scaun, luându-şi paharul în mână şi bătând cu muchia unui cuţit în piciorul acestuia, vrând să atragă atenţia tuturor. Volumul muzicii a fost dat mai

încet pentru ca Matt să-şi ţină discursul. Cecile intuia ce urmează să facă, ceea ce a făcut-o să simtă un ghemotoc de emoţii în pântecul ei.

- Vă mulţumesc că aţi venit în această zi să ne fiţi alături şi să celebrăm împreună acest miracol.

Unii au început să zâmbească, alţii nu înţelegeau de ce Matt numeşte „un miracol" acest eveniment.

- Este un miracol că o femeie deosebită, caldă, blândă, iubitoare, inteligentă, prietenoasă, amuzantă, pozitivă şi frumoasă precum Cecile, îngerul şi demonul meu a acceptat să-mi fie soţie. Am cerut-o de nenumărate ori în căsătorie, zâmbi el, dar niciodată nu m-a luat în serios până nu am pus la cale o cerere în căsătorie care să-i arate cât de mult îmi doresc să-mi fie soţie.

Matt şi-a mutat privirea de la invitaţi la frumoasa lui soţie.

- Ştiu că o să-ţi aminteşti mereu şi că o s-o povesteşti copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor noştri.

El i-a zâmbit şi ea i-a împărtăşit un zâmbet timid.

- Pentru un aşteptat şi dulce „da" din partea ei, a trebuit să apelez la sentimentele altora şi să o mint pe ea, continuă el râzând.

Cecile s-a ridicat la rândul ei de pe scaun, vrând să povestească ea cum s-a derulat acea zi din viaţa lor.

- O să povestesc eu pentru că tu eşti lipsit de talent, chicoti ea.

Şi cei din sală au început să râdă.

- M-a ignorat vreme de două zile pentru că trebuia să pună totul la punct, dar pentru că nu ştiam ce face, m-am îngrijorat. Atunci am învăţat că bărbaţii uită de femei când au ceva mai bun de făcut.

Din nou, cei din sală au început să râdă în hohote. La fel şi Matthew.

- Chiar avea ceva mai bun de făcut pentru că urma să mă ceară de soţie şi a fost singura decizie corectă, înţeleaptă pe care a luat-o în întreaga viaţă.

Cecile continua să se amuze pe seama lui şi să-i facă pe ceilalţi să râdă.

- Într-o dimineaţă m-a anunţat că vrea să ne vedem mai pe seară, ochii ei îndreptându-se către Matt, că o să mă scoată la cină şi să pun pe mine ţinuta cea mai elegantă, dar că înainte să ieşim la cină, trebuie să treacă pe la librăria Hot Books & Co. şi să îndeplinească o sarcină pentru Jessica.

Toată lumea era ochi şi urechi la cum povestea. Cecile trecuse de partea amuzantă şi devenise serioasă, tandră în timp ce povestea.

- Nu a venit să mă ia de acasă şi aşa se face că m-a aşteptat în parcarea librăriei. El era îmbrăcat la patru ace, frumos, elegant, inclusiv cu batista la piept, iar eu

mă conformasem stilului meu elegant... şi a făcut o scurtă pauză.

Matthew zâmbea larg pentru că îşi amintea perfect momentul în care s-a întâlnit cu Cecile.

- Îmbrăcată în blugi şi tricou, a continuat ea.

Cei din sală râdeau la rândul lor. Cecile a chiocotit puţin, apoi a devenit serioasă.

- Dar mi-am dat seama că mă iubeşte pentru că nu m-a criticat şi nu m-a certat pentru că nu l-am ascultat să mă îmbrac elegant. Mi-a spus că a ajuns cu un minut în urmă, deşi mi-a recunoscut că era acolo de mai bine de o oră şi jumătate. Jumătatea aceea datorându-se faptului că eu am întârziat pentru că nu ştiam dacă să-mi iau blugi simpli sau tăiţi.
- Din fericire i-a luat pe cei simpli, a spus Matt râzând.

Cecile râdea la amintirea acelei scene. I se părea că avusese loc ieri.

- Am intrat în librărie şi m-a condus către salonul principal unde se aflau câteva persoane răsfoiau cărţi. Totul părea firesc, dar asta până m-am uitat către rafturile din stânga mea. Lipseau cu desăvârşire multe cărţi pentru a face loc unui text scris din cărţi. Cărţile erau lipite între ele, dar şi la bază pentru a nu se mişca, şi scria mare „MARRY ME!”.

Invitaţii au aplaudat ideea lui Matthew de a o cere în căsătorie astfel.

- Dar asta nu e tot, mărturisi ea cu zâmbetul pe buze. În faţa acelui raft era pusă o măsuţă pe care se afla o altă carte. Matt a luat cartea aceea, s-a pus în genunchi, a deschis-o, a scos un inel din ea şi m-a întrebat dacă vreau să fiu soţia lui. Şi am spus „da". Apoi m-a scos la cină într-un restaurant elegant, deşi nu aveam ţinuta potrivită. Desigur că diferenţa vestimentară dintre noi a întors capete şi i-au făcut pe alţii să creadă că sunt una dintre noile lui... Mă rog, râse ea, înţelegeţi voi.

Matt şi-a pus mâna pe mijlocul soţiei lui, invitând-o să facă câţiva paşi în faţa invitaţilor lor şi să încheie toastul. Cecile şi-a luat paharul cu şampanie, iar Matt pe cel cu vin roşu.

- Pentru cea mai minunată soţie, a zis el.

A ciocnit paharul de al ei, apoi au băut. Cecile şi-a golit paharul, iar în al lui a mai rămas puţin vin când au spart paharele de podea. Tradiţia spunea că o să alunge tot răul pe care l-ar fi întâmpinat în viaţa de căsătoriţi.

- Sărut-o! Sărut-o! Sărut-o! scandau oaspeţii.

Şi Matt s-a conformat cu cerinţa lor, sărutându-şi soţia delicat şi senzual. Îi simţea buzele catifelate, moi, dulci. Ar fi vrut să o atingă altfel decât să-şi poziţioneze mâinile pe spatele ei gol, însă trebuia să mai aştepte puţin până se retrăgeau. Aşteptase mult acel moment, iar acum totul se rezuma la câteva ore sau nici măcar.

Şi-a separat buzele de ale ei şi pentru o secundă au rămas cu capetele apropiate.

- Într-o oră plecăm, îi șopti el.

Ea nu i-a dat un răspuns, ci doar a mișcat încet capul în semn că este de acord.

Apoi Matt a luat-o de mână și a vrut să o ducă pe ringul de dans, însă ea a opus rezistență. Atunci a văzut ce anume o reținea. Rochia ei albă se pătase în partea de jos. Erau câteva pete de vin roșu, însă au fost suficiente cât să-i transmită un presentiment negativ.

- Îmi pare rău... trebuia să fiu mai atent sau măcar să fi luat șampania și nu vinul.

Cecile l-a privit în ochi, ieșind din stare pe care i-au indus-o petele roșii.

- Oh! Nu-i nimic, a zis ea, reluându-și zâmbetul. Hai să dansăm, apoi o să merg la baie să le curăț cu apă rece.

Trebuia să treacă peste această întâmplare și să gândească pozitiv. Nimic rău nu li se putea întâmpla. Acum se aveau unul pe celălalt, dragoste, încredere și o viață frumoasă înainte. Se completau așa cum noaptea se completează cu ziua, soarele cu luna, apa cu uscatul, păsările cu cerul senin, primăvara și florile.

Dansau îmbrățișați pe muzica lentă, cu capetele apropiate, dar fără să schimbe vreo vorbă sau privire. Era un moment în care își lăsau sufletele să vorbească prin simpla apropiere a trupurilor. Sufletele lor care se contopeau într-un alt mod și dădeau viață flacării pasiunii care punea stăpânire pe trupurile lor.

- Te iubesc, i-a mărturisit el la ureche atunci când melodia s-a terminat, sărutând-o delicat pe gât. Hai să ne luăm rămas bun de la fiecare şi apoi să ne retragem.

Cu dorinţă şi teamă a răspuns afirmativ doar mimând cuvântul „da”. Îşi dorea să fie a lui, dar simţea teamă, nelinişte, neîncredere în propria persoană.

CAPITOLUL 7

A trecut mai bine de o oră şi jumătate până s-au despărţit de invitaţi şi rude şi s-au urcat în maşina lui Matt, Infiniti Fx35 ultimul model, de culoare neagră. Nu era o maşină de viteză, dar lui îi plăcuse pentru că era spaţioasă, confortabilă, elegantă, sigură şi îl ducea cu gândul la familie, la excursiile pe care avea să le facă împreună cu Cecile, şi de ce nu, mai târziu cu copiii lor.

Conducea liniştit, ţinându-şi soţia de mână şi privind din când în când către ea. Cecile respira neregulat şi privea în dreapta ei, la clădirile pe lângă care treceau. Sosise timpul pentru ea, iar dacă zilele trecute se simţise pregătită, acum se simţea sufocată şi că vrea să fugă. Dar nu putea şi Matt nu merita să îi facă una ca aceasta, ci trebuia să se calmeze şi să aibă încredere în el. Mai aveau cel puţin două ore de mers până la casa unde urmau să-şi petreacă luna de miere şi se gândea că până acolo o să reuşească să se calmeze.

- Te nelinişteşte ceva?

Cecile a simţit cum mâna lui o strânge mai tare ca să o facă atentă şi să-l privească. Dar nu l-a privit pe el, ci s-a uitat în faţă, apoi şi-a plecat privirea.

- Nu. Doar că îmi pare rău că ne-am despărţit de ei.
- Nu-ţi face griji, a spus el zâmbind, sunt convins că petrec la fel de bine în continuare.

- Probabil că ai dreptate, șopti ea.

După un minut în care nu și-au mai vorbit, Cecile a rupt tăcerea.

- În câte ore crezi că ajungem? și și-a mușcat buza inferioară.
- În cel mult cinci minute, a răspuns el.

Atunci ea și-a întors privirea brusc către el, neînțelegând de ce atât de repede din moment ce nu au ieșit din New York.

- M-am gândit că cel mai indicat este să rămânem aici în seara aceasta. O să petrecem noaptea în casa noastră, apoi o să plecăm devreme sau imediat după ce ne trezim.
- Dar eu am crezut că...
- Da, așa m-am gândit și am stabilit împreună, dar aș vrea să începem cu dreptul această căsnicie. Vreau să ne oferim o amintire frumoasă în noua noastră casă.

Mâna lui i-a mângâiat delicat obrazul și nu și-au mai vorbit până nu au ajuns la destinație.

Amândoi au optat pentru o casă spațioasă, cu un etaj. La etaj aveau trei dormitoare, două băi, un hol care făcea legătura între camere, un dressing și o terasă acoperită pentru dormitorul principal, și un balcon la una dintre celelalte două dormitoare. La parter se afla o cameră de zi, bucătăria, o cameră pentru mese, holul și scara care ducea la etaj, o baie, vestibul care făcea legătura între ușa de la intrare și cea care ducea în garaj. Afară, în partea stângă a casei aveau o terasă cu acoperișul care cădea lin de la primul etaj. Astfel, aici se

putea sta indiferent de vremea de afară. Ca şi culori, au mers pe alb, nuanţe de maro, gri închis şi crem.

După ce Matthew a parcat maşina în curtea casei, a oprit motorul şi a coborât din maşină. A dat ocol acesteia şi i-a deschis uşa soţiei sale, oferindu-i mâna în semn de invitaţie să coboare. Cecile şi-a pus o mâna într-a lui, iar de cealaltă mână s-a folosit pentru a-şi lua trena pe braţ. În tăcere s-au îndreptat către uşa de intrare a casei, dar când au ajuns acolo, Matthew a prins-o de mână şi a oprit-o. Într-o fracţiune de secundă a deschis uşa şi imediat a luat-o în braţe pe Cecile.

- Oriunde în lume, bărbatul care-şi iubeşte soţia, o trece pentru prima dată pragul casei, în braţe.

Cecile a zâmbit larg pentru prima dată de când au plecat de la petrecere. A simţit că sufletul i se umple de bucurie pentru că el ţine să o treacă astfel pragul casei, şi s-a aflat la un pas să plângă de emoţie.

Apoi, a lăsat-o jos şi s-a dus să pregătească două pahare şi să desfacă şampania pusă la rece. Cecile a rămas în urma lui. Cu sfială a făcut câţiva paşi în casa lor, o casă care acum i se părea străină, şi şi-a lăsat trena rochiei să cadă de pe braţul ei. A privit de jur împrejur şi imediat l-a văzut pe Matt venind cu două pahare în mână. S-a apropiat de ea şi unul i l-a întins ei. L-a luat şi s-a uitat adânc în ochii lui. Nu a văzut altceva decât un ocean de dragoste, ceea ce a determinat-o să-şi dea seama că se comportă copilăreşte.

Matt ţinea paharul ridicat, aşteptând că ea să-i răspundă printr-un gest, dar l-a surprins cu un zâmbet. Apoi a ciocnit paharul de al lui şi i-a spus:

- Pentru noi!
- Noroc! a răspuns el imediat.

Amândoi au băut şampanie până şi-au golit paharele, apoi Matt i-a luat paharul ei şi pe amândouă le-a aşezat pe o măsuţă. A pus muzică lentă şi s-a întors către soţia lui. Nu mai era loc de cuvinte şi nu simţeau că ar mai avea ce să-şi spună. Amândoi ştiau foarte bine ce urma să se întâmple în dormitorul de deasupra lor.

Pentru a doua oară, Matthew s-a apropiat de ea. Sigur pe el şi fără să stea pe gânduri şi-a poziţionat rapid o mână pe obrazul ei şi o alta pe spatele ei, a tras-o repede şi cu putere spre el pentru a o săruta. Cecile a fost luată prin surprindere şi singura ei reacţie a fost să-i răspundă la sărut.

O căldură puternică o învăluia, dar o mistuia şi în interior, în cele mai ascunse locuri din trupul ei. Valuri, valuri de căldură, de dor, dragoste, dorinţă şi nevoie.

Sărutul lui încetase să fie doar dulce, devenind unul posesiv, care cerea totul şi nu accepta să primească mai puţin. Cecile şi-a pus mâinile pe gâtul lui, apoi şi le-a împreunat. Nu mai era loc de întoarcere.

O secundă a renunţat la sărutul lor pătimaş pentru a o lua în braţe în aceeaşi manieră în care o trecuse pragul casei. A început să o sărute din nou, dar de această dată mai blând, şi a purtat-o în braţe pe scări şi până au ajuns în dormitorul lor.

Încet, a lăsat-o jos din brațele lui și a privit-o. Își ținea ochii aproape închiși, cu privirea în jos, ceea ce i-a arătat lui Matt cât de teamă îi era de prima lor noapte de dragoste. Pe pielea ei albă îi cădea o șuviță brunetă de păr care i se desprinsese când își dăduse voalul jos. Delicat, el a luat șuvița și i-a îndepărtat-o de pe chip. Atunci ea l-a privit.

O privea la rândul lui și își spunea că în seara asta Cecile, soția și iubita lui, este pură, angelică, aproape de neatins.

- Matt...
- Hmm, răspunse el.

Cecile a făcut o scurtă pauză ca să-și găsească cuvintele.

- De astăzi ești al meu și nu accept vreo infidelitate.

Vorbele ei l-au adus brusc la realitate.

- Ce vrei să spui cu asta? Nici nu ți-am fost infidel vreo clipă indiferent cât de greu îți este să crezi.

Nu discutase niciodată cu el despre trecutul lui sau despre prezentele lui legături amoroase, ținând cont că nu au fost intimi în tot acest timp de când erau împreună. Nu credea că un bărbat, mai ales unul ca Matt, ar putea să nu aibă relații intime un an și jumătate. De oferte nu ducea lipsă...

- Dar... dar tu ai avut relații cu alte femei de când suntem împreună.
- Nu și nici nu vreau să știu de unde ți-a venit ideea asta absurdă, a răspuns el râzând. Dacă voiam o femeie în acel sens, te luam pe tine, dar nu acesta îmi era scopul. Cu alte femei poți să faci sex fără dragoste, dar cu cele

ca tine... nu poţi să faci dragoste dacă nu le iubeşti şi dacă sentimentul nu îţi este împărtăşit pe măsură. Nu am vrut să facem sex doar de dragul de a face, ci pentru a completa ceea ce simţim.

- Dar atât de mult timp? întrebă ea şocată.
- Da. Când iubeşti faci orice sacrificiu, iar băieţii au metodele lor pentru a scăpa de... înţelegi tu, încordare.
- Dar... a dat ea să-i întoarcă vorbele.
- Shht! a murmurat el. Fără „dar", şi i-a zâmbit. Acceptă că atunci când iubeşti, lucrurile imposibile devin posibile, iar eu... eu te iubesc.

Matt îi mângâia obrazul când a simţit ceva umed şi atunci a ştiut că ea plânge. Nu putea să vadă în detaliu din locul în care erau pentru că în cameră ardeau două lumânări care erau singura lor sursă de lumină. Ambele poziţionate în lateralele patului, aşa cum ceruse el să fie pregătită camera înainte de sosirea lor.

S-a aplecat puţin să o sărute, punând stăpânire pe ea şi împiedicând-o astfel să mai spună sau să se gândească la ceva ce ar putea să-i semene îndoială în suflet. Mâinile lui cădeau lin pe corpul ei, iar când a ajuns la mâinile ei, degetele lor s-au împreunat pentru puţin timp.

Când Matt a început să-i sărute gâtul, mâinile lui s-au desprins dintr-ale Ceciliei şi le-a mutat pe spatele ei, căutând fermoarul rochiei şi deschizându-l fără ca ea să-şi dea seama. Apoi i-a atins umerii, a tras încet de rochie, provocându-i plăcere.

Uşor, rochia ei de mireasă îi cădea la picioare, formele ei apetisante prindeau contur, lăsându-se admirate de privirile lacome ale lui Matt. Mii de fiori de plăcere îi curgeau prin vene. Ceea ce el îi transmitea prin săruturi, atingeri şi priviri, o inunda de plăcere, o făcea să-şi piardă minţile, să renunţe la inhibiţii şi să îşi dorească mai mult.

El a ridicat-o cât picioarele ei să nu mai atingă podeaua, îndreptându-se împreună către pat, unde a aşezat-o cu dibăcie pe aşternuturile albe. Unicul accesoriu vestimentar pe care Cecile îl mai purta era lenjeria intimă pe care el nu a mai amânat să i-o îndepărteze. Apoi el şi-a desfăcut cămaşa, însă fără a o îndepărta, şi s-a pus alături de ea. I-a sărutat gâtul şi i-a atins abdomenul cu mâna, apoi a coborât cu sărutările pe pieptul ei şi cu mâna s-a dus puţin mai jos. Şi cobora puţin câte puţin. Atunci când gura lui a cuprins un sfârc, mâna lui se afla în locul ei cel mai intim, pregătit să o penetreze cu degetele.

Cecile gemea de plăcerea pe care el i-o producea, făcând-o să strângă în mâini cearceaful.

Matt şi-ar fi dorit să o penetreze acum, dar era prea devreme pentru ea. Trebuia să o înnebunească de plăcere înainte de a face acest ultim pas. A încetat să-i mai frământe sfârcurile cu dinţii, limba şi buzele, înlocuindu-le cu mâna, iar buzele lui au început să coboare din nou cu săruturile. Centimetru cu centimetru pe abdomenul ei mătăsos.

Mâinile ei au eliberat aşternutul şi le-a poziţionat pe umerii lui Matt, strângându-l din când în când ca o pisică. Iar

când i-a simțit sărutul fierbinte pe intimitatea ei, corpul ei a înghețat.

El a simțit reticența ei și i-a frământat mai tare sfârcul.

- Matt, l-a strigat ea pe un ton mai mult șoptit.

A continuat să o sărute acolo, să o dezmierde.

- Lasă-mă să-ți ofer puțină plăcere înainte să te fac a mea. Vreau să o fac, i-a răspuns el domol.

Nu s-a oprit să îi ofere astfel plăcere până nu a simțit-o că se relaxează și că îi place. Și-a dat seama că și-a atins scopul, atunci când mâinile ei l-au tras ușor de păr, ca mai apoi să suspine. Matthew și-a dat seama că ea era aproape de momentul culminant și că nu mai putea amâna penetrarea. În plus, mădularul lui era atât de umflat încât nu mai rezista mult timp până la a-și găsi liniștea după care tânjea de prea multă vreme.

Cu rapiditate și-a aruncat cămașa desfăcută și pantalonii, ca mai apoi să se așeze peste ea și să o penetreze treptat, fără să mai aștepte vreo secundă.

Un zgomot înfundat și prelung s-a auzit din partea lui Cecile. Nu mai trăise o așa experiență și nu credea că ar putea să aibă vreodată parte de ea. Trupul reacționa la fiecare penetrare și îi transmitea fiori dulci pe coloană. Nu își putea controla trupul, dar nici nu-și dorea ca acest moment să se termine curând. Și totuși, simțea că ceva se întâmplă în interiorul ei, că plăcerea se intensifică și că un fel de explozie de plăcere stă să se petreacă înlăuntrul ei.

- Iubito, promit să rezist data viitoare mai mult, a zis el punând mai mult accent pe ultimele cuvinte. dar acum nu mai pot. Trebuie să o fac acum.

Ea abia dacă îl auzea. Nimic nu ar fi reuşit să o scoată în acel moment din transa în care se afla.

Matt nu s-a mai putut înfrâna şi la scurt timp şi-a implantat sămânţa cât mai adânc în interiorul ei. Acum era a lui şi aşa avea să fie pentru totdeauna. El şi ea pentru o eternitate.

CAPITOLUL 8

Când Cecile a deschis ochii a doua zi de dimineață, soțul ei o ținea în brațe, o privea cu dragoste și îi zâmbea. Era prima lor zi petrecută în calitate de soț și soție.

- Bună dimineața, iubito!
- Bună dimineața, a murmurat ea și și-a împins trupul mai mult în al lui.

În schimb, el a strâns-o mai tare în brațe.

- Dacă așa o să mă trezești în fiecare dimineață, o să mă declar cea mai fericită femeie din... Hmm, lumea e prea mică, nu? îl întrebă ea amuzată.

Matt a râs încet.

- Fie... din Calea Lactee, a continuat ea pe același ton vesel.

Râsul lui a devenit mai însuflețit.

- Dacă îți fac o cafea și pregătesc un sandviș, promiți că spui din Univers? a întrebat-o el în glumă.
- Hmmm...

Cecile și-a luat câteva momente, prefăcându-se că se gândește, strâmbă stângă – dreapta din buze și până la urmă i-a răspuns.

- Cam mult, domnule Anderson. Trebuie să faci mai mult decât o cafea şi un sandviş.
- Aseară n-ai fi spus la fel, dar dacă vrei, zise el prelungind suspansul, putem repeta mai târziu.

Şi a simţit-o că s-a lăsat moale în braţele lui, ca şi cum nu i-ar fi plăcut că trebuie să mai amâne.

- Acum trebuie să iei o pauză şi pe deasupra trebuie să plecăm cât mai curând.
- Am putea să rămânem aici, a zis ea plină de speranţă, ridicându-se în şezut şi trăgând cearceaful ca să-şi acopere sânii.
- Nu, răspunse el sigur. Vreau să petrecem scurta noastră lună de miere departe de aici. Nu o să avem o lună întreagă, dar o săptămână tot putem să ne bucurăm de linişte. Amândoi avem nevoie de un timp petrecut în doi.

Aşa şi-a încheiat el discursul. Apoi a dat cearceaful la o parte şi s-a ridicat brusc din pat, gol. A dat ocol patului şi s-a oprit doar atunci când s-a aplecat să o ia pe Cecile în braţe. A ridicat-o ca pe un fulg, cu tot cu aşternutul de care refuza să se separe, apoi a dus-o în baie. Au împărţit duşul câteva zeci de minute, şi deşi nu au făcut dragoste, Matt nu şi-a ţinut departe mâinile şi gura de trupul soţiei lui. Ea simţea că vrea mai mult, el la fel, dar se gândea că este spre binele ei să mai aştept puţin până la un nou contact intim.

După aceea au luat în fugă micul dejun compus din cafea cu mult lapte, cornuri cu unt, omletă şi ceai. Îmbrăcaţi în

jeanşi şi tricouri au urcat în maşină, îndeptându-se către mult aşteptata lună de miere. Nu au purtat nici măcar grija bagajelor, acestea fiind trimise acolo cu o zi înainte.

Două ore şi jumătate mai târziu intrau pe porţile proprietăţii unde aveau să-şi petreacă luna de miere în singurătate. Casa era poziţionată în mijlocul unei păduri, dar nu prea departe de civilizaţie. Şi totuşi, oferea intimitatea necesară oricărui cuplu. Când Cecile şi Matt au venit pentru prima dată aici, cu doar câteva zile în urmă, au fost atraşi de loc, de peisaje, atmosferă, eleganţa şi discreţia acestuia. Chiar dacă nu era o regulă scrisă a acestui domeniu, îţi cerea să renunţi la orice contact cu cei pe care îi cunoşti, să renunţi la tehnologie preţ de câteva momente şi să te laşi mângâiat de fiecare lucru din natură, care te înconjoară.

După ce a parcat maşina în faţa casei, Matthew a coborât repede pentru a deschide uşa casei. Apoi s-a întors după mireasa lui, deschizându-i portiera şi ajutând-o să coboare. Dar ea nici nu a coborât bine că Matt a luat-o pe sus.

- Tradiţia rămâne tradiţie pe parcursul lunii de miere, a zis-o el cu un zâmbet şiret pe buze.

Cecile a râs.

- Să vedem câte praguri mai ai de gând să mă treci astfel. O să încerc să nu-mi pun piciorul în faţa clădirii tale, că mi-e că o să cazi lat până la etajul unde se află biroul tău, şi izbucni într-un râs molipsitor.

Cu blândeţe a trecut-o pragul pentru a doua oară, iar Cecile a fost surprinsă de frumuseţea casei. Nu i se părea că s-

ar fi făcut schimbări, nici nu avea când să se facă vreo modificare, dar parcă vedea locul prin alți ochi, îi dădea o altă stare, o încărca cu energie pozitivă și o liniștea.

A lăsat-o jos din brațele lui și i-a depus un sărut scurt, dar plin de tandrețe, pe buze. Ea i-a zâmbit în schimb.

- Și ce ți-ai propus să facem astăzi, l-a întrebat ea din senin.
- N-am plănuit ceva, așa că putem să facem orice dorim. Ai vreo idee?

Matt și-a ridicat colțul sprâncenii drepte.

- Hmmm... păi să vedem, a zis Cecile. Puteam să pregătim ceva de mâncare pentru că deja îmi este foame.
- Bine, a întrerupt-o el folosind un ton serios, dar să nu fie vreo salată.
- Și ce ai contra lor, a întrebat ea ridicând din mâini.
- Tu mănânci mai mereu salată. De ce?
- Iar tu chestii consistente. De ce? imită ea întrebarea lui.
- Pentru că îmi plac, bineînțeles.
- Greșit, zise ea pe un ton ridicat. Pentru că îți permiți, și îl împinse ușor cu degetul arătător în piept.

El nu înțelegea ce vrea să spună.

- Dacă m-aș lua după tine... făcu ea o pauză, aș cântări cât un copac secular. Mănânci hamburgeri și pizza fără rușine, îl admonestă ea.

Matt a început să râdă în hohote de expresia ei serioasă.

- În concluzie, tu alegi salatele ca să cântărești cât tulpina unei flori.

Cecile s-a dat un pas în spate.

- Râzi de mine?
- Deloc, iubito, și îi zâmbi atât de dulce. Nu vreau să te stresezi cu astfel de prostii. Tu ești ca o floare și așa o să te văd indiferent de cum ai arăta.

Își simțea inima cum i se topește la auzul vorbelor lui.

S-a apropiat de ea.

- Ador corpul tău, dar dincolo de el văd sufletul și personalitatea ta.

Mâinile lui s-au așezat ușor pe coapsele ei, ridicându-i puțin tricoul.

- Știi unde aș vrea să te sărut acum?

Fruntea lui s-a lipit de a ei, în așteptarea unui rsăpuns.

- Nu, a răspuns ea șoptit.

Matthew s-a aplecat puțin câte puțin până a ajuns să stea în genunchi în fața ei. I-a ridicat tricoul până i-a văzut abdomenul și și-a apropiat buzele de trupul ei. Adulmeca mirosul pielii ei.

Cecile îi simțea respirația caldă pe abdoment. O înfiora gândul că ar putea să o sărute acolo.

A început să o sărute pe pielea ei catifelată și albă. Îl excitase numai simplul gând că ar face asta, acum i se părea o

dulce nebunie. A simţit-o că vrea să se retragă din braţele lui pentru că o gâdilau sărutările pe care el i le depunea tandru pe trupul ei delicat, însă ştia că pe de altă parte o excitau. Nu-i putea da drumul sau nu încă, aşa că i-a cuprins mai bine talia în mâini şi a tras-o spre el. Sărutările lui au devenit uşor posesive şi mai dese.

- Matt, îl strigă ea râzând, mă gâdili.
- Doar atât? întrebă el încet.
- Da, zise ea.

Mâinile şi le înfipsese în părul lui, din când în când trăgându-i uşor capul pe spate.

- Minţi, a venit replica lui.
- Puţin, recunoscu ea amuzată.
- Vrei să mă opresc?

Dar când ea să-i răspundă afirmativ, a simţit limba lui Matt pe pielea ei. Un fior a cuprins-o.

- Depinde, a murmurat ea şi şi-a dat uşor capul pe spate.
- O să continuăm mai târziu, răspunse Matt şi i-a mai dat un ultim sărut suav.

Apoi s-a ridicat repede în picioare şi i-a depus un sărut lacom pe buze. Cecile ar fi vrut mai mult, dar Matt se juca şi nu oricum, ci cu focul. O ispitea, o chema în jocul ei, apoi spunea stop. Nu se putea juca aşa la nesfârşit, iar când avea să meargă mai departe, ştia că o să fie peste măsura aşteptărilor ei.

Două zile mai târziu, Cecile începea să-şi arate mâhnirea. În ultimele două seri adormise şi se trezise în braţele soţului ei. Au vorbit mult, s-au sărutat, s-au atins, dar nimic mai mult. Să-i spună direct ce îşi dorea de la soţul ei, îi era teamă că lui o să i se pară deplasat şi că cel mai probabil nu se cuvine ca o femeie să fie atât de directă în privinţa sexului. Subiectul a fost tabu în relaţia cu mama ei şi nu discutase nici cu Jessica, nu că ea ar fi avut mai multă experienţă, dar măcar ar fi ştiut cum procedează.

Înainte, Matt o provoca ori de câte ori aveau ocazia. Acum avea o posibilitatea să meargă până la capăt, şi totuşi, el părea să o protejeze, dar din punctul ei de vedere, reuşea doar să o frustreze.

Afară norii se adunaseră de la prima oră a zilei, acoperind soarele şi lăsând să se înţeleagă că o să plouă în după amiaza zilei. Planul lor de a merge la picnic trebuia amânat cel puţin cu o zi sau două.

În timp ce Matt pregătea cafeaua, Cecile privea la peisajul mirific oferit de nori, copaci şi iarba verde.

- N-aş vrea să mai plecăm de aici, a murmurat ea când l-a auzit venind din spatele ei.

El ţinea în mână cele două căni cu cafea.

- Ştiu.

I-a înmânat cana ei.

- Cu mult lapte. i-a spus.
- Mulţumesc.
- Se pare că astăzi o să stăm în casă, continuă el.

Amândoi stăteau la fereastra din camera de zi a casei şi priveau afară.

- Da, a şoptit ea, apoi a luat o gură din cafea şi şi-a pus cana pe pervazul ferestrei. Mai devreme a început să picure, iar păsările şi-au şi luat zborul imediat. S-au învârtit vreo douăzeci de minute în aer, apoi au plecat de aici. Prevesteau ploaia.

Cecile a început să chicotească.

- Uite cum sunt îmbrăcată, îi atrase ea atenţia, într-o rochie scurtă de culoare mov. Total nepotrivită pentru o vreme atât de rece. Dar mă aşteptam să iasă soarele şi să ieşim din casă.

Optase pentru o rochie simplă, mov, strânsă în talie şi largă, vaporoasă de la brâu în jos. Era croită dintr-un material uşor şi mătăsos. O accesorizase cu cercei din perle şi îşi strânsese părul într-un coc simplu.

- Hai să ne aşezăm la masă, o îndemnă el.

Matt se îndrepta către masa rotundă din mijlocul camerei, iar ea l-a urmat, răsucindu-se pe călcâie, apropiindu-se de el şi luând loc pe scaunul din faţa lui.

Pentru câteva momente s-au privit adând în ochi, apoi el i-a zâmbit.

- Îţi stă foarte bine în această rochie.

Cecile a simţit să roşeşte puţin.

- Mulţumesc.
- Eşti elegantă, continuă el.
- Iar tu eşti sexy. Îmi place să te văd în blugi şi tricou mulat pe corp. Îţi scoate în relief toţi muşchii.

Şi avea dreptate în ceea ce spunea. Peste tricou, îi cădea colierul sub formă de corn.

Din nou un zâmbet a apărut pe chipul lui şi a ridicat din sprânceană. A luat cana cu cafea şi din câteva sorbituri a golit-o.

Cecile s-a ridicat de pe scaun şi cu delicateţe s-a apropiat de el. I-a luat cana din mână şi a pus-o pe o altă piesă de mobilier aflată în apropiere. „*Până aici*" şi-a spus ea în gând. S-a aşezat deasupra lui, cuprinzându-l cu picioarele ei subţiri şi lungi, apoi l-a privit cu viclenie.

Matt şi-a pus mâinile pe şoldurile ei.

Ea i-a cuprins faţa între mâinile ei delicate şi pe neaşteptate şi-a lipit buzele de ale lui într-un sărut fierbinte.

Din instinct, Matt a tras cu posesivitate de şoldurile ei spre el, în încercarea de a o aduce mai aproape de trupul lui. Însă ea doar a mimat apropierea de pieptul lui masiv.

Nu era nimic delicat în sărutul lor, doar dorinţă, putere, pasiune. Când limbile lor s-au atins în acest joc pasional, Matt a devenit conştient că este excitat şi că are nevoie să o simtă,

să o pătrundă cu toată puterea lui. Rapid i-a desfăcut fermoarul de la spatele rochiei și i-a tras încet de bretelele acestia, iar sânii ei au fost expuși în toată splendoarea lor.

Ea continua să-l sărute cu aceeași intensitate în timp ce mâinile ei coborau pe pieptul lui și tot mai jos până a ajuns la șlițul pantalonilor, pe care cu iscusință l-a desfăcut. Din fericire pentru ei, Matt nu mai purta nimic pe dedesubt, iar mădularul lui a ieșit mare și dur din pantaloni.

Matt și-a pus mâinile pe coapsele ei și a urcat până a atins de marginea lenjeriei ei. Cecile își procurase o lenjerie aparte față de cea pe care o purta de obicei, aceasta fiind tanga și având prevăzuți doi nasturi mici pe fiecare laterală. Ea i-a oprit mâinile și cu stângăcie, pentru că era mai atentă la sărut, a desfăcut nasturii, apoi el a tras ușor de ei și i-a înlăturat.

Și-au desprins buzele din sărut pentru ca el să-i sugă și să-i lingă sânii. La contactul gurii lui cu sfârcurile ei, Cecile și-a arcuit spatele, cerându-i mai multă plăcere. O înnebunea tehnica lui, o excita și își dorea să-l simtă.

Când el îi frământa sânii, Cecile și-a strecurat mâna între trupurile lor și i-a atins penisul. Cu blândețe l-a ghidat către intimitatea ei și l-a lăsat să o pătrundă puțin câte puțin. Deși era umedă, avea nevoie de timp pentru ca trupul ei să accepte dimensiunile mădularului lui.

Un sunet înăbușit a izvorât din gâtul ei atunci când l-a simțit că este complet în interior. Era ca o dulce alinare, dar nici nu a apucat să se miște de două ori de-alungul penisului lui, că s-a trezit luată pe sus de Matt. Într-o fracțiune de

secundă el a ridicat-o rămânând uniţi şi a aşezat-o pe masa din faţa lor. Cecile stătea întinsă pe masă, iar el în picioare, dar aplecat peste ea, penetrând-o cu repeziciune în timp ce îi sugea un sfârc trandafiriu.

Îşi alterna mişcările, uneori lente, alteori frenetice, mişcări care o purtau pe Cecile pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. Un chin plăcut îndelungat, însă nici pentru el nu era diferit. La fiecare penetrare, ea îşi încorda muşchii vaginali făcându-l pe Matt să-i fie imposibil să prelungească actul sexual.

- Dacă o să continui la fel, nu o să mă ajuţi să-ţi ofer mai multă plăcere, a şoptit el întrerupt.

Însă, ea l-a strâns din nou, dar fără a-şi mai relaxa muşchii apoi.

- La naiba, a şuierat el.

Matt a simţit că nu mai poate amâna momentul şi nici nu se mai poate opri, iar mişcăriile lui au devenit puternice, violente, adânci, dese, ca un animal flămând care tocmai prădase. Atâta nevoie avea de ea. La scurt timp şi-a găsit liniştea adânc în interiorul ei.

Cecile abia îi simţea tremurul, fiind acaparată mai mult de extazul în care simţea că pică.

Timp de un minut nu şi-au vorbit, ci au rămas în aceeaşi poziţie, îmbrăţişaţi. Apoi el i-a depus un sărut blând pe buze, s-a ridicat şi a ajutat-o şi pe ea să se ridice de pe masă.

- Sper că nu te doare spatele, i-a spus el pe un ton blând.

- Puţin, dar o să-mi revin imediat.
- Vrei să-ţi fac un masaj?
- Nu. Mai bine mergem să facem duş, a replicat ea.

Cecile a ieşit din cameră, apoi a fugit pe scări. Matt a urmat-o, însă fără să se grăbească. Până să ajungă el în dormitor şi să intre în baie, Cecile era deja sub duş.S-a dezbrăcat şi a însoţit-o sub apă.

- Iubito, zise el şi o luă în braţe, masându-i spatele cu un burete pe care pusese gel de duş.
- Hmm... murmură ea.
- N-am discutat despre un subiect important şi care ne priveşte pe amândoi.
- Despre ce anume?
- Copii... răspunse el după un moment de tăcere.

Pentru câteva secunde, a încetat să-şi mai mişte mâinile pe spatele ei.

Cecile nu se gândise până acum la acest aspect şi era de acord că trebuia să fi purtat discuţia asta cu câteva seri în urmă.

- Ai o problemă cu copiii? Adică... vreau să zic, nu-ţi plac sau nu-ţi doreşti unul acum? întrebă ea precaută.
- Deloc, răspunse fără să-şi dea seama că este stângaci. Adică îmi plac, dar nu ştiu dacă eşti tu pregătită sau dacă vrei să mai aştepţi un timp. Un copil este binevenit în orice moment al vieţii mele.

- Atunci la fel este şi în cazul meu. Oricând o să ne aleagă să-i fim părinţi, eu o să fiu pregătită să-i fiu mamă, a răspuns ea îmbrăţişându-l.
- Mă bucur să aflu că aşa gândeşti, doar că voiam să fiu sigur, nu care cumva să te ia prin surprindere şi să dai vina pe mine.
- Deloc. Iubesc copiii şi am suferit alături de Jess atunci când... şi făcu o pauză, mă rog, a pierdut copilul. M-aş bucura să ne anunţe curând că are în pântec un bebeluş şi m-aş bucura la fel de mult ca şi eu să rămân însărcinată curând.
- La fel de mult, întrebă el cu un zâmbet în colţul gurii.
- Da. O să-i iubesc copilul la fel de mult ca şi pe al nostru şi o să-i creştem împreună.
- Ca fraţii, continuă el amuzat.
- Sau ca surorile. Nu-ţi plac fetele? întrebă ea pe un ton serios.
- Ba da şi chiar îmi doresc o fetiţă, îi şopti la ureche. Fetele sunt mai apropiate de taţi.

Cecile şi-a amintit brusc de tatăl ei. Îşi iubise tatăl, dar nu erau atât de apropiaţi. Din câte ştia, nici Jessica nu fusese atât de apropiată de tatăl ei.

- Dacă tu zici, zise ea folosind un ton neconvingător.

El i-a depus un sărut pe umăr. Apoi încă unul şi încă unul.

- Deci ar trebui să ne grăbim să facem primul Anderson?

Gândul că în curând ar putea să poarte un Anderson un pântec sau că ar putea să se formeze deja în interiorul ei, i-a umplut inima de bucurie şi a copleşit-o de emoţii.

- Nu, a răspuns chicotind. O să-l lăsăm să vină când doreşte el.

O clipă a încetat să-i mai sărute trupul.

- Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să facem dragoste, ba chiar dimpotrivă, argumentă ea. Trebuie să-i oferim cât mai multe momente prielnice.

Matt a început să o sărute din nou, urcând puţin câte puţin, iar când a ajuns la urechea ei, i-a şoptit ceva.

- Un moment prielnic este chiar acum pentru că vreau să te am din nou.

Cecile nu s-a putut abţine să nu râdă, lăsându-şi uşor capul pe spate şi arcuindu-şi trupul. El a profitat de moment şi a pus stăpânire cu gura pe unul dintre sfârcurile ei. Râsul ei a fost înlocuit de un suspin. Şi tot ce a putut ea să-i mai spună pe un ton şoptit a fost:

- Ia-mă din nou.

CAPITOLUL 9

Din acea zi, Cecile nu s-a mai văitat vreodată de lipsa momentelor intime dintre ei. A învăţat să îşi ia singură ce şi când doreşte, eliminând temerile sau reţinerile. Matthew o făcuse să-şi dorească să treacă peste inhibiţii, temeri şi amintiri dureroase, pornind o luptă în interiorul ei. Nu-i era uşor să treacă peste acea amintire, deşi nu şi-o amintea în detaliu, însă uneori avea momente în care îşi amintea că a fost supusă unui viol. Se îngrijora că s-ar putea ca la un moment dat să-i revină vreo imagine în timp ce face dragoste cu Matt şi că ar putea să reacţioneze într-un mod neplăcut sau într-o zi să-i invadeze şi să-i strice definitiv momentele de intimitate cu soţul ei. În trecut s-a confruntat cu coşmaruri care o făceau să se trezească în miez de noapte şi să nu-şi mai găsească liniştea până dimineaţa. Asta îi întărea convingerea că trebuie să pună punct acelui capitol înainte să-şi distrugă mariajul şi viaţa, iar ceea ce o îngrijora era că nu ştie cum să iasă învingătoare din această luptă.

De peste două săptămâni se aflau în luna de miere şi împreună au constatat că mariajul lor merge perfect, departe de tot ceea ce înseamna New York pentru ei. Însă luna lor de miere se sfârşea astăzi, aici, la căsuţa din pădure, începând de a doua zi să revină în casa lor, la treburile lor. S-au dovedit două săptămâni de poveste pe care le-au petrecut împreună. Se întâmpla ca la câteva zile să vină cineva să le aducă provizii,

după un program stabilit, iar singurele contacte cu cineva apropiat au constatat într-un mesaj text către Jessica prin care Cecile o anunţa că au ajuns şi că sunt bine, şi un altul de la Ian către Matt prin care îi spunea că vor avea un proces în câteva zile şi că este important să fie acolo. Chiar dacă procesul nu era a doua zi, Matt trebuia să ajungă puţin mai devreme, să discute cu partenerul lui – Ian – şi să se pună la curent cu detaliile cazului la care lucrau împreună.

Au decis să plece seara pentru a putea profita de ziua călduroasă şi însorită de care aveau parte după multe zile ploioase. Chiar dacă vremea nu a fost minunată, Cecile şi Matt nu au avut timp să se plictisească împreună, însă şi-au dorit ca măcar o singură dată să iasă la un picnic. Vremea era prielnică acum pentru picnic, cu atât mai mult pentru că pământul se uscase şi puteau să-şi întindă o pătură direct pe iarba verde.

În timp ce Cecile admira împrejurimile şi culegea câteva flori, el a întins repede pătura curată, a aşezat coşul şi a scos din el preparatele reci, cafeaua şi sucul natural de portocale. Apoi s-a întins şi şi-a privit soţia. Ea s-a întors către el, i-a zâmbit larg şi i-ar arătat buchețelul de flori. Apoi a venit bucuroasă alături de el, aşezându-şi florile între ei.

- Aveam atâta nevoie să ieşim la aer curat şi să trândăvim la soare. Ar trebui să facem câteva fotografii aici, adaugă ea zâmbitoare.
- De ce nu pictezi, a întrebat-o el brusc.

Şi zâmbetul ei s-a risipit. Câteva minute a tăcut, dar Matt nu s-a simţit stânjenit că a întrebat-o direct despre un subiect atât de delicat pentru ea – pictura.

- Pentru că mi-am pierdut îndemânarea.
- Păcat, a zis el pe un ton serios şi a muşcat dintr-o bucată de caşcaval.

Cecile şi-a îndreptat subit privirea către el şi ar fi vrut să-i spună că de fapt nu e vorba de pierderea îndemânării pentru că atunci când eşti înzestrat cu un talent, acesta nu se pierde.

- Dar cum ţi-ai dat seama că nu mai poţi picta?

Din nou se simţea atacată. „*Doi la zero*" şi-a spus în gând.

- Am încetat să mai ţin o pensulă în mână, să amestec culori, să mai stau în faţa şevaletului şi apoi mi-am dat seama că nu vreau să ai pictez vreodată.
- Aveai talent.

El a mai luat ceva să guste.

- De unde...
- Ştiu? o întrerupse el.

Cecile a înclinat puţin capul pe o parte, dându-i de înţeles că a completat corect ce voia ea să-l întrebe şi că aşteaptă un răspuns în continuare.

- Când eram prieten cu Ian, pe vremea când mergeam împreună la studii, avea în cameră un tablou delicat lucrat, cu o lady şi un gentleman. Peisaj de vară, ea

așezată pe un scaun, el în genunchi cu un buchet de flori într-o mână, iar cu cealaltă îl ținea în mâna ei. Într-un final l-am întrebat de unde îl are și de ce îl prețuiește atât de mult încât să îl ia după el.

- Și ce ți-a răspuns?
- Că este pictat de tine, iar răspunsul a fost mai mult decât suficient, acoperind orice întrebare ar fi urmat.
- Nu am mai văzut tabloul acela din momentul în care i l-am dăruit. O să-l întreb unde este deși nu se cade acest lucru pentru că vorbim de un cadou și...
- Nu-l mai are, a răspuns el ridicând din umeri.
- De unde...
- Știu? S-a întâmplat să mi-l dăruiască. Obișnuiam să-l admir de fiecare dată când mergeam la el. Și așa și-a dat seama că o să fie în siguranță la mine. În semn al prieteniei, mi l-a dăruit.

Era șocată la aflarea veștii că fratele ei a renunțat atât de ușor la un obiect care valora mult din punct de vedere sentimental.

- Așa, pur și simplu?
- Da.

Matt continua să mănânce.

- Și îl mai ai? întrebă cu același șoc în glas.
- Bineînțeles că îl mai am.

Cecile s-a mai gândit câteva minute, însă nu-și amintea să-l mai fi revăzut vreodată în toți acești ani.

- Unde este? Nu l-am văzut niciodată la tine acasă şi nici nu l-am văzut în locuinţa noastră.
- Pe jumătate ai dreptate. Nu l-ai văzut în încăperile în care ai fost tu, însă l-am avut mereu în dormitor. Singura cameră în care ai refuzat să intri vreodată.

Simţea cum o cuprinde furia.

- Poftim? Nu pot să cred că ai pus tabloul meu în dormitorul tău, izbucni ea.
- De ce nu? Şi nu mai era tabloul tău, ci al meu.
- Pentru că nu mi se pare corect să-l pui în camera în care te-ai culcat cu alte femei. E ca şi cum aş fi văzut actul care se petrecea între voi.

Un foc mocnea în interiorul ei şi treptat prindea proporţii.

- Şi ai văzut ceva? La propriu vorbind.
- Nu, dar e ca şi cum aş fi... înţelegi tu.
- Nici nu aveai ce să vezi. Nu te stresa cu fantome sau cu fapte care nu au existat, aşa că mai bine să nu ne stricăm buna dispoziţie.

Ea a analizat rapid vorbele lui şi nu era sigură dacă înţelege bine, însă nici nu-şi dorea să rămână cu incertitudini. Aveau să devină pietre grele pe suflet.

- Ce vrei să spui prin „fapte care nu au existat"?
- Adică nu am adus femei în dormitorul meu.

Nu. Nu îi venea a crede şi nici nu avea să se lase convinsă din atât.

- Nu cred.

Matt a privit-o adânc în ochi.

- Nu cred că am nevoie să te cuceresc cu minciuni sau să te mai impresionez cu ceva. Dacă ţi-am spus că nu au fost femei acolo, atunci înseamnă că aşa a fost.
- Şi de ce nu mi-ai spus de la început? întrebă indignată.
- Pentru că nu m-ai întrebat şi nici nu văd ce câştigam dacă scriam pe uşa de la intrare „aici nu au intrat femeile cu care m-am culcat şi nici n-am făcut sex cu vreo femeie".
- Da, dar vezi tu... eu am crezut că...

Tonul ei se transforma într-unul blând.

- De aceea am preferat să nu pun piciorul în dormitorul tău şi nici nu mai zic să mă ating de patul tău despre care eu am crezut că a fost cel în care ai obţinut plăcere de la alte femei.

Cecile a oftat, însă Matt a izbucnit în râs.

- Vino aici, iubito, i-a cerut el pe un ton suav şi i-a întins mâna.

Ascultătoare, Cecile i-a dat mână şi a acceptat invitaţia lui de a veni mai aproape, aşezându-se lângă el.

- Tabloul a rămas în apartament, răspunse el unei întrebări încă nepuse. O să-l păstrez în continuare, însă voiam să ştiu părerea ta înainte de a-l aduce acasă.

Şi îi depuse un sărut tandru pe frunte.

- Da... este în regulă.

- Acum poţi să îmi spui de ce nu mai pictezi? Treaba cu dispariţia talentului, regret, însă nu pot să o cred. Nu poţi să minţi un avocat, exceptându-i pe cei neinstruiţi.

Cecile a început să râdă la pieptul lui.

- Am încetat în urmă cu patru ani, şi a suspinat, după ce a avut loc acel episod, dar mai ales după moartea tatălui meu. El şi-a dorit să urmez ca Ian, cursurile de drept, să fac o carieră din asta.
- Şi mama ta?
- Şi ea la fel. Doar vorbim de o slujbă profitabilă. Însă eu mi-am dorit să pictez şi am urmat cursurile de la şcoală. Aveam un profesor în clasele mici, el fiind cel care mi-a descoperit talentul şi a căutat să-l exploateze. Îmi amintesc că la un moment dat a venit acasă la noi, special pentru a purta o discuţie cu mama şi tatăl meu, să le aducă la cunoştinţă de talentul meu şi să le ceară să mă înscrie la o şcoală de profil.
- Şi ce s-a întâmplat apoi?
- Ştiau că îmi place să desenez pentru că aveam nenumărate desene, pensule, acuarele, idei de desenat. Mama a văzut o parte dintre acestea şi mi-a spus că nu sunt rele deloc, însă să nu depăşească stadiul de hobby.
- Şi cu profesorul cum a rămas?
- L-au expediat repede, argumentându-i că nu este ceva de viitor şi că fiica lor nu o să câştige o simplă felie de pâine uscată de pe urma picturilor. Profesorul, domnul Smith şi-a dat seama că bate la o uşă închisă, dar cel

puţin nu s-a oprit să mă ajute. Sub îndrumarea lui şi a multor ore de practică, mi-am îmbunătăţit stilul.
- Da, dar ai renunţat.

În braţele lui, a simţit-o cum oftează şi că îşi lasă trupul să scape de încordare.

- Pe de o parte, am simţit că ei mi-au furat ceva din interior, că trebuie să plătesc într-un fel pentru ceva ce nici eu nu ştiam ce este. Apoi am aflat de moartea tatălui meu şi mi-am dat seama că trebuie să-i îndeplinesc ultima dorinţă, iar aceasta era să renunţ la pictură. Am făcut-o, însă n-am simţit că am puterea necesară să urmez facultatea de drept.
- Vezi tu, ai greşit aici.

Cecile şi-a întors repede capul spre Matt pentru a putea să-l privească. Trupul ei se încorda din nou, chiar dacă nu pentru mult timp.

- Da. Spun asta pentru că trebuia să te gândeşti că faci o mare prostie. Orice om trebuie să-şi urmeze propriul drum. Înţeleg că nu vrem să ne rănim părinţii, însă şi ei trebuie să-şi asculte copilul la rândul lor, să afle ce vor ei de la viaţă, să-i ajute şi să-i susţină în îndeplinirea idealurilor lor. Faptul că tu ai ales să renunţi la ceva ce îţi făcea plăcere, nu l-a ajutat pe David şi nici pe tine. Ba chiar te-a închis într-o lume în care nu o să iubeşti vreodată cu toată inima.
- Înţeleg, a murmurat ea, şi nu pot decât să-ţi dau dreptate, dar nu m-a susţinut nimeni vreodată să

- continui sau... Dar nici n-am discutat cu cineva în tot acest timp. Nici măcar cu Jessica pentru că din punctul meu de vedere era un subiect închis. Cel puţin până astăzi.
- Poate că a sosit momentul să îţi reiei adevărata viaţa.

Cecile a schiţat un zâmbet.

- Poate, dacă am dreptul să pun o condiţie.
- Oricare, a răspuns el afişând un zâmbet de mulţumire.
- Eşti sigur? l-a întrebat cu şiretenie.
- De ce să nu fiu?

Ea a făcut un moment de pauză, apoi i-a spus la ce condiţie se gândea.

- Vreau să-mi pozezi...

Matt a ridicat din sprânceană, ticul lui nervos, surprins de ideea ei.

- ...nud, a continuat ea.

Atunci el a mărit ochii.

- Poftim? a venit întrebarea lui ca o explozie.
- Exact ce ai auzit. Să-mi pozezi nud vreme de câteva zile, două ore pe zi.

Cecile a izbucnit în râs de faţa albă ca varul a lui Matthew.

- Ce te-a şocat atât de tare?

- Că vrei să stau gol câteva ore pe zi în faţa unui şevalet sau că cel mai probabil o să vadă cineva acel tablou. Nu că nu aş avea ce arăta, însă...
- E prea mult, ştiu, chicoti ea.
- Într-o oarecare măsură, da.
- Atunci putem să cădem la un acord.

Ea s-a desprins din îmbrăţişarea lui şi rapid a venit deasupra, cu picioarele ei subţiri de o parte şi de alta a şoldurilor lui. Şi-a apropiat capul de al lui, atât cât el să-i simtă respiraţia pe buzele sale.

- Pot să te pictez îmbrăcat dacă mă laşi să-ţi fac ce vreau eu în acest moment, i-a şoptit ea.
- Mi-e teamă să spun da, a răspuns el cu o uşoară întârziere, dar o să risc pentru că s-ar putea să-mi placă.
- Să înţeleg că este o formă de a spune da.

I-a depus un sărut pe buze, dar pe cât era al ei de tandru, pe atât a devenit al lui posesiv. Înfometat îi săruta buzele, neputând să se sature de ele. Adora să o sărute, să o atingă, să facă dragoste cu ea.

Printr-o mişcare rapidă, executată cu atenţie, el o prinse bine cu o mână de mijloc, sprijinindu-se pe cealaltă pentru a se putea întoarce. Cecile se afla acum sub el, aşa cum îi făcea lui plăcere să o ştie.

Cu greutatea, dar şi săruturile şi atingerile pe care i le oferea, simţea că o domină. Ea accepta cu plăcere fiecare atingere, suspina şi cerea mai mult de la Matt. Nu refuza nimic

din ceea ce primea. ci pretindea chiar mai mult. Fiecare contact era ca o arsură.

- Matt, se auzi înnăbuşit.

El continua să o sărute în timp ce mâinile lui umblau pe întregul ei corp, atingând şi căutând să o dezbrace.

- Da iubito, a venit răspunsul lui între două săruturi fierbinţi.
- Aş vrea să, din nou suspină de plăcere, fie acum. Penetrează-mă acum, a adăugat ea.

Matt şi-a dus mâna la şliţul pantalonilor şi l-a desfăcut, permiţând mădularului său să iasă afară. Apoi a atins-o pe intimitatea ei şi a simţit umezeală. Ea era pregătită, iar el nu avea decât să-şi ghideze penisul către locul care avea să-i aducă desăvârşirea.

Fără temeri, făceau şi simţeau dragoste în mijlocul naturii.

CAPITOLUL 10

Câteva luni mai târziu

- Tot ce ai de făcut este să-mi dai banii. Cinci sute de mii de dolari şi nu-i spun fetei că tatăl ei, şi nu numai - preciză el cu cruzime, s-a aflat în spatele răpirii. Toţi cei din familie au fost implicaţi în violul ei şi nu ţi-ar face plăcere ca ea să fie rănită prin aflarea acestui adevăr. Imaginează-ţi cum ar fi să afle presa, continuă violatorul. Pe mine nu m-ar găsi poliţia, iar partenerul meu e mort de doi ani... să zicem că a fost o reglare de conturi. Cât despre principalul nostru angajator, David Peterson, zace de ani buni în iad, aşa că nici lui nu o să i se ceară socoteală. Însă vouă... vouă nu vă convine să se afle ceva, dar mai ales drăguţa de Cecile.

Violatorul Ceciliei, Simon Jason Brown cerea o sumă de bani în schimbul tăcerii lui. Ştia că indiferent de preţul pe care el îl cere, interlocutorul său o să-i ofere acei bani din varii motive. Se împlineau două săptămâni de când începuse să şantajeze şi era ultimul termen pe care îl mai oferea. Interlocutorul nu-i răspundea decât foarte rar şi ambiguu, iar el profita ca să-l încolţească prin vorbele lui.

Nu era nici locul şi nici momentul să riposteze. Nici măcar nu putea să o facă aşa cum îşi dorea pentru că laşul nu venea să vorbească faţă în faţă, ci apela de pe diverse numere publice.

- Oare mai este ea atât de dulce şi pură ca acum patru ani? Hmmm... eu am dezvirginat-o şi m-am bucurat de fiecare secundă petrecută în strâmtoarea ei fierbinte şi umedă.

Partenerul lui de discuţii, cel pe care îl suna ca să-l şantajeze, luase o hotărâre de la primul contact. Era calculat şi ştia că trebuie să tacă, să nu-i spună ce i-a pregătit, altfel risca să nu pună punct acestei situaţii şi chiar să ajungă în spatele gratiilor. Nici gând să se răzgândească de la ceea ce-şi propusese.

- Poate în curând o să mă bucur din nou de trupul ei, diferenţa fiind că acum nu o să mai fie sedată, ci o să fie perfect conştientă când o să fiu în interiorul ei. O să fac să urle de plăcere.
- Suficient! izbucni acesta. Ce, când şi unde vrei?
- Aşa mai discutăm, zise Simon pe un ton vesel. Cinci sute de mii de dolari lăsaţi într-o anumită zonă din oraş, într-un tomberon. Fără poliţişti, fără alte autorităţi de acest gen. Doar tu şi eu.

Un moment de tăcere a urmat.

- Îţi dau banii, dar nu acolo. O să-ţi notezi o adresă şi acolo ne vedem. Nu vreau să ne vadă cineva şi nu vreau să se mai discute vreodată despre acest subiect.
- Nu-ţi face griji, comentă Simon, o să dispar definitiv imediat după ce i-au banii. Te sun în două zile. Până atunci să ai banii pentru că în cel mai scurt timp o să vreau să ne vedem.

Convorbirea s-a încheiat brusc.

- Nu-mi fac griji pentru că nu o să mai respiri înainte să pui mâna pe bani. O să am grijă să plătești pentru asta. Păcat că nu o să ai timp să realizezi unde ai greșit și că nu mai poți îndrepta nimic. Niciodată nu trebuie să deranjezi pe cineva mai influent decât tine.

Și-a aruncat cuțitașul pentru desfăcut scrisori într-un sertar, apoi l-a închis cu putere, zgomotul umplând golul din birou. Apoi s-a ridicat de pe scaun și a mers la fereastră. Admira peisajul în timp ce în minte auzea ticăitul unui ceas... un cronometru imaginar care număra clipele până avea să pună punct unei situații care nu aducea nimic bun, ba dimpotrivă. Sosise timpul să se facă dreptate.

În minte avea creionat un plan, dar în fiecare clipă care trecea trebuia să-l reanalizeze pentru a evita orice greșeală. Orice detaliu pierdut din vedere putea să-l transforme în principalul suspect și să-i aducă mulți ani de condamnare. Ori moartea unui vierme ca acesta, nu putea să fie demnă decât de aplauze... nu ani de întemnițare.

CAPITOLUL 11

Într-una din seri, la nici două ore după ce Cecile şi Matt au cinat, au primit un apel telefonic de la Jessica prin care îi întreba dacă se pot întâlni acasă la ei. Cecile a fost cea care i-a răspuns la telefon şi cum nu aveau ceva mai bun de făcut, i-a spus că îi aşteaptă oricând reuşesc să treacă de traficul infernal al oraşului şi să ajungă la ei acasă. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, SUV-ul lui Ian intra pe porţile reşedinţei familiei Anderson. A parcat maşina în faţa garajului, apoi a oprit motorul şi luminile, iar Ian a coborât să deschidă portiera soţiei sale.

Cecile îi urmărea de la fereastra casei, aşteptându-i să intre pe uşă.

Jessica a coborât, Ian şi-a pus o mână pe mijlocul ei şi şi-au zâmbit unul celuilalt. Au mers împreună spre uşa casei unde era aşteptaţi de Cecile. Matt tocmai cobora scările în spatele ei.

Cecile şi-a îmbrăţişat fratele şi cumnata.

- Mă bucur că v-aţi gândit să ne vizitaţi, a zis ea.

Matt a dat mâna cu cumnatul său şi a sărutat-o pe obraz pe Jessica.

- N-aţi mai venit de ceva vreme pe aici, a continuat Cecile.

- Da, am fost ocupaţi cu mutatul în noua casă sau mai bine zis cu renovările, i-a răspuns Jessica.
- Hai să mergem în camera de zi, i-a invitat Matthew. Vreţi vin, apă, suc sau altceva?
- Eu aş vrea un suc de portocale sau de orice altceva, i-a răspuns Jessica.
- Şi eu la fel, a zis repede Cecile.
- Înseamnă că noi o să bem vin sau whiskey, replică Ian. Hai să ne ocupăm noi de băuturi şi să le lăsăm pe doamne să se destindă, s-a adresat el către Matt.
- Ok.

Jessica şi-a dat jos haina şi a pus-o în micul dulap de la intrare, pe un umeraş. Apoi a urmat-o pe Cecile până în camera unde îşi primeau oaspeţii de obicei.

Ajunse în cameră, s-au aşezat pe o canapea.

Cecile a luat în mână telecomanda de la televizor.

- Vrei să ne uităm pe un post anume?
- Nu chiar, dar dacă nu ai nimic împotrivă aş prefera un film la care să tragem cu coada ochiului din când în când.
- Nu-i rea ideea ta, răspuns Cecile. Dar permite-mi să caut un canal cu un film interesant.

Şi a început să mute în sus şi în jos, cu mişcări rapide.

- Şi cum merge cu renovarea la noua voastră casă?

Pe chipul Jessicăi a răsărit un zâmbet larg.

- Foarte bine. Astăzi a plecat echipa de muncitori, ceea ce înseamnă am terminat chiar şi cu retuşurile.
- Serios?

Jessica a dat afirmativ din cap.

- Asta este foarte bine. Înseamnă că vă puteţi muta în curând, nu?
- Da. Mâine vin cei de la firma de curăţenie, iar poimâine ni se livrează mobila.
- Şi când vreţi să vă mutaţi?
- Săptămâna viitoare cel târziu.

Nimic care i se pară dubios. Momentan...

- Oricum, v-aţi mişcat destul de repede. Două lumi sau nici măcar, nu?
- O lună şi jumătate în care s-a lucrat intens, dar a meritat efortul, a răspuns Jessica. Poate treci zilele acestea pe la noi.
- O să-mi fac timp, şi i-a zâmbit larg, promit.
- De când a achiziţionat Ian această casă şi m-am implicat mai mult decât era cazul să o renovăm, nici nu am apucat să ne mai vedem cum o făceam cândva.
- Aşa este, dar măcar am ţinut legătura prin telefon şi ne-am văzut cât de cât.

Un moment de tăcere a urmat.

- Parcă s-a scurtat timpul. Astăzi nici nu am apucat să mănânc cine ştie ce. Puţin la prânz, dar să nu-i spui lui Ian.
- Vrei să-ţi pregătesc ceva? a întrebat-o Cecile.

- Mmmm... se gândi Jessica. Nu, dar am putea să comandăm ceva. E mai simplu şi mai rapid.
- Stai să le spun băieţilor să dea ei comanda. O să ştie Ian ce să-ţi comande.

Cecile s-a ridicat de pe canapea şi s-a dus până în dreptul uşii. Barul era aproape de ea.

- Matt, l-a strigat ea.
- Da, iubito, a venit răspunsul lui prompt şi în acelaşi timp a făcut un pas în lateral pentru a se vedea unul pe celălalt.
- Comandaţi şi ceva de mâncare, şi zâmbi galeş către soţul ei.
- Pizza sau altceva?

Ea a stat un moment să se gândească şi i-a răspuns.

- Ambele.

A fluturat din gene şi a zâmbit şi mai larg.

- Şi nu uita de desert, a adăugat ea.

Apoi s-a întors la Jessica.

- Comanzi atât de multă mâncare încât zici că eşti însărcinată, a constatat Jessica.

Cecile şi-a privit prietena, apoi a zâmbit din nou.

- Nici nu am zis că nu sunt, a răspuns ea.

Atunci Jessica a devenit din senin serioasă şi şi-a mărit ochii.

- Ești însărcinată? întrebă ea uimită.
- Nu cred, suspină Cecile, sau mai bine zis nu știu.
- Deci nu ești sigură, dar ai o oarecare bănuială.
- Da, există această posibilitate, dar nu am făcut încă un test. Și totuși, am lucrat intens la asta, a ținut ea să precizeze.

Jessica și-a dat ochii peste cap.

- Și când ai de gând să faci testul.
- Nu știu, ridică ea din umeri. Mi-e teamă...
- De ce anume? Nu-ți dorești un copil? a întrebat-o Jessica.
- Bineînțeles că-mi doresc unul sau chiar mai mulți, însă îmi este teamă să nu se întâmple ceva sau să nu fiu o mamă bună.

Auzind-o, Jessica a început să chicotească. Erau temeri firești pentru orice viitoare mamă.

- Draga mea, o să fii cea mai bună mamă. Orice copil o să fie norocos să fie al tău și al lui Matt. Fă testul ca să scapi de îndoieli și în cazul în care este pozitiv să mergi la control, să te pregătești de perioada care te așteaptă.
- Și dacă este negativ?
- Ei bine, a făcut Jessica o pauză, lucrați mai mult decât ați făcut-o până acum.

Cecile a respirat profund, iar Jessica a observat acest lucru. Și-a pus mâna peste a Cecililei.

- O să fie bine. M-ar surprinde teribil să-mi spui că este negativ.
- Posibil să ai dreptate. Am tot avut nişte stări ciudate şi nici nu mi-a... Mă rog, înţelegi tu.

Jessica i-a zâmbit şi a strâns-o uşor de mână.

Din nou tăcerea ameninţa să se instaleze între ele, însă Cecile a continuat să-i vorbească.

- Dar voi?
- Ce este cu noi? întrebă Jesssica vrând să lase impresia că nu înţelege ce este întrebată.
- Nu te preface, a admonestat-o Cecile.
- Nici nu o fac, minţi ea.

Dar privirea lui Cecile o încolţea, o străpungea şi o lăsa fără scăpare.

- Noi...
- Da, voi... o făcu Cecile să continue.

Însă Jessica se eschiva şi nu-şi găsea cuvintele ca să continue.

- Pur şi simplu sunt însărcinată, îi scăpă ei fără să-şi dea seama de felul în care-şi începuse fraza.
- Pur şi simplu? izbucni Cecile.

Jessica tăcea şi-şi privea îngrijorată prietena.

- Şi mie abia acum îmi spui, aproape că ţipă Cecile. Nu pot să cred.

Matthew tocmai dăduse comanda şi închisese telefonul când şi-a auzi soţia spunând:

- Şi mie abia acum îmi spui? Nu pot să cred!

Privirea lui s-a mutat imediat către Ian şi l-a văzut zâmbind.

- Mda... nu te speria.

Nu înţelegea nimic din ce se întâmpla. Cecile părea furioasă, uimită, iar Ian mulţumit şi calm.

Ian i-a observat nedumirirea.

- Jessica i-a spus că este însărcinată, iar soţiei tale îi displace să afle ultima bârfele.

În acel moment, Matt a înţeles ce s-a întâmplat şi a respirat uşurat.

- Am crezut că s-a întâmplat ceva rău, şi a izbucnit în râs. Felicitări, tăticule!

Matt s-a apropiat de cumnatul său şi s-au strâns într-o îmbrăţişare bărbătească, felicitându-l pentru că urma să devină părinte.

- Mulţumesc, a răspuns Ian. Era şi momentul să se întâmple o altă minune în viaţa noastră.
- Cred că te numeri printre puţinii „cei mai fericiţi bărbaţi" de pe acest pământ, în acest moment.

- Da... Este un sentiment minunat să dai viață unui alt om, dar imaginează-ți cum este să dai naștere a două vieții în același timp.
- Vrei să spui că ești „dublu – tătic”?

Matt a început să râdă zgomotos, comparativ cu soția lui care era combinația perfectă între furie și extaz.

- Da. Jessica este însărcinată cu gemeni. Stai să afle Cecile și informația asta și nu o să-i mai tacă gura, glumi Ian.
- Dar de ce nu ați spus nimic până acum?

Zâmbetul lui Ian dispăruse.

- Jess a pierdut deja o sarcină și am stabilit împreună să nu dăm speranțe deșarte până ce medicul ei nu ne spune că se află în afara oricărui pericol. Astăzi a făcut un set de analize și ne-a confirmat că totul este în regulă și că o să avem doi bebeluși în mai puțin de șase luni.
- Eu înțeleg asta, dar nu cred că soția mea o să accepte ușor că nu și-a dat seama din timp că o să avem nepoți.

Cei doi au izbucnit în râs.

- Hai să luăm băuturile și să mergem la ele, a spus Matt.

Cecile şi Jessica se îmbrăţişau şi plângeau de bucurie atunci când cei doi bărbaţi au intrat în cameră cu băuturile în mână.

Atunci s-au deprins din îmbrăţişare.

- Matt, a zis Cecile aplaudând încet de emoţie şi bucurie. O să avem doi nepoţei sau nepoţele.

Cei doi au lăsat băuturile pe o masă şi fiecare şi-a îmbrăţişat soţia.

- Mă bucur pentru ei şi să fie într-un ceas bun. Poate ne dau şi nouă un pic din norocul lor şi rămâi şi tu însărcinată.

Ea continua să zâmbească şi să aibă în ochi lacrimi de emoţie.

- O să vină la momentul potrivit, a adăugat Ian. Nu grăbiţi momentul.

Ian şi-a strâns mai tare soţia în braţe şi i-a depus un sărut blând pe buze.

- Categoric trebuie să fiu naşa lor. O să-i răsfăţ şi o să-i ador, a spus Cecile emoţionată.
- Da, dar până atunci mai sunt vreo şase luni, a ţinut soţul ei să precizeze.

Cecile şi-a întors privirea către Jessica.

- Deci de trei luni păstrezi acest secret, o certă din nou.
- Da, dar toate au o explicaţie.
- Care, întrebă repede Cecile.

- Am vrut ca doctorul să-mi confirme că sarcina este în siguranţă. Primele trei luni sunt decisive şi în plus, am fost ocupată cu amenajarea locuinţei şi ştii cât pot afecta toate acestea o sarcină.
- Ian, cum ai putut să o laşi să se expună unui asemenea risc? l-a întrebat Cecile indignată.

El şi-a dat ochii peste cap, simţindu-se tras la răspundere.

- Nu am zis că mi-a făcut plăcere să o las să se ocupe de casă, însă am avut grijă să stea pe margine şi să dea ordine, să se odihnească şi să se alimenteze corespunzător.
- Da, da... se vede. Astăzi nu s-a alimentat corect.

Jessica a închis ochii şi uşor şi-a lovit fruntea cu palma.

- Ţi-am spus să nu-i spui, i-a atras ea atenţia.
- Adică vrei să spui că m-ai minţit astăzi când mi-ai spus că ai mâncat?

Temătoare s-a întors către soţul ei.

- Doar astăzi am minţit.
- Cum aş putea să cred asta? De unde ştiu că în trecut nu ai făcut la fel?
- Pentru că nu am făcut-o şi trebuie să mă crezi. Astăzi a fost o zi mai grea şi ultima masă a fost la prânz. În plus, ai văzut că doctorul a spus că totul merge perfect.

Soneria s-a auzit, iar Matt a fost cel care s-a retras. Comanda ajunsese la fix.

Cecile s-a aşezat pe o canapea.

- Vă certați în altă zi. Acum mai bine mâncăm, zise ea obosită.

Tocmai când Ian se pregătea să-i dea o replică soției lui, dar s-a răzgândit și și-a închis gura la loc. Până la urmă, sora lui avea dreptate. Cearta nu-și avea locul lângă un așa mare prilej de bucurie. Și-a luat soția de mână, a sărutat-o în semn de împăcare și au luat loc pe canapea, unul lângă celălalt, îmbrățișați.

După o oră au terminat de mâncat, Cecile și Jessica au strâns recipientele și vasele murdare. Cecile a pus vasele la curățat în mașina de spălat vase, iar Jessica a pornit filtrul de cafea. Deși era seară, soții lor doreau câte o ceașcă de cafea. Era în zadar să-i refuze.

- Nu vreți să rămâneți aici în seara aceasta, a întrebat-o Cecile.
- Aș vrea, însă Ian trebuie să plece devreme la birou și o să vă trezească și pe voi. Și încă sunteți proaspăt căsătoriți și trebuie să aveți toată casa la dispoziție, însă poate o să rămânem data viitoare.
- Sigur, replică ea cu ironie. Data viitoare o să fiți dornici să faceți sex în casa voastră.

Jessica a izbucnit în râs.

- Poate. N-am să neg.

Cecile a strâmbat din nas.

- Ştiai că mama a început să vină periodic aici?
- Nu chiar, a răspunse Jess cu indiferenţă.
- A fost şi zilele trecute şi mă întreba de voi, dar am stat departe de acest subiect. I-am spus că ar putea să-l sune pe Ian şi să-l întrebe, însă ştim cum este el. Nu înţeleg de ce nu face un efort să se înţeleagă cu mama, acum când pare să se schimbe şi să-i pese de noi.

Pe chipul Jessicăi s-a ivit un zâmbet fals în spatele căruia se afla adevărul, dar nu ea trebuia să i-l spună Ceciliei.

- Poate are motivele lui şi cel mai potrivit este să lăsăm timpul să-şi facă treaba. Natalia trebuie să discute cu el şi să-i demonstreze că s-a schimbat.
- Eu sunt convinsă de schimbarea ei. Vorbeşte şi se comportă diferit. Se vede că face eforturi şi este de apreciat. Imaginează-ţi că i-am spus că am început să pictez din nou şi vreau să mă ocup mai târziu de o expoziţie, iar ea m-a felicitat şi încurajat. Este ceea ce în urmă cu câţiva ani reprezenta un blestem pentru ea.
- De ce?
- Pentru că i se părea că-mi ratez viaţa... suspină ea, ceea ce s-a şi întâmplat într-o mare măsură.
- Asta crezi tu, o certă Jessica, şi chiar dacă ar fi aşa, acum ai ocazia să îndrepţi lucrurile.

Cecile părea îngândurată. Era adevărat că din acel moment crucial al vieţii sale nu făcuse nimic bun, nu progresase, ci se comporta ca un copil întreţinut. Şi totul se datorase acelei întâmplări şi a sentimentului că îşi dezamăgise părinţii cu înclinaţiile ei spre pictură. Iar când şi-a impus să

uite de pictură, s-a simţit goală pe dinăuntru şi nu a mai ştiut să facă altceva.

- Mi-au intrat în cont banii pe care tata mi i-a lăsat drept moştenire, a spus ea din senin.

Jessica nu i-a răspuns.

- Sunt mai mulţi decât mi-aş fi dorit vreodată şi de aceea m-am gândit mult înainte să iau o decizie.
- Şi la ce te-ai gândit?
- Poate că nu este corect faţă de tata pentru că el nu şi-ar fi dorit să fac asta, însă Matt mă susţine să fac ceva util pentru mine sau pentru alţii. Mi-am îndreptat toată atenţia către deschiderea unei şcoli unde cei talentaţi la pictură să-şi exploateze talentul şi să progreseze în ale artei. Cu această ocazie şi eu aş putea să studiez mai mult şi să mă perfecţionez.
- Mi se pare o idee grozavă şi sunt de acord cu Matt că trebuie să faci ce doreşti tu cu acea sumă de bani. Ai susţinerea noastră, chiar şi pe a Nataliei. Trebuie doar să te concentrezi pe ceea ce vrei să faci şi să începi dintr-un punct.

Îşi dorea să-şi ducă proiectul la bun sfârşit, dar presimţea ceva rău, provocându-i un gol în interior. Se gândea că poate simte acea nelinişte din cauza morţii tatălui ei şi a planurilor pe care el şi le făcuse cu privire la viitorului ei. Pe de altă parte înţelesese că viaţa ei trebuie să meargă mai departe, că a doua viaţă nu o să mai existe şi că trebuie să şi-o trăiască pe aceasta după cum simte. Renunţase de multe ori la dorinţele ei de

dragul altora, fie să-i ajute pe aceştia, fie să le facă pe plac. Acum avea şansa să facă ceva pentru ea şi trebuia să lupte, să mute munţii din loc dacă era cazul.

La scurt timp, cei patru, adică Jessica, Ian şi viitorii lor copii s-au retras, iar Cecile a rămas din nou singură cu soţul ei. N-au făcut dragoste aşa cum obişnuiau aproape în fiecare zi, ci au ales să doarmă îmbrăţişaţi. Matt a adormit repede, simţindu-i respiraţia domoală, însă ea a stat vreme bună gândindu-se la sarcina Jessicăi, la cât de fericită trebuie să fie în acest moment, dar a meditat şi asupra ideii ei cu deschiderea unei şcoli de pictură. După două ore petrecute în linişte şi întuneric, Cecile s-a decis să facă încă un pas în faţă, îndepărtând încă puţin trecutul de prezentul ei. De când se căsătorise cu Matt, tot învăţase să facă paşi în faţă, să treacă peste neplăcerile care o ţineau captivă.

S-a întors către Matt şi şi-a aşezat cu blândeţe mâna dreaptă pe faţa lui. Pentru a multa oară şi-a spus că el a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. A închis ochii şi a adormit.

CAPITOLUL 12

Întreaga zi şi-a dedicat-o căutând o clădire spaţioasă, potrivită pentru cursurile de pictură şi nici nu realizase când se făcuse seară. Se afla în maşina pe care Matt i-o dăruise cu câteva luni în urmă, la scurt timp după ce s-au întors din luna de miere. Era în apropiere de strada Avenue C, conducând cu atenţie spre casă. Înainte să plece de la ultimul loc pe care îl văzuse, l-a sunat pe Matt şi ştia că acesta ajunsese acasă de aproape o oră, iar în acel moment pregătea cina pentru ei, paste cu sos alb şi bucăţi de pui, servite alături de un pahar de vin alb. Aştepta cu nerăbdare să-şi vadă soţul şi să petreacă o seară romantică în compania lui.

Ploua torenţial şi i se părea mai beznă ca niciodată, deşi iluminatul stradal funcţiona. Din nou simţea un fel de amestec – emoţii şi presimţiri de rău augur – în interiorul ei, însă încerca să facă abstracţie gândindu-se la Matt, la seara care îi aştepta. A pornit radioul, însă o neliniştea mai tare discuţiile a doi oameni de radio. Cu mâna dreaptă a deschis torpedoul şi a scos câteva CD-uri. Privind înainte, lua câte unul dintre compact discuri şi se uita ce scrie pe carcasa lui. Când l-a găsit pe cel al lui Frederic Chopin, cu stângăcie a deschis carcasa, a scos discul şi l-a introdus în CD Player. Imediat după ce discul a fost citit, continunând să fie atentă la drum, Cecile şi-a selectat o piesă, apoi a lăsat-o să o încânte, să-i pătrundă în

sânge şi să-i inducă o stare de relaxare. Uşor, gândurile negre i se îndepărtau din minte.

A intrat pe strada Avenue C, la scurt timp apropiindu-se de primul semafor care mai avea puţin până să se facă verde. Nimeni nu se afla în faţa sau în spatele ei, aflându-se singură pe acel sens de mers. A frânat treptat, suficient cât să încetinească şi să prindă culoarea verde a semaforului. Când mai avea cinci metri de parcurs până în dreptul semaforului, acesta şi-a schimbat culoarea în verde, iar Cecile a putut să intre în intersecţie fără să mai fie nevoită să oprească roţile maşinii. A traversat încet cele două linii albe orizontale şi mai bine de jumătate din intersecţie, apoi... totul i s-a întunecat în minte.

Nerespectând culoarea semaforului, condiţiile meteo şi limita de viteză, o maşină a venit din lateralul Cecilei, izbind-o cu putere şi proiectând-o pe o parte în colţul unei clădiri.

Era într-un întuneric total. Nimic nu auzea. Nimic nu simţea. Nimic nu vedea.

Întotdeauna cele mai importante, chiar vitale evenimente se întâmplă când nu te aştepţi. Unul dintre ele este acesta, când viaţa cuiva poate să fie curmată din cauza neatenţiei, a ignoranţei altora, a destinului sau a unei minţi criminale.

Două maşini lovite... două vieţi al căror ceas ticăia mai tare ca niciodată.

CAPITOLUL 13

Matthew ajunsese la spital şi de mai bine de jumătate de oră se plimba nervos pe unul dintre culoare. I se părea ireal momentul în care telefonul îi sunase şi primise acea veste şocantă – *„Soţia dumneavoastră a suferit un grav accident de maşină şi se află în drum spre spital*".

Nu-şi amintea cum şi când s-a încheiat convorbire telefonică sau când se urcase în maşină sau cum a ajuns la spital. Nici nu aflase detalii cu privire la accident şi nici nu i se spusese cât de grav fusese accidentată Cecile. Nu a apucat să simtă disperarea sau durerea până ce nu a ajuns aici şi a întrebat de starea soţiei lui. Nu primise vreun răspuns până în prezent sau cel puţin nu mai mult decât – *„Se fac investigaţii momentan. Vă rugăm să aşteptaţi medicul*".

Nici măcar nu apucase să-l sune pe Ian şi să-i spună ce i se întâmplase Ceciliei şi nici nu avea de gând să-i alarmeze şi pe ei până nu ştia ceva clar.

După alte câteva zeci de minute, când medicul a ieşit pe culoar, Matt l-a privit profund în ochi.

- Sunteţi soţul pacientei Cecile Anderson? l-a întrebat doctorul.
- Da, răspunse el imediat, sunt Matthew Anderson.
- Dr. Edward Connor, s-a prezentat şi i-a întins mână.

Matt era disperat să afle cum se simte soţia lui, iar medicul îi întindea mâna. Din politeţe a întins mâna la rândul lui, apoi au continuat discuţia.

- Cum se simte soţia mea? În ce stare este? Este în regulă?

Medicul i-a zâmbit.

- Este în regulă acum.

L-a văzut pe Matthew cum respiră uşurat, apoi a continuat.

- Are câteva lovituri, iar cele mai puternice au fost la picioare şi una la nivelul capului. Din câte am aflat şi mi-am dat seama, norocul ei a fost că a purtat centura de siguranţă, altfel urmările puteau să fie grave. Posibile fracturi mai grave şi chiar mai mult de atât.

Gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva mai grav Ceciliei sau chiar să-şi piardă viaţa, l-au făcut să nu mai respire câteva secunde, să-l blocheze pe moment.

- Dar se află în afara oricărui pericol în acest moment.
- Când se poate întoarce acasă?
- Preferabil este să mai rămână aici câteva zile pentru a i se face şi alte investigaţii, să fie monitorizată, dar cel mai important este să se odihnească.
- Acum este conştientă?

Matt şi-a trecut mâna prin păr, ca un tic nervos.

- I s-au administrat calmante şi cu siguranţă doarme în salonul în care a fost transferată.
- Aş putea să o văd?
- Deşi nu este recomandabil, v-aş putea permite două minute în compania soţiei dumneavoastră. Însă nici măcar o secundă în plus. Trebuie să se odihnească.
- Mulţumesc.

Din nou medicul i-a zâmbit subtil.

- Salonul ei se află la etajul inferior. Mergeţi acolo şi întrebaţi o asistentă. Menţionaţi că aveţi permisiunea mea şi o să vă lase să intraţi.

Matt a dat o singură dată din cap, în semn că aşa o să facă, apoi a dat să se răsucească pe călcâie, dar medicul l-a întrebat ceva.

- Este cumva sora lui Ian Peterson?

Aceasta era o întrebare la care nu se aştepta. Dar fără să se gândească prea mult, Matt i-a răspuns.

- Da. Cecile este sora lui.

Dar nu l-a întrebat de ce avea această curiozitate. Cu siguranţă era un client al lui Ian sau poate o cunoştinţă. Oricum pentru el era irelevant acest detaliu. Tot ce îl interesa era să ajungă mai repede în salon şi să o vadă pe Cecile, să se asigure că este bine şi să o strângă măcar o dată de mână.

Matthew s-a întors cu spatele la medic, dar nu a apucat să facă mai mult de un pas că l-a auzit strigându-i numele.

- Domnule Anderson!

El s-a întors pe jumătate, furios pe medic. De câteva minute îl tot reţinea şi amâna întrevederea cu soţia lui.

- Da, a răspuns el sec.
- Nu înţeleg un lucru, a mărturisit doctorul.
- Care? l-a întrebat Matt cu o undă de nervozitate.
- De ce nu-mi puneţi o întrebare importantă.

Simţea că furia din el stă pe cale să explodeze, însă nu-şi dorea să se certe cu acesta.

- Ce-aş putea să mai întreb atât timp cât mi-aţi spus cum se simte soţia mea? Nu-mi doresc altceva decât să o văd.

Pentru a treia oară, acesta i-a zâmbit cu ironie.

- Ca de exemplu cum se simte copilul dumneavoastră?
- Copil?! i-a scăpat lui pe un ton uşor ridicat.
- Deci nu ştiaţi?

Copil... răsuna în mintea lui. Un singur lucru putea să însemne – Cecile era sau fusese însărcinată.

- Vreţi să-mi spuneţi că soţia mea a fost însărcinată?
- Da, a venit răspunsul acestuia.

Răspunsul nu era deloc încurajator. El întrebase dacă Cecile fusese însărcinată, iar doctorul Connor confirmase. Asta însemna că ea pierduse sarcina.

- Am vrut să ştiu asta de la bun început pentru că nu orice investigaţii sunt recomandate pe perioada sarcinii.

Se întreba dacă Cecile ştia de sarcină şi alesese să-i ascundă sau rămăsese de curând însărcinată.

- De cât timp era însărcinată? întrebă el şoptit şi abătut.
- Nu cred că are mai mult de şase săptămâni. Soţia dumneavoastră a avut mare noroc, dar vă recomand să nu vă bazaţi prea mult pe noroc. Soţia este în regulă, la fel şi sarcina, dar insist că trebuie să se odihnească în următoarele luni şi să-şi monitorizeze sarcina.

Era al doilea şoc pe care-l primea în acea seară... el şi Cecile urmau să aibă un copil. Venirea pe lume a unui copil era un miracol, dar aici era vorba de mai mult. Copilul acesta luptase pentru a supravieţui şi trebuia să se nască.

Matt nu a apucat să mai spună nimic. Era surprins de această veste. Când s-a trezit din acel şoc, medicul plecase de lângă el, neapucând nici măcar să-i mulţumească din nou. La rândul lui, s-a întors pe călcâie şi nu s-a oprit până nu a întâlnit prima asistentă.

- În ce salon se află Cecile Anderson, o întrebă el pe tânăra asistentă.
- Al doilea pe partea dreaptă, dar pacienta doarme.
- Da, ştiu... am discutat cu doctorul ei şi mi-a dat permisiunea să o văd pentru două minute.
- Un moment vă rog.

Asistenta a luat telefonul în mână și l-a apelat pe doctorul Edward Connor.

Matt privea spre salonul în care se afla Cecile, cât timp asistenta se asigura că are permisiunea să o vadă.

- Veniți cu mine, i-a cerut ea.

A urmat-o până când au ajuns în fața camerei, apoi asistenta i-a deschis ușa.

- Nu mai mult de două minute. O să fiu aici în caz că aveți nevoie de ceva.
- Mulțumesc.

Apoi a intrat în cameră și ușa s-a închis în spatele lui.

Cecile dormea, așa cum i se spusese. Era acoperită până la bust, cu mâinile pe lângă corp. Într-una din mâini avea o perfuzie, iar pe față, în zona frunții avea o ușoară leziune.

El s-a apropiat încet de patul ei și cu blândețe i-a atins mâna.

Nu era loc de cuvinte între ei. Atingerile le-au fost întotdeauna suficiente, reușind să exprime mai mult decât ar fi făcut-o prin intermediul cuvintelor.

Simțea cum lacrimile îi inundau ochii, însă nu putea să plângă. Trebuia să fie tare deși îl durea să o vadă atât de liniștită pe năstrușnica lui, Cecile.

S-a așezat ușor pe pat, alături de ea, fără a o deranja. I-a luat mână, i-a pus-o pe pântec, apoi și-a pus mâna lui peste a ei și și-a împletit degetele cu ale ei. S-a apropiat, i-a depus un

sărut tandru pe buze, unul pe frunte, ca mai apoi să-şi unească fruntea de a ei.

Atingeau împreună fiinţa căreia ei i-au dat viaţă, micul omuleţ care creştea acum în pântecul ei. Era un sentiment pe care nu l-ar fi putut explica în cuvinte pentru că nu existau cuvinte potrivite.

I-ar fi plăcut să primească altfel vestea că o să fie tată, să fie Cecile cea care-i spune. Şi într-un alt decor. Nu un spital, ci în intimitatea casei lor. Dar aşa a fost să fie şi nimic nu trebuia să conteze mai mult decât că cele două fiinţe pe care le iubea mai mult în această lume erau bine.

Uşa s-a deschis şi Matt a înţeles că timpul expirase. Avea să revină în câteva ore şi să aştepte la uşa ei până ce i se permitea din nou să o vadă.

Şi-a deprins mâna de a ei, fără a i-o îndepărta de pe pântec, apoi s-a ridicat de pe pat şi cu paşi mărunţi a părăsit camera. Asistenta a închis din nou uşa în urma lui.

- Când pot să o văd din nou, a întrebat el.
- Puteţi să veniţi mâine şi să discutaţi cu domnul doctor. Dacă pacienta o să se simtă bine şi nu o să doarmă, cu siguranţă o s-o puteţi vizita mai mult.
- O să vin devreme şi o să aştept.
- Cum doriţi, i-a răspuns aceasta.

Femeia a vrut să plece, însă Matt a oprit-o.

- Încă ceva, a murmurat el. Vă rog să nu discutaţi cu soţia mea despre altceva decât starea ei de sănătate. Mă

refer în cazul în care se trezeşte şi nu sunt aici. Aş vrea... făcu el o pauză, să fiu eu primul care vorbeşte cu ea. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

- Sigur.

Matt a rămas singur. Ar fi vrut să nu plece de lângă ea, însă ştia că este în regulă, că se află pe mâini bune şi că nu l-ar lăsa în această noapte să stea acolo nici dacă ar sta toată noaptea în genunchi şi s-ar ruga de ei. În plus, trebuia să meargă să le dea vestea despre accident lui Ian, Jessicăi şi Nataliei. Apoi avea de gând să se întoacă aici.

O noapte grea şi apăsătoare îl aştepta.

Când nici nu apucase soarele să răsară, Matthew ajunsese la spital, aşteptând să pimească noi veşti despre starea Ceciliei şi să fie lăsat să o vadă. Câteva minute mai târziu şi-au făcut apariţia Jessica şi Ian, cu feţele triste. Amândoi ar fi vrut să vină imediat ce Matt le-a dat vestea, dar el le-a explicat că nu vor rezolva nimic şi nici nu vor afla ceva în plus. Tot ce aveau de făcut era să aştepte să treacă următoarele câteva ore.

Nu şi-au vorbit nimic. Fiecare avea durerea lui şi nu aveau nimic de spus. Chiar dacă ştiau că ea este bine, nu puteau să se simtă altfel.

Mai târziu, doctorul Edward Connor a trecut pe lângă ei, zâmbindu-le timid, închinând capul în semn de salut, apoi a intrat în salonul Ceciliei unde a petrecut un sfert de ceas. Când

a părăsit încăperea, Matt s-a dezlipit de peretele pe care se sprijinise, iar Ian şi Jessica s-au ridicat de pe scaune.

- Cum se simte, l-a întrebat Ian cu iuţime.
- Bună dimineaţa! i-a răspuns doctorul. Este în regulă. Tocmai s-a trezit şi în câteva minute o să primească micul dejun. Dacă doriţi puteţi să o vizitaţi, dar pe rând... câte unul sau două persoane şi încercaţi să nu o neliniştiţi cu vreo informaţie nefavorabilă.
- Mulţumim, a spus Matt. Eu o să intru să o văd acum.

Doctorul a dat afirmativ din cap şi în secunda următoare a vrut să se retragă.

- Doctore, i-a atras Matt atenţia.

Acesta l-a privit.

- Ştie ceva despre...?

Atunci a înţeles la ce făcea referire.

- Nu. Am considerat că trebuie să afle de la soţul ei.

Ian şi Jessica şi-au mutat privirile de la Matt la doctor, apoi s-au uitat unul la celălalt.

- S-a întâmplat ceva grav? a întrebat Jessica.
- Vă spun când ies, a răspuns Matt.

Apoi a intrat repede în salon.

Cecile era trează, iar când şi-a văzut soţul intrând pe uşă l-a aţintit cu privirea.

- Să nu mă cerţi, i-a spus ea afişând un zâmbet neruşinat. Nu a fost vina mea.

Matt s-a apropiat de pat, şi-a unit mâna cu a ei şi s-a aşezat lângă ea.

- Ţie îţi arde de glume, iar eu am înnebunite de atâta disperare în aceste ore.

Şi i-a zâmbit la rândul său.

- Nici nu-ţi poţi imagina de câte alte lucruri îmi arde mie.

A privit-o cu subînţeles.

- Nu neapărat la ce te gândeşti tu, neruşinatule, l-a certat ea cu blândeţe.
- Cum te simţi? a venit întrebarea lui.

Cecile s-a schimonosit.

- Nu ştiu cum este să te calce trenul, însă mă doare îngrozitor tot corpul. Nu aş putea nici să încerc să mă ridic din pat.

Mâna lui a început să-i mângâie tandru obrazul.

- Doctorul mi-a explicat că este normal, a adăugat ea. Şi mi-a spus să fiu fericită că sunt bine şi că deşi nu sună bine, toate se întâmplă cu un anume scop.
- Nu neg, dar lucrurile se pot întâmpla şi altfel. Trebuie să existe mai multe căi către un scop.
- Cu siguranţă.
- Altceva a mai spus?

Ea s-a gândit câteva secunde înainte să răspundă.

- Nu. Mai mult am conversat pe lângă şi a făcut glume pentru a mă binedispune.

Matt a înclinat capul pe o parte, uimit de comportamentul doctorului.

- Este drăguţ, a ţinut ea să menţioneze.
- Ce vrei să spui? a întrebat-o el ridicând curios o sprânceană.
- Că am sentimentul că este un bărbat deosebit.
- Norocul tău că eşti a mea, a zis el sarcastic, altfel aş fi crezut că te-ai îndrăgostit de el. În plus, este medic şi nu-ţi plac injecţiile.

Cecile a izbucnit în râs.

- Injecţiile nu le suporţi tu, în schimb eu n-am o problemă cu ele.
- În regulă, recunoscu el, dar nici măcar nu este mai frumos decât mine, mai încercă Matt din nou.

Cecile nu se putea abţine să râdă de felul în care Matt vorbea şi căuta motive pentru care să nu fie gelos.

Edward avea treizeci de ani sau puţin peste acest prag. Părul era negru, negru şi nu îl avea tuns foarte scurt. Ochii îi erau albaştri şi îi erau scoşi în evidenţă de culoarea părului şi cea deschisă a tenului. Avea în jur de un metru şi optzeci de centimetri, un corp bine făcut şi lucrat. Nu arăta deloc rău, iar Cecile era convinsă că a frânt multe inimi ale pacientelor sale, necontând vârsta.

- Iubitule, uneori eşti extraordinar de provocator. Nici nu-ţi poţi imagina ce ţi-aş fi făcut acum dacă nu mă aflam în acest pat de spital şi dacă nu aveam aceste dureri insuportabile la fiecare mişcare.

El s-a apropiat de ea şi a sărutat-o apăsat pe buze.

- Iubito, şopti el, ştiu că nu trebuia să aflăm astfel, dar vreau să afli de la mine şi nu de la doctorul pe care începi să-l îndrăgeşti, şi-a dat el ochii peste cap. Dar... şi făcut o scurtă pauză. Eşti însărcinată.

Cecile a făcut ochii mari pentru o fracţiune de secundă, apoi a auzit-o cum a suspinat. Nu mai părea surprinsă.

- Ştiai? a întrebat-o el fără să ştie cum să-i interpreteze reacţia de mai devreme.
- Nu, dar aveam bănuielile mele. Aveam o întârziere de câteva săptămâni şi am simţit câteva schimbări subtile la mine, dar nu erau decât supoziţii în mintea mea.
- Şi mie de ce nu mi-ai spus?
- Pentru că nu ştiam nimic sigur şi nu mi-am făcut nici măcar un test de sarcină. Dar...

Privirea ei a devenit una tristă.

- Copilul este bine? a întrebat ea cu teamă în glas.
- Da, însă trebuie să mă laşi să am grijă de tine şi să mă asculţi până la finalul sarcinii. Doctorul a spus că trebuie să te linişteşti, să te odihneşti cât de mult poţi şi să începi să-ţi monitorizezi sarcina la un doctor de specialitate.
- Ţi-a spus cât timp are sarcina? a întrebat ea.

- Crede că nu are mai puţin de şase săptămâni.
- Poate Jessica o să fie de acord să merg la doctorul ei.

Ceva nu-i plăcea în tonul ei. Era într-o oarecare măsură trist.

- Iubito, ce anume te frământă?

Un moment de tăcere a urmat.

- Nu ştiu... mi-e teamă că o să păţesc ca Jess când a rămas prima dată însărcinată sau că nu o să fiu o mamă bună.
- Iubito, nu o să pierzi sarcina dacă ai grijă de tine, a încercat el să o liniştească. E drept că bine nu i-a făcut accidentul în care ai fost implicată, dar o să fie bine. Ai încredere în mine. O să te apăr de orice şi oricine ar putea să-ţi provoace rău. Cât despre a doua ta teamă, vreau să te întreb dacă îţi doreşti acest copil şi dacă îl iubeşti.

Lacrimile i se vedeau în priviri.

- Bineînţeles că îl iubesc şi că mi-l doresc. Mă rog să nu-l dezamăgesc vreodată.

El i-a zâmbit.

- Atunci o să fii o mamă perfectă.

Atunci lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

- Te iubesc, i-a mărturisit el.

Neaşteptând aceleaşi cuvinte din partea ei, i-a acoperit gura cu un sărut şi nu i-a eliberat buzele până când nu a simţit că trupul i se destinde şi că îi răspunde cu pasiune la sărut.

- Ian şi Jess sunt afară. Nu putem să stăm toţi aici, aşa că o să-i las pe ei să intre. Dă-le tu vestea cea mare pentru că în caz contrar o s-o fac eu. Sunt prea bucuros că o să fim părinţi şi n-am să pot să mai ţin ascuns acest lucru.

Cecile a închis ochii şi a zâmbit.

El a sărutat-o fugitiv pe frunte şi a ieşit din salon cu zâmbetul pe buze.

În câteva momente au intrat Jessica şi Ian, cu feţele lor îngrijorate. Nu înţelegea de ce toţi intrau trişti acolo.

- Nu sunt moartă. Sunt doar rănită şi gravidă, izbucni ea în râs.

O durea fiecare bucăţică din trupul ei, provocându-i astfel un râs cu suspine.

Cei doi au rămas ca şi îngheţaţi în dreptul uşii. Cecile nu-şi pierduse simţul umorului nici când se afla pe patul unui spital cu o perfuzie în mână.

- Încetaţi să mai fiţi trişti, îi admonestă ea.

La unison au suspinat de uşurare şi s-au apropiat de Cecile.

- Ai făcut testul? a întrebat Jess cu zâmbetul pe buze.
- Nu. Mi-a spus Matt. Nici măcar nu l-am întrebat cum a aflat.
- Cu siguranță ți-au făcut toate analizele necesare și a aflat de la medic sau asistentă.
- Dar sunteți bine amândoi, nu? întrebă Ian. Adică tu și copilul.
- Da, conform spuselor lui Matt și cele ale doctorului. Cu mențiunea că trebuie să stau liniștită.

Cele două femei au făcut un schimb de priviri, apoi au zâmbit fericite una către cealaltă.

- Două gravide și doi bărbați stresați... așa o să se prezinte situația noastră în următoarele luni.
- Mda, a răspuns Cecile. Tu mai ai puțin sub șase luni până la ziua cea mare, însă eu am cu aproximație o lună și jumătate de sarcină, deci cale lungă până atunci.
- Te doare ceva? a venit întrebarea din partea fratelui ei.
- Mmmm... nimic. exceptând tot corpul.

Cecile și Jessica au râs. El și-a dat ochii peste cap.

- Nu știu de ce mă așteptam ca experiența asta să-ți aducă mintea la loc, completă el în glumă, încercând să folosească un ton serios.
- În cazul acesta ai avut inutil așteptări mari. Și dacă m-aș lovi la cap, ceea ce cred că am pățit deja, tot Cecile aș rămâne.

Ian a râs și a clătinat din cap.

- Mama a aflat? a întrebat Cecile.

- Am încercat aseară să o sunăm, dar nu a răspuns. Probabil dormea... Matt a venit destul de târziu şi la noi.
- Nici nu ne-a sunat, altfel veneam direct aici, a completat Jessica.
- De aceea am ales să nu insistăm cu telefoanele şi să o anunţăm astăzi.

Ian nu-i spunea nici mamă şi nici Natalia, dar se subînţelegea că la ea se referea.

- Oricum n-aţi fi făcut nimic altceva decât să o stresaţi şi pe ea. Din câte se poate observa sunt într-o stare aproape perfectă, chicoti ea.
- Ai discutat cu doctorul, a întrebat-o Jessica. Ţi-a spus când te poţi întoarce acasă?
- Nu mi-a dat o dată exactă, însă vrea să rămân internată în următoarele zile.
- O să-l întrebăm când ieşim de aici, a spus Ian.
- Asta dacă nu a întrebat Matt deja, a adăugat Jessica. Vrei să-ţi aduc ceva anume de acasă? S-a adresat ea Ceciliei.

Cecile se prefăcea că se gândeşte.

- Da. Vreau pantofii roşii cu toc şi o ţinută sexy ca să pot face cuceriri pe aici. Ca să nu mă plictisesc... a completat în spirit de glumă.

La început, Jessica a privit-o surprinsă, apoi şi-a dat seama că glumea. Cecile era Cecile şi punct.

- Glumesc. Poţi să-mi aduci câteva lucruri esenţiale. Nu o să am nevoie de prea multe. Ţinută sexy am deja... cămaşa aceasta deschisă în partea din spate.
- Incurabilo, a zis Jessica şi şi-a dat ochii peste cap.

Cecile a început să râdă, dar tot cu suspine din cauza durerilor.

- O să vin mai târziu să-ţi aduc un bagaj. Acum te lăsăm să te odihneşti.

Amândoi au depus câte un sărut pe obrazul ei şi au părăsit salonul. Dar uşa au lăsat-o deschisă pentru că o asistentă îi aducea micul dejun şi era însoţită de Matt. Asistenta a intrat în încăpere, Matt rămânând să schimbe câteva vorbe cu cei doi.

- Mai bine mergeţi acasă. Din câte observaţi este la fel ca înainte.
- E suficient să o auzi vorbind şi îţi dai seama de lucrul acesta, a spus Ian.

Jessica l-a lovit uşor cu pumnul în coaste şi l-a certat din priviri.

- Ne auzim mai târziu la telefon.
- Eu o să mă întorc în câteva ore, a replicat Jessica. Am o şedinţă într-o oră, apoi mă întorc cu câteva lucrurile pentru Cecile.
- În regulă, a venit răspunsul lui Matt.
- Ţi s-a spus în cât timp o să fie externată? a întrebat Ian.
- Am vorbit mai devreme cu doctorul şi a spus că în trei zile speră să o trimită acasă.

- Bine. Anunţă-ne din când în când cum se mai simte. Eu o să mă ocup să o sun pe... Natalia. Poate o să vrea să vină să o vadă.
- Perfect. Intru să o văd din nou şi să o însoţesc cât timp mănâncă.

Ian a dat din cap în semn că se poate retrage. Chiar dacă nu şi-a dorit ca sora lui să-l ia de soţ pe afemeiatul de Matt, timpul îi demonstrase că se schimbase şi că era soţul perfect pentru ea.

Matt a intrat în salon, iar el şi Jessica au părăsit spitalul în tăcere.

CAPITOLUL 14

Spre seară, Cecile a primit o vizită din partea mamei sale. Matt îi ţinuse companie până cu câteva minute în urmă, însă coborâse să-şi ia o cafea pentru a-şi înlătura oboseala. Nu mai dormise de o zi şi jumătate, iar oboseala se instala.

Natalia era consternată de situaţia în care se afla fiica ei şi a venit să o vadă imediat după ce s-a eliberat de sarcinile care nu suportau amânare. Ian a fost cel care a sunat-o şi i-a dat vestea fără să intre în toate amănuntele sau să piardă timpul discutând cu mama lui. El nu făcea nici cel mai mic efort să ducă relaţia lor pe un drum mai bun.

Când Natalia a deschis uşa şi şi-a văzut fiica, a dus repede mâna pe obrazul ei pentru a-şi şterge lacrima. Părea îndurerată.

- Nu şi tu, mamă.
- Cecile, a suspinat ea, am trecut prin infern când am auzit că ai suferit un accident şi că eşti internată.
- Ian a exagerat, mamă. Sunt bine şi am de gând să profit de zilele acestea. N-am să-mi iau nici măcar un pahar cu apă.

Cecile a zâmbit către mama ei.

- Chiar sunt bine.

Natalia s-a apropiat de fiica ei şi s-a aşezat pe scaunul care se afla lângă patul acesteia.

- Dar cum s-a întâmplat să ajungi în această situaţie?

Cecile a clătinat din cap şi a ridicat din umeri.

- Nu-mi amintesc mare lucru dinaintea accidentului... nici vorbă să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în timpul impactului, în drum spre spital sau când am sosit aici. Tot ce ştiu este că am un gol în minte şi dacă aş încerca să-mi reamintesc ceva, tot ce văd este un film negru. Sper că cel care m-a lovit să fie într-o stare ca a mea sau chiar mai bună.
- M-am întâlnit cu Matthew mai devreme, a spus Natalia suspinând. Din informaţiile pe care le are el, femeia este într-o stare delicată.

Privirea Ceciliei a devenit una profundă, încruntată.

- Cât de rău se simte?

Natalia a tras aer adânc în piept şi a oftat.

- Este conectată la aparate şi se zbate între viaţă şi moarte. Asta este tot ce am aflat de la Matthew.
- Nu ţi-a spus dacă se află internată în acelaşi spital?
- Nu l-am întrebat mai mult. Indicat este să ai grijă de tine acum şi apoi de ceilalţi. Am convingerea că femeia respectivă o să se facă bine şi o să dea socoteală pentru cele întâmplate.
- Mamă, a mustrat-o aceasta, cum poţi să spui aşa ceva?! Important este să se salveze şi să nu existe urmări

grave. A fost un accident, adică ceva imprevizibil şi nu un plan bine stabilit. Sunt convinsă că ceva s-a întâmplat şi de aceea nu vreau să aud de declaraţii împotriva ei.

- De ce eşti atât de convinsă că nu a fost ceva premeditat? a venit întrebarea din partea Nataliei.

Cecile a adoptat o grimasă prin care îşi exprima neînţelegerea faţă de o astfel de faptă.

- Din câte ştiu nu am criminali pe urma mea. Am convingerea asta.
- Crezi prea mult în bunătatea oamenilor. Într-o zi o să-ţi dai seama că oamenii nu sunt buni, perfecţi, iubitori şi săritori. Fiecare este pentru el şi orice om este capabil de orice pentru bunăstarea sa.
- În cazul acesta prefer să rămân veşnic în naivitatea mea.
- Preferi, însă mă tem că mai devreme sau mai târziu o să observi că viaţa nu este roz şi că în fiecare zi sunt milioane de cazuri care depăşesc filmele.
- Sunt convinsă de ultima parte din ceea ce ai spus, dar să nu uităm că există oameni care ajută oameni, animale, adoptă copii, au grijă de bătrâni, ajută un om nevăzător să traverseze strada, oameni implicaţi în tot felul de organizaţii şi proiecte care ajută la dezvoltarea unei societăţi civilizate. Chiar şi atunci când un profesor vine în faţa oamenilor există o doză de bunătate din prisma faptului că vrea să-i educe, să-i pregătească, să-i facă oameni, să le creeze un viitor. Le

oferă şansa să primească tot ce este mai bun pe acest pământ.

Natalia a închis ochii pentru câteva secunde.

- Nu mai contează asta, draga mea. Discutam despre altceva şi uite unde am ajuns. Nu vreau să te superi dintr-un motiv ca acesta. Mai bine îmi spui dacă vrei să-i cer bucătăresei mele să-ţi pregătească ceva de mâncare pentru mâine.
- Stai liniştită pentru că nu am nevoie de absolut nimic acum şi nici nu cred că mi-ar da voie să mănânc ceva nesănătos. Doctorul a cerut să mi se ofere un regim anume, dar nu cu multe restricţii.

Mama ei i-a zâmbit subtil.

- Poate după ce ajung acasă poţi să-mi aduci o plăcintă mare cu brânză.

Uşor poftele de femeie însărcinată îşi făceau locul în viaţa Ceciliei fără ca ea să-şi dea seama.

- O să-ţi aduc imediat ce aflu că ai ieşit din această clădire.
- Mulţumesc, i-a răspuns Cecile zâmbitoare.

Era fericită că se înţelegea cu mama ei aşa cum ar fi trebuit să fie şi în copilărie. Timpul nu putea să-l dea înapoi. Tot ce aveau era prezentul şi profitau de el, mai mult sau mai puţin.

După câteva zile petrecute în spital, Cecile a primit pentru ultima oară vizita doctorului Edward Connor. Era ziua în care putea să meargă acasă. Medicul a intrat zâmbitor în salonul ei.

- Bună dimineaţa!
- Bună dimineaţa! a răspuns ea la salut.
- Ce face pacienta mea favorită?

Cecile i-a zâmbit larg. Cei doi s-au apropiat în zilele pe care ea le-a petrecut în spital, însă nu era nici urmă de atracţie între ei.

- Foarte bine. Aştept să plec de aici pentru că m-am plictisit de asistentele cu feţe serioase – a spus ea pe un ton mai mult şoptit - şi de citit reviste de scandal.

Dr. Edward a început să râdă.

- Am o veste bună pentru tine, şi anume aceea că o să părăseşti spitalul chiar în această dimineaţă. Analizele tale sunt în regulă, iar cât timp ai fost ţinută sub observaţie nu s-a întâmplat nimic neobişnuit.
- Neobişnuit la mine înseamnă să mă plictisesc.
- Unde este soţul tău? Am văzut că ţi-a ţinut companie cât de mult a putut.
- Da... aşa este, doar nopţile şi câteva ore pe zi a fost nevoit să lipsească. Dacă era după el, în fiecare noapte ar fi dormit la uşa aceasta, dar l-am mustrat până a înţeles că nu-i este de folos să nu doarmă sau să doarmă prost.

- Asta este adevărat, a afirmat doctorul. Ei bine, când vine soțul tău ai permisiunea să părăsești această cameră.

Auzind că trebuie să mai aștepte totuși puțin, Cecile s-a strâmbat.

- Dacă ar fi fost după mine, acum aș fi sărit de aici și aș fi fugit pe ușă.
- Da. Știu asta, dar prefer să știu că pleci însoțită și că ești în siguranță.

Un moment de tăcere a urmat. Ea se gândea cum să formuleze următoarea întrebare și dacă ar putea afla ceva.

- Știți cumva ce s-a întâmplat cu cea care m-a lovit? Mă refer la celălalt șofer?

Edward a devenit serios și s-a gândit câteva momente înainte să-i ofere un răspuns.

- Nu mă ocup eu de pacienta respectivă, însă am aflat că dă semne că își revine. Rămâne totuși cu semnul întrebării pentru că viața ei este încă în pericol.
- Credeți că aș putea să vin să o văd într-una din zile? a întrebat ea brusc.
- Bineînțeles. Mă poți căuta și mergem împreună acolo. O să vorbesc cu doctorul ei să-ți dea voie să o vezi câteva minute. Mă tem că nu o să fie mutată într-un salon curând, iar până atunci trebuie să urmăm câteva reguli în privința vizitelor.

- Mulţumesc pentru că vreţi să mă ajutaţi. Sunteţi un om bun şi cred că soţia dumneavoastră a văzut înainte de toate această calitate.
- Nu sunt căsătorit, a venit răspunsul lui dur.

Şi-a dat seama că a vorbit gura ei înainte să gândească. Se simţea stânjenită că i-a menţionat de soţia lui şi el i-a răspuns cu atâta fermitate.

- Au venit rudele să o vadă? a întrebat ea timid.

Era o întrebare care ducea uşor către intimitatea pacientei, iar Edward nu trebuia să-i răspundă. Şi totuşi i-a răspuns.

- Din câte am înţeles, pacienta nu are rude în viaţă şi nimeni nu a venit să o vadă încă.
- Înţeleg, a murmurat Cecile.
- Bine. Te las să te pregăteşti, fie şi moral, pentru plecarea ta de aici. Dacă te hotărăşti să o vezi... a făcut el o pauză, mă găseşti aici.
- Mulţumesc.

Edward s-a întors cu spatele şi a deschis uşa ca să iasă din salonul Ceciliei, dar în acel moment a dat nas în nas cu soţul ei, Matthew.

- Bună dimineaţa, domnule Anderson!
- Bună dimineaţa! a venit şi răspunsul lui. S-a întâmplat ceva?

Matt a încercat să se uite la Cecile peste umărul doctorului ca să se asigure că soţia lui este bine.

- Nimic rău. Tocmai mi-am anunţat pacienta că poate să plece imediat ce dumneavoastră ajungeţi aici.

El a dat uşor din cap.

- Mulţumesc din nou pentru ajutorul oferit şi că v-aţi ocupat de soţia mea.
- Este datoria mea de medic.

Edward s-a uitat peste umăr la Cecile şi i-a zâmbit oarecum fals.

- Ne mai vedem.

I-a întins mâna lui Matt în semn de rămas bun. El a făcut acelaşi gest, apoi doctorul şi-a continuat drumul. Matt a venit lângă Cecile şi a sărutat-o cu intensitate.

- Hai să mergem acolo unde îţi este locul, a spus el zâmbindu-i, adică în casa noastră. Acolo, totul mi se pare rece fără tine.

Cecile i-a zâmbit larg şi l-a privit cu ochii plin de dragoste şi emoţie.

În zilele care au urmat, Cecile s-a bucurat în continuare de atenţia fratelui ei, a Jessicăi, a mamei, dar mai ales a lui Matt. Soţul ei o menaja cât putea de mult şi ţinea să-i reamintească la orice mişcare că este însărcinată. Unica ei reacţie era să-şi dea ochii peste cap şi să-i spună că este însărcinată, nu pe moarte.

În tot acest timp se întreba ce s-a întâmplat cu cea care a tras-o în acest accident. Rareori a discutat cu Matt pe acest subiect şi tot el a fost cel care i-a mărturisit că nu fusese un simplu accident şi că apăruse o defecţiune la maşina şoferiţei vinovate. Această informaţie o determina să-şi pună mai multe întrebări şi să se îngrijoreze mai tare.

Profitând de faptul că se simte mai bine şi având o nelinişte în interiorul ei, Cecile s-a hotărât să-i ceară lui Matthew să o ducă la spital şi să încerce să o vadă pe femeie, să afle starea în care se află şi dacă s-a schimbat ceva în bine. Iniţial, Matt nu a fost încântat de idee, dar a trecut mai bine de o săptămână de la accident şi nu putea să o ţină la nesfârşit în casă. În plus, Cecile se simţea din ce în ce mai bine şi nu mai avea acele dureri îngrozitoare.

După ce Matt a trecut câteva ore pe la birou şi a mers să reprezinte un caz în sala de judecată, s-a întors la Cecile pentru a o lua de acasă şi a merge împreună la spital.

Când au ajuns acolo, el i-a cerut să rămână să-l aştepte pe coridor cât timp îl caută pe medic, însă încăpăţânarea ei a câştigat şi Matt nu a avut de ales, fiind nevoit să îi facă pe plac şi să se plimbe amândoi prin tot spitalul după doctorul Connor. Când în sfârşit au dat de el, acesta era ocupat cu o urgenţă, iar cei doi au trebuit să aştepte până când a putut Connor să-i primească. După aceea, Connor a luat legătura cu medicul ei curant, aflând mai multe detalii despre starea acesteia şi cerându-i permisiunea ca pacienta să primească vizita Ceciliei. Apoi i-a condus pe cei doi în faţa salonului ei, dându-i voie doar Ceciliei să o vadă.

- Cum se simte? a întrebat Cecile.
- A făcut progrese surprinzătoare, a venit răspunsul lui Edward. În ziua când ţi-am spus că poţi să te externezi în orice moment, am spus că nu cred că o să fie mutată într-un salon.
- Dar a fost mutată, nu? a venit întrebarea din partea lui Matthew.
- Da. Ieri dimineaţă s-a trezit pentru prima dată după accident şi cu câteva ore în urmă a fost transferată aici. A suferit lovituri puternice, iar colegul meu s-a luptat din greu ca să-i salveze viaţa, însă totul a ţinut de ea, de cât de mult a luptat ca să trăiască.
- Şi a făcut-o... a adăugat Cecile. A avut şi un alt impact asupra abilităţilor ei?
- Dacă te întrebi dacă poate să meargă, să vorbească... Este în regulă. Trebuie să se odihnească mult în următoarele săptămâni. Se află într-o situaţie mult mai complicată decât a ta.
- Înţeleg... a murmurat ea. Tot nu a venit cineva să o vadă?
- Nu şi mi s-a spus că refuză să vorbească despre acest subiect. Spune că nu are pe nimeni.
- Eşti sigură că vrei să vorbeşti cu ea? a întrebat-o Matt.
- Da, a suspinat ea. Pot să intru acum?
- Sigur. Eu o să-i ţin companie soţului tău în acest timp. Încearcă să nu o soliciţi sau să-i spui ceva care să o deranjeze.
- Am înţeles.

Apoi a intrat în camera femeii.

Aceasta dormea, iar Cecile s-a apropiat cu paşi timizi de patul ei. Când a ajuns lângă ea, femeia a deschis larg ochii. Părea speriată, ca şi cum Cecile ar fi fost duşmanul ei sau cineva plătit să-i facă rău. Atunci şi-a reamintit că maşina femeii a avut o defecţiune şi că exista posibilitatea ca cineva să-i vrea răul.

- Bună, i-a spus Cecile neştiind ce altceva mai bun ar fi putut să zică.

Tânăra nu i-a răspuns.

În ciuda vânătăilor ei de pe faţă, se vedea că era o femeie frumoasă care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. O femeie cu păr blond şi ochi verzi.

- Sunt Cecile Anderson. Poate numele nu-ţi spune nimic, a zis ea cu un zâmbet subtil pe buze. Eu mă aflam în maşina pe care ai lovit-o.

Pieptul femeii a coborât, lăsând aerul să-i iasă din plămâni. Renunţa să mai fie încordată.

- Îmi pare rău, a răspuns ea mai mult şoptit. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat.
- Nici eu, i-a spus Cecile, însă...

Cecile nu a continuat ce urma să-i spună, deşi gândul acela nu-i dădea pace.

- Însă ce?

Tânăra femeie o privea adânc în ochi.

- Spune-mi, a îndemnat-o ea.

- Există o persoană în viaţa ta care ar putea să-ţi vrea răul?

Femeia şi-a întors capul în partea opusă, apoi i-a răspuns răspicat.

- Nu.

Însă pe Cecile nu putea să o ducă uşor de nas. După modul în care i-a răspuns şi-a dat seama că în spatele acelui răspuns negativ se ascundea cu totul altceva.

- Este în regulă dacă nu vrei să-mi spui.
- De ce ai venit aici? a întrebat-o aceasta.

O clipă, Cecile s-a gândit ce să îi răspundă.

- Am vrut să te cunosc şi să-ţi spun că nu sunt supărată pentru ceea ce s-a întâmplat. Am vrut să ştiu cum te simţi şi să-ţi ofer prietenia mea.

Auzind vorbele Ceciliei, aceasta a privit-o din nou, dar cu neîncredere.

- Nu ştiu ce să spun.
- Nici nu trebuie să spui ceva în acest moment. Aş vrea să îmi permiţi să te vizitez şi mâine sau zilele viitoare.
- Din milă? a izbucnit ea.
- Nu, a răspuns Cecile prompt. Din prietenie. Poate nu ai familie sau prieteni, însă lumea este mare şi există oameni care îţi vor binele.
- Aşa spun toţi la început, dar apoi te rănesc fără să le mai pese de tine şi sentimentele tale.

Cecile a dat afirmativ din cap.

- Este adevărat, dar nu poţi să te închizi în casă şi să încetezi să speri în prietenie. Nu ştiu cine te-a dezamăgit atât de tare, dar nu înseamnă că mereu o să păţeşti la fel.

O bătaie uşoară s-a auzit în uşă. Cecile ştia că timpul i-a expirat.

- Se pare că trebuie să te las să te odihneşti. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. O să trec şi mâine să te văd şi poate o să putem să discutăm mai mult.

Femeia nu i-a răspuns, iar Cecile s-a îndepărtat de ea. Când s-a apropiat de uşă s-a întors către ea.

- Ai putea măcar să-mi spui numele tău?

Pentru câteva momente s-a instalat tăcerea. Se vedea că îi place să trăiască singură şi să nu discute despre viaţa ei, dar Cecile se încăţâna să o scoată din acea carapace în care se închistase din cauza unor persoane care i-au făcut rău.

- Christina, a murmurat ea. Christina McCarty.
- Mulţumesc.

Cecile i-a zâmbit mulţumită că a făcut un sfert de pas în viitoarea lor relaţie de prietenie.

- Ne vedem mâine.

A deschis uşa şi a părăsit încăperea.

CAPITOLUL 15

Nu cunoştea locul unde se afla, dar îi dădea fiori reci pe coloană. Nu semăna deloc cu un loc obişnuit. Părea o clădire părăsită, întunecată, mizerabilă, cu pereţi zgâriaţi şi geamuri sparte.

Nu auzea nimic altceva decât bătăile inimii ei şi îşi simţea pulsul în tâmple. Liniştea o înnebunea pentru că o făcea mai atentă la ce gândea şi nu-i plăcuse niciodată să-şi asculte gândurile.

- Trebuie să găsesc o cale de ieşire, şi-a spus ea panicată, în gând.

A făcut un pas şi putea să simtă răcoarea din podeaua casei abandonate. A realizat că picioarele ei erau desculţe, ceea ce a făcut-o să se panicheze mai mult. Apoi a observat că purta o cămaşă de noapte cu mâneci lungi şi nu-şi dădea seama de unde o avea. Nu văzuse niciodată o cămaşă atât de învechită şi ponosită.

Cecile nu îşi dădea seama că este un vis şi îl trăia ca şi când ar fi fost real. Încerca să rămână puternică, să nu se piardă cu firea.

- Trebuie să continui să mergi, şi-a spus ea ca să se încurajeze şi să nu cedeze acolo. Fără să faci zgomot.

Continua să-şi vorbească în gând ca să nu permită altor gândurilor negre să pună stăpânire pe ea.

A făcut un pas în lateral şi a atins zidul cu mâinile. Nu vedea foarte bine din cauză că lipsea lumina, însă chiar dacă putea să distingă ce este în jurul ei, se simţea mai în siguranţă dacă mergea pe lângă perete. A făcut pas după pas până când nu a mai simţit zidul la palpare, iar pentru un moment se făcuse beznă.

Un zgomot îngrozitor s-a auzit, ca şi când ceva metalic ar fi căzut, greu şi de mari dimensiuni, în jurul ei. Însă nu putea să vadă ce era. Se simţea pierdută, iar panica de la început era ceva atât de banal, comparativ cu lupta crâncenă care se dădea acum în interiorul ei.

A simţit că cineva o atinge pe braţe şi s-a răsucit imediat pe călcâie.

- Cine este aici, a întrebat ea.

Dar nu a primit răspuns.

Cineva i-a atins chipul. Cecile ştia că este un om după atingerile lui şi putea să-i simtă mâinile mari şi aspre. Trupul i-a îngheţat când bărbatul a împins-o şi a făcut-o să cadă pe spate. Era ceva malefic şi putea să simtă asta. Pentru un moment l-a simţit deasupra ei şi ar fi vrut să îl lovească. În timp ce el o adulmeca, Cecile palpa în jurul ei în căutarea unei pietre sau a unui obiect cu care să-l lovească zdravăn. Îi simţea respiraţia cum cobora pe corpul ei şi ajunsese la nivelul şoldurilor când a simţit că a găsit ceva. A luat obiectul şi şi-a dat seama că era o armă cu care ar fi putut să-l ucidă. A avut

nevoie de o secundă ca să cuprindă pistolul cu ambele mâini şi să tragă câteva focuri spre picioarele ei unde se afla bărbatul.

Nu l-a simţit căzând deasupra ei, însă nici nu îl auzise ridicându-se.

O rază de lumină părea să-şi facă apariţia. Atunci, Cecile s-a uitat după bărbatul în care trăsese, dar nu era nimic care să semene cu un om. În schimb erau gratii în jurul ei şi şi-a amintit de zgomotul pe care îl auzise cu puţin timp în urmă.

S-a ridicat în grabă şi a lăsat arma să-i cadă din mână.

Din senin a simţit că are ceva în gură... ceva asemănător cu o pietricică. Şi-a dus mâna la gură pentru a scoate acel obiect, dar înainte să ajungă să-şi atingă buzele, a simţit încă una. Le-a scos repede din gură şi şi-a coborât mâna ca să vadă despre ce este vorba. Erau gloanţe.

Nu ştia ce să facă. Simţea că pulsul i se accelerează.

Din senin s-a uitat în spatele ei pentru că auzise un foşnet de frunze în ciuda faptului că se afla într-o clădire, şi a văzut un bărbat mort într-o baltă de sânge.

Înspăimântată şi-a dus mâinile la gură şi ar fi vrut să ţipe, dar a căzut împreună cu acel bărbat într-o groapă ca de mormânt, care se formase sub picioarele lor. Atunci s-a trezit.

Matthew era lângă ea. O privea şi o mângâia suav pe obraz.

- Iubito, a murmurat el, sunt lângă tine.

Ea l-a privit adânc pentru o clipă, apoi a închis ochii şi a suspinat.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.
- Am... am avut un vis urât. Nu pot să zic că a fost un coşmar, însă m-a marcat pentru că nu-mi dădeam seama că este doar un vis şi că pot să mă trezesc oricând. Rar mi se întâmplă să nu fiu conştientă că visez.

Ea a oftat.

- Era atât de real!
- Shhht... a zis el pe un ton blând. A trecut. Acum eşti cu mine.

Cecile a dat uşor din cap, dându-i dreptate în ceea ce spusese.

- Se spune că visele de dimineaţă întotdeauna se îndeplinesc. Sper să nu prevestească ceva rău.

Matt i-a zâmbit şi cu degetul mare îi mângâia obrazul. Îi simţea pielea ca de catifea.

- Vreau să faci dragoste cu mine, i-a cerut ea.

El părea să se eschiveze.

- Acum?
- Da.
- Dar dacă o să afecteze sarcina? a venit întrebarea lui îngrijorătoare.

Auzindu-l, Cecile şi-a dat ochii peste cap.

- Nu o să se întâmple nimic. O să se întâmple să fac o criză de nervi dacă nu faci dragoste cu mine.

I-a cuprins gâtul cu mâinile ei delicate şi l-a tras cu putere spre ea, chemându-l, oblingându-l să o sărute cu pasiune. Şi a făcut-o. Cu o foame de nestăpânit a sărutat-o. Avea atâta nevoie de ea. Îşi dorea atât de mult să o simtă.

O săruta şi îşi plimba mâinile pe corpul ei. Când a ajuns la tivul rochiei ei de noapte, mâinile lui au luat-o în sens invers, ridicându-i puţin câte puţin rochia până când i-a îndepărtat-o definitiv. Fugitiv a sărutat-o din nou pe buze, apoi pe gât şi pe sâni, unde s-a şi oprit pentru a-i alinta. În acelaşi timp, mâna lui a coborât pe abdomen, apoi pe picioarele ei pe care i le-a depărtat cu o mişcare lină, dar senzuală. Mâna şi-a aşezat-o blând pe intimitatea ei, simţindu-i fierbinţeala, umezeala şi descoperind că iubita lui soţie nu purta lenjerie intimă. Ea a suspinat şi şi-a arcuit spatele. Întotdeauna era pregătită pentru el, înnebunindu-l cu toată pasiunea care mocnea în interiorul ei.

El şi-a dat jos cu stângăcie perechea de boxeri. Aproape întotdeauna dormea îmbrăcat sumar sau deloc.

Fără să-şi ia gura de pe sfârcul ei, a venit deasupra şi şi-a lăsat o mare parte din greutate peste ea.

- Ia-mă acum, l-a îndemnat ea pe un ton şoptit.

Mai ascultător ca niciodată, Matt şi-a luat penisul în mână şi l-a poziţionat către locul care-l chema şi îl atrăgea cu atât de multă patimă. A pătruns-o încet pentru că o simţea delicată sub el. Şi aşa era. Delicată şi fragilă ca o floare.

De la o mişcare la alta, penetrările erau mai adânci şi mai puternice, făcând-o pe Cecile să se arcuiască din ce în ce mai mult, să geamă de plăcere, de dorinţă, de împlinirea ce urma să vină. L-a cuprins mai strâns cu picioarele, iar mâinile şi le-a pus pe spatele lui şi şi-a înfipt cu blândeţe unghiile.

Matt i-a înţeles mesajul, iar în căutarea plăcerii depline a început să se mişte mai repede pentru că orgasmul fiecăruia dintre ei era foarte aproape...

După ce au făcut dragoste, Matt a sărutat-o de câteva ori şi a mai ţinut-o în braţe vreme de câteva minute, apoi şi-a dat seama că este în întârziere la birou. A coborât repede din pat şi s-a dus să-şi facă un duş fierbinte. Apoi s-a îmbrăcat cu unul dintre costumele sale elegante şi costisitoare.

A venit lângă soţia lui şi i-a depus un sărut cald pe frunte.

- Iubito trebuie să plec, altfel Ian o să mă bată la cap.

Ea i-a zâmbit larg pentru că şi-l imagina pe Ian cum îi ţinea morală fără să facă pauză.

- Eşti în întârziere? întrebă ea chicotind.
- Aproape o oră.
- Îi spui adevărul şi te lasă în pace, a glumit ea.
- Mda... o să-i spun că n-am putut să ajung la şedinţă pentru că am făcut dragoste cu sora lui.

Cecile a izbucnit în râs.

- Sau cu soţia ta, a subliniat ea.
- Sigur... şi o să înţeleagă cât a-i zice „peşte".
- Bine, bine, mormăi ea. Fugi înainte să facă el un atac de cord.
- În caz că ai nevoie de mine, sună-mă imediat. Nu contează dacă sunt sau nu ocupat. Pentru tine sunt oricând disponibil, iubito.

A sărutat-o pe buze şi a zbughit-o vesel pe uşă.

După o altă oră, Matt intra în biroul lui fără să-i vorbească secretarei, crezând că o să dea nas în nas cu Ian şi că acesta este extrem de nervos din cauza întârzierii lui. „*Dar cine n-ar fi nervos?*" se tot întrebase Matt când încerca să treacă de traficul infernal din oraş.

Biroul era gol.

- Doar nu era să mă aştepte aici două ore, şi-a spus el.

A pus mâna pe telefon şi şi-a sunat secretara.

- Ingrid, domnul Peterson a plecat de mult timp din biroul meu?
- Nu, domnule Anderson.
- Ţi-a lăsat vreun mesaj pentru mine? a întrerupt-o el.
- Nu, însă nici nu a venit aici.

Era surprins să afle că Ian nu venise la întâlnirea lor în cadrul căreia urmau să discute despre cazul unui magnat.

- Poate a uitat, altfel nu-mi explic de ce nu a venit. Eşti sigură că nu a fost în biroul meu?

- Foarte sigură. Am venit devreme aici şi nu m-am mişcat de la acest birou nici măcar ca să-mi iau o cafea. Sunt sigură că domnul Peterson nu a venit aici şi nici nu a telefonat pentru a contramanda şedinţa.

Matt şi-a luat un moment de gândire înainte să-i mai spună lui Ingrid ceva.

- În regulă. Dat fiind că nu a venit, te rog să iei legătura cu secretara lui, Mary şi să o întrebi dacă este acolo şi ce s-a întâmplat de nu s-a prezentat încă aici. Dacă nu ştie nimic de el, sun-o imediat pe doamna Peterson, soţia lui şi află unde este Ian. Apoi să-mi aduci o cafea tare şi un sendviş.
- Da... a răspuns Ingrid şi apoi a făcut o pauză mai lungă. Domnule Anderson cred că nu mai este cazul să sun undeva. Din lift tocmai a ieşit domnul Peterson şi arată la fel de grăbit ca şi dumneavoastră.

Matthew a închis telefonul secretarei. S-a lăsat pe spate în scaunul său şi a adoptat o faţă cât se poate de serioasă. Câteva secunde mai târziu, Ian intra val – vârtej în biroul său.

- Bună dimineaţa! i-a spus acesta. Îmi pare foarte rău că am întârziat, dar traficul m-a reţinut şi...
- Bună dimineaţa, i-a răspuns Mat întrerupându-l din ceea ce avea de gând să spună. Minte-mă cu altceva mai bun. Eşti avocat şi am aşteptări mai mari de la tine decât de la delincvenţii din sala de judecată, a zis el serios, încercând să pară furios. Nu traficul te-a reţinut două ore.

Ian a înghiţit în sec, simţindu-se prins în propria minciună. Ştia că nu era o minciună bună, dar a fost singura care i-a venit în minte pe moment.

Eschivându-se, Ian i-a răspuns într-un final.

- Bine, m-a reţinut ceva de ordin intim, dar şi traficul.

Apoi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului, stând faţă în faţă cu Matt.

Secretara a bătut în uşă, apoi a intrat cu două cafele şi sendvişul pentru şeful ei. A pus o cafea în faţa lui Ian, iar pe cealaltă în dreptul lui Matt.

Ian părea gânditor.

- Ingrid, a spus el.
- Da, domnul Peterson.
- Cu cât timp în urmă a venit Matt la birou ţinând cont că nu şi-a servit micul dejun încă?

Secretara l-a privit curioasă şi i-a răspuns.

- Cu mai puţin de cinci minute înaintea dumneavoastră, a răspuns ea sincer. Doriţi să aduc ceva de mâncare şi pentru dumneavoastră?

Matt îşi încleştase maxilarul. Uitase să-şi înveţe secretara să mintă.

- Dacă eşti amabilă, da. Aş vrea un sendviş cu pui.
- Imediat, a răspuns aceasta şi apoi a părăsit încăperea.
- Cam sinceră secretara ta.

- Enervant de sinceră, a răspuns el îmbufnat că îi eşuase planul de a-i ţine morală lui Ian.
- Să înţeleg că ai vrut să mă baţi la cap de întârzierea mea, dar şi tu ai întârziat la fel de mult, l-a mustrat Ian. A fost cât pe ce ca eu să fiu cel care te aşteaptă aici vreme de două ore şi ai îndrăznit să mă tragi la răspundere.

Auzindu-l cum îşi începe discursul, Matt şi-a dat ochii peste cap.

- Amândoi am întârziat şi mai bine ne-am apuca de treabă.
- Nu înainte să-mi spui şi tu de ce ai întârziat, i-a atras Ian atenţia.

Matt a oftat înainte să-i ofere un răspuns.

- Ca şi tine, am o soţie acasă şi întâmplarea a făcut că mi-a plăcut mai mult să stau cu ea decât să discut cu tine, a venit răspunsul lui sarcastic.
- Aha... deci suntem chit, dragă cumnate, i-a spus Ian folosind acelaşi ton sarcastic. Apoi a luat ceaşca şi a luat o gură de cafea fierbinte şi aromată.

CAPITOLUL 16

După cum i-a promis, Cecile a venit să o vadă din nou, având speranța că de această dată Christina o să fie mai comunicativă și prietenoasă. Însă nu a fost întocmai cum se aștepta. Pentru Christina, Cecile era o străină și viața o învățase că nu trebuie să se încreadă nici măcar în ea însăși. Și totuși, oricâte lovituri ar fi primit de la cei de la care nu se așteptase, Christina nu putea să-și înlăture acea parte bună și naivă din interiorul ei, doar că avea nevoie de timp și de un nou început.

- Bună, a salutat-o Cecile pe un ton vioi.

Christina a fixat-o cu privirea. Spera ca aceasta să nu se țină de cuvânt și să nu mai vină vreodată să o vadă în spital sau în orice alt loc din lumea aceasta.

- Bună, a răspuns ea serioasă.
- Ți-am adus ceva.

Cecile și-a scos mâna pe care o ținea la spate și i-a arătat un buchețel de flori pe care îl flutura.

- M-am gândit că o să te înveselească. Am trecut pe la florărie și am comandat un buchet de flori, dar să fie unul cât se poate de natural, să te ducă puțin cu gândul că ai fost chiar tu să le culegi.

Cecile zâmbea larg.

- Mulţumesc, a venit răspunsul ei. Însă nu trebuia să te deranjezi pentru mine.
- Vai! Dar ce deranj? a întrebat-o Cecile prefăcându-se că se îmbufnează. Mi-ar fi plăcut să îţi aduc unul făcut din flori culese chiar de mine, dar a fost o zi aglomerată şi nici nu a avut cine să mă însoţească la cules de flori. Soţul meu nu s-a întors de la birou, Jessica este ocupată cu campania de sărbători pe care o organizează în cadrul librăriilor, iar de Ian nici nu are sens să spun că n-ar face un asemenea gest pentru mine, a spus ea dându-şi ochii peste cap.

Tânăra i-a răspuns doar prin schiţarea unui zâmbet.

- O să le pun în apă.

Cecile a luat bolul cu apă şi a turnat într-un pahar. Apoi a pus florile în apă.

- Ai vorbit cu medicul despre starea ta de sănătate?

Era surprinsă că îi pasă cuiva de cum se simte.

- Da... a răspuns plictisită. Nimic nou.
- Ţi-a spus când te externează?

Christina şi-a luat un moment de tăcere, în timp ce Cecile lua loc pe scaun.

- Nu mai devreme de două săptămâni.
- Şi ce ai de gând să faci apoi? Eşti din New York?

Din nou a fixat-o cu privirea. Christina era ca un zid, iar Cecile trebuia să lovească de multe ori în acel perete pentru a

o determina să nu mai fie atât de rezervată în a da detalii despre viaţa ei.

- M-am mutat recent. Am închiriat un apartament şi eram în căutarea unui loc de muncă.

Cecile şi-a muşcat buza inferioară.

- În ce domeniu vrei să profesezi?

Şi pe Jessica o ajutase să-şi găsească un loc de muncă atunci când s-a căsătorit cu Ian şi a descoperit că nu se înţelege cu el.

- Contează? a venit întrebarea ei răutăcioasă. Când nu ai bani să plăteşti chiria, facturile şi mâncarea, ajungi să faci orice sau aproape orice.
- Nu îţi promit nimic, dar o să iau legătura cu câteva cunoştinţe şi poate reuşesc să-ţi găsesc ceva de lucru.

Christina a clintint repede din cap.

- Nu este nevoie. O să mă descurc singură... aşa cum am făcut-o întotdeauna, a ţinut ea să precizeze. Pot să o fac singură.
- Sunt sigură, dar oricum eu o să fac ce am spus şi tu o să decizi dacă accepţi sau nu.

Şi i-a zâmbit fetei care zăcea încă în patul de spital.

- Nu înţeleg.
- Ce anume? a întrebat-o Cecile.

- De ce te încăpăţânezi să mă vezi, să întrebi de starea mea de sănătate, să-mi cauţi un loc de muncă? Este absurd pentru că suntem două necunoscute.
- Da, dar eu sunt o persoană prietenoasă şi îmi place să-mi arăt afecţiunea faţă de cei pe care-i cunosc. Şi ştiu că dincolo de rolul de „prinţesă de gheaţă" sau de „scorpie", „femeie fără inimă" se ascunde şi latura ta bună. Ştiu că ai fost dezamăgită aşa cum am fost şi eu, că ai nevoie de cineva care să te asculte.

Christina nu i-a răspuns. Îşi simţea lacrimile fierbinţi cum se adună la un loc şi îi înceţoşează privirea. Cecile a început să chicotească.

- Trebuie să-ţi mulţumesc.
- Pentru? întrebă ea surprinsă.
- Pentru tot. Dacă nu ar fi fost acest accident nu aş fi aflat acum că port în pântece un rod al iubirii şi poate că nu conştientizam cât de mult mă iubesc cei apropiaţi. Ştiam că mă iubesc, dar... dar nu-mi imaginam că vor fi atât de afectaţi dacă păţesc ceva. Este minunat să te înconjoare astfel de oameni şi cred că de asta ai şi tu nevoie.

Neştiind ce să-i răspundă, Christina şi-a închis ochii pentru câteva clipe, cât să nu permită lacrimilor să-i curgă pe obraji.

- Ştii ceva?

Christina şi-a deschis ochii şi a privit-o din nou.

- Când o să se nască, un zâmbet larg a apărut pe chipul Ceciliei, o să-i dau numele tău. Tu m-ai accidentat, zâmbetul ei s-a transformat pentru un moment în râs, astfel am aflat de sarcină, copilul este în regulă şi aşa trebuie să fie de acum înainte, aşa că o să iau totul ca pe un semn şi o să-i dau numele tău pentru ca întotdeauna să-mi aduc aminte de aceste clipe, deşi nu sunt cele mai fericite.

O lăsase fără cuvinte şi o privea cu stupoare.

- Ce zici? a întrebat-o Cecile.
- Eu... nu ştiu. Dar nici nu mă cunoşti şi nu cred că merit o asemenea onoare. Eu... eu nu sunt un om perfect, ci mă aflu la capătul celălalt. Sunt un soi de om ratat care de multe ori se gândeşte că nu a făcut nimic bun şi că cei din jur ar fi mai mulţumiţi, poate fericiţi fără cineva ca mine.

Cecile a chicotit. Întotdeauna era veselă şi considera că viaţa este prea scurtă ca să fie trăită altfel decât cu zâmbetul pe buze.

- Perfecţiunea nu există, doar că suntem înnebuniţi să alergăm după ea. Refuz să te judec după trecutul tău, indiferent care este acesta. Exceptându-l pe soţul meu, care dacă stau să mă gândesc nici el nu stă mai bine la acest capitol, nu cunosc pe cineva care să fie mândru de trecutul lui. Nici măcar pe mine, dar nu este un motiv să mă pun la zid. Imperfecţiunile ne fac să fim noi, să fim diferiţi faţă de toţi ceilalţi oameni.

- Da, dar...
- Nici măcar un cuvânt în plus pe acest subiect. Abia aştept să-i spun şi lui Matt. Ca şi tine, o să creadă că sunt nebună, dar s-a obişnuit cu mine şi sunt convinsă că o să mă susţină în nebunia mea.
- Cine-i Matt? i-a scăpat întrebarea Christinei.
- Soţul meu, a venit răspunsul ei prompt.
- Uitasem.
- Ce?
- Că ai soţ, i-a răspuns Christina dându-şi ochii peste cap şi oftând.

Iar Cecile a început din nou să râdă, determinând-o pe Christina să zâmbească. Pentru moment nu putea să facă mai mult. Uitase cum e să râdă cu mult timp în urmă.

- Cred că este timpul să mă retrag şi să te las să te odihneşti.

Christina a dat din cap.

- Vrei să-ţi aduc ceva mâine?
- Mâine? a întrebat ea surprinsă.
- Da. O să vin şi mâine să te văd. Inclusiv până în ziua în care ieşi pe uşile acestui spital.
- Oh! Dar nu...
- Ne vedem mâine. Ai grijă de tine! a sfătuit-o Cecile.

Apoi a părăsit încăperea fără să mai aştepte vreun răspuns din partea ei. Nu ar fi făcut altceva decât să o asculte cum îi spune să nu mai vină. Christina îşi formase un obicei din a arunca oamenii din viaţa ei, dar Cecile nu avea de gând să

cedeze uşor. În orice luptă se băga Cecile, un lucru era clar – trebuie să câştige cu orice preţ.

Aproape de ieşirea din spital, Cecile l-a întâlnit pe Edward şi s-a oprit să-l salute şi să schimbe câteva vorbe cu acesta.

- Bună ziua, doctore!
- Bună Cecile şi spune-mi Edward, te rog. Am crezut că am devenit prieteni cât timp ai stat aici.

Cam prietenos doctorul şi într-o oarecare măsură se asemăna cu ea, iar acest lucru îi plăcea la el.

- Da, aşa este, dar asta nu înseamnă că nu pot să-ţi spun „doctore", şi îi zâmbi.
- Ok, spune-mi cum vrei. Cum te simţi?
- Foarte bine. Nu mă mai doare nimic.
- Şi copilul?
- Astăzi am fost cu prietena mea, Jessica, la un consult şi totul este bine.
- Mă bucur să aflu că eşti bine, i-a spus el afişând un zâmbet şiret. Şi soţul tău?
- La birou, iar când nu este acolo este cu mine acasă şi mă bate la cap să nu fac vreun efort.
- Este normal. Trebuie să ai grijă de tine de acum înainte, o admonestă el.
- Da, da, da, a răspuns ea pe un ton sarcastic.

Edward a început să râdă de cum îi vorbea Cecile şi cum gesticula.

- Ai venit să o vezi pe...

- Da, l-a întrerupt ea înainte să-i termine întrebarea. O să vin în fiecare zi de acum înainte pentru că știu că are nevoie de companie și să simtă că cineva îi este aproape. Sunt convinsă că nu are pe nimeni apropiat, așa că o să încerc să le țin locul.
- Ești o persoană deosebită.
- Poate. Însă îmi doresc să o ajut și o să fac tot ce-mi stă în putință. Știu că i s-a întâmplat ceva rău... Simt asta și nu pot să trec peste toate acestea și să-mi văd liniștită de drumul meu. Toate se întâmplă cu un sens și trebuie ca accidentul să se fi petrecut cu un scop, a zis ea gânditoare.

El i-a răspuns schițând un zâmbet. Ca și Christina.

- Te rog să mă ierți, dar trebuie să văd un pacient acum.
- În regulă, a replicat ea. Un singur lucru mai am să vă spun. De fapt aș vrea să vă cer să veniți la cină. Am aflat că peste două săptămâni o să fie externată și tot atunci o să organizez o cină la care vor participa prietena și fratele meu. Aș vrea să ne ții companie. La fel și Christina și nu mă las până nu obțin acceptul ei.

El a înclinat capul într-o parte, a ridicat dintr-un umăr și i-a răspuns.

- De ce nu? O să vin cu plăcere atât timp cât nu sunt de gardă.
- Oh, nu vă îngrijorați pentru că o să fie într-o seară în care toată lumea să fie disponibilă.

- Perfect, a răspuns el mulţumit. Mai vorbim până atunci.
- Cu siguranţă.

Edward a ridicat mâna pentru a o saluta, apoi a plecat.

Cecile şi-a luat rămas bun şi a plecat spre casă. Pe drum l-a sunat pe Matt şi i-a spus tot ce s-a petrecut la spital, inclusiv de numele pe care are de gând să-l dea copilului şi de cina pe care vrea să o organizeze pentru Christina, deşi nu era sigur că aceasta o să accepte invitaţia. Deşi era de aşteptat ca Matthew să nu fie de acord cu numele ales de ea pentru viitorul lor copil, el s-a gândit pentru câteva secunde şi răspunsul lui a fost:

- Perfect!

Nu era un nume ciudat şi îl ducea cu gândul la Crăciun şi implicit sărbătorile de iarnă.

În privinţa cinei, un singur aspect a ţinut să comenteze, şi anume ca ea să stea departe de gătit şi să lase asta în grija femeii pe care o plăteau să facă asta în fiecare zi, exceptând zilele în care alegeau să pregătească chiar ei micul dejun, prânzul sau cina. Cecile nici nu se aştepta la altceva din partea lui Matt, iar acestea fiind zise, totul era stabilit.

CAPITOLUL 17

Timp de o săptămână şi jumătate, Cecile şi-a respectat promisiunea şi nu a lăsat vreo zi să treacă fără să vină să o vadă pe Christina, să arate că îi pasă de ea şi să îi aducă mici atenţii. Christina încă făcea eforturi să o ţină la distanţă şi să nu-i permită Ceciliei să-i intre în viaţă, dar îi era greu şi aproape imposibil să o ţină în acest fel. Cecile era o persoană insistentă, energică şi emana fericire prin toţi porii. Asfel a reuşit să o îmblânzească într-o oarecare măsură pe Christina şi să întărească relaţia lor de amiciţie de la o zi la alta. Trebuia să se axeze pe prezent şi să nu o întrebe de trecut, având speranţa că într-o zi o să aibă suficientă încredere în ea încât să-i povestească şi implicit să se elibereze de demonii trecutului.

Mai erau câteva zile până când Christina urma să fie externată. Se recuperase incredibil de bine şi de repede, iar doctorul ei fusese surprins de cum evoluase. Încă Cecile nu apucase să-i vorbească despre cină. Pregătirile erau în toi, dar invitata specială nu ştia că urma să ia parte la această cină. Era timpul să se confrunte cu refuzul tinerei femei.

S-a trezit de dimineaţă alături de Matt şi au luat micul dejun împreună. El a plecat la birou, iar Cecile a rămas să se pregătească pentru întâlnirea cu Christina. Îmbrăcată într-o pereche de blugi, o cămaşă crem purtată lejer şi o geacă mai groasă pentru că se răcise afară, cu părul ei negru strâns în coadă, s-a urcat la volanul maşinii şi s-a îndreptat către spital.

Ajunsă acolo, prima dată s-a întâlnit fugitiv cu Edward pe care l-a salutat şi i-a reamintit de cină, ora la care trebuie să vină şi adresa unde avea loc. Apoi şi-a luat rămas bun de la el şi nu s-a oprit din mers până nu a ajuns în faţa Christinei. Obosită fiind, s-a aşezat pe scaun şi a oftat.

- Astăzi ţi-am adus ceva, a spus Cecile.
- Ce anume? a întrebat-o Christina, deşi nu ştia ce anume ar putea să o mai surprindă la ea.

Cecile a pus o pungă de hârtie pe genunchii ei şi a scos de acolo două cutii mici şi două linguriţe.

- Îngheţată de vanilie şi ciocolată presărată cu alune mărunţite.

Pe chipul Christinei a răsărit un zâmbet. Nu mai era la fel de răutăcioasă şi serioasă ca înainte.

- Delicioasă! a spus ea satisfăcută. M-am săturat de legume, fructe şi supe.

Cecile i-a întins repede una dintre cutiile de îngheţată şi o linguriţă. Apoi a lăsat repede punga jos şi şi-a desfăcut propria îngheţată. Christina a făcut acelaşi lucru.

- Mănânc îngheţată ori de câte ori mă simt deprimată, a zis Cecile.

A luat o linguriţă de îngheţată, a închis ochii şi a savurat aromele.

- Ca un supliciu, a murmurat ea, încă bucurându-se de gustul plăcut al desertului.

Christina a urmat şi a gustat la rândul ei o linguriţă de îngheţată.

- Aş spune că este o magie, i-a răspuns aceasta. După zile şi zile de regim, când mănânci ceva dulce ai impresia că a avut loc o magie.

Cele două au continuat să-şi savureze desertul în tăcere... până la un moment dat.

- Să înţeleg că eşti în depresie? a venit întrebarea Christinei după ce s-a gândit la scurta lor discuţie de mai devreme.
- Deloc.
- Ai spus că mănânci îngheţată ori de câte ori eşti în depresie, a spus ea ridicând din umeri.

Cecile a chicotit.

- Aşa este, dar acum muream de poftă şi m-am gândit că vrei să fii părtaşă la numărat calorii.
- Mănânc fără regrete, fără teama caloriilor. După ce ies de aici cred că trebuie să pun câteva kilograme la loc.
- Ştiu. Glumeam, a zis Cecile amuzată. În urmă cu ceva timp ţi-am spus că o să întreb pe cineva dacă are un loc de muncă disponibil.

Privirea Christinei a aţintit-o.

- Şi eu ţi-am spus că nu este cazul să mă ajuţi.
- Ştiu asta, dar Jessica mi-a spus că te poate ajuta şi că o s-o facă cu cea mai mare plăcere.

- Nici măcar nu o cunosc, a replicat ea cu scopul să bată în retragere.
- O s-o cunoşti peste câteva zile şi să nu îndrăzneşti să mă refuzi, a atenţionat-o Cecile cu seriozitate în glas.

Christina ar fi vrut să spună ceva, însă s-a văzut nevoită să închidă gura şi să o asculte.

- Este vorba despre un post într-o librărie. Pe scurt să vinzi cărţi şi alte articole. Nimic dificil, iar mediul este de milioane. Muzică liniştitoare în surdină, băuturi calde de sezon, clienţi de care să nu te temi. Tu poţi să spui nu, dar mai bine stai să o întâlneşti pe Jess, să-ţi explice ea despre ce este vorba şi chiar să o însoţeşti într-o zi acolo.

Răspunsul a venit prima dată printr-o gesticulaţie, o mână fluturată alene.

- Fie cum vrei tu, însă în acest moment nu-mi place să socializez.
- Am observat asta şi trebuie să-ţi spun că în seara în care o să fii externată am pregătit o cină în onoarea ta.

Christina a făcut ochii mari şi a clătinat repede din cap.

- Nici gând.
- Ba da. Totul merge după cum am plănuit. O să fie ceva restrâns. Eu, soţul meu, Jessica şi Ian, Edward – medicul care a avut grijă de mine în zilele petrecute aici, şi tu.

- Pentru mine sunt prea multe persoane şi nu cunosc pe nimeni dintre cei menţionaţi. Chiar nu o să mă simt confortabil printre atâţia străini.

Un suspin adânc s-a auzit din partea Ceciliei.

- Nu sunt cum îţi imaginezi tu. Ei se aseamănă cu mine şi sunt convinsă că te vor îndrăgi, iar tu la rândul tău pe ei. Tot ce trebuie să faci este să le acorzi o şansă şi să spui că eşti de acord.

Privirea Christinei a coborât, neştiind ce să-i argumenteze acesteia.

- Noi nu suntem ca cei care te urmăresc. Lasă-ne să intrăm în viaţa ta şi să te ajutăm. Ai încredere în mine.

Mâna Ceciliei s-a aşezat cu blândeţe peste a Christinei, arătându-i printr-un gest simplu că poate să aibă încredere în ea şi că în vorbele ei se ascunde sinceritatea.

- Nu ştiu ce să spun. Mi-e greu să accept pur şi simplu.
- Atunci mai gândeşte-te până ai permisiunea medicului să pleci. Şi ia în calcul dezamăgirea pe care o s-o produci celor pe care i-am menţionat... Ei ştiu că te vizitez şi de fiecare dată mă întreabă de starea ta de sănătate. Chiar dacă nu te cunosc, nu înseamnă că nu le pasă. Dă-le o şansă să îţi demonstreze că sunt oameni calzi şi buni, nu şireţi şi răi.

Christina s-a uitat imediat în ochii ei. Simţea cum Cecile apăsa de fiecare dată pe rănile ei.

- Nimeni nu o să te întrebe despre trecutul tău şi nu te vor cataloga după tumultosul tău secret. În fond... suntem o adunătură de ciudaţi, a spus Cecile fluturându-şi mâinile în aer. Promite-mi că o să te gândeşti bine înainte să îmi dai un răspuns.

Christina a dat uşor din cap.

- Bine... a zis ea ca un suspin. O să mă gândesc.

Şi s-a gândit. Câteva zile mai târziu, cu inima bătându-i cu putere în piept, a coborât dintr-un taxi şi se afla în faţa casei unde locuiau Cecile şi Matt. A ridicat mâna ca să bată în uşă, însă Cecile i-a deschis înainte să bată.

- Bună, a salutat-o aceasta cu veselie.
- Bună, a răspuns ea uşor timorată.
- Intră, a îndemnat-o Cecile cu zâmbetul pe buze. Te aşteptam cu toţii. Edward a ajuns cu câteva minute înaintea ta, a informat-o ea de parcă i-ar fi păsat Christinei de misteriosul doctor.

Christina a făcut un pas în interiorul locuinţei. Şi-a dat jos haina, iar Cecile i-a luat-o şi i-a pus-o în dulăpiorul de la intrare. Apoi au mers împreună în living-ul unde urmau să cineze. Toţi cei patru s-au ridicat în picioare şi au salutat-o pe un ton la fel de vesel ca al Ceciliei.

- Bine ai venit, i-a spus Jessica în timp ce se apropia de ea.

A îmbrățișat-o rapid, apoi i-a zâmbit călduros.

- Ea este Jessica, cea despre care ți-am vorbit de fiecare dată când am venit să te vizitez la spital.

Christina i-a zâmbit la rândul ei.

- Mă bucur să te cunosc.
- Și eu, i-a răspuns Jessica.
- El este Matt, soțul meu.

Matt i-a întins mâna și a așteptat ca ea să-i răspundă la salut. Ceea ce a și făcut.

- Încântat, a spus el.

Ea a înclinat capul și i-a zâmbit.

- Ian, a arătat Cecile spre el, soțul Jessicăi și fratele meu.

Ca și Matt, Ian i-a strâns mâna cu căldură.

- Iar el este Edward... Învățăm să-i vorbim la pertu, a ținut ea să precizeze.

Edward a privit-o fix în ochi și i-a zâmbit într-un fel care a încălzit-o în interior. I-a întins mâna ca și ceilalți doi bărbați, iar în timp ce îi strângea mâna, a sărutat-o scurt pe obraz.

- Sunt încântat să te cunosc, Christina, a spus el.
- Și eu... s-a oprit ea din ce avea de spus.
- Ca și ceilalți, te rog să-mi spui Edward.

Christina i-a zâmbit rușinată. Simțea că prinde culoare în obraji.

- Luaţi loc la masă, vă rog, i-a îndemnat Cecile. Continuaţi cu discuţia de mai devreme cât timp eu merg la bucătărie să cer să ni se servească primul fel.

Matt şi Ian s-au aşezat în capetele mesei, Jessica lângă soţul ei, Cecile avea loc lângă prietena ei şi Matt, iar Christina şi Edward stăteau unul lângă celălalt pe aceeaşi parte. Mereu Cecile şi planurile ei nebuneşti...

Ca un adevărat gentleman, Edward a fost cel care i-a ţinut scaunul Christinei pentru a se aşeza lângă el.

- Mulţumesc, a murmurat ea.

În schimb a primit un zâmbet de la el.

Cecile a intrat din nou în cameră şi şi-a ocupat locul. În câteva minute, bucătăreasa a venit să le servească primul fel. Dar înainte de toate, Cecile a fost cea care a vrut să ţină un toast. S-a ridicat în picioare şi şi-a luat paharul cu suc de portocale în mână.

- Aş vrea să spun câteva cuvinte înainte să cinăm.

Toţi ceilalţi au făcut linişte şi au privit către ea. Apoi au ridicat paharele.

- Închin în cinstea Christinei pentru că a acceptat această invitaţie şi în acelaşi timp să facă parte din viaţa noastră, a lui Edward pentru că a avut grijă de mine şi de viitorul nostru copil, a soţului meu pentru că are grijă în permanenţă de mine şi astfel arată cât de mult mă iubeşte, a Jessicăi pentru că îmi este un real suport psihic, a fratelui meu pentru că a învăţat că nu mai

trebuie să mă bată la cap – a adăugat ea chicotind şi făcându-i şi pe cei prezenţi să râdă, dar şi în onoarea celor trei bebeluşi.

Cecile a ridicat paharul, iar ceilalţi au procedat la fel.

- Noroc!
- Noroc! au răspuns ei în cor.

Apoi au luat câte o gură din vin, exceptându-le pe cele trei doamne care au înlocuit alcoolul cu suc natural. Jessica şi Cecile erau însărcinate şi evitau alcoolul pentru că erau conştiente cât de important este ca sarcina lor să se dezvolte normal şi armonios, iar Christina alesese să-l evite pentru că avea de urmat în continuare un regim, însă nici nu se dădea în vânt după el. Alcoolul nu dusese niciodată la ceva bun, mai ales dacă era în exces, iar ea ştia cel mai bine că oamenii au acest viciu, că nu ştiu să se oprească atunci când ajung la o limită, că îşi pierd controlul şi pot comite fapte de nebănuit, fapte ce nu pot fi îndreptate. Iar ea ştia mai bine decât cei prezenţi la masă. Pentru ea, viitorul îi era compromis într-o oarecare măsură de acest viciu blestemat.

- Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat, a spus Christina pe un ton spăşit. Nu-mi amintesc nimic dinaintea izbiturii şi tot ce pot să spun este că n-aş fi făcut rău cuiva.
- Toţi ştiam asta, a răspuns Matt, şi nu mai contează ce a fost înainte.
- Important este prezentul, a continuat Jessica.

- Şi faptul că sunt bine amândouă, că suntem cu toţii aici, a adăugat Ian.
- Nu e cazul să îţi macini sufletul în continuare, a spus Edward apăsat. Nimeni nu îţi poartă ură, chiar dimpotrivă. Cât despre ce a spus Ian, are dreptate. Tu eşti ceea ce noi medicii numim miracol. Ai venit într-o stare gravă, dar te-ai recuperat imediat şi astăzi eşti aici. Nu ai vrea să vezi cazuri similare cu al tău... unii nu se salvează, iar alţii stau cu lunile în spital.

Christina i-a privit pe fiecare în parte în timp ce vorbeau, dar cel mai mult a insistat cu privirea asupra celui din urmă.

- Vă mulţumesc, a spus ea. Nu sunt un miracol, l-a fixat ea cu privirea şi pentru o secundă şi-a încleştat maxilarul, doar am fost nevoită să-mi revin repede şi să mă pun la adăpost.

Toţi ceilalţi au rămas împietriţi şi nu au scos un singur cuvânt. Cecile a înghiţit în sec şi a căutat să schimbe subiectul înainte ca cineva să îi pună Chistinei o întrebare care să o incomodeze.

- Edward, spune-ne ceva despre tine, l-a îndemnat Cecile, asta dacă nu te deranjează.

El a privit-o imediat în ochi.

- Nu mă incomodează deloc, însă nu sunt prea multe de spus despre mine. M-am născut în New York, însă mama s-a mutat la scurt timp după naşterea mea în Philadelphia.

- Ce drăguţ, a exclamat Cecile. O singură dată am ajuns acolo şi mi s-a părut un loc liniştit.
- Puţin, a răspuns el schiţând un zâmbet.
- Şi de ce ai ales să te întorci în locul din care mama ta a plecat? a întrebat Matt cu surprindere în glas.
- Am lucrat pentru o perioadă la spitalul de acolo, dar am luat decizia să revin în New York...

Iar el a făcut o pauză.

- De curând am revenit. Mama mea a decedat în urmă cu câteva luni şi în urma ultimei noastre conversaţii, am decis că este timpul să mă întorc în locul unde m-am născut de două ori.

După privirile care i-au fost aruncate, a simţit nevoia să explice.

- Prima dată în pântecul mamei, iar a doua oară când am venit pe lume.

Acum „privirile" nu mai erau serioase şi curioase de neînţelegerea cuvintelor lui.

- Ce te-a determinat să ajungi medic? Dacă ai putut să ajungi aici, sunt convins că ai fi reuşit în oricare alt domeniu, a spus Matt.
- Adevărat este ceea ce spui. Aş fi putut să reuşesc într-un alt domeniu, dar am simţit că acesta mă reprezintă. Pe de o parte este minunat să redai viaţă celor care sunt la un pas să şi-o piardă, dar pe de altă parte, a făcut el o pauză, lipsa tatălui meu a fost un factor important.

Se făcuse linişte. Nimeni nu îşi găsea cuvintele potrivite ca să-i răspundă. Nu era pentru prima dată când se confrunta cu o astfel de situaţie.

- Îmi pare rău, a rupt Jessica momentul de tăcere.
- Mie nu, a răspuns el sarcastic. Aşa cum a spus Cecile, totul se întâmplă cu un scop, iar eu nu regret lipsa lui. Nu ar fi avut nimic să mă înveţe, iar banii pe care-i câştiga printr-o manieră înjositoare, nu ne erau de folos nici mie şi nici mamei mele. În schimb, mama a fost o sfântă pentru mine şi ne-am promis să nu permitem morţii să ne despartă.
- Pentru că ea este încă vie în inima ta, a completat şoptit Christina.

Edward a privit-o atent.

- Exact, a venit răspunsul lui.
- Eşti un fiu norocos, a spus Cecile suspinând. Orice mamă ar vrea un copil ca tine, unul care să o iubească indiferent de ceea ce se petrece în viaţa lor, iar orice copil ar vrea o mamă ca a ta.

El nu i-a răspuns, ci doar a privit-o cu blândeţe.

- Mmmm... eşti un bărbat de succes, dar eşti singur. Ce-ai spune să accepţi invitaţia noastră la masa de Crăciun?

Nu ştia cum să interpreteze vorbele ei. Era minunat să primească o astfel de invitaţie, mai ales că nu cunoaştea multe persoane în New York şi nu mai avea pe nimeni apropiat.

- Nu ştiu ce să spun, Cecile. Adevărul este că nu aş vrea să incomodez pe nimeni şi o să mă descurc. Probabil o să fac ore în plus la spital.
- Ne-am bucura să accepţi, a venit replica lui Matt. Decât o cină în patru, mai bine una în şase persoane.

Christina l-a privit subit.

- Bineînţeles că trebuie să ne onorezi şi tu cu prezenţa, a spus Jessica chicotind.
- Pentru că tot ai menţionat de Crăciun, i s-a adresat Cecile Jessicăi, nu am apucat să cumpăr cadourile şi mă gândeam că poate o să mă însoţiţi tu şi Christina, mâine la cumpărături.
- Eu sunt disponibilă oricând doreşti să mergem la cumpărături. Depinde de Christina dacă are alte planuri pentru mâine.

Christina îşi muta privirea de la Cecile la Jessica şi invers.

- Oh, eu... eu nu am vreun plan stabilit pentru zilele viitoare, dar ultimul lucru la care mă pricep sunt cumpărăturile.

Cecile a izbucnit în râs, atrăgând atenţia celor trei bărbaţi care se înfruptau din delicioasele preparate.

- Draga mea, nu există femeie care să nu poarte în venele ei viciul cumpărăturilor. Una este să şi-l asume şi cu totul altceva să nu şi-l fi descoperit încă, dar crede-mă că este în interiorul fiecăreia dintre noi.

- Cecile are dreptate, a venit Jessica să o susţină. La fel am crezut şi eu că sunt un anti-talent. dar am constatat că este un mod plăcut să goleşti portofelul şi cardul.

Jessica şi-a dat ochii peste cap şi apoi a zâmbit timid.

- În plus, aş vrea să profităm de ocazie şi să discutăm despre acel loc de muncă. Cred că ţi se potriveşte de minune şi o să te descurci.

Ea a dat afirmativ din cap. Avea nevoie disperată să muncească şi să câştige bani pentru a se putea întreţine.

Treptat atmosfera a încetat să mai fie tensionantă şi a devenit una relaxantă, cu momente de umor şi bucurie. Seara se dovedise mult mai reuşită decât se aşteptase vreunul dintre cei prezenţi. Christina nu mai era la fel de încordată şi la fel ca Edward, se integrase în această familie. Constatase că nu era vorba că erau o familie la propriu, ci mult mai mult de atât. Era o prietenie ieşită din comun care nu se asemăna cu vreuna dintre fostele ei relaţii de prietenie, că erau atât de uniţi încât se puteau numi familie în sensul adevărat al cuvântului. Nici urmă de falsitate, invidie sau răutate. Chiar dacă îşi promisese să stea departe de oameni, în interior îşi auzea sufletul îndemnând-o să acorde o nouă şansă şi să creadă din nou în oameni.

La final s-au despărţit cu bucuria primită pe parcursul serii, dar pe de altă parte ar fi vrut să mai amâne puţin momentul. Însă Jessica şi Cecile aveau nevoie de odihnă.

- O seară magnifică, a precizat Matt. Abia aştept s-o repetăm cât mai curând.

- O să le simţim lipsa după ce copiii se vor naşte, a completat Ian zâmbind larg, mai ales doamnele noastre.
- Asta credeţi voi bărbaţii, a spus Cecile cu îngâmfare în glas, dar ţine cont că noi oricum o să fim epuizate şi voi o să fiţi cei care o să preluaţi ştafetă.

Jessica a început să râdă.

- Două femei însărcinate... a spus Edward din senin. Tu, îşi îndreptă el ochii spre Christina, mai trebuia să rămâi însărcinată şi atunci triunghiul era perfect.
- Nu te îngrijora, l-a întrerupt Jessica, eu am gemeni. Acum avem echilibru, trei femei şi trei copii.

Cele trei tinere au început să chicotească din pricina răspunsului amuzant dat de Jessica.

- Mai bine ne retragem înainte să auzim şi alte glume, a spus Christina zâmbind.
- Din partea lor trebuie să ne aşteptăm la orice. Eu şi Jessica avem destulă experienţă cu ei, a spus ea gesticulând cu mâna în vânt. Edward, crezi că ai putea să o conduci acasă pe Christina – şi-a îndreptat privirea inocentă către noua ei prietenă. Sunt convinsă că este în siguranţă cu tine.

Edward tocmai îşi golea paharul cu vin, iar la auzul vorbelor Ceciliei, aproape că s-a înecat, însă nu a lăsat ca ceilalţi să observe acest lucru. A pus paharul jos şi a zâmbit.

- Bineînţeles, a venit răspunsul lui.

- Oh, nu, nu, a spus Christina. Pot să iau un taxi sau să merg pe jos... Chiar mă descurc.
- Cum aş putea să te las să faci una ca asta?

Jessica a mirosit jocul prietenei sale. Şi-a dat ochii peste cap şi a suspinat atât de uşor încât să o audă doar Cecile.

- Cum să te las pe mâna unui necunoscut care conduce o maşină de taxi? Nu aţi văzut filmele în care au licenţa expirată sau în spatele feţei lor nevinovate se ascunde un criminal sau un violator? întreba ea pe un ton menit să şocheze.

Christina a suspinat.

- Uiţi că am venit cu un taxi şi nu am păţit nimic.

Cecile a vrut să dea o replică, dar a închis gura şi s-a rezemat de spătarul scaunului.

- Trebuie să facem pe plac gazdei noastre, au venit cuvintele din partea lui Edward. O să te conduc până acasă.

Chipul Ceciliei a înflorit şi pe buzele ei a răsărit un zâmbet larg. Simţea că a dat primul gol dintr-un meci lung. Matt şi-a aşezat mâna peste a ei şi a strâns-o uşor. Privirea ei s-a mutat către el şi i-a văzut zâmbetul lui sexy pe care i-l adorase întotdeauna.

În schimb, Christina ar fi vrut să obiecteze, dar nu voia să-i provoace vreo supărare Ceciliei. *„În fond, doar mă conduce până acasă”* şi-a spus ea în gând, apoi a lăsat să-i scape un oftat.

CAPITOLUL 18

Sărbătorile de iarnă au trecut repede şi asta datorită momentelor de fericire de care au avut parte.

Sarcina Ceciliei se dezvolta bine şi îi plăcea să numere săptămânile rămase până la venirea pe lume a copilului. Matt avea grijă de ea şi ori de câte ori avea ocazia se transforma în umbra ei. Nu o deranja, ci chiar o amuza şi îi umplea inima de bucurie. Nu multe femei aveau norocul să aibă un soţ ca Matthew. Pe zi ce trecea, cei doi erau şi mai uniţi.

Sărbătorile le-au petrecut în compania Jessicăi, Ian, Christina, Edward şi au avut parte de momente de neuitat. Christina devenise mai vorbăreaţă, deşi evita orice amănunt legat de trecutul ei. De o săptămână Jessica deschisese o nouă librărie şi o angajase acolo pe Christina, fapt care le apropiase mai mult pe cele două tinere, iar spre încântarea Jessicăi, Christina făcea treabă bună la noul loc de muncă.

Din seara în care a condus-o acasă, Edward a evitat-o pe Christina, iar Cecile a observat acest lucru. Christina nu i-a mărturisit ce s-a întâmplat în acea noapte, iar ea nu a insistat cu întrebările. Intuia că poate el a făcut un pas greşit, ceea ce a speriat-o pe Christina. În alte seri, Cecile a încercat să repete scena în care îi cere lui Edward să o „conducă acasă în siguranţă", însă fie Jessica şi Ian au făcut asta, fie Christina a insistat să meargă cu un taxi. De Crăciun şi-au împărţit cadouri, dar acele două cadouri au fost singurele pe care au

refuzat să le deschidă la fața locului, amânând momentul până când aveau să ajungă în intimitatea locuințelor lor. Dată fiind situația, Cecile ar fi vrut să se declare resemnată pentru că le-a făcut cunoștință, iar dacă le este dat să fie împreună, de acum înainte destinul o să se ocupe de tot.

Începutul de an a determinat-o pe Cecile să se focuseze pe relația cu soțului ei și să se bucure de mai multe momente de intimitate, să se informeze despre viața din timpul și de după sarcină, dar și să meargă mai departe cu planurile ei privind cariera. Cumpărase clădirea unde urmau să aibă loc întrunirile clubului de pictură, renunțase la ideea de școală și alesese să meargă pe varianta unui club. Contractase o echipă de muncitori care să se ocupe de renovarea clădirii, urmând ca după finisarea lucrărilor să se ocupe de mobilier, aranjamente și achiziționarea instrumentelor necesare. Până atunci îi rămânea un singur lucru de făcut, și anume să-l caute pe profesorul ei de pictură, Tom Smith.

Într-una din seri, după ce au cinat, îmbrățișați se uitau la un film înainte să adoarmă. Bătăi puternice se auzeau în ușa de la intrare. Cecile a tresărit în brațele lui Matt și din instinct el a cuprins-o cu tărie în brațele lui.

- Liniștește-te, a îndemnat-o el. Merg să văd cine este la ora asta, dar tu așteaptă-mă aici .

Cecile a dat de două ori din cap, iar Matt s-a ridicat de pe canapea. Inima îi bătea cu putere în piept. Nu era normal ca cineva să le bată la uşă la acea oră pentru că nu aveau cum să treacă de poartă decât dacă era sărită. Când aşteptau pe cineva, o lăsau deschisă, însă în timpul nopţii se asigurau că este activat sistemul de siguranţă.

- Revin în două minute, a spus el.

Apoi a părăsit camera, lăsând-o pe Cecile să privească în gol în urma lui. În mai puţin de un minut, ea auzea mai multe voci şi zgomote ciudate. S-a ridicat repede şi în grabă s-a îndreptat către uşa de la intrare. Nici nu luase în calcul că trebuie să aibă un instrument de apărare la îndemână în caz că este vreun hoţ sau că nu trebuie să dea buzna pur şi simplu, ratând orice şansă de salvare. Însă imediat după ce a ajuns în holul de la intrare, Cecile s-a oprit din mersul ei alergat şi pentru câteva secunde a încetat să mai respire sau să înţeleagă ce se petrece acolo. Soţul ei era culcat cu faţa la pământ, iar când a auzit-o venind, Matt şi-a răsucit capul şi a ridicat privirea. Pentru ei lumea s-a oprit acolo vreme de câteva secunde, permiţându-le să se privească şi nimic mai mult.

Cu mişcări bruşte, violente, Matthew Anderson a fost ridicat de la pământ şi târât afară. Cecile nu-şi simţea trupul şi nu putea să scoată o singură vorbă. Îl vedea pe Matt cum luptă să scape din mâinile lor ca să vină la ea, îl vedea mişcându-şi buzele şi spunându-le ceva acelor bărbaţi.

- Ce dracu se întâmplă aici, a întrebat ea ţipând.

Un bărbat masiv s-a apropiat.

- Doamnă Anderson, soţul dumneavoastră este arestat sub acuzaţia de omor. Aţi face bine să luaţi imediat legătura cu avocatul lui.
- Sunteţi nebuni, a izbucnit ea, Matt nu ar fi putut să omoare pe nimeni. Cu ce drept îl luaţi? Nu aveţi vreo dovadă că el ar fi putut să săvârşească o faptă plină de cruzime şi lipsită de sens.

Bărbatul a privit-o cu duritate.

- Vă înşelaţi, doamnă Anderson, împotriva soţului dumneavoastră stau dovezi care sunt imposibil de dat jos.

Cecile simţea cum sângele ei capătă temperatura uleiului încins. Ar fi vrut să se arunce asupra acelui necunoscut îmbrăcat în uniformă de poliţist şi să-l lovească până la epuizare. Nu puteau să fie reale acuzaţiile aduse lui Matthew.

- Şi pe cine credeţi voi că a ucis, bestiilor? a articulat ea fiecare cuvânt cu maxilarul încleştat.
- Pe Simon Jason Brown, a răspuns bărbatul calm.
- Cine dracului este ăsta? a întrebat ea şocată.

  Omul legii a zâmbit ironic, ridicând uşor un colţ al buzelor sale.
- Violatorul dumneavoastră.

Apoi au părăsit casa.

Cecile a căzut în genunchi şi a lăsat lacrimile să-i curgă pe obraji. Nu înţelegea nimic şi era mai derutată ca niciodată. Nici măcar ea nu aflase vreodată cum se numea vreunul dintre violatori, fapta în cauză fusese ascunsă şi nu găsea o explicaţie

pentru cum reuşise poliţia să intre în posesia acestor informaţii şi nici cum ar fi putut Matthew să-l găsească pe acel bărbat.

Nu era timp de pierdut. Matt avea nevoie disperată în primul rând ca ea să fie puternică, iar în al doilea rând ca Ian să se prezinte imediat la poliţie în calitate de avocat al lui. S-a ridicat cu ultima ei fărâmă de putere, a luat telefonul şi l-a sunat pe Ian. El nu a răspuns imediat, iar Cecile a format din nou numărul lui, de această dată având mai mult succes.

- Ian, a spus ea cu disperare în glas printre suspinele cauzate de plâns.
- Ce s-a întâmplat, a venit cu rapiditate întrebarea lui pe un ton şocat.
- Matt... Matt a fost ridicat de poliţişti sub acuzaţia de omor.
- Ce-ai spus? a întrebat el nevenindu-i să creadă ceea ce Cecile îi spusese.
- Au venit cu o armată de oameni înarmaţi ca să-l ridice ca pe un criminal în serie, spuse Cecile printre lacrimi.
- Ţi-au spus numele persoanei pe care se presupune că a ucis-o Matt?
- Da, a făcut ea o pauză mai lungă. Este vorba de unul dintre cei care... care m-au răpit atunci.

Nu putea să spună şi celălalt cuvânt „violat".

- Nu este timp de pierdut. Jessica o să vină la tine imediat, aşa că nici să nu te gândeşti să te mişti din casă. Eu o să-l caut pe Matt şi o să asist la

interogatoriu. După ce aflu mai multe informaţii te caut.

- Ian, a spus ea oftând, promite-mi că îl aduci repede acasă.

Ian a tăcut pentru un moment.

- Nu este simplu deloc ce îmi ceri, dar promit că o să fac şi imposibilul ca să-l scot de acolo. Chiar dacă o să fie ultimul lucru pe care îl fac... Lasă-mă să aflu ce dovezi au împotriva lui şi apoi discutăm pe larg această situaţie, dar mai ales ce trebuie noi să facem.

Cecile nu a spus nimic, ci a plâns în tăcere.

- Cecile, i-a pronunţat el numele, a sosit momentul să punem cărţile pe masă şi să te scot din lumea în care trăieşti, însă discutăm mai târziu despre toate acestea.
- Ce vrei să spui?
- Nu este acum timpul pentru asta. Importantă este situaţia lui Matt, apoi trecutul nostru comun.

Ian a închis telefonul fără să-şi ia rămas bun de la ea. Cecile s-a uitat lung la telefon, apoi l-a pus pe masă. S-a aşezat pe scaun şi a aşteptat venirea Jessicăi aşa cum fratele ei i-a cerut. A profitat de timp şi s-a gândit la întreaga situaţie, dar cu cât se gândea mai mult cu atât îşi dădea seama de două lucruri, unul că îi lipseau multe piese din puzzle, iar al doilea că cel mai probabil cei din jurul ei cunoşteau mai multe informaţii decât ea. Din punctul ei de vedere putea să se numească oricum, dar nu corectitudine.

Jumătate de oră mai târziu, Jessica îşi făcea intrarea furtunoasă în bucătăria Ceciliei.

Nu se mişcase de pe scaun. Îşi ţinea coatele pe masă, mâinile împreunate, capul sprijinit pe mâini, părând gânditoare, dar privirea ei arăta furia pe care o simţea în interior. Atunci când Jessica şi-a făcut apariţia, Cecile şi-a întors puţin capul pentru a putea să o privească.

Niciodată nu o mai văzuse astfel pe Cecile. Simţea cum o cuprind fiorii.

- Ştiai, nu? a întrebat Cecile cu durere şi furie în glas.
- La ce te referi când spui asta?

Jessica a făcut câţiva paşi, apropiindu-se de Cecile şi aşezându-se pe un scaun, faţă în faţă cu ea. A întins mâna pe masă, cu palma în sus şi aşteptând ca Cecile să-i întindă mâna, însă nu a făcut-o.

- Ian mi-a ascuns întotdeauna ceva. Tu... tu ai aflat, dar nu mi-ai spus.

Nu a primit răspunsul Jessicăi.

- Ce dezamăgire să ai prieteni care-ţi râd, nu doar în faţă când faci o glumă, ci şi pe la spatele tău când te transformi într-o glumă pentru ei.
- Cecile... ştii bine că nu este aşa şi că...

- Ce îmi ascundeţi? a întrerupt-o Cecile din ceea ce avea de spus.

Capul prietenei ei s-a aplecat, însă nu asta conta pentru Cecile şi nu avea vreo însemnătate în acel moment.

- Nu sunt eu cea care trebuie să îţi facă aceste dezvăluiri.
- De când ştiai?

Cecile a auzit-o oftând.

- Dinainte să te căsătoreşti, de atunci când am petrecut acea săptămână cu Ian în casa din pădure.
- Continuă, a îndemnat-o Cecile.
- Ian m-a dus acolo împotriva voinţei mele şi odată ajunşi, el mi-a propus să facem un pact, adică accept să petrecem împreună o săptămână în acea casă, iar la final, în ziua în care urma să plecăm, chiar înainte să închidă uşa acelei case, Ian avea să-mi spună de ce m-a alungat din viaţa lui de atâtea ori şi de ce a ţinut morţiş să se căsătorească cu mine.

Cecile şi-a luat un moment ca să asimileze informaţiile date de Jessica.

- Nu înţeleg ce legătură există între trecutul meu şi mariajul vostru, aşa cum nu înţeleg de ce Ian mi-a ascuns sau cum Matt a ajuns să fie acuzat de moartea unui monstru pe care nici nu avea de unde să-l cunoască.
- Cecile, a făcut ea o pauză, te rog doar să-l asculţi pe Ian şi să nu spui ceva dureros până nu judeci situaţia la rece.

- De ce nu aş face asta? M-a minţit atâţia ani şi îmi ceri să ce? Să-i dau flori şi să-l felicit? Poate îi cumpăr o coroană de rege al minciunilor, a spus ea cu amar.
- Pentru că te-a protejat, a venit răspunsul ei prompt, pentru că nu a vrut să te doară şi să-ţi distrugă viaţa aşa cum şi-a distrus-o pe a lui... pe a mea. Ştiu doar că deşi nu îţi place că ţi-a ascuns o parte din dedesubturile vieţii tale, o să-i mulţumeşti în sinea ta şi ţi-ai fi dorit să nu fi aflat vreodată.

Cu mâinile, Cecile şi-a acoperit faţa şi a început din nou să plângă. Jessica s-a ridicat de pe scaun, a dat ocol mesei, s-a aşezat în genunchi lângă Cecile, apoi a îmbrăţişat-o.

- Plângi, plângi draga mea. Lacrimile curăţă durerea, suferinţa, amarul.
- Nu ştiu de ce trebuie să trec prin asta şi de ce Matt este cel pus la zid.

Jessica a început şi ea să plângă. Suferea pentru ceea ce li se întâmpla prietenilor ei, dar mai ştia că tot răul trebuie să fie spre bine. Asta era credinţa ei.

- Pentru că puteţi să duceţi asta şi pentru că este o parte din trecutul tău care trebuie dezrădăcinată. Poate că acum a sosit momentul să scapi de acea etapă a vieţii tale, iar tu şi Matt să începeţi cu adevărat de la zero.
- Oare? Mi-e cumplit de frică pentru că poliţiştii au spus că au probe solide contra lui şi că nu sunt şanse ca Matt să fie declarat nevinovat.

- Poate... poate că au dreptate, dar ei nu-l cunosc pe Ian şi ştii bine că o să întoarcă lumea pe dos dacă o să fie cazul, dar într-un fel sau altul o să îl scoată din spatele gratiilor. Ne cunoaştem foarte bine între noi şi cu toţii ştim că Matt este nevinovat. Când, cum, unde ar fi putut el să-l întâlnească pe acel individ şi să-l ucidă? Mai mult decât atât, el niciodată nu a dat dovadă de răutate sau că ar avea un gram de violenţă în el.
- Da, ştiu, dar cum o să demonstrăm asta? a întrebat Cecile plângând în hohote. Nu o să pot să trăiesc fără el, ţi-o jur Jessica. Nu pot, a articulat ea fiecare cuvânt, sau cel puţin nu ştiind că el este acolo.

Înţelegea perfect durerea ei. Ian îi spusese că se poate întâmpla orice cu Matt, dar nu putea să-i spună acest lucru Ceciliei pentru că trebuia să o susţină, nu să o dărâme psihic mai mult decât era deja.

- Nu ştiu cum o să demonstrăm, dar mai întâi trebuie să îl aşteptăm pe Ian şi să ne spună tot ce a aflat. După aceea trebuie să ne unim forţele şi să căutăm informaţii, dovezi care să le conteste pe cele ale poliţiei.

Jessica a lăsat tăcerea să se aşterne. Nici ea nu ştia ce să mai creadă sau nu din tot acest complot contra lui Matt.

- Cecile, tu trebuie să fii tare şi să ai grijă de copilul pe care îl porţi în pântece. Nu îl îngrijora pe Matt mai mult decât este în acest moment şi nu-i lua unica

bucurie, motivul cel mai întemeiat ca să lupte să iasă din închisoare.

- Nu ştiu... nu ştiu ce să spun sau să fac, a suspinat ea. Mă simt pierdută şi vreau să dau un restart acestei vieţi, să schimb momentul în care nebunia asta s-a declanşat. Mă omoară aşteptarea şi vreau ca Ian să vină cât mai repede aici, să-mi spună ce face Matt şi cum dracu s-a ajuns la momentul ăla de groază cu bărbaţi înarmaţi până-n dinţi la uşa mea.

Lacrimile îi curgeau necontenit şi nimic nu o putea alina. Avusese parte de atât de multă linişte de la începutul mariajului ei, totul mersese normal, perfect, ca acum să se ducă pe apa sâmbetei.

- Aş vrea să discut câteva minute cu clientul meu, l-a auzit pe Ian spunând pe un ton ferm.

Detectivii au dat scurt din cap şi au părăsit încăperea, Ian şi Matt rămânând singuri.

Matt nu îl privea pe Ian, ci privea în jos printre mâini pe care şi le ţinea împreunate pe masă.

- Matt trebuie să-mi spui cum s-a întâmplat de fapt.

El nu i-a răspuns. Nu i se părea că ar mai avea ceva de spus, ceva care ar putea să-l ajute.

- Ştii, tăcerea ta nu mă ajută deloc şi nici nu o să te salveze de la o viaţă petrecută în spatele gratiilor.
- Şi crezi că scopul meu e să ajung acolo? a izbucnit el.
- Nu, a încercat Ian să răspundă pe un ton controlat.
- Ian...

Matt şi-a ridicat privirea către prietenul său.

- Dacă ajung în închisoare, pentru o secundă s-a oprit din ce avea de spus, jură-mi că o iei pe Cecile să stea cu voi o vreme. Şansele ca eu să mai ies viu de acolo sunt nule, dar o să ies mort mai devreme decât v-aţi aştepta.

Îl vedea pe Ian surprins de afirmaţiile lui.

- Ştim amândoi câţi duşmani are un avocat, a continuat Matt. Pe unii i-am trimis acolo pentru că meritau, pe alţii pentru că nu au ştiut să se apere, dar indiferent de ce parte am fost... bună sau rea, întotdeauna i-am „deranjat" pe cei din partea opusă. Pe scurt, dacă ajung la închisoare e de rău. Acolo sunt oameni la condamnarea cărora am contribuit.
- Matt, nu trebuie să renunţi la luptă fără să încerci să câştigi războiul. Bineînţeles că o să am grijă de Cecile, dar este de datoria ta să faci asta pentru că tu eşti soţul ei, a încercat Ian să glumească.

Matt a schiţat un zâmbet fals, plin de amar.

- Ian, tu ai fost aici şi ai auzit bine ce au spus detectivii. Cum ai putea să demonstrezi că nu am fost eu

criminalul acelui bărbat? Orice soţ ar vrea să îşi răzbune soţia.

- Dar tu nu ai făcut-o, a izbucnit Ian. Chiar dacă ei au dovezi că ai fost în acea seară, în acel loc ca să te întâlneşti cu el, nu înseamnă că l-ai ucis.
- De ce crezi asta?

O ezitare a sesizat la Ian.

- Pentru că eşti prietenul şi cumnatul meu şi te cunosc mai bine decât oricine.
- Aparenţele sunt înşelătoare, a murmurat Matt.
- Nu şi în cazul tău. Îţi aminteşti când m-ai oprit să...

Şi Ian s-a oprit din vorbit pentru că nu putea să declare acolo ceva ce putea fi interpretat.

- Doar aminteşte-ţi de întâmplarea aceea. Tu ai fost cel care m-a oprit.
- Oamenii se mai schimbă, Ian. Eu m-am schimbat, tu te-ai schimbat...
- Spune ce vrei, însă amândoi ştim că nu ai fost tu. Cel puţin gândeşte-te la Cecile care te iubeşte şi te aşteaptă acasă. Nu aş vrea să o văd dezamăgită de un laş, a spus Ian. Te ştiu oricum, dar nu laş sau criminal, iar eu o să demonstrez asta chiar dacă trebuie să-l readuc la viaţă pe Simon Jason Brown sau cum se numea.

Ian s-a aplecat spre urechea lui Matt şi i-a şoptit ceva.

- Apoi îţi jur că-l omor cu propriile mâini.

Apoi s-a ridicat.

- Vrei să-i transmit ceva Ceciliei?
- Că sunt bine şi să nu se îngrijoreze. Să aibă grijă de ea şi de copil şi că...

Ar fi vrut să-i transmită toată dragostea lor, dar nu se simţea demn să iubească o femeie ca ea.

- Şi că nu vreau să vină aici pentru nimic în lume, a încheiat el.
- Îţi dai seama că dacă îi spun ultima parte, îi sfărâmi toate sentimentele. La dracu cu prostia ta. O să-i spun că o iubeşti mult şi că o aştepţi peste câteva zile.

Apoi l-a văzut pe Ian ieşind în grabă de acolo.

Doi poliţişti au intrat în urma lui şi s-au apropiat de Matt. Unul a scos o pereche de cătuşe şi i le-a pus la încheieturile mâinilor.

- Trebuie să ne urmaţi, a spus celălalt.

Matt a făcut întocmai fără să scoată un sunet. Ştia că aşa o să arate viaţa lui de acum înainte şi că avea toate şansele din lume ca viaţa lui să fie mai scurtă decât şi-o imaginase vreodată. I se părea cumplit că trebuia să înveţe să trăiască pentru o vreme fără Cecile, fără copilul lor nenăscut încă, dar mai ales că avea să nu-i mai vadă vreodată după ce ajungea la închisoare.

Acolo avea să întâlnească bărbaţi pe care i-a făcut să ajungă în spatele gratiilor. Unii aveau zeci de ani de stat în închisoare, alţii o viaţă, iar o crimă în plus nu i-ar fi costat prea mult pentru că oricum aveau să-şi petreacă toată viaţa acolo,

dar măcar aveau satisfacţia că l-au omorât pe cel care i-a trimis la închisoare. Dacă erau isteţi, în ciuda camerelor de supraveghere, puteau să-l ucidă fără să li se mărească pedeapsa. El ştia cum ar fi putut să facă o astfel de crimă şi nu înţelegea de ce poliţiştii credeau că este atât de prost încât să-l omoare pe Simon Jason Brown lăsând atâtea dovezi incontestabile care să ducă la el.

Aprecia tăria de caracter a lui Ian, dorinţa lui de a se lupta pentru a-i demonstra nevinovăţia, dar era aproape imposibil. Exceptând cazul în care Simon Jason Brown nu s-ar fi trezit din morţi şi ar fi dat o altfel de declaraţie.

Ajuns în carceră, Matt s-a întins pe patul acela îngust. Apoi a privit în sus, fără să-şi mute privirea şi clipind rar. Îl aştepta o noapte lungă şi o viaţă care nu se putea numi viaţă.

CAPITOLUL 19

Când Ian a ajuns în casa Ceciliei, Jessica o mai liniştise puţin, însă nu pentru mult timp. Discuţia pe care urmau să o poarte, nu avea cum să nu schimbe dispoziţia Ceciliei în sens negativ.

Cecile se mutase din bucătărie în camera de zi la insistenţele Jessicăi care o bătea la cap că trebuie să stea confortabil, că trebuie să ia un calmant, iar printre altele îi spunea că trebuie să gândească pozitiv.

Atunci când Ian a păşit în camera de zi, Cecile şi Jessica s-au ridicat repede în picioare.

- Ce face Matt, a întrebat Cecile cu sufletul la gură. Ce a spus? Când îi dau drumul?
- Uşor, Cecile, a spus Ian, uşor cu întrebările. O să-ţi răspund la fiecare întrebare, dar mai întâi vreau un pahar şi o sticlă de tărie.

Jessica a fost cea care s-a dus la raftul cu băuturi şi a luat de acolo o sticlă la nimereală şi un pahar. Apoi s-a întors în cameră şi i-a servit soţului ei paharul cu alcool.

- Matt este vârât în mizerie dincolo de vârfurile firelor de păr, a spus el după ce a luat trei guri mari de tărie. Chiar cu un metru deasupra lui, a precizat Ian.
- De ce spui asta?

- Să o luăm cu începutul poveştii, a spus Ian, apoi a mai băut o gură de alcool. Se presupune că acel individ, Simon Jason Brown l-a contactat telefonic pentru o vreme şi a încercat să scoată bani de la el.
- Şi mie de ce nu mi-a spus? L-aş fi convins să nu-i dea nimic şi să nu-l vadă vreodată.

Ian nu i-a răspuns imediat şi înainte să-i răspundă şi-a dat ochii peste cap.

- Pentru că sunt lucruri pe care nu poţi să le spui întotdeauna soţiei.

Jessica a înghiţit în sec.

- Continuă şi lasă teoriile, a spus ea.
- Într-un final, Matt a scos banii, adică cinci sute de mii de dolari şi şi-a dat întâlnire cu individul în Harriman State Park.
- Nu cred că s-a întâlnit cu el pentru că în fiecare noapte a fost acasă.
- Te cred, dar nu poţi să fi alibiul lui pentru că asta se întâmpla exact în perioada în care tu erai internată.
- La naiba, a izbucnit Cecile. Cum de ştiu poliţiştii că a fost el?

Ian a mai luat câteva înghiţituri din băutura lui, apoi a umplut din nou paharul.

- Se pare că o prostituată cu care Simon Jason Brown umbla, l-a dat dispărut după un timp. Câteva zile mai târziu i-a fost găsit cadavrul de către nişte persoane aflate în trecere pe acolo. Ei au contactat poliţia,

aceştia au venit la locul faptei, au ridicat dovezile, cadavrul şi au pornit ancheta.
- Ce dovezi au contra lui? a întrebat Jessica.

Cecile nu putea să mai spună nimic. Era şocată de tot ceea ce auzea şi nu putea să creadă că ei i se întâmplă una ca asta.

- Multe, a răspuns el sec. Au găsit arma lui Matt îngropată la câţiva metri distanţă de cadavrul lui Brown.
- Armă? a întrebat Cecile surprinsă.
- Mda, orice avocat deţine o armă din cauză că îşi face nenumăraţi duşmani.
- Dar nu am văzut-o niciodată în casă şi nici nu mi-a spus că are una, a replicat ea cu groază în glas.
- Dar avea, a spus răspicat Ian, iar amprentele lui sunt pe ea.

Cecile şi-a pus coatele pe genunchi, iar capul în palme.

- Şi de ce nu l-au ridicat atunci, a întrebat Jessica.
- Pentru că au fost ocupaţi cu ceea ce au mai descoperit. I-au urmărit convorbirile telefonice ale lui Matt, au dovada că a acceptat să se vadă, au extrasele de la bancă şi au şi dovada că a scos banii ceruţi de Brown, au aflat din convorbirile lor telefonice că Brown era violatorul Ceciliei şi mai ştiu Matt era dispus să-l ucidă ca să o răzbune.
- La dracu, i-a scăpat Jessicăi.

- Şi de parcă nu era suficient, a adăugat el, au dovada că în acea seară a trecut George Washington Bridge şi că a părăsit New York-ul.
- Deci aveau dreptate, a murmurat Cecile, şansele să scape sunt mici sau inexistente, apoi a suspinat.
- Aproape, a spus Ian pe un ton sec. Dacă el nu este criminalul, atunci există un altul şi trebuie să fie unul apropiat din moment ce a fost ucis în locul în care Matt se întâlnea cu Brown.
- Şi cineva i-a înscenat lui Matt ţinând cont că a luat arma lui şi a lăsat-o acolo, a completat Jessica.

Atunci, Cecile şi-a dat seama că cei doi au dreptate şi simţea cum se afundă în mister şi confuzie.

- Nu este un criminal nepriceput, un novice, a spus ea. Pentru că a păstrat amprentele lui Matt pe armă.
- Poate s-a uitat la prea multe filme sau documentare şi a învăţat să utilizeze mănuşi, a spus Ian pe un ton ironic, apoi a sorbit din paharul său. A tras de aproape, direct în mijlocul frunţii, iar asta înseamnă că nu i-a fost teamă să se apropie de el. Putea să fie un partener care s-a întors împotriva lui sau... un alt bărbat. Unul nebun sau unul care are tendinţa să domine.
- Asta e logic, a răspuns Cecile, să fie un complice al monstrului acela.

Apoi l-a văzut pe Ian adoptând o grimasă care-i ridica semne de întrebare.

- Nu neapărat, şi-a folosit el tonul acela sec. Brown m-a contactat şi pe mine în aceeaşi perioadă. Eu urma să mă întâlnesc cu el a doua zi în aceeaşi zonă, numai că nu a venit, iar după o oră de aşteptare am plecat.

Cele două, Cecile şi Jessica au rămas mască. Jessica nu discutase cu Ian niciodată despre şantaj, bani sau apelurile lui Brown.

- Nu am vrut să te îngrijorez, i-a spus Ian.
- Află că aş fi preferat să ştiu. Ca şi Cecile, te-aş fi sfătuit să nu faci tâmpenia să cedezi.
- Şi ai fi vrut să-i permit să distrugă viitorul surorii mele sau să risc să se apropie din nou de ea?
- O spui de parcă nu i-aţi distrus viaţa ducându-vă acolo cu servieta plină de bani. Din câte vezi a încercat să vă şantajeze pe amândoi şi dintr-un foc ar fi făcut rost de un milion de dolari.
- Terminaţi! Nu e loc de cearta voastră, a izbucnit Cecile. Cineva a mai fost implicat în şantaj şi asta e cert. Fie în calitate de complice, fie tot de victimă a şantajului, însă pe cine ar mai fi putut şantaja? Pe mine nu m-a sunat, pe Jessica se pare că la fel... doar pe tine, Matt şi încă o persoană cel puţin.

Atunci s-au uitat brusc de la unul la altul de parcă ar mai fi descoperit un potenţial nume.

- Poate... poate că mama ştie ceva, a spus Cecile.
- Sau poate că nu, a concluzionat Jessica. Doar nu vă gândiţi că s-a dus să tragă în Brown, să-i înscenze lui

Matt şi să-i producă o asemenea suferinţă propriei fiice. E absurd!

Ian doar a înclinat capul într-o parte, un fel de răspuns „de ce nu?".

- Ai dreptate, a răspuns Cecile pe un ton spăşit. Nu ştiu cum de m-am gândit la o astfel de tâmpenie, s-a mustrat ea.
- Rămâne de verificat ipoteza ta.
- Ştii Ian, chiar nu îţi înţeleg ura contra mamei. E absurd şi răutăcios să te porţi aşa cu propria ta mamă. Poate poţi în sfârşit să mă lămureşti de ce eşti atât de ranchiunos, dar şi ce mi-ai ascuns în tot acest timp cu privire la...

Apoi Cecile s-a oprit din ce urma să spună şi doar l-a privit pe fratele ei. Jessica s-a apropiat în tăcere şi s-a aşezat lângă ea. Cât despre Ian, el şi-a mutat privirea în altă parte pentru a o evita pe cea a Ceciliei.

- De unde vrei să încep?

El şi-a mutat din nou privirea către Cecile.

- De la început şi nu mai trage de timp pentru că ai tras atâţia ani şi mi-a ajuns, a replicat cu amărăciune în glas.
- David Peterson nu a murit de atac de inimă aşa cum ţi-am spus, ci s-a sinucis pentru că era un laş nenorocit.
- Cum îndrăzneşti să-l denigrezi? a spus ea pe un ton exploziv. Este o infamie!

- Nu, nu este. Acum sper că înţelegi de ce ţi-am ascuns acest adevăr, dar şi altele? Pentru că nu ai fi putut să le înţelegi şi accepţi vreodată.
- Nu-i adevărat ceea ce spui.

Ian a râs ironic.

- Întreab-o pe Natalia, scumpa şi draga ta mamă pe care ai început să o venerezi. Întreab-o de ce i-a păsat atât de puţin de tine încât a pus mai presus aparenţele şi ţi-a muşamalizat răpirea şi violul. Poate nu o să omită să-ţi spună că îi păsa de aparenţele în faţa societăţii şi că ar fi fost distrusă nu doar din pricina întâmplării tale, ci mai mult pentru că monstrul de David a planificat să fii răpită de Brown şi violată.

Cecile primea atac după atac şi îşi simţea accelerând bătăile inimii, sângele fierbând şi o multitudine de sentimente contradictorii.

- Eşti... eşti sadic şi... şi nebun.

Din nou a râs, dar zgomotos de această dată.

- Nu-l face mândru în infern pentru că asta şi-a dorit mereu, a făcut Ian o scurtă pauză, să-i moştenesc nebunia.

Ian a văzut privirea pierdută a surorii sale.

- Tata nu a fost nebun, a izbucnit ea. Ian... Ian, nu te recunosc.
- Cecile, adevărul a fost sub nasul tău întotdeauna, dar tu nu ai vrut să-l vezi. Te-ai mulţumit cu resturile lor, dar

- ei n-au fost ceea ce tu credeai că sunt. David era bolnav psihic şi nu ne iubea ca pe nişte copii, pentru că nici măcar nu suntem copiii lui. De aceea nu a avut vreo reţinere să ne facă rău.
- Ian, a ţipat ea, opreşte-te!

Ea şi-a acoperit urechile cu palmele pentru a evita să mai audă un singur cuvânt spus de fratele ei. Lacrimile îi curgeau necontenit, scoţând astfel toată furia pe care o acumula în interior.

Jessica a îmbrăţişat-o, iar Cecile a simţit cum o strângea în braţe. Apoi a auzit-o murmurându-i la ureche.

- Ascultă-l până la capăt. Te rog, Cecile, te rog să faci asta.
- Nu, nu, nu, a spus ea printre lacrimi, trebuie să mintă, Jessica.

Atunci şi-a lăsat mâinile să-i cadă pe genunchi, dar nu s-a oprit din plâns.

- Cecile, a folosit el un ton blând, ştiu că nu îţi place ceea ce auzi, dar este adevărul. O poţi întreba pe Natalia şi pot să te însoţesc pentru a nu-i permite să te mintă după bunul ei plac.

L-a auzit pe Ian suspinând. El s-a ridicat de pe scaun şi a venit în faţa ei, apoi i-a luat mâinile între ale sale.

- Ştiu că e greu să accepţi, dar te-ai întrebat vreodată cum de am venit exact la acea adresă unde te aflai?

Cecile a dat afirmativ din cap.

- De la el, a răspuns Ian simplu. Ne-am certat atunci. El s-a căsătorit cu Natalia pentru a obține averea părinților lui și urmau să aibă o căsătorie de conveniență, ceea ce s-a și întâmplat. El a avut relații cu alți bărbați, în timp ce mama a avut amanții ei.

Ian a oftat adânc pentru că îi era greu să povestească din nou. O făcuse cu câteva luni în urmă cu Jessica și atunci a crezut că nu o să mai deschidă niciodată acest capitol din viața lui.

- În urma unei relații serioase cu unul dintre amanții ei, am apărut noi, iar lui David i-a convenit de minune pentru că Natalia i-a construit aparența numită „familie completă". Ea și-a asigurat astfel viitorul pentru că știa că David nu are cui altcuiva să-și lase averea.
- Și ne-a lăsat-o, a șoptit Cecile.
- Da, dar cu un preț.
- Ce preț?
- Știa cât de mult îl disprețuiesc și că din cauza lui nu-mi doream să-mi întemeiez o familie, iar în testament a pus condiția să ne căsătorim. În ziua în care ne-am certat pentru ultima oară, mi-a jurat că o să-mi facă viața amară chiar și atunci când nu o să mai fie și că într-un fel sau altul o să devin la fel ca el, că o să fiu căsătorit și nefericit cum a fost el. După ce David a murit, m-am ambiționat să-i demonstrez că sunt mai deștept decât el și am șantajat-o pe Jessica să se căsătorească cu mine pentru a pune mâna pe banii lui David, după aceea urmând să-mi petrec viața ca un

burlac. Căsătorit şi totuşi fericit, cumva opusul a ceea ce îşi dorea David să obţină de la mine. Apoi... apoi ai văzut cum m-am purtat cu ea şi cum am alungat-o din viaţa mea. Asta până mi-am dat seama că sunt mai prost, mai nebun decât David dacă o las să-mi scape. De aceea i-am mărturisit Jessicăi adevărul despre ambiţia mea prostească.

- Şi eu, Ian, eu ce preţ am plătit?

Ian nu a putut să o privească în ochi şi şi-a mutat privirea către mâinile lor împreunate.

- După ce mi-a jurat că o să-i moştenesc nebunia, mi-a mărturisit că a plătit doi bărbaţi să te răpească şi să abuzeze fizic de tine. Mi-a spus unde să te găsesc şi nu puteam să pierd timpul omorându-l în bătaie pentru că tu erai cea de care-mi păsa în acel moment.
- Şi ai venit, a spus ea mai mult şoptit.
- Da, a răspuns el, am venit şi te-am salvat de acolo. Erai dezbrăcată, lovită, inconştientă şi plină de sânge. Seara, după ce te-am lăsat la spital, m-am întors acasă pentru a mă răzbuna pe bastardul acela, dar nu l-am găsit decât după ce am ajuns în pod. Maşina lui era acasă şi implicit el trebuia să fie acolo, dar angajaţii nu l-au văzut dinainte să plec eu spre tine. Aşa că am insistat cu căutările în fiecare colţ din casă până l-am găsit rece, atârnând într-o funie groasă.
- Dar de ce m-aţi minţit? De ce Ian? Aş fi vrut să ştiu că nu merita să am mustrări de conştiinţă faţă de el, să

renunţ la viaţa mea din cauza lui. Eu am crezut că din cauza supărării i-a cedat inima.

Ian a început să o mângâie pe Cecile cu blândeţe pe păr, în timp ce pe Jessica o ţinea de mână. Ambele femei pe care le iubea, plângeau.

- Pentru că erai oricum supărată din cauza a ceea ce ţi se întâmplase şi nu ştiam cum o să reacţionezi aflând cine era cu adevărat David. Iar Natalia a insistat să muşamalizăm totul pentru binele tău, dar vezi unde ne-a adus binele pe care şi-l imagina ea.
- Dar cum ai aflat că el avea relaţii cu alţi bărbaţi?
- Tu erai prea mică pentru a înţelege ceva atunci. La un moment dat l-am surprins în timpul actului cu unul dintre angajaţii lui. Da, angaja bărbaţi pe acest criteriu şi la început nu se sfia să-i aducă acasă sub pretextul că lucrau la diverse cazuri. Îţi aminteşti că în biroul lui avea o canapea mare şi un dulap veşnic închis?
- Da, dar... doar nu vrei să spui că acolo...
- Ba da, a întrerupt-o el brusc. Ca şi Natalia, ţinea la aparenţe şi el avea întotdeauna planul perfect care să-l acopere.
- A încercat vreodată să-ţi facă ceva? i-a scăpat ei întrebarea.

Jessica era surprinsă de întrebarea ei.

Ian şi-a aplecat capul, apoi a răspuns.

- Adevărul este că o singură dată m-a luat în biroul lui şi plănuise cu amantul său să mă iniţieze în arta amorului, dar am reuşit să fug.

Jessica şi-a dus subit mâna la gură. Nu-i venea a crede.

În schimb, Cecile simţea cum se acumulează furia în interiorul ei şi nici nu ştia cum să reacţioneze.

- Nu a mai încercat de atunci pentru că la scurt timp după întâmplarea asta m-am dus cu un cuţit la el pe care i l-am pus la şliţul pantalonilor, apoi i-am jurat că dacă se mai atinge de mine o singură dată, o să am grijă să-l las fără preţioasele lui organe. Ştia că sunt capabil de asta şi de aceea m-a lăsat în pace.
- Ian, a spus Cecile, îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate acestea şi nu ştiu cum aş putea să dau timpul înapoi şi să îndrept totul.
- Shhht, tu nu trebuie să faci nimic. Pentru mine totul este trecut şi vreau să-l închidem pentru totdeauna. Am pus cărţile pe masă şi mi-am uşurat sufletul, dar regret că l-am încărcat pe al tău.
- Te înşeli, a răspuns ea. Acum am răspunsurile pentru multe dintre întrebările pe care nu ţi le-am adresat niciodată şi nu mă mai simt vinovată de moartea lui.

Se referea la David Peterson. Nu-l vorbise niciodată de rău şi îi respectase memoria. Renunţase la pictură de dragul lui, iar el îi făcuse un rău fără limite.

- Matt ştie ceva din tot ceea ce mi-ai povestit?

L-a văzut pe Ian dând afirmativ din cap.

- Bun, a spus ea pe un ton ironic, încă unul care ştia totul şi nu mi-a spus nimic. De când ştia?
- Dinainte să vă căsătoriţi. Mai exact din seara în care am cinat la Natalia.

Cecile a oftat cu putere.

S-a ridicat şi a ieşit din cameră fără să mai spună vreun cuvânt. Îi aştepta o noapte lungă, grea şi aveau nevoie de cafea din belşug. După douăzeci de minute s-a reîntors la cei doi, cu o tavă pe care aşezase trei ceşti şi bolul de la cafetieră în care se afla cafeaua fierbinte.

- Acum, a zis ea, să discutăm pe îndelete şi să-mi scoatem soţul de acolo.

Jessica şi Ian, suspicioşi şi uimiţi au făcut schimb de priviri. Sora lor se comporta de parcă nici nu discutase despre acel trecut şocant.

CAPITOLUL 20

Se gândea la Cecile, la fiul lor, dragostea lor şi la cât de mult îi simţea lipsa soţiei sale, când gardianul l-a anunţat că are o vizită.

- Cine e, a întrebat el posac.

Însă gardianul nu i-a răspuns. I-a deschis uşa celulei şi îl aştepta să iasă.

- Mai repede, a spus acesta pe un ton plin de ură, că nu am timp să stau până te gândeşti tu să ieşi.

Un gând l-a străpuns şi atunci s-a rugat în tăcere să nu se adeverească, să nu fie Cecile pentru că nu îşi dorea să îl vadă în acea ipostază. Se simţea destul de neputincios şi umilit că ea l-a văzut la pământ în seara în care a fost încătuşat. Poliţiştii au acţionat atunci de parcă el ar fi fost un criminal profesionist, cu o vastă experienţă în domeniu sau ca şi când ar fi refuzat să se predea. Tot ce apucase atunci să facă a fost să deschidă uşa. Apoi s-a trezit culcat pe podeaua casei sale.

Gardianul l-a condus până la uşa camerei unde aveau loc vizitele. I-a deschis şi i-a spus în batjocură:

- Vezi să nu încerci să-l omori şi pe-ăsta.

Şi a râs.

El doar l-a privit pe gardianul mai scund decât el, dar de trei ori mai mare în lățime. A strâns din maxilare, căci doar atât i se permitea. În caz contrar i-ar fi tras câțiva pumni gardianului.

A trecut de ușă și cu privirea a căutat figura dulce a Ceciliei, chipul ei drag pe care adora să-l privească în fiecare dimineață. Dar ea nu era acolo, ci...

- Ce faci aici? l-a întrebat Matt încruntându-se.
- Am venit să te văd. Ia un loc și hai să vorbim.

Precaut, Matt a făcut întocmai.

- Te întrebi ce caut aici. De dimineață sau mai bine spus, când nici nu răsărise soarele îmi băteau la ușă cel puțin zece reporteri.
- La dracu, i-a scăpat lui Matt. Nici nu m-am gândit că o să apară asta în presă.

El și-a băgat degetele prin păr, apoi și-a sprijinit capul în mâini.

- Sper că Ian a dus-o în altă parte pe Cecile. Nu o să-i facă bine dacă se trezește cu presa pe cap.
- Ntz... nu te mai îngrijora. Ian a pus paznici în jurul casei voastre și a dat ordin să se tragă în oricine trece dincolo de gard.
- Dar ce cauți aici? a repetat Matt întrebarea.
- Suntem prieteni, nu? Te-am anunțat că soția ta este însărcinată și cred că merit să fiu nașul copilului vostru, a spus Edward. Nu ți se pare că sunt suficiente aceste motive? a întrebat cu ironie în glas.

Matt ar fi vrut să-i spună o vorbă urâtă, dar s-a oprit la timp.

- Cumva reporterii au aflat că s-a produs acea crimă bine meritată – a pus el accent pe ultimele cuvinte – în perioada în care Cecile era internată. După cum îţi poţi imagina, neprimind răspunsuri de la apropiaţii tăi, devoratorii de subiecte picante au venit la mine, dar i-am trimis la plimbare. Am sunat-o pe Cecile, dar nu a răspuns. Telefoanele în casa ta sunt moarte şi de aceea m-am văzut nevoit să mă prezint la voi acasă şi să aflu ce s-a întâmplat.
- Ai văzut-o pe Cecile? E bine?

Edward a tras aer adânc în piept, apoi a oftat.

- Ea este bine şi nu te îngrijora pentru că o să mă ocup să fie bine până ieşi de aici.

La început, Matt a râs ironic, apoi s-a uitat urât la partenerul său de discuţie.

- Să nu dea dracul să te atingi de ea altfel decât în calitate de doctor sau prieten, l-a avertizat Matt. Dacă pe Brown nu l-am omorât pentru că nu am apucat, pe tine cu siguranţă o să-mi testez capacităţile de criminal.

Edward i-a zâmbit ştrengăreşte.

- Nu pe Cecile o doresc eu, iar dacă pe pământul ăsta există un bărbat care nu o doreşte, atunci acela sunt eu.

A făcut o scurtă pauză.

- Şi Ian, bineînţeles.
- Bun, a spus Matt cu un ton ferm.
- Nu te mai îndoi de dragostea ei, i-a spus Edward cu blândeţe. Fata asta nu are ochi pentru altcineva.

Chipul lui Matt devenise luminos şi în ochii lui se putea citi emoţia, dragostea.

- Este mai puternică decât ne-o imaginam noi, a murmurat el. Lucrează cot la cot cu Ian şi Jessica, se gândesc la tot felul de ipoteze.
- Şi inutil.
- Nu. Ei au ajuns la o concluzie şi le dau dreptate. Nu oricine avea acces la arma ta şi asta înseamnă că aveţi criminalul în casa voastră.
- Insinuezi că a fost Cecile, a izbucnit Matt.
- Bineînţeles că nu. Drept cine mă iei? Decât să spui prostii, mai bine te gândeşti cine a intrat în casa voastră în acea perioadă.

Matt s-a încruntat.

- Ian, Jessica, menajera şi cam atât, dar un hoţ profesionist ar fi reuşit să intre în casă. Uite, l-a atenţionat Matt, vă mulţumesc că sunteţi alături de mine şi că vă luptaţi pentru libertatea mea, dar lucurile sunt simple. Un cadavru, o armă care îmi aparţine şi la fel şi amprentele de pe ea. Nu am un alibi, iar criminalul a ştiut bine ce face. E pus la adăpost şi nu o să vă fie uşor să-l prindeţi, exceptând cazul în care vrea

să se lase prins, situaţie care pică, sau dacă o să aibă o doză de prostie şi vă aruncă un pont.

Edward s-a ridicat de pe scaunul său, arătându-şi intenţia că se retrage.

- Poate că ai dreptate, dar te laşi învins prea uşor. Ian are dreptate când spune că trebuie să cooperezi, nu să te dai de partea asasinului şi să ispăşeşti închisoare pe viaţă în locul lui.

Apoi s-a întors şi a ieşit, lăsându-l pe Matt să se gândească la ceea ce-i spusese.

În seara celei de a doua zi, Jessica, Ian şi Edward s-au întâlnit cu Cecile în casa acesteia.

Încă era îndurerată, dar nu îi lăsa pe cei din jurul ei să vadă acest lucru. Nici măcar nu o ajuta să-şi exteriorizeze durerea pentru că nimic din ceea ce trăia nu s-ar fi schimbat. Trebuia să fie puternică, să gândească limpede şi să caute soluţii şi indicii chiar şi acolo unde nu existau.

- Christina a spus că trece mai târziu pe aici, i-a spus Jessica. Cred că trebuie să ajungă şi ea.
- A aflat, nu? a murmurat ea întrebarea.
- Da. Toată lumea a aflat de la televizor sau din ziare.

Drept răspuns, Cecile doar a ridicat din umeri.

- Ian, ai reuşit să te gândeşti la ceva astăzi, să găseşti o nouă pistă? a întrebat Edward.
- Deloc. Este ca o fundătură. O singură persoană rămâne principalul suspect din familie şi aceea este Natalia.

Edward a adoptat o grimasă, neînţelegând de ce Natalia.

- Este singura care ar fi putut să primească telefoanele lui Brown. Dacă eu şi Matt am fost şantajaţi, mai trebuie să fi fost cel puţin o altă persoană. Nu ar avea cine altcineva să fie decât Natalia.
- Ai vorbit cu ea? a întrebat Cecile.
- Nu. I-aş pica în plasă şi aş alarma-o. Aţi face bine să-i vorbiţi ca şi până acum ca să nu-i daţi de înţeles că o bănuim.

Cecile a oftat cu putere.

- Ian, dar poate că exagerăm. Nu pot să cred că mama ar fi făcut una ca asta. Da, da, am înţeles că nu are scrupule, dar de aici şi până la a-i arunca soţului meu în spate toată mizeria asta...
- Şi atunci pe cine propui? a venit întrebarea lui acidă.

Dar ea nu a mai răspuns.

- Credeţi că aş putea să vă ajut în vreun fel la prinderea făptaşului?
- Mă îndoiesc, a răspuns Ian, dar îţi mulţumesc Edward. Dacă mi se adeveresc bănuielile, Natalia nu e proastă deloc şi şi-a ascuns bine urmele.

- Poate a fost unul dintre amicii lui Brown sau un alt duşman de-al lui. Sunt convinsă că mulţi se bucură de moartea sa.
- Jessica, i-a răspuns soţul ei, unul dintre amicii lui nu ar fi intrat în casa asta ca să fure arma şi nici nu cred că erau suficient de deştepţi încât să lase amprentele lui Matt. Un alt duşman de-al lui Brown nu ar fi ştiut nici el să vină aici. Nici nu ar fi ştiut că Matt deţine o armă sau că acesta se afla sub acest acoperiş.

Ian a făcut o pauză.

- Aşa ne trebuie pentru că nu angajăm oameni care să ne păzească în permanenţă. Avem impresia că nimeni nu are nimic cu noi şi uite ce se întâmplă, a spus el.

Cecile, obosită de discuţia celor trei, s-a apropiat de fereastra din cameră şi a privit afară în întuneric. Vedea oamenii pe care fratele ei îi angajase cu puţin timp în urmă şi grupul de reporteri care nu se clintiseră un minut de acolo şi păreau epuizaţi.

- Ai verificat dacă Natalia a primit vreun telefon anonim ca şi voi doi, a venit întrebarea Ceciliei când ceilalţi nu se aşteptau.
- Da, a spus Ian pe un ton obosit. Şi nimic suspicios.
- Dar email-urile?

Privirea precaută a lui Ian o ţintuia şi simţea asta deşi stătea cumva cu spatele către el. Apoi s-a întors cu faţa către el şi a văzut că avea dreptate.

- Şi cum propui să-i sparg adresele de email fără să se prindă.

Atunci l-a văzut pe Edward ridicându-şi capul şi îndreptându-şi spatele.

- Ăăă... aş putea să mă ocup eu de treaba asta, a spus el.

Trei perechi de ochi s-au îndreptat către el.

- O să-mi ia ceva timp, dar cred că o să reuşesc.
- Mda, iar eu nu mă aştept ca Natalia să păstreze ceva care să o incrimineze, a spus Ian cu ironie.
- Cine-i iubitul mamei voastre? a venit subit întrebarea Jessicăi. Da, nu mă priviţi aşa. Tu, a arătat ea către soţul ei, ai spus că Natalia îşi acoperă urmele, dar dacă altcineva nu a făcut asta.

Cecile l-a văzut pe Ian strâmbând din nas.

- Nu pot să dărâm teoria ta cum că a avut un complice, dar te asigur că nu este ultimul ei iubit capabil să tragă cu arma. E tânăr şi stângaci. De aceea Natalia îl foloseşte pe moment ca să se distreze cu el, însă nimic mai mult.
- În orice caz, Edward, a spus Cecile cu glasul stins, te rog să cauţi în e-mail-urile mamei.
- Bineînţeles. Merg să-mi iau laptopul din maşină şi imediat ce-mi furnizaţi adresele de e-mail o să mă apuc de treabă.

El s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit din casă pentru câteva minute. Cât să-şi ia laptopul şi încărcătorul.

- Eu merg să fac ceai, le-a spus Cecile. Jess crezi că ai putea să le duci şi lor afară un bol mare cu ceai şi lămâie. Cred că au nevoie, a adăugat ea.
- Reporterilor?! a izbucnit fratele ei.
- Da. Sunt epuizaţi şi le este frig. Nu e vina lor că şeful îi obligă să ne păzească până le oferim informaţiile pe care doresc să le audă.

Ian a dat să deschidă gura, dar soţia lui i-a arătat pe furiş degetul arătător într-un mod ameninţător. Apoi şi-a pecetluit buzele la loc.

- Merg cu tine la bucătărie ca să te ajut. Tu vrei ceva, Ian?
- Ceva care să conţină tărie, a răspuns el posomorât.

Cecile şi Jessica şi-au dat ochii peste cap şi au părăsit camera.

Două ore mai târziu, Edward îi anunţa că a reuşit să deschidă cutia Pandorei, dar bucuria a fost de scurtă durată.

- Cum adică nu ai găsit nimic acolo? a izbucnit Ian cu furie.
- Nimic înseamnă nimic, i-a răspuns Edward pe acelaşi ton.

Cecile şi-a strecurat degetele prin păr şi apoi şi-a sprijinit fruntea în palme.

- O fundătură, a spus ea.
- Are diverse facturi. e-mailuri primite de la prietenele ei, oferte, cataloage şi cam atât. Nu înţeleg de ce are două adrese de e-mail pe care le foloseşte pentru aceleaşi chestii banale.
- La naiba, zise Christina cu furie, atrăgând atenţia lui Edward pentru o fracţiune de secundă.

Cecile şi-a reumplut cana cu ceai de cireşe, apoi a început să bea din ea.

- Nu-mi rămâne decât să-i fac o vizită şi să găsesc o scuză să-i cotrobăi prin întreaga casă.
- Este o idee proastă, Cecile, i-a atras fratele ei atenţia. O să îi dai de bănuit şi nu o să găseşti nimic. Nu o mai subestimaţi.
- Ian, dar dacă nu este ea cea vinovată, a spus Jessica.
- Am dezbătut problema asta de un infinit de ori în nici douăzeci şi patru de ore. Doar cei apropiaţi au intrat aici.

Ian şi-a strecurat nervos degetele prin păr.

- Cecile, ai întrebat-o pe menajera voastră cine a mai intrat în casă? a întrebat-o Christina.
- Da, dar... răspunsul ei nu a fost sincer. A spus că noi patru, şi a făcut semn cu capul spre fratele şi cumnata ei.
- O s-o întreb eu, a zis Ian, şi mie o să-mi spună adevărul. Natalia a mai fost aici şi ţie ţi-a răspuns că patru persoane au intrat.

- Poate, a continuat Edward, a lipsit de la orele de matematică şi la ea patru este egal cu cinci.
- Nu vă îngrijoraţi pentru că o s-o învăţ eu să numere, a articulat Ian. Mâine dimineaţă o să mă găsească aici, a mai adăugat el.

Cecile a deschis un sertar şi a scos o agrafă de păr. O incomoda părul lăsat liber pentru că o deranja atunci când vreun fir de păr intra în contact cu ochii. La repezeală şi-a luat două şuviţe din laterale şi le-a unit la spate, apoi le-a prins cu agrafa.

- Dacă a îndrăznit să mintă sau să omită vreun detaliu în mod intenţionat, îi jur că o concediez în clipa următoare. Dacă ea ştie că Natalia a fost aici în acea perioadă şi refuză să-mi spună, dar contribuie la închiderea lui Matt, atunci sper să ţină companie celui care l-a ucis pe acel monstru.
- Cecile, a admonestat-o Jessica, să nu ne pripim. Poate nu ştie nimic sau poate că este forţată să tacă.
- Şi vrei să-mi pese? Soţul meu poate să facă închisoare pe viaţă şi să...

Dar Ian a întrerupt-o înainte să-şi termine fraza.

- Cecile... nu e vorba că face închisoare pe viaţă. Trebuie să ne mişcăm repede şi să-l scoatem pe Matt de acolo. Nu ar supravieţui mult timp în închisoare, a spus el pe un ton moale.
- Ce ţi-a venit să spui asta?

Apoi a văzut privirea fratelui ei şi a simţit cum o cuprinde un fior rece.

- Sunt oameni care nu îşi doresc să îl vadă în viaţă şi acum au ocazia perfectă. La fel şi pe mine mă vor alţii mort şi punct.
- Simt că o s-o iau razna. Asta este ultima cireaşă de pe tort de care aveam nevoie.

A privit spre Jessica şi i-a văzut chipul care îi arăta suferinţa. Îşi ţinuse ochii închişi pentru o clipă. Cecile înţelesese că nici ea nu văzuse dincolo de fericirea matrimonială şi că nu se gândise la pericolul în care se afla soţul ei.

- Cecile...

Ian a început să-şi frământe nervos degetele mâinilor. Îşi ţinea coatele sprijinite pe picioarele lui musculoase, iar mâinile unite.

- Astăzi am trecut să văd cum evoluează cazul lui Matt şi au apărut două probe contra lui.

Privirea surorii sale l-a aţintit imediat, de parcă l-ar fi lipit cu furie de zid.

- Despre ce mai este vorba acum?
- Natalia a depus mărturie contra lui, a spus el pe un ton ferm.
- Poftim? l-a întrebat ea ridicând tonul. Nu, nu, nu... Trebuie să fie o eroare. Cum adică a depus mărturie contra soţului meu, a ginerelui ei?

- Simplu cum auzi. A fost citată şi s-a dus să spună „ce ştia", a gesticulat Ian ghilimelele. După spusele ei, Natalia şi-a amintit de seara în care am cinat la ea înainte de căsătoria voastră. Ea a auzit discuţia dintre mine şi Matt, dar mai exact a ascultat partea în care el era nervos şi spunea că o să-i omoare pe cei care ţi-au făcut asta.

Ea şi-a lovit cu putere genunchiul.

- La naiba! Cum a putut să spună asta? Şi cum să iei în seamă prostia asta?
- Orice bărbat întreg la minte ar fi zis la fel, a spus Edward.

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea şi fiecare procesa informaţia.

- Şi a doua probă? a întrebat Christina.

Ian a tras aer în piept în timp ce-şi muta privirea spre ea.

- Femeia aceea care a declarat dispariţia lui Brown...
- Ce-i cu ea? l-a îndemnat Cecile să continue.
- A venit cu asul din mânecă. O scrisoare lăsată de el în cazul în care i se întâmplă ceva. Îşi mărturisea toate faptele şi la final a adăugat că se întâlneşte cu Matt Anderson în acel loc pentru a intra în posesia celor cincisute de mii de dolari. Declara cu lux de amănunte totul şi a spus că în cazul în care păţeşte ceva în acea noapte, Matt este inculpatul.

Toţi au rămas mască la aflarea celor două veşti proaste. Cazul se complica, iar dacă până acum Matt era considerat vinovat, de acum autorităţile nu mai aveau semne de întrebare. Procesul putea să aibă loc mai devreme decât era de aşteptat. Aveau cadavrul, arma şi vinovatul... rămânea de aflat sentinţa.

- Să nu disperăm, a spus Edward încercând să pară calm. Matt nu este vinovat, criminalul este în libertate şi este apropiat vouă. Eu o să monitorizez în continuare adresele ei de e-mail şi mai mult decât atât, o să mă folosesc de tot ceea ce ştiu ca să pun mâna pe orice informaţie din calculatorul şi telefonul Nataliei.

Ian a dat să deschidă gura, dar el nu dorea să fie întrerupt sau să se lovească de vorbe care nu aducea nimic pozitiv.

- Ştiu că este deşteaptă, dar poate oricând să apară o eroare, a continuat el.

Cecile l-a văzut pe Ian tăind aerul cu mâna.

- Urmăreşte-o dacă poţi. Eu mâine discut cu menajera voastră, a arătat Ian spre sora lui, şi o să pun presiune pe acea femeie, a făcut el referire la prostituată.
- Dacă a avut o scrisoare care să-l învinuiască pe Matt, iar tu trebuia să te întâlneşti cu el a doua zi, zise soţia lui, trebuie să existe o scrisoare care să te acuze şi pe tine, nu?
- Sper, a răspuns mai mult şoptit. Poate că deţine şi alte scrisori.

A doua zi nu le-a oferit mai multe speranţe de reuşită decât ziua precedentă, deşi aveau informaţii proaspete. Relevante sau nu, conta prea puţin pentru că încă le lipseau piese din acel puzzle, neştiind cum să facă legătura între puţinele detalii ştiute.

Ian discutase cu menajera, Anastacia Barton, pe care reuşise să o intimideze şi să scoată de la ea cum că Natalia intrase de câte ori în casa soţilor Anderson, chiar şi în perioada în care Cecile se afla în spital. Natalia o ameninţase scurt şi indirect spunându-i pe un ton ferm că este spre binele ei să nu spună că o văzuse acolo. Anastacia a mai declarat că i s-a făcut teamă şi a ştiut că este mai bine să uite acel episod. După discuţia cu Ian, aceasta şi-a cerut iertare faţă de Cecile, dar era prea supărată că angajata ei o minţise cu o zi în urmă. I-a spus că o să se gândească dacă poate să treacă peste acest episod, însă Cecile ştia că are nevoie de ea ca să dea declaraţie în favoarea lui Matt atunci când venea momentul procesului.

Cât despre cealaltă femeie, aici era o altă înfundătură. Cedase pentru câteva sute de dolari şi astfel Ian a intrat în posesia scrisorii care îl incrimina pe el. Aflase despre faptele mârşave ale lui Brown, despre viaţa lui mizerabilă, dar nimic mai mult care să conteze pentru procesul lui Matt. Cert era că omul avea mulţi duşmani şi Ian trebuia să caute acul într-un car cu fân. Imposibil.

Se întreba dacă Brown ar fi putut să lase o altă scrisoare ca şi celelalte două, unei alte persoane. Trebuia să mai fi

deranjat pe cineva... Atunci Ian şi-a spus că poate cealaltă persoană pe care o şantaja, nu reprezenta o ameninţare pentru Simon Brown.

Un labirint cu o singură uşiţă. Aceea era ieşirea lui Matthew Anderson.

- Aş vrea să merg să îl văd pe Matt. Nu l-am văzut din seara în care a fost ridicat şi deşi ştiu că nu vrea să mă vadă, eu trebuie să-l văd şi să mă asigur că este bine.
- Poţi să mergi, dar nu o să te primească, i-a replicat Ian.

Cecile s-a uitat cu înverşunare spre el şi şi-a strâns uşor buzele.

- Nu te uita urât la mine. Te iubeşte şi nu vrea să te facă să suferi mai mult. O să te duci acolo, o să plângi şi o să-l faci să se urască mai mult. Dar fă cum îţi dictează inima, a mai spus el.
- Cred că ar trebui să mergi, i-a spus Jessica delicat. Deşi nu recunosc, bărbaţii au nevoie de noi.

Atunci i-a zâmbit. Cineva o susţinea, în sfârşit.

- Simt că o să înnebunesc stând închisă aici. Nu pot să ies din casă fără să dau ochii cu presa.
- Că tot ai menţionat de presă, i s-a adresat Jessica în timp ce îşi frământa degetele de la mâini, de dimineaţă... ei bine, m-am uitat la televizor şi am văzut-o pe Natalia.
- Mama? a venit întrebarea Ceciliei cu o urmă de surprindere.

- Da, chiar ea. A făcut câteva declaraţii pentru presă şi trebuie... trebuie să-ţi spun că a pozat convingător în victimă.

Cecile a văzut-o pe Jessica mutându-şi privirea către soţul ei.

- Adevărul e că nu ştiam cum să vă spun, dar la un moment dat tot aflaţi. Mai bine vă uitaţi pe internet şi ascultaţi tot ce a putut să mintă.

Cu repeziciune, Cecile a luat laptopul de pe birou şi l-a deschis. Apoi a tastat cuvintele cheie pentru a ajunge la rezultatul dorit şi nu l-a găsit deloc cu greutate. „*Natalia Peterson face dezvăluiri şocante*" scria pe site-ul unuia dintre cele mai importante ziare din New York.

- Ce naiba e cu ea? a întrebat Cecile.

Ian s-a apropiat de laptop pentru a putea să vadă ce declarase ingrata lor mamă. În acelaşi articol era încărcat şi video-ul cu Natalia, iar Cecile a apăsat pe play.

- Doamnă Peterson ce ne puteţi spune despre ginerele dumneavoastră, Matthew Peterson? Este el vinovat? întrebă un reporter.

Natalia părea suferindă, dezamăgită, mâhnită şi chiar lăsa să-i cadă câte o lacrimă.

- Să lăsăm autorităţile să declare dacă este vinovat sau nu. Eu am crezut că este soţul perfect pentru fiica mea

şi mi s-a părut că este doar supărat atunci când a spus că vrea să-l găsească pe acel bărbat şi să-l ucidă.

Şi teatral îşi mai şterse o lacrimă.

- Ce şanse sunt să iasă de la închisoare?
- Nu ştiu, dar dacă este vinovat sper să primească pedeapsa pe care o merită şi să-mi ştiu fiica în siguranţă.
- Dacă este eliberat în lipsa unor dovezi, o să fiţi de acord ca fiica dumneavoastră, Cecile Anderson să continue acest mariaj?

Atunci, chipul mamei ei a devenit şi mai trist.

- Vreau să-i fie bine şi să fie în siguranţă. Contra domnului Anderson sunt o mulţime de probe incriminatorii şi... a făcut ea o pauză vrând să-şi arate durerea, vă rog, este o situaţie extrem de complicată şi dureroasă.
- De ce nu a fost închis Brown pentru violul comis şi pe ce motiv a fost şantajat avocatul Matthew Anderson?

Reporterul nu o slăbea deloc din întrebări chiar dacă Natalia avansa încet printre oamenii presei, spre bolidul ei de lux. Iar ea profita să-şi arate falsa durere şi să pozeze în victimă.

- Fiica mea nu a putut să-l descrie pe cel care a răpit-o şi a violat-o, iar spre binele ei a fost să uite acest episod. Cum ar fi putut poliţia să găsească un bărbat imposibil de descris?

- Dar cu ce anume a fost şantajat ginerele dumneavoastră?
- Îmi pare rău, dar nu pot să intru mai mult în amănunte. După cum vă puteţi da seama, aceste informaţii fac parte dintr-un caz care nu a fost finalizat. Şi cred că oricine îşi poate imagina cum a sunat şantajul, a mai adăugat ea.

Întrebările curgeau una peste cealaltă de la mai mulţi ziarişti, dar Natalia ajunsese la maşină şi intrase repede în ea pentru a scăpa de alte întrebări. Pentru ea fusese suficient atât cât jucase în faţa acelor oameni şi a camerelor de luat vederi. Prin mulţime, maşina în care se afla Natalia, înainta puţin câte puţin.

Cecile şi-a acoperit chipul cu mâinile după ce a terminat de vizualizat filmuleţul cu mama ei.

- În timp ce eu îi căutam scuze că este nevinovată, ea îl pune la zid pe Matt într-un mod indirect, dar sigur în faţa oamenilor.
- Voi rămâneţi aici, a spus fratele ei. Eu merg să mă ocup de câteva lucruri.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a închis fiecare uşă în urma lui, cu putere. Cecile şi Jessica s-au uitat neputincioase una la cealaltă.

CAPITOLUL 21

Pentru câteva ore, Cecile reuşise să adoarmă. Îl visase pe Matt şi se trezise în minte cu dorinţele pe care şi le-au pus în seara nunţii. Momentul în care ea îşi aşezase capul pe pieptul masiv al soţului ei în timp ce dansau, iar el a întrebat-o din senin:

- Dacă ţi-ai pune o dorinţă acum, care ar fi aceasta? A mea tocmai s-a îndeplinit.

Apoi ea i-a zâmbit la piept şi i-a răspuns cu sinceritate

- Acum aş cere să mă iubeşti în continuare până la finalul vieţii noastre şi nu cred că aş putea vreodată să schimb această dorinţă cu o alta. Nimic nu este mai important decât să iubeşti şi să primeşti iubire la aceeaşi intensitate.

S-au privit intens unul pe celălalt.

- Atunci o să-ţi îndeplinesc dorinţa până în clipa în care o să încetez să mai exist, a venit răspunsul lui plin de dragoste care-i transmisese fiori dulci.

Şi-a apropiat buzele de ale ei şi a sărutat-o lasciv până ce Jessica şi Ian i-au întrerupt.

Atunci s-a întrerupt visul Ceciliei pentru că s-a trezit brusc, simţindu-şi inima cum îi bătea cu putere. În faţa ei, pe o piesă de mobilier stăteau fotografiile lor, una cu ei doi în ziua

nunţii, o alta cu ea singură şi radiind de fericire, iar o altă fotografie cu Matt care putea să jure că o priveşte prin ea de oriunde s-ar fi aflat.

A închis ochii şi lacrimi fierbinţi i-au curs pe obraji.

- Cum ai putea să-mi îndeplineşti dorinţa dacă nu eşti aici.

Mâna dreaptă şi-a dus-o la pântec şi gândindu-se la copilul lor, Cecile şi-a spus că nu trebuie să se lase înfrântă. Şi-a şters lacrimile şi s-a dus la baie. A făcut un duş fierbinte, şi-a machiat faţa pentru a nu-i arăta soţului ei cât era de palidă şi să-l îngrijoreze. Apoi s-a dus în camera unde îşi ţinea hainele şi a scos de acolo o pereche de blugi, o bluză groasă şi o haină care să-i ţină de cald.

În jumătate de oră terminase să se aranjeze şi a coborât în grabă. Jessica o aştepta la bucătărie unde îi pregătise micul dejun, dar ea nu mai avea timp de pierdut.

- Trebuie să-mi văd soţul, a subliniat ea.
- O să mergem, dar înainte de toate vreau să mănânci.

A simţit mâinile Jessicăi aşezându-se pe umerii ei şi împingând-o către unul dintre scaunule aşezate în jurul mesei.

Văzând omleta de la depărtare, Cecile a strâmbat din nas, dar s-a aşezat la masă.

- Nu cred că pot să o mănânc. Simt că o să mi se facă rău.

- Eu am mâncat o porţie dublă şi aş mai mânca ceva, iar tu care nu te-ai alimentat corespunzător în ultimele zile îmi spui că nu poţi să mănânci.

Având încă acea grimasă pe chip, Cecile s-a uitat către prietena ei care îşi dădea ochii peste cap.

- E normal să mănânci atât de mult dacă stăm să ne gândim că nu mai ai mult până aduci pe lume doi copii.

Atunci, ea şi-a îndreptat privirea către burta rotunjită a cumnatei sale. Chipul Ceciliei s-a îndulcit în timp ce îşi ducea mâna către pântecul Jessicăi. Ea i-a zâmbit larg.

- Este minunat să dai viaţă din dragoste, a spus Jessica continunând să zâmbească.
- Este, a răspuns ea întristându-se la gândul că ea s-ar putea să rămână mamă singură pentru totdeauna.
- O să fie bine, a încurajat-o pe un ton blând şi şi-a aşezat mâna pe umărul ei.

Cecile şi-a ridicat furculiţa de pe masă şi apoi a început să mănânce fără a avea poftă.

- Ian a adus o maşină noaptea trecută.
- Are geamurile închise la culoare? a întrebat Cecile.
- Da, a venit răspunsul scurt.
- Ştiam că nu degeaba mă laud că am un frate deştept.

Şi a schiţat un zâmbet.

- O să reuşesc să te scot de aici fără să îţi apară poza în ziare sau la ştiri. Mi-a spus că a aranjat să putem face acelaşi lucru şi...

Jessica a făcut o scurtă pauză, vrând să evite acel cuvânt.

- ...acolo.

Ea a dat din cap aprobator şi a continuat să mănânce.

- Tot atunci am vorbit cu Ian despre decizia ta de a merge să-l vezi pe Matt şi a spus că este o idee bună atât timp cât îi dai acel impuls de care are nevoie pentru a nu pica în plasa poliţiştilor şi să recunoască ceva ce nu a făcut. Peste o oră o să vină şi el acolo, iar după ce terminaţi voi de vorbit, Ian vrea să-i vorbească despre bănuielile noastre şi ce avem până acum.
- Cum aş putea să-l impulsionez cu ceva dacă noi nu avem nimic bun de prezentat în faţa justiţiei? a întrebat ea cu amărăciune.
- Nu pune răul în faţă! a certat-o Jessica. Cum a spus şi Ian, în orice clipă poate să apară o probă care să întoarcă toate cărţile în favoarea soţului tău. Ian i-a plasat lui Edward sarcina să verifice şi calculatorul actualului amant al Nataliei.
- Şi a găsit ceva? a întrebat ea cu ironie în glas.
- Nu încă, dar este prea devreme ca să spunem că...
- Mai bine să mergem, a întrerupt-o Cecile.

S-a ridicat cu furie de pe scaun, şi-a pus haina pe ea şi a ieşit în grabă din bucătărie.

Jessica a respirat adânc şi a urmat-o. Nu se putea supăra pe reacţiile ei. Nu ar fi vrut să se afle în situaţia prietenei sale nici măcar pentru o secundă.

Ajunsă la maşină, Cecile a deschis uşa din spate şi a intrat repede acolo, pitindu-se în spatele unuia dintre scaunele din faţă. Era trasă cu lateralul, exact în faţa uşii de la intrare, astfel că atunci când a ieşit din casă şi până s-a ascuns în maşină, reporterii nu au apucat să o vadă. Jessica a venit în urma ei şi a urcat la volan. A răsucit cheia în contact, a băgat în viteză şi a făcut schimbul de la ambreiaj la acceleraţie în timp ce rotea total de volan.

Unul dintre bărbaţii angajaţi de Ian, a dat comanda să se deschidă porţile, iar Jessica a ieşit în grabă de acolo. Privind în oglinda retrovizoare, a văzut că majoritatea reporterilor au rămas acolo, iar câţiva au urcat în maşini şi au urmărit-o.

Cecile aştepta de cinci minute în camera aceea, dezgustătoare şi rece. Se aşezase la o masă şi aţintise uşa cu privirea. Din moment în moment se aştepta să vadă chipul lui Matt. Atunci uşa s-a deschis şi soţul ei a păşit în interiorul camerei de vizite. Cecile s-a gândit că s-ar putea să fie ultima dacă când îl mai poate atinge, iar ochii i-au fost inundaţi de lacrimi. Când avea să fie condamnat, urmau să comunice printr-un telefon şi să se privească printr-un geam.

În grabă s-a ridicat de pe scaun şi l-a văzut venind cu paşi mari şi iuţi spre ea. Au fost fracţiuni de secundă din momentul în care el a trecut de acea uşă şi până a strâns-o pe Cecile cu putere în braţele lui musculoase. Apoi a început să-i sărute chipul şi să o alinte, iar ea nu a mai putut rezista... a lăsat

lacrimile să-i curgă pe obraji. Inimile lor băteau la unison şi în îmbrăţişarea lor simţeau pulsul care bătea la unison.

- Dragostea mea, a şoptit el în timp ce o săruta pe frunte.

Cu o mână i-a ridicat bărbia şi a văzut-o ţinându-şi ochii închişi. A zâmbit uşor în timp ce o privea. Îi era dor de ea chiar şi acum când o ţinea strâns la pieptul său. Şi-a apropiat buzele de chipul ei şi i-a sărutat suav obrajii umezi.

- Mi-a fost dor de tine, a spus şi ea pe acelaşi ton şoptit.

Ea îşi ţinea o mână pe obrazul lui acoperit de barba aspră. Şi-a amintit că îi plăcea să se bărbierească în fiecare zi, iar acum barba lui crescuse destul de mult în zilele de detenţie.

- Mie încă îmi este, a venit răspunsul lui emoţionant. Îmi pare atât de rău că trebuie să înfrunţi asta acum.
- Shhht, i-a cerut ea să nu mai continue. O să trecem peste asta.

Cecile s-a uitat adânc în ochii lui.

- Promite-mi că o să spui adevărul la proces şi că până atunci o să-ţi pui mintea la contribuţie alături de Ian. După ce plec de aici, el o să vină să discute cu tine.

Nu ştia ce răspuns să-i dea soţiei lui. Nu ar fi putut să o dezamăgească în vreun fel. Dacă putea să fie orgolios sau onest în faţa celorlalţi, nu putea să se comporte la fel şi în faţa iubitei sale soţii. Ea avea puterea să facă din el orice dorea. Orice i-ar fi cerut, el ar fi acceptat fără să stea pe gânduri sau să spună că nu se poate.

- Ştim cu toţii că nu i-ai făcut nimic acelui individ şi suntem de părere că la un moment dat o să descoperim cine este criminalul atât timp cât suntem uniţi.

Matt i-a mângâiat chipul cu delicateţe în atingeri.

- Matt, i-a şoptit ea numele, să nu-l lăsăm să distrugă din nou ceva pur... dragostea şi viitorul nostru.

El nu a răspuns, în schimb şi-a apropiat buzele de ale ei şi i le-a sărutat uşor. I le-a gustat puţin câte puţin, fiind un fel unic de a se încărca pozitiv. Avea atâta nevoie de soţia lui.

Apoi sărutul s-a sfârşit.

Matt s-a aşezat pe scaun şi a tras-o pe Cecile de mână până ce ea s-a aşezat pe picioarele lui. Apoi a strâns-o în braţe la piept. Îi făcea bine să o ştie lipită de el.

- Mai bine îmi spui dacă tu şi copilul sunteţi bine.

Cecile şi-a dat ochii peste cap.

- Matt, mai întâi îmi promiţi şi apoi îţi răspund.
- Bine, bine. Promit că o să cooperez, i-a dus el mâna dreaptă către inima lui.

Iar ea i-a zâmbit timid.

- Suntem bine. O să merg zilele viitoare să fac un control de rutină, dar atât timp cât îi am aproape pe cei patru prieteni ai noştri, nu am cum să păţesc ceva. În timpul în care nu ne batem capul situaţia asta, ei au grijă să ne fie bine mie şi copilului.
- Mă bucur că nu eşti singură.

- Dar eu vreau ca tu să ai grijă de noi, a adăugat ea.
- O să am, dar...

Privirea lui s-a mutat către mâinile lor împreunate.

- Cecile sunt prea multe dovezi contra mea. Cine l-a ucis pe Brown, a știut cum să o facă pentru a scăpa curat.
- Ian crede că este Natalia, i-a spus ea.
- Natalia? a întrebat el crezând că a înțeles greșit.
- Da. Ea este singura care a mai intrat în casa noastră, iar arma ta era acolo, nu?
- Da, dar... Natalia?! De ce ar face asta?
- Pentru că și ea a fost șantajată, nu crezi?

Ea și-a apropiat buzele de urechea lui și i-a șoptit în continuare.

- Brown nu te-a șantajat doar pe tine, ci și pe alte două persoane cel puțin. A încercat să scoată aceeași sumă de bani de la fiecare dintre voi. Ian face parte dintre cei șantajați, a mai spus ea.

Cecile a început să-l privească din nou, dar chipul lui Matt îi arăta surprinderea.

- Natalia a depus ieri mărturie împotriva ta.
- Despre ce vorbești? Doar nu vorbești serios.
- Ba da. A fost interogată și a declarat că în seara cinei pe care a organizat-o în cinstea căsătoriei noastre, te-a auzit vorbind cu Ian și amenințând că o să-i omori pe acei indivizi.

- Perfect! a exclamat el cu amar. De parcă nu erau suficiente probe contra mea, a spus el clătinând din cap în semn de dezgust.

Şi-a pus mâna pe capul Ceciliei şi uşor a tras-o astfel spre el. Capul ei s-a aşezat pe umărul lui Matt.

- Cecile... sunt avocat şi nu sunt prost. Toate aceste probe grăbesc procesul meu. Nu o să aveţi timp să găsiţi probe care să le conteste pe cele ale anchetatorilor. Şansele sunt aproape nule ca să puneţi mâna pe o probă solidă.

A simţit-o când a oftat.

- O minune, a şoptit el... O minune ar putea să mă scoată de aici. O ştiu şi eu la fel de bine pe cât ştiţi şi voi treaba asta.

Tremurul ei uşor pricinuit de un nou episod de plâns, l-a simţit şi Matt. A strâns-o puţin mai tare ca să o simtă aproape de el.

- Nu vreau să ne minţim, a mai adăugat el. Pot să cooperez cu voi, cu autorităţile, dar asta nu înseamnă că asasinul o să iasă din senin. Puteţi să o urmăriţi pe Natalia oricât doriţi, dar mă tem că o să putrezesc aici înainte să se dea ea sau criminalul de gol.
- Dar Matt, a vrut ea să protesteze.
- Shhht... o să-mi ţin promisiunea pentru că nu vreau să te dezamăgesc vreodată, însă nu vreau să crezi în ceva ce nu există. Atunci când sentinţa o să fie dată... vreau să fii pregătită, iubito.

Şi-a înclinat încet capul până l-a atins pe al ei.

- Te iubesc, a spus el.
- Şi eu te iubesc, Matt, a şoptit ea printre lacrimi.

Uşa s-a auzit când a fost deschisă.

- Vizita s-a terminat, a spus gardianul pe un ton rece. Matthew Anderson, l-a atenţionat el, rămâi aici pentru că avocatul tău vrea să te vadă.

Cei doi s-au ridicat repede în picioare, iar înainte ca soţia lui să plece, s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o apăsat.

- Chiar te iubesc, a mărturisit el din nou.

Cecile a izbucnit şi mai tare în plâns. A plecat fără să se uite înapoi pentru că simţea cum inima ei este străpunsă de zeci şi zeci de cuţite. O durea atât de tare despărţirea încât nici nu a realizat când a trecut pe lângă Ian şi nici atunci când a ajuns plângând la Jessica.

Prietena ei a îmbrăţişat-o pentru un moment şi putea să simtă durerea Ceciliei.

- Du-mă undeva, dar scapă de presă, a cerut Cecile.

Jessica a dat din cap aprobator.

- Unde vrei să mergem? a întrebat încet.
- La catedrala St. Patrick, a venit răspunsul neaşteptat al Ceciliei.

Jessica a părut uşor susprinsă şi şi-a arcuit una dintre sprâncene în semn că nu înţelegea de ce îşi doreşte mai exact prietena ei să meargă acolo.

- Doar Dumnezeu mă mai poate asculta şi ajuta acum. Dacă nu face El minunea de care soţul meu şi eu avem nevoie, atunci nimeni nu o s-o înfăptuiască.

Nu putea să nege cele spuse de Cecile, aşa că au pornit împreună spre maşina cu care veniseră. O aştepta o misiune grea să scape de maşinile reporterilor prin New York, dar ştia că imposibil nu îi este. Într-un fel sau altul trebuia să o scape pe Cecile de bliţurile aparatelor de fotografiat şi de întrebările impertinente ale ziariştilor şi nu numai.

Chipul lui Matthew nu aducea nici măcar a urmă de optimism, aşa cum se aşteptase sau sperase Ian Peterson. Dar nici Cecile nu trecuse încântată pe lângă el, ci plângând.

Cu maxilarul încleştat s-a apropiat de cumnatul său.

- Ce i-ai spus Ceciliei de a plecat în halul acela?

Privirea de gheaţă a lui Matt l-a făcut să tacă.

- Nu i-am spun nimic care să nu fie adevărat, a venit răspunsul lui pe un ton îngroşat.

Ian a adoptat o grimasă.

- Mi-a spus că Natalia a dat o declaraţie care nu mă pune într-o lumină bună.
- Mda... a răspuns el în timp ce îşi punea servieta pe masă şi se aşeza în faţa lui Matthew.
- Cât de convins eşti că ea este vinovată de moartea lui Brown?

Înainte să-i răspundă, Ian s-a lăsat pe spate până a atins spătarul scaunului.

- Mai mult decât atât nu se poate, a spus el pe un ton sec. Ea a fost în casa voastră în perioada în care Cecile era internată în spital, iar dacă îţi aminteşti, a ridicat Ian dintr-o sprânceană, în noaptea în care a avut loc accidentul am sunat-o acasă şi nu ne-a răspuns până a doua zi.
- Hmm.. Îmi amintesc la fel de bine pe cât îmi amintesc că a doua zi a venit mai târziu să o viziteze pe Cecile, motivând că avea lucruri de făcut sau rezolvat.
- Şi aşa ajungi să-mi dai dreptate, a spus Ian cu ironie.

Matt nu spunea nimic. Părea că se gândeşte la ipoteza cu Natalia, iar nervos lovea pe rând cu degetele de la mâna dreaptă pe suprafaţa mesei.

- Edward ne ajută. Ştie câteva chestii din domeniul calculatoarelor şi s-ar putea să ne fie de folos.
- Sau nu, a continuat Matt. Dar am înţeles la ce te referi şi întotdeauna trebuie să vezi speranţe chiar şi unde nu sunt.

- Matt, dacă nu ar fi fost vorba de Cecile, dacă nu ar fi fost atâtea şi atâtea dovezi contra ta, aş fi putut apela la escrocheriile tipice avocaţilor ca noi. Dar e periculos şi dacă există o şansă cât de mică să-ţi demonstrez nevinovăţia, prefer să nu risc. Este o situaţie riscantă pentru o escrocherie şi dacă ar ieşi la iveală... te-aş înfunda în puşcărie şi ţi-aş ţine companie pentru mulţi ani.
- Nu-ţi cer asta, Ian. Amândoi ştim în ce mă aflu şi cum s-ar putea sfârşi totul dacă nu jucăm corect. În plus... i-am promis Ceciliei că nu o s-o dezamăgesc. Cum aş putea să o mai privesc vreodată în ochi ştiind că i-am produs o suferinţă fără margini?
- Te înţeleg.

Matt şi-a pus coatele pe masă, şi-a ridicat palmele la nivelul capului, apoi le-a împreunat. Buzele lui au venit în contact cu degetele încrucişate.

- Ian, aţi încercat să vorbiţi cu Natalia? Poate se dă de gol cu ceva.
- Astăzi aveam de gând să merg la ea şi să o întreb de ce a vrut să fie corectă pentru prima dată în viaţa ei. O să înregistrez convorbirea, dar nu are încredere în mine şi o să joace o piesă de teatru de prost gust.
- Dar dacă vorbeşte Cecile cu ea? Sau Jessica.
- Ntz... ar juca teatru mai puţin pentru că este conştientă că ele nu s-ar prinde de plasa pe care le-o întinde. O să încerc să o pun la zid, dar dacă a reuşit să scape de

toate mizeriile pe care le-a făcut, are certitudinea că scapă şi de data asta.

- Atunci rămâne să ne vedem zilele viitoare, a spus Matt în timp ce se ridica de pe scaunul său.

Ian a dat din cap aprobator şi i-a întins mâna cumnatului său. Matt a făcut la fel şi după ce şi-au strâns mâinile, unul a mers în celula sa, iar celălalt s-a îndreptat către principalul suspect.

După o oră în care s-au învârtit prin New York ca să scape de maşinile care le urmăreau, Jessica a reuşit să parcheze aproape de catedrala Sfântul Patrick. Înainte să coboare din maşină, Cecile şi-a desfăcut părul şi l-a lăsat să-i cadă pe umeri. Apoi şi-a tras gluga pe cap. Şi-a rearanjat părul astfel încât să nu i se vadă chipul şi să nu fie recunoascută.

- Merg cu tine, i-a spus Jessica.
- Nici gând. O să fim recunoscute şi inevitabilul o să se producă. Dă-mi perechea ta de ochelari şi o să fiu mascată perfect.
- Ochelarii de vedere?!
- Da. Ai alţii? întrebă ea cu ironie.
- Nu, a răspuns ea spăşită.

Cecile i-a întins mâna ca să nu îi mai permită să tragă de timp.

- Ne vedem într-un sfert de oră aici.

Jessica şi-a dat ochelarii jos şi i-a pus în mâna Ceciliei.

- Bine.
- În caz contrar, a continuat Cecile, dacă eşti găsită aici de către cei care ne urmăreau, mă atenţionezi printr-un apel şi ne întâlnim în faţa catedralei.

Nu a mai aşteptat răspunsul Jessicăi şi a dat să coboare din maşină, dar înainte să închidă portiera în urma ei, a auzit-o pe Jessica mormăind ceva.

- Ian o să ne omoare dacă află ce se întâmplă acum.

În grabă a traversat străduţele, iar la scurt timp, pe deasupra ramelor de la ochelari a văzut catedrala. A aşteptat să se oprească traficul, apoi a traversat ultima trecere de pietoni. Nimeni nu a recunoscut-o până aici şi nici nu aveau cum. Prea puţin se putea observa din chipul ei. Nu doar din pricina părului sau că îşi acoperise capul cu gluga de la haină sau a ochelarilor care-i schimbau complet fizionomia, dar mergea ţinându-şi privirea în pământ.

Când a ajuns în faţa catedralei, a urcat scările şi a trecut de uşile de la intrare. Era minunată şi cu siguranţă orice om pleca de acolo cu gânduri pozitive. Fiecare pas făcut în interiorul catedralei îi aducea Ceciliei o nouă emoţie, un nou fior. Pentru o clipă şi-a dorit să fi fost singură acolo şi să vorbească singură cu Dumnezeu. Însă erau o mulţi oameni, iar majoritatea stăteau pe băncuţe şi se rugau.

Cecile s-a aşezat singură pe unul dintre ultimele rânduri. Şi-a încrucişat mâinile în timp ce privea cu sfială la altarul din

faţa ei, apoi şi-a aplecat capul şi s-a rugat în linişte. Credea cu tărie că este ascultată şi spera că o să fie ajutată.

După ce şi-a terminat rugăciunea şi implicit convorbirea cu divinitatea, însă înainte de a se ridica de la locul ei, Cecile a şoptit ceva.

- Îţi promit că aşa o să fac.

Apoi s-a întors şi a plecat în grabă.

Zilele se scurgeau cu rapiditate. Mai erau câteva zile până la procesul lui Matthew Anderson, iar presa devenise şi mai agresivă în căutare de răspunsuri. Presiunea era mai mare nu doar din cauza reporterilor care asaltau cu întrebări sau a timpului rămas până la proces, ci pentru că nu apăruse nici măcar o singură informaţie care să-i ajute la eliberarea lui Matt. Nimic până astăzi.

Ian discutase cu Natalia şi înregistrase convorbirea lor, însă aşa cum se aşteptase şi i-a mărturisit lui Matt, nu avea să o prindă cu nimic necurat. Era şireată, precaută şi inteligentă, ceea ce ar fi făcut invidios orice criminal. Nu se scuzase nici pentru momentul ei de onestitate în care declarase împotriva ginerelui ei. O sunase o singură dată pe Cecile, dar răspunsese Jessica şi cum aceasta i-a făcut semn că nu vrea să-i vorbească, i-a închis telefonul cu cea mai mare plăcere.

Cu trei zile înainte de proces, înainte ca soarele să îşi facă bine apariţia pe cer, Ian a dat buzna în casa surorii sale, unde

Jessica îşi făcea veacul şi în mare măsură se putea spune că se mutase aici.

El îşi petrecea timpul mai mult la birou, gândindu-se la cazul cumnatului său. Toate celelalte cazuri le cedase avocaţilor din compania lui şi astfel îşi rezervase tot timpul pentru Matt. Rareori putea să doarmă câteva ore în camera de oaspeţi din casa Ceciliei. Dar nici el şi nici Jessica nu mai convieţuiau împreună în casa lor. Însă nu trecea o zi fără să-şi declare iubirea unul celuilalt. Ian îi promitea de fiecare dată că la finalul acestui caz îşi vor lua o vacanţă în care să fie singuri. Deşi nu îşi dorise vreun moment să se întoarcă la casa din pădure, acum ar fi mers pe jos până acolo, purtând-o în braţe pe Jessica şi implicit pe gemeni. În acel colţ de lume ar fi găsit toată liniştea de care aveau nevoie.

Cecile şi Jessica se aflau în bucătărie şi serveau ceai fierbinte, atunci când el a intrat pe uşă.

- Bună dimineaţa, le-a salutat el pe un ton vioi.

Cele două femeie l-au privit ciudat.

- Am trecut câteva minute ca să vă văd şi să vă dau o veste, a spus el în continuare. Proastă, dar bună în acelaşi timp.

Cea care s-a ridicat imediat de pe scaun a fost Cecile.

- Noaptea trecută am stat la birou cu Edward şi am băut cafea, cană după cană. L-am sunat pe la trei dimineaţa să ne vedem pentru că am impresia că sunt pe punctul de a-l prinde pe criminal.

- Despre ce vorbeşti, Ian, l-a întrerupt Cecile. Şi nu mă mai ţine în suspans.
- M-am întâlnit cu Sam Brooke, cel care s-a ocupat de cazul lui Brown şi m-a informat că a fost găsită moartă prietena lui Brown. Cea care oferea diverse servicii bărbaţilor, a mai adăugat el.

Pe chipul celor două se putea vedea surprinderea.

- Îmi pare rău de ea, a mormăit Jessica.
- Dar asta arată că nu Matt l-a ucis pe Brown şi că cineva a vrut să-i închidă gura acestei femei, a venit replica Ceciliei.
- Indirect, a răspuns Ian. Sam este aproape convins de asta, dar nu poate să facă nimic. În ochii autorităţilor, oricine ar fi putut să o ucidă.

Cecile s-a aşezat din nou pe scaun şi şi-a mai turnat ceai în cana pe jumătate goală.

- Vrei? l-a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

- S-a oferit să ne ajute dacă avem nevoie de ceva şi i-am cerut să afle nişte date pentru mine. Dacă este cum cred eu, poţi să numeri orele până când Matt se întoarce acasă, i-a spus el Ceciliei.

Chipul ei s-a luminat brusc şi i-a zărit sclipirea din ochii, ceva ce murise atunci când poliţiştii au intrat în casa lor. Speranţa...

- Ce i-ai cerut lui Brooke? l-a întrebat Jessica.

- Nimic dificil de obținut, a răspuns el și i-a zâmbit la final.

Apoi s-a întors și a dat să plece.

- Ne vedem mai târziu, a spus el în timp ce se îndrepta spre ușa de la ieșire. Dacă aveți nevoie de ceva, mă găsiți la birou sau pe telefonul mobil.

Ușa s-a auzit închizându-se cu zgomot puternic în urma lui. Jessica și Cecile s-au privit una pe cealaltă și au ridicat din umeri.

- Sper că este pe cale să rezolve situația asta, a șoptit Jessica.

Cecile a oftat.

- Au mai rămas trei zile și nu are nimic palpabil, concret cu care să lupte în fața judecătorului. Matt a avut dreptate când a spus că o minune l-ar mai salva de închisoare. În fiecare zi mă gândesc la asta și nu pot să nu-i dau dreptate.
- Am încredere în Ian.

Cecile a privit-o cu neîncredere și și-a dat seama că e mai bine să schimbe subiectul.

- După amiază avem programare pentru ecografii. Christina a spus aseară că vrea să ne însoțească, dar nu cred că ai auzit-o când îți vorbea.

Ea a scuturat din cap. Nu auzise mai nimic din discuția de seara trecută. Nu se gândea la altceva decât la ce face Matt,

dacă se simte bine sau nu, dacă se gândește la ea, dacă o să fie eliberat vreodată.

- Mă gândeam eu, a zis Jessica. Vreau doar să nu uiți de programare și să nu ieși din casa asta până nu mă întorc să te iau.
- Pleci?
- Da. Paul, s-a referit ea la șeful ei din Seattle, înțelege situația noastră și este aproape de noi... Îi sunt recunoscătoare pentru bunătatea lui, dar trebuie să particip la o ședință.
- Unde se ține? a întrebat-o Cecile de curiozitate.
- În Seattle, dar bine că s-a inventat internetul, i-a schițat ea un zâmbet. O să-mi folosesc laptopul de acasă și o să petrec câteva ore acolo.
- Și până atunci?

Jessica și-a ridicat brațele în aer.

- O să verific câteva contracte și mă pun la curent cu ce s-a mai întâmplat în ultima vreme în companie. După ce se termină ședința, trec pe la librărie ca să o iau pe Christina, apoi vin să te iau pe tine și mergem la clinică. Cumva o să fie după ce se termină programul lor. Ian a vorbit cu doctorul să ne aștepte și să evităm să ne întâlnim cu diverse persoane.
- Înțeleg, a spus ea oftând. Aș vrea să merg cu tine dacă nu te incomodez prea tare.

Surprinsă, Jessica și-a înălțat o sprânceană.

- Adevărul este că am obosit să stau în casa asta. Fără Matt nu mai este la fel de primitoare şi caldă. Pentru mine poartă amprenta acelei seri în care el a fost luat de aici.
- Bineînţeles că poţi să mergi cu mine. Şi dacă nu te simţi bine aici, de ce nu vrei să te muţi la noi? Cu puţin noroc aş putea să te scot de aici fără ca cei de afară să observe şi astfel să creadă că încă eşti aici.
- Perfect de acord cu tine. Hai să ne schimbăm hainele şi să plecăm de aici, a îndemnat-o Cecile.

Jumătate de oră mai târziu, Cecile se furişa în maşina cu geamuri fumurii şi stătea ascunsă în spatele unui scaun. Jessica pusese deasupra ei câteva haine groase şi nişte sacoşi pe scaunul din faţă, menite să atragă atenţia reporterilor şi să nu descopere că Cecile se afla în aceeaşi maşină. Planul funcţionase de minune şi nici nu se mişcaseră din loc ca să vină după ea. Au făcut câteva fotografii în care era surprinsă Jessica părăsind casa familiei Anderson într-o Dodge Nitro. o maşină masivă pentru o femeie, dar extrem de utilă în situaţia dată.

Reporterii încă o pândeau pe Cecile Anderson şi aşteptau prima declaraţie, dar din partea ei nu aveau decât să o aştepte mult şi bine pentru că nu avea absolut nimic de declarat.

Întreaga zi şi-a petrecut-o în preajma Jessicăi şi aflându-se într-un loc diferit, văzând cum prietena ei lua parte la acea şedinţă, cumva starea de spirit i-a fost schimbată în bine.

Ian nu luase legătura cu ele în tot acest timp şi nu ştia dacă să o sperie sau să o bucure acest lucru.

Când sosise vremea să plece de acolo, Cecile simţea neliniştea în piept.

- Trebuie să mergem. Christina termină programul în patruzeci şi cinci de minute şi trebuie să fim acolo înainte ca ea să iasă, a anunţat-o Jessica din biroul pe care şi-l amenajase în noua casă.

Cecile stătea întinsă pe canapeaua din salonul imens de la intrare. Casa Jessicăi şi a lui Ian era mai mare decât a ei, dar o aleseseră cu un scop pe aceasta, şi anume că avea spaţiul necesar pentru numărul de copii pe care cuplul şi-i propusese să-i aibă în următorii ani.

Şi-a dus mâna pe pântec şi a şoptit copilului:

- Dacă trebuie, trebuie.

Şi a oftat.

- Jess, i-a pronunţat ea numele cu sfială.
- Da, a răspuns aceasta.
- Te-ai gândit vreodată să adopţi copii?

Jessica şi-a închis laptopul în grabă, a băgat dosarele în sertarele biroului, apoi s-a ridicat de pe scaun şi a venit în salon.

- Bineînţeles.
- Ai vrea să adopţi? a întrebat-o cu surprindere în glas.
- Da, a ridicat ea puţin din umeri. De ce nu?
- Ai vorbit cu Ian despre asta? Este de acord?

Ea a râs.

- Ian iubeşte copiii şi sunt convinsă că nu ar avea nimic împotrivă să facă fericit unul sau mai mulţi copii rămaşi fără bucuria copilăriei.

Împingând în mâini, Cecile s-a ridicat de pe canapea.

- Să mergem!

Şi-au luat hainele pe ele şi au ieşit din casă.

Când au ajuns la librărie, Christina le aştepta de câteva minute afară, privind în stânga şi în dreapta ca să-şi omoare timpul până la sosirea lor. Când maşina Jessicăi s-a oprit în dreptul ei, a urcat repede pe bancheta din spate, lângă Cecile.

- Ne aşteptai de mult timp?
- De câteva minute, dar mă aşteptam să mai întârziaţi puţin.
- Cum a mers treaba la librărie? a venit întrebarea din partea Jessicăi.

Christina a strâmbat din nas.

- Aglomerat, a spus ea sec. Te aştepţi ca în librăriile Hot Books & Co. să nu mai calce un singur om, dar oamenii reacţionează invers.
- Asta aşa este, i-a întărit Jessica părerea.

- Deşi a apărut în presă că eşti managerul lanţului de librării şi că eşti cumnata avocatului Matthew Anderson, oamenii vin şi cumpără cărţi sau obiecte de la papetărie în speranţa că poate află ceva ce presa nu ştie încă sau că poate primesc un autograf de la unul dintre voi, a adăugat Christina.

Cecile nu s-a băgat în discuţie. Şi-a întors capul în partea opusă şi a privit pe geam la străzile ninse, la copiii care alergau şi se jucau, la oamenii care mergeau trişti şi singuri, la cuplurile care mergeau ţinându-se de mână şi râdeau.

A simţit o mână rece aşezându-se peste mâna pe care ea şi-o ţinea pe banchetă, pe lângă corpul ei.

- Ai emoţii, a întrebat-o Christina cu zâmbetul pe buze.
- Puţin, dar cel mai mult regret că nu o să fie şi Matt acolo.
- Cu siguranţă nu o să rateze următoarea vizită la medic.

Cecile a zâmbit fals.

- Oare? Chiar mă îndoiesc de treaba asta, Jessica. Nu pot să mă mint în continuare cu speranţe false.
- Să nu ne întristăm cu asta, le-a atras Christina atenţia. O să vă vedeţi copiii în câteva momente şi acesta este un motiv de bucurie. Nu transmiteţi nefericile voastre şi copiilor. Nici Ian nu o să-i ţină companie Jessicăi, aşa că nu trebuie să te simţi singură.

Un suspins s-a auzit din partea Ceciliei.

- Oh, fetelor... aveţi atât de multă dreptate. Am uitat să văd şi dincolo de supărarea mea. Dacă s-ar întâmpla ceva copilului meu, cred că nu aş mai avea motiv pentru care să trag aer în piept la fiecare câteva secunde.

Christina a bătut-o încet de trei ori peste mână, în semn că îi este alături şi că o să fie bine. Atunci un soi de întrebări au venit năvală în mintea Ceciliei.

- Mă bucur că Edward îl ajută pe Ian în cercetările lui, s-a trezit ea spunând asta.

Apoi a privit-o pe Christina. La fel şi Jessica în oglinda retrovizoare. Pe lângă faptul că aceasta a devenit palidă la faţă, nimic altceva nu se schimbase la chipul ei. Privea în faţă şi atât.

- Ce s-a întâmplat în seara în care l-am pus să te conducă acasă, Christina? A continuat Cecile.
- Nimic, a răspuns scurt.
- Imposibil, altfel nu ai reacţiona de parcă te-a anunţat un doctor chirurg că trebuie să te opereze.

Cecile s-a uitat la Jessica folosindu-se de oglinda interioară a maşinii şi i-a surprins zâmbetul.

- Atunci nu insista să afli.
- De ce nu? M-aş bucura să formaţi un cuplu. Edward este un bărbat cu multe calităţi şi nu ai să găseşti aşa ceva la orice colţ de stradă.

- Mă bucur pentru el, dar nu am nevoie de un bărbat. Mai ales unul ca el, a subliniat Christina fiecare cuvânt.

Jessicăi, deşi nu îi stătea în fire să se bage în chestii care nu o privesc, nu s-a putut abţine de această dată. În gândul ei îşi spunea că trebuie să fie efectul prieteniei cu Cecile sau timpul pe care îl petrecuse cu ea.

- Dar ce te costă să ne povesteşti despre ce aţi discutat atunci? Cum a spus şi Cecile, ceva s-a întâmplat între voi pentru că de atunci vă evitaţi unul pe celălalt şi nici nu mai vorbiţi între voi.
- A fost necuviincios?
- Mda... sigur, a răspuns cu ironie. M-a dus acasă şi am făcut sex până la epuizare. Mulţumite?

Cecile s-a simţit smucită de pe scaunul ei. Christina s-a oprit cu capul la un centimetru să se lovească de scaunul din faţă, sprijinindu-se la timp cu mâinile de scaunul de care ar fi trebuit să se izbească. Jessica pusese frână brusc la auzul declaraţiei dată de Christina.

- Vorbeşti serios? au întrebat la unison Cecile şi Jessica pe un ton ridicat.

Câteva claxoane disperate se auzeau în spatele lor. Jessica a plecat de pe loc ca să scape de şoferii enervaţi.

- Pe viitor păstraţi distanţa, a mormăit ea. Iar voi să vă puneţi centurile, a izbucnit asupra lor.

Ascultătoare, au tras de centurile de siguranţă şi le-au prins în suportul lor.

- Acum continuă ce ai început, s-a plâns Cecile. Vreau să ştiu dacă ai minţit ca să scapi de noi sau este pe bune.

Christina a oftat adânc în timp ce îşi dădea ochii peste cap.

- Orice v-aş spune nu vă mulţumeşte.
- Aţi făcut-o sau nu? întrebă Jess cu disperare în glas. Suntem femei şi e normal să fim curioase. Ai face bine să nu ne mai fierbi.
- Da, da, da, a venit răspunsul ca o izbucnire.

Şi-a acoperit urechile cu palmele ca să nu le audă criticile.

- Şi ai tăcut atâta vreme? a întrebat-o Cecile în timp ce o trăgea de una dintre încheieturile mâinii, astfel să se asigure că o aude.

Atunci şi-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp.

- Am tăcut pentru că nu am vrut să mă judecaţi şi nu mă mai consideraţi prietena voastră.

Cecile s-a încruntat când a auzit-o spunând că îi era teamă să nu mai fie prietene, apoi a văzut o lacrimă curgând pe obrazul Christinei.

- Eşti nebună? a ridicat ea tonul. Eu m-am chinuit până de curând să vă aduc împreună, iar tu nu mi-ai spus

nici măcar că am fost atât de bună încât din prima seară mi-a reuşit planul.

Pentru o clipă, Cecile şi-a dus mâinile la frunte. Apoi a auzit-o pe Jessica râzând cu poftă.

- Nu-mi spuneţi că acum nu vă gândiţi că sunt o tipă lipsită de educaţie, etică sau o femeie de moravuri uşoare, a confruntat-o Christina, pentru că nu vă cred.
- Atunci ai face bine să ne crezi, a venit imediat răspunsul Jessicăi.
- În plus, cum să te cuplezi cu un prieten sau un bărbat care face parte din cercul prietenelor tale? Cum să cedezi atât de repede?
- Stop, stop, stop! i-a cerut Cecile să tacă. Aşa îţi spui în fiecare zi, adică aşa te judeci?

Nu i-a răspuns, dar a dat din cap în semn că aşa se condamna.

Cecile a bătut uşor pe umărul Jessicăi care stătea în faţa ei. Apoi a râs uşor.

- Am impresia că este mai nebună decât noi.

Auzind-o, Jessica a râs şi ea domol. În schimb, Christina se uita când la una, când la cealaltă.

- Ce vi se pare amuzant?
- Ştii, Chriss, a alintat-o Cecile, diseară poate rămâi la Jessica acasă şi discutăm mai pe larg cum ne-am cunoscut noi soţii. Poate atunci nu o să ne mai consideri educate sau imaculate.

Văzând expresia de pe chipul Christinei, a continuat să vorbească.

- Nu eşti obligată să vorbeşti despre trecutul tău, însă despre Edward... ei bine, aş aprecia dacă ne-ai dat detalii despre voi ca şi cuplu.
- Nu suntem un cuplu, a răbufnit ea. S-a întâmplat o singură dată şi am decis să uităm acea noapte. O să mă ucidă dacă află că v-am mărturisit asta.
- Cine a spus că trebuie să afle? a ridicat Jessica din umeri.
- Oricum, le-a întrerupt Cecile, dacă nu sunteţi un cuplu, nu înseamnă că mă dau bătută. După ce ies din mizeria în care mă aflu, flutură ea o mână în aer, îmi reiau planul şi vă aduc împreună.
- Nici să nu te gândeşti, a folosit Christina un ton ameninţător. Nu vreau să mai am de-a face cu acel doctor.

Suspinul Ceciliei s-a auzit.

- Femeile nu-şi văd destinul nici când au călăul, adică sortitul, a ţinut ea să se corecteze, în faţă. Ascultă-mă pe mine, şi-a mutat ea privirea către Christina, bărbatul ăsta este al tău. Că face pe armăsarul e una, dar cu timpul o să accepte că tu eşti stăpâna lui.
- Nu te ascult, spunea Christina în timp ce îşi apăsa mai tare palmele pe urechi.

Însă tot o auzea pe Cecile.

- Într-o zi o să te roage să-l domini.

Mâinile ei au căzut la auzul cuvântului „domini" care continua să-i răsune în minte. Jessica şi Cecile râdeau fără a putea să se mai controleze.

- Nu pot să cred ce ai spus, a pronunţat apăsat fiecare cuvânt.
- Iar eu nu pot să cred la ce te-ai gândit, a admonestat-o Cecile, apoi a râs în continuare.

Îşi atinsese scopul. Îi unise pe Christina şi Edward din prima seară şi după gândurile care o năvăleaua pe Christina în acest moment, ştia că era mai mult decât o pasiune trecătoare sau o atracţie lipsită de importanţă. Cecile îşi spunea că dacă s-au ignorat unul pe celălalt în ultimele săptămâni, nici pentru Edward nu stăteau altfel lucrurile şi că cel mai probabil Christina însemna ceva mai mult pentru el... mai mult decât era capabil să recunoască.

Când a ajuns Jessica cu maşina la porţile clinicii, portarul a recunoscut-o imediat şi a lăsat-o să treacă.

- Doamnelor, a spus ea, am ajuns. O să trag maşina în faţă, apoi intrăm cât mai repede în clinică.

Şi aşa au făcut. După ce a oprit maşina în faţa scărilor de la intrarea principală, a scos cheia din contact. Fiecare şi-a îmbrăcat haina groasă, iar când au fost gata, au ieşit repede din maşină.

O asistentă le aştepta pe culoarul de la intrare.

- Bună seara! le-a salutat aceasta.
- Bună seara, au răspuns ele.

- Domnul Peterson a telefonat cu câteva minute în urmă şi mi-a spus că trebuie să sosiţi. Domnul doctor vă aşteaptă în cabinet.

Asistenta le-a ghidat până la uşa cabinetului, le-a deschis uşa şi le-a poftit să intre.

La douăzeci de minute de când au intrat în cabinet, timp în care medicul s-a uitat peste fişele lor şi le-a pus diverse întrebări despre sarcina fiecăreia dintre ele, Jessica a fost prima care a vrut să facă ecografia. Bebeluşii se vedeau clar pe monitor, iar Cecile şi Christina îi priveau cu emoţie.

- Sunt minunaţi, a exclamat Christina.
- Dar uite cât de liniştiţi stau, a spus şi Cecile. În curând o să îi ţinem în braţe.

Câte un zâmbet larg a apărut pe chipul celor trei femei.

- Sunt doi băieţi, a confirmat medicul, apoi a mutat brusc traductorul.

Jessicăi îi curgeau lacrimi de bucurie şi din când în când îşi ştergea obrajii umezi.

- Abia aştept să-i spun lui Ian. Sper să fie pregătit pentru doi băieţi năstruşnici.

Cecile s-a gândit imediat la soţul ei şi pentru o clipă s-a întristat că nu poate să spună şi ea acelaşi lucru.

- Totul este în ordine, a spus medicul.

Apoi a luat şerveţele şi a început să şteargă gelul de pe burta viitoarei mămici. Jessica i-a luat şerveţelele din mână şi

a îndepărtat singură gelul. Când a terminat, a tras bluza în jos ca să se acopere şi a coborât încet de pe masă.

Între timp, medicul curăţase traductorul şi pregătise ecograful pentru următoarea pacientă.

A urmat Cecile. Încet s-a întins şi a încercat să-şi găsească o poziţie confortabilă. Şi- ridicat bluza până sub sâni, apoi a simţit gelul rece cum îi cădea pe pielea ei caldă. Cu traductorul, medicul l-a întins pe o porţiune mai mare de piele. Ea simţea cum o cuprinde frigul. Imediat şi-a mutat privirea către monitorul ecografului, căutându-şi copilul într-o imagine. Şi acolo era... Atât de mic şi fragil. I se distingeau capul, mâinile şi picioruşele. Copilul ei şi al lui Matt, născut din dragostea lor.

- E devreme să-i distingem sexul, l-a auzit pe medic spunând.

Şi-a dat seama că cea care era curioasă de sexul copilului era Christina.

- Este bine, l-a întrebat Cecile.

Pentru ea conta să fie sănătos.

Medicul îşi făcea diverse notiţe şi îl surprindea în anumite ipostaze.

- Până acum este în parametrii normali, dar ai grijă de tine în continuare, a răspunsul el cu ochii în monitor. Să te alimentezi corespunzător din punct de vedere cantitativ, calitativ, dar şi de câte ori simţi că ţi se face foame. Odihna este un alt factor important.

Cecile doar a dat din cap că a înțeles.

- Faptul că ai trecut de lunile critice, nu înseamnă că nu se poate întâmpla ceva neașteptat, a continuat el pe un ton ferm. Știu că treci printr-un moment greu, dar înainte de orice trebuie să ai grijă de viața care se dezvoltă în interiorul tău.

A închis ochii de durere. Dacă ar fi putut să țipe ca să-și scoată durerea care o mistuia în interior, ar fi făcut-o, dar asta nu era cu putință. Și-a înghițit lacrimile pentru că nu voia să plângă, apoi a deschis ochii și a privit în continuare ființa plăpândă din monitor.

Avea atâta nevoie ca Matt să fie lângă ea și să o strângă de mână, dar nu era acolo. Special își luase în acea zi medalionul pe care el i-l dăruise înainte de căsătorie. Într-un fel o aducea mai aproape de Matt. Cu timiditate și-a dus mâna la piept și a atins medalionul pe care-l purta pe sub bluză. Era ca și când el ar fi fost acolo și nu doar că i-ar fi ținut mâna într-ale lui, dar i-ar fi depus un sărut tandru pe frunte.

CAPITOLUL 22

Două zile mai erau până când trebuia să apară în fața judecătorului, însă nu așa cum o făcuse în ultimii ani în calitate de avocat, ci de acuzat. Ian nu îl mai vizitase de câteva zile, iar Matt nu știa în ce stadiu se afla ancheta. Se gândea că este ocupat și că poate a reușit să o prindă la colț pe Natalia. I se părea o ironie a sorții că ajunsese să lupte contra soacrei lui.

Și totuși, faptul că Ian nu-și arătase fața în ultima vreme putea să însemne și că lupta era aproape pierdută. Nu-și dorea să-și piardă viața și viitorul alături de Cecile, dar soarta lui, a lor, era în mâinile altora.

Gardianul îl anunțase cu trei zile în urmă că are o vizită.

- Cine este? l-a întrebat el.

Înainte să-i răspundă, gardianul de culoare râsese cu ironie.

- Puicuța cu care te-am lăsat să te giugiulești rândul trecut.

Ar fi dat câțiva pumni în fața gardianului, dar trebuia să se controleze. Poate într-o bună zi avea să-l învețe cum să le vorbească deținuților.

I-a deschis celula cu furie.

- Aţi avut noroc cu avocatul vostru, altfel am fi intrat peste voi.

Când îl vizitase ultima dată, o ţinuse în braţe pe Cecile şi apucase chiar să o sărute de câteva ori. Încă simţea gustul buzelor ei şi modul în care i le gusta.

- Spune-i că nu pot să o văd, a spus Matt folosindu-se de un ton ferm.
- O să fac o excepţie, adoptă gardianul o grimasă.

Şi i-a închis din nou celula.

- Mai bine profitai de ocazia asta pentru că după ce eşti declarat criminal, a făcut o pauză fluierând uşor din buze, o să ai o bombă cu ceas pe care să o cari după tine. Băieţii nu te vor lăsa prea mult în pace.

Nu i-a dat replică. Nici nu avea ce... omul îi spunea un adevăr.

Într-un fel simţea că a dezamăgit-o prin respingerea lui, dar i-ar fi provocat aceeaşi suferinţă ca şi la vizita anterioară. Matt şi-a spus că mai bine să plece dezamăgită decât fără speranţă.

S-a aşezat pe patul micuţ şi tare, continunând să se gândească la soţia lui, la clipele pe care le-au trăit împreună la intensitate maximă, la copilul pe care-l implantase în ea şi avea să vină pe lume fără ca el să fie prezent, fără ca el să-l cunoască vreodată.

A închis ochii şi o lacrimă i-a străbătut obrazul.

Jessica şi Ian nu mai discutaseră din dimineaţa în care el venise în bucătărie şi le găsise servind ceai. Cecile era îngrijorată. A doua zi urma să aibă loc procesul şi simţea că toate cărţile au fost întinse fără ca ei să i se mai ofere ocazia să creadă că Matt ar putea să fie eliberat. Credea cu tărie că o să fie condamnat.

Stătea îngândurată pe aceeaşi canapea din salonul casei fratelui ei. Îi plăcea să stea acolo pentru că avea mult spaţiu în jurul ei şi geamuri prin care să pătrundă lumina de afară.

În spatele ei le auzea pe Jessica şi Christina coborând scările şi apropiindu-se de ea.

- Te-am căutat în camera ta, i-a spus Christina, dar Jessica mi-a spus că aici o să fii cu siguranţă.
- De când a venit aici stă în salon.
- Îmi place salonul şi este un mediu bun unde să stai, să meditezi, să iei decizii.

Pe canapea i s-au alăturat Jessica şi Christina.

- Probabil că peste câteva săptămâni o să-ţi iau locul, a chicotit Jessica. Nu cred că o să reuşesc să urc scările după ce mi se măreşte abdomenul.

Christina a izbucnit în râs, dar Cecile doar a zâmbit ridicând un colţ al buzelor.

- O să te ajute Ian să le urci, a spus Cecile încet, sau poate o să aducă patul aici.
- Ai dreptate, a zâmbit Jessica larg, nu o să mă lase el să stau singură aici.

Asemeni unui gest nervos, Cecile şi-a muşcat buza inferioară.

- M-am gândit în ultimul timp şi am luat decizia de a mă muta în vechiul apartament.

Fruntea Jessicăi s-a încruntat.

- De ce să faci o asemenea prostie?
- Toate se întâmplă cu un scop, nu?

Jessica şi Christina şi-au ridicat în acelaşi timp un umăr, reacţia lor fiind aprobatorie.

- Am vrut să vând apartamentul crezând că nu aş mai avea motiv să mă întorc acolo şi într-un final am luat decizia împreună cu Matt să îl păstrez. Nu aş vrea să locuiesc în acea casă fără el. Am un soi de sentimente pe care nu pot să mi le explic, dar care mă îndeamnă să nu mai stau acolo.
- Aşteaptă puţin, a vrut Jessica să o certe. Cred că şi Ian te-ar sfătui să faci la fel dacă s-ar întâmpla ceva cu soţul tău, dar abia mâine este procesul şi sunt şanse să fie eliberat.

Cecile a râs din plin cu ironie.

- Şanse? Şanse? a repetat ea, tu te auzi ce spui? Mâine se dă verdictul, iar Ian al tău este dat complet dispărut din peisajul ăsta. Nu sunt probe care să-l susţină pe Matt.

Nu a primit răspunsul Jessicăi. O lăsase fără cuvinte şi se putea observa cu ochiul liber pe chipul ei că nu putea să nege cele spuse de ea.

- Vreau ca de astăzi să-mi reiau viaţa de dinainte. Nu o să mă las intimidată de presă sau de oameni. Nu au decât să-mi facă fotografii câte doresc, să-mi pună întrebări sau să sară pe maşină când o să fiu văzută la volan. Se pot muta la uşa apartamentului, dar eu o să înfrunt circul ăsta chiar din acest moment.

Suspinul Jessicăi a umplut golul din salon.

- Cine sunt eu să mă opun?

Cecile s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o.

- Mulţumesc, a şoptit ea. Fuga nu este o soluţie.
- Dar aşteaptă până mâine, le-a întrerupt Christina din momentul lor.

Şi-a clătinat puternic capul. Nu avea ce să mai aştepte.

- O să merg în biroul tău să comand câteva lucruri de pe internet. Apoi merg acasă să-mi împachetez câteva haine şi ce mai am nevoie. Diseară vreau să fiu acolo indiferent de cum o să arate. O să-mi facă bine să-mi umplu timpul cu ceva.
- Eu pot să-ţi dau o mână de ajutor, i-a spus Christina. Dacă nu te superi.

- Mulţumesc.
- Dar asta mai târziu pentru că trebuie să ajung la muncă. Te sun imediat după ce mi se termină programul.

Le-a pupat pe obraji pe Jessica şi Cecile, apoi a ieşit în grabă din casă. Era în întârziere.

După ce uşa s-a închis, Jessica a fost cea care a spart tăcerea.

- Eu pot să te ajut începând de acum. Rămân la părerea mea că te grăbeşti, dar... de unde vrei să începem?
- Am nevoie de un laptop ca să dau câteva comenzi, a răspuns ea.
- Hmm... atunci să mergem în biroul meu. Îţi recomand să nu-i spui prea curând lui Ian, a mormăit ea, pentru că nu o să-i pice deloc bine.
- Mda... ştiu.

Şi împreună s-au îndreptat spre biroul Jessicăi care avea intrarea chiar din salon.

În aceeaşi zi, însă seara târziu, cele trei tinere se aruncau pe patul din dormitorul Ceciliei, obosite după orele de muncă.

- Nu pot să cred că am terminat, a izbucnit Christina în râs.
- Am putea să declarăm ziua performanţelor. Am făcut curat, am aşezat câteva piese de mobilier şi am

comandat pizza, a spus Jessica salivând la gândul că avea să mănânce o pizza întreagă.

Cecile privea în tavan şi nu găsea nimic de râs.

- Asta îmi displace la tine, a împins-o Jessica uşor cu degetul în braţ. Ai devenit prea serioasă. Nu eşti Cecile pe care o ştiu eu, cea care ne încuraja pe toţi şi făcea tot felul de glume.

Şi-a mişcat capul într-o parte, suficient cât să o privească pe Jessica. Apoi a ridicat puţin din umăr.

- Nu am găsit nimic amuzant. Şi cum ai vrea să mă simt în situaţia asta.

Jessica şi Christina au încetat să mai chicotească.

- Am încercat să dau de Ian, dar nu mi-a răspuns la telefon. Sunt îngrijorată pentru el, dar ştiu că este bine şi că dacă nu a putut să-mi răspundă sau să mă sune, trebuie să fie ceva care să merite sacrificiul.
- Mi-ar fi plăcut să ţină legătura cu noi şi nu să mă lase să fierb la foc mic. Mai bine să ştiu că nu a găsit nimic contra lui Natalia – nici Cecile nu îi mai spunea mamă – decât să mă lase să-mi imaginez ce e mai rău.

Soneria s-a auzit în momentul potrivit, pentru că tăcerea se aşternuse în încăpere. Cecile s-a ridicat repede de pe patul abia făcut şi s-a dus să ridice cele trei pizza comandate. În drum spre uşă şi-a luat geanta din mers şi a scos din ea portofelul, apoi a lăsat-o pe jos. Avea să o pună mai târziu la locul ei. Cu o mână răsucea încuietoarea uşii, iar cu cealaltă se

chinuia să scoată banii din portofel. Când în sfârşit a deschis uşa, băiatul care livra pizza a salutat-o şi s-a uitat surprins la ea. Nu se aştepta să-i deschidă uşa Cecile Anderson, femeia care ţinea prima pagină a ziarelor din ziua în care soţul ei fusese arestat. Comanda fusese dată pe numele Christinei tocmai pentru a-i duce în eroare pe cei de la pizzerie. Numele Jessicăi, mai ales al Ceciliei ar fi ieşit prea tare în evidenţă şi s-ar fi trezit puse într-o situaţie stânjenitoare.

- Doamna Anderson, şuieră el, chiar dumneavoastră?

Cecile nu i-a răspuns. I-a întins cei cincizeci de dolari din care îi rămânea un bacşiş bunicel băiatului, iar el i-a luat fără a-şi da seama pe moment. A profitat de „neatenţia" şi surprinderea lui, i-a luat cele trei cutii din braţe, i-a urat o seară bună şi i-a închis uşa în nas. Pentru câteva secunde s-a rezemat de uşă, a închis ochii şi a oftat. Când şi-a deschis ochii şi a revenit cu picioarele pe pământ, în faţa ei stăteau Jessica şi Christina, cu mâinile încrucişate sub sâni şi privind-o cu subînţeles.

- Aşa-ţi trebuie pentru că te grăbeşti, a mustrat-o Christina. Am stabilit că eu ies să vorbesc cu frumuşelul ăla, s-a folosit ea de un ton cu tentă perversă.

Cea care a izbucnit în râs a fost Jessica. Cecile doar a zâmbit şi a venit cu un răspuns la atacul iniţiat de prietena ei.

- Nu am vrut să creadă Edward că-i permit viitoarei lui iubite să îl înşele în casa mea. N-aş vrea să-i pierd

încrederea noului meu amic chiar înainte să fiu sigură că i-am câştigat-o.

Christina a simţit înţepătura din spatele cuvintelor. Scopul Ceciliei fusese atins.

- Nu suntem viitori iubiţi. Nici acum, nici în viitor, în vreo viaţă viitoare, paralelă sau alt univers, punctă ea fiecare cuvânt.

Cecile strâmbă din nas pentru că nu-i conveneau cuvintele din replica prietenei sale. Cu o mână ţinea cutiile cu pizza, iar cealaltă mână a flutura-o în aer.

- Cum spui tu, dar dreptatea e de partea mea. Jessica, o atenţionă ea, trebuie să ne căutăm rochii elegante pentru că am impresia că în aer începe să miroasă a nuntă, o aţâţă ea pe Christina.

Jessica le-a zâmbit şi şi-a dat ochii peste cap, în timp ce Christina şi-a pus mâinile în şolduri şi le mustra din priviri.

- Acum haideţi să mâncăm pentru că bebeluşilor mei le este foame.
- Ha, zise Cecile cu ironie, nu mai da vina pe ei că eşti tu gurmandă. Rectific pentru tine şi spun că ţie îţi este foame.

Până atunci nu se mişcase de lângă uşă. Şi-a îndreptat spatele despărţindu-se de uşa masivă şi a pornit spre masa din living. Masa scundă şi rotundă, o canapea albă şi două fotolii de mici dimensiuni erau singurele ei piese din acea încăpere.

Urma ca în câteva zile să primească un televizor, o bibliotecă şi alte câteva corpuri de mobilă.

În urma ei veneau Jessica şi Christina.

Ea a pus o pizza pe canapea, iar pe celelalte două pe masă. Apoi s-a aşezat pe un fotoliu, a tras o cutie de pe masă, a desfăcut-o şi şi-a rupt o felie de pizza din care a început să se înfrupte. Alesese combinaţia dintre celelalte două pizza, cu şuncă, salam şi multă brânză.

Christina a urmat-o, aşezându-se pe celălalt fotoliu. A luat ultima pizza de pe masă şi a început să mănânce din ea. I se părea delicioasă. Adora pizza cu multă brânză, mozzarela şi brânză cu mucegai.

Jessica s-a aşezat uşor pe canapea din cauza pântecului ei care se rotunjea tot mai mult cu fiecare zi care trecea, şi a zâmbit când s-a uitat la pizza care-i revenea ei, cu şuncă, piept de pui şi salam.

- Cred că o să mor dacă o mănânc pe toată, s-a auzit vocea Jessicăi, dar nu mă pot abţine.

Şi muşcă din nou din felia de pizza încă aburindă.

- Cel mai grav, muşcă Cecile din felia ei de pizza şi vorbind cu gura plină, este să te îngraşi. Crede-mă, de la pizza nu se moare, ci te faci rotundă asemeni preparatului scos din cuptor.

Jessica a clătinat iute din cap.

- Până ajung la termenul de nouă luni, dacă nu încep să mănânc sănătos și dietetic, o să ajung la dimensiunile cuptorului pe lemne.
- Eh, suspină și cea din urmă, cel puțin sunteți măritate și însărcinate. Promit să fie ultima pizza întreagă pe care o mai mănânc, oftă ea din nou.

Cecile ridică din sprâncene.

- Mi se pare mie sau tu ai revenit la viață? Când te-am cunoscut îmi spuneai prostii peste prostii despre oameni, viață și toate cele. Acum ai de gând să te căsătorești și ai mai și spus că te-ai culcat cu doctorașul Edward. Nu ți-a luat și tensiunea în timp ce... - o împoldi Cecile și făcu o pauză – îți analiza diverse părți ale trupului?

Își simțea tâmplele zvâcnind.

- Știam eu că e mai bine să nu vă spun. S-a întâmplat și am trecut peste.
- Peste ce? a întrerupt-o Cecile cu zâmbetul pe buze. Ai trecut peste el sau cum ai făcut-o? Jessica să iei notițe că s-ar putea să ai nevoie de detaliile astea picante, și îi făcu rapid cu ochiul.

Continua să-i vorbească cu subînțeles pentru că știa cât de mult urăște Christina să le vorbească despre noaptea petrecută cu Edward. Și o amuza expresia de pe chipul ei.

- Mai bine să schimbăm subiectul.

Cecile a ridicat din umeri.

- Cum doreşti.

Telefonul Jessicăi se auzi sunând. Privirea Ceciliei s-a îndreptat subit către ea şi amândouă se întrebau dacă era Ian cel care suna. A lăsat felia de pizza din mână şi s-a dus în fugă să-şi caute telefonul. Cecile era în spatele ei. Îl auzeau sunând din dormitor şi acolo s-au îndreptat şi ele.

Pulsul Ceciliei creştea cu fiecare secundă care trecea. Inima îi bătea mai des, mai tare, sângele îi alerga prin vene.

Când Jessica a luat telefonul în mână, pentru un moment a încetat să respire. Era Ian. A răspuns fără să mai piardă o secundă.

- Ian, unde naiba eşti?

Cecile ardea de nerăbdare să afle de ce a dispărut fratele ei pentru câteva zile, în speranţa că avea legătură cu Matt.

- Acum? a făcut o pauză. Mai bine ne vedem în apartamentul Ceciliei pentru că suntem toate trei aici. Nu, o să îţi explice ea mai târziu, deşi nu îţi recomand să o întrebi.

Şi din nou a făcut pauză ca să-l asculte ce are de spus.

- Bine, bine. Ne găseşti aici.

Apoi a închis convorbirea, dar nu a lăsat telefonul din mână. Şi-a muşcat buza inferioară.

- Ce ţi-a spus? Ce a făcut şi unde a fost? De ce nu ţi-a răspuns până acum la telefon?

A văzut-o pe Jessica dându-şi ochii peste cap.

- Parcă eşti soţia lui geloasă. Vine aici în câteva minute şi o să-l însoţească Edward.
- Nu ţi-a spus nimic altceva? a întrebat ea stupefiată.
- A spus că vine cu Edward aici pentru că are ceva să ne spună şi cam atât. Acum hai să terminăm de mâncat şi lăsăm stresul pentru când ajung ei aici.

Jessica a ieşit din dormitor, iar Cecile a rămas pe loc. Şi-a aplecat capul, iar cu palmele şi-a acoperit faţa. Nu putea să nu permită gândurilor negre să o năpădească. Mai erau câteva ore până soţul ei pierdea şansa să se întoarcă la viaţa lui de dinainte, iar cei din jur îi cereau să gândească pozitiv. Nu putea să o mai facă. Exceptând cazul în care Matthew reuşea să evadeze de acolo şi împreună să pornească de la zero într-o altă locaţie, cu date false.

- La naiba! E ultima speranţă de care mă agăţ, şi-a şoptit ea.

Apoi şi-a coborât mâinile pe lângă corp, s-a răsucit pe călcâie şi s-a alăturat prietenelor ei. Însă nu mai avea apetit, aşa că a închis pizza în cutie şi a pus-o înapoi pe masă. Până când fratele ei a ajuns la uşa apartamentului, Cecile a stat pe fotoliul ei şi a privit pe fereastră la zgârie nori şi la luminile din oraş. I se părea că timpul se scurge încet, că devine o eternitate până îl revede pe Ian.

Mult mai târziu decât îi anticipase Jessica, s-a auzit clinchetul soneriei. Cecile s-a ridicat brusc de pe scaunul ei şi

nici nu şi-a dat seama când a deschis uşa. Îşi auzea respiraţia puternică.

Ian şi Edward o priveau miraţi.

- Ce dracu căutaţi aici? a întrebat fratele ei. Mă aşteptam să vă găsesc la tine sau la noi, dar nu aici şi nici nu înţeleg ce căutaţi aici.
- Intră mai repede, Ian, i s-a adresat ea, şi termină cu reproşurile. Spune-mi unde ai fost în tot timpul ăsta, i-a cerut ea să-i spună în timp ce cei doi bărbaţi treceau pe lângă ea.

A închis uşa în urma lor, apoi i-a privit cum înaintau spre living. I-a urmat la rândul ei.

Când Ian a ajuns în cameră, Jessica i-a sărit în braţe, iar el a strâns-o tare la pieptul său. Apoi a sărutat-o cu foc.

- Mi-a fost dor de tine, a fost auzit vorbind în şoaptă. Mă ierţi?

Capul Jessicăi s-a mişcat sus şi jos de două ori, în semn că îl ierta.

- Dacă ai o explicaţie potrivită.
- Am una perfectă, i-a spus-o cu zâmbetul pe buze.

Apoi i-a prins bărbia între degetul mare şi cel arătător şi i-a depus un sărut plin de tandreţe pe buzele ei catifelate.

- Ai gust de pizza cu şuncă, i-a mai spus el. Sper că mi-ai păstrat şi mie.

Cecile simţea că face atac de cord din cauza suspansului. Şi-a îndreptat privirea către Christina şi a surprins-o când îi privea pe cei doi îndrăgostiţi, pesemne ca să-l ignore pe Edward. Apoi l-a privit pe el şi l-a văzut aşezându-se pe canapeaua pe care stătuse Jessica în urmă cu puţin timp. Ca şi Christina, juca jocul numit „*Ignoranţa*".

- Ian, l-a atenţionat ea pe un ton ridicat şi lovindu-şi şoldurile cu mâinile, faci dragoste mai târziu şi asta în privat.

Două capete s-au întors către ea. Jessica şi Ian Peterson.

- Acum povesteşte până nu mor că mi se rupe inima de atâta suspans.

Un colţ al buzelor lui s-au ridicat.

- Să vă povestească Edward, eu vreau să recuperez timpul pierdut cu soţia mea.

A răsucit-o pe Jessica până a adus-o cu spatele către el, apoi a lipit-o de pieptul lui şi a început să o sărute, să o dezmierde.

Cecile s-a aşezat repede pe locul care îl ocupase dinainte să sosească ei. Apoi l-a privit adânc în ochi pe Edward.

- Aştept, i s-a adresat ea pe un ton serios.
- Am...

Încercă el să-i răspundă luat fiind prin surprindere pentru că nu se aştepta să fie el cel pus în postura de a da detalii despre cum au decurs ultimele zile din viaţa lui şi a lui Ian.

- Am lucrat cu Ian în ultimele ore şi sper că mai am un loc de muncă la spital după absenţa mea neprevăzută, a zâmbit el timid. Mi-a cerut să urmăresc anumite calculatoare şi am reuşit să intru în ele. A fost greu, dar au meritat orele nesfârşite de muncă.

Îşi simţea picioarele paralizând din cauza emoţiilor. Nu ştia cum să interpreteze totul, dacă era de bine sau de rău cum se comportau cei doi bărbaţi.

- Aţi prins-o pe Natalia? a venit întrebarea ei.

Asta o interesa cel mai mult. Dacă Natalia era prinsă că l-a ucis pe Brown, atunci soţul ei avea să fie eliberat. Pierdea o mamă, o mamă care nu văzuse mai departe de interesele ei, dar îşi recâştiga soţul care însemna totul pentru ea.

A văzut maxilarul lui Edward încleştându-se.

- Nu chiar.
- Atunci unde este vestea bună pe care o aşteptam cu toţii? a izbucnit ea ca un vulcan.
- Am găsit dovezi care „anulează", a imitat el semnul ghilimelelor, procesul de mâine.

Umerii ei încordaţi s-au lăsat uşor în jos la auzul răspunsului său. Nu suna a victorie, dar le mai oferea timp se gândea ea. S-a lăsat uşor pe spătarul fotoliului şi a lăsat să-i scape un oftat.

- Ce fel de dovezi? a întrebat Christina văzând că se lăsase tăcerea între Cecile şi Edward.
- Fotografii, e-mailuri, hainele pătate cu sânge...

Cecile a făcut ochii mari şi s-a ridicat de pe fotoliu.

- Asta... asta nu înseamnă amânare de proces, nu? a întrebat ea când şi-a dat seama ce dovezi menţionase Edward.

El a clătinat din cap.

- Ia loc, te rog, a îndemnat-o el.

A privit spre Christina, iar ea i-a făcut semn din cap să stea jos. S-a uitat în ochii lui Edward şi s-a aşezat încet.

Apoi el a început să vorbească din nou.

- A fost extrem de dificil ce am avut de făcut în aceste zile şi Ian a alergat ca un nebun. A pus cuţitul la gât altora dacă a fost cazul - iar cele trei femei s-au uitat către Ian - dar a scos adevărul de la oricine şi-a dorit. Dacă a fost nevoie să părăsească New York, a făcut-o fără să piardă o secundă şi fără să ţină cont de distanţă. Voi două sunteţi norocoase că îl aveţi în preajma voastră. La fel şi Matt, a continuat el.

Ochii Ceciliei se umezeau, dar nu avea de gând să plângă. Plânsese destul în primele zile şi nu o ajutase cu nimic. Poate doar că se eliberase de durere.

- În noaptea în care m-a chemat la birou, Ian a trecut iar şi iar prin episodul acela întunecat în care tu...

Cecile a închis ochii pentru câteva fracţiuni de secunde, iar el a înţeles că şi-a dat seama la ce făcea referire şi că putea să treacă peste detalii.

- S-a gândit de nenumărate ori la persoanele care se perindau prin viaţa părinţilor voştri, dar mai ales a tatălui vostru. A căutat potenţiali complici din partea mamei voastre şi din cea a lui David Peterson. Mi-a dat numele lor pe o listă şi cu ajutorul a doi prieteni hackeri am reuşit să le iau la verificat calculatoarele.
- Şi într-unul dintre acestea ai găsit ceva care să se identifice cu moartea lui Brown?
- Da. Am găsit câteva fotografii făcute la scurt timp după moartea lui Brown, puse într-un e-mail şi trimise Nataliei.
- Dar pe calculatorul ei nu ai găsit nimic, a spus ea surprinsă de cele descoperite.
- Funcţia „şterge" a venit de la început la pachet cu calculatorul, a răspuns el pe un ton sarcastic. Şi-a păstrat fotografiile undeva şi a şters totul din calculator, dar şi contul de e-mail. Nici măcar nu era trimis pe un e-mail oficial, dar asasinul a dat-o în gât pe Natalie.
- Dumnezeul, a spus Cecile.

Şi şi-a acoperit faţa cu palmele. Mama ei era o impostoare, şireată şi vicleană, o criminală lipsită de remuşcări. Şi când se gândea că începuse se să înţeleagă cu ea, să construiască împreună la relaţia mamă – fiică, acum i se făcea silă că picase în plasa Nataliei. Totul fusese un plan.

- Am călătorit până în Ohio ca să-l întâlnim. Nu s-a aşteptat vreo clipă să fie prins şi de atunci repetă asta la

fiecare cinci minte – „*Natalia mi-a spus că nu o să fiu prins vreodată*”.

- Bastardul. a râs Ian. L-am pus la zid. i-am dat câţiva pumni şi l-am ameninţat până a spus adevărul. El a fost complicele lui David, iar Brown a ştiut asta. Aşa a făcut rost de datele noastre ca să ne şantajeze, aşa a ajuns să-l şantajeze şi pe el. Şi cum era speriat să nu ajungă după gratii, nu avea banii ceruţi şi risca să-l dea Brown pe mâna autorităţilor şi apoi să devină fugar, i-a cerut ajutorul Nataliei.
- La rândul ei era şantajată, ca Ian şi Matthew, a preluat Edward ştafeta, deci a pus la cale să-l ucidă pe Brown folosindu-se de Louis Paul Thompson.
- Şi de ce l-a băgat la mijloc pe Matthew? De ce nu a luat arma altcuiva?

Edward a ridicat din umeri.

- Asta poţi să o întrebi pe Natalia. Poate nu-l suportă pe soţul tău sau părea mai plauzibil ca el să-l ucidă.
- Astfel nu punea poliţia să ancheteze mai mult decât era cazul, a răspuns Ian pe tonul lui sec, iar ea şi complicele ei erau puşi la adăpost. Ea a furat arma din casa voastră şi avem declaraţia menajerei că a fost acolo în acea perioadă şi că indirect a ameninţat-o.
- Asta e tot ce aveţi de spus?

Ian şi-a fixat privirea asupra ei.

- Ce-ar mai fi de spus?
- Ca de exemplu unde este Matt acum?

Şi-a ridicat braţele în aer, apoi i-au căzut pe lângă trupul ei micuţ.

- La închisoare, a venit răspunsul scurt, direct.
- Eşti insuportabil, a pus accent pe fiecare cuvânt, dar te iubesc pentru că eşti fratele meu şi dai dovadă de urmă inteligenţă, a spus ea cu o undă de glumă.
- Iar tu eşti insuportabil de iubită, s-a strâmbat Ian către ea. O să se întoarcă mâine la tine. Procesul o să aibă loc, dar atât eu cât şi anchetatorii o să-l punem pe Louis pe tavă în faţa judecătoruli.

Ochii Ceciliei s-au îngustat. Se întreba dacă îl văzuse vreodată pe acest Louis Paul şi dacă fusese cumva un partener de afaceri al lui David Peterson, tatăl ei... adoptiv ar fi fost mai potrivit.

- Ce legătura exista între Louis şi tata? a întrebat din senin.
- Amoroasă.

Ca de obicei, fratele ei răspundea folosindu-se de cât mai puţine cuvinte.

- Amoroasă?

De data aceasta nu i-a mai răspuns.

Corpul ei era încordat şi începuse să simtă dureri de coloană. S-a făcut din nou comodă pe fotoliul ei şi şi-a lăsat spatele să atingă spătarul fotoliului.

După câteva minute, ea a rupt tăcerea.

- Ce şanse sunt să-şi retragă declaraţia şi să nu fie declarat vinovat?
- Zero, a spus Edward răspicat, speriind-o pe Christina care nu părea să mai fie cu picioarele pe pământ, ci pe un norişor roz.
- A dat declaraţie contra Nataliei, şi-a recunoscut fapta, au fost predate dovezile din calculator, hainele pătate de sânge, au ieşit testele ADN şi au demonstrat că este sângele lui Brown.

A văzut că sora lui deschisese gura să spună ceva, dar el a continuat să vorbească, obligând-o să închidă gura din nou.

- Iar hainele respective sunt ale lui. Pentru Matt ar fi largi şi scurte. Louis este scund şi nu tocmai tras prin inel, a spus el cu ironie.

Jessica s-a întors cu faţa spre soţul ei, l-a privit cu gingăşie şi i-a zâmbit.

- Trebuie să admit că am un bărbat rău şi asta m-a atras la tine de la bun început, iar buzele Jessicăi s-au aşezat ferm peste ale soţului ei.

El şi-a întredeschis buzele, iar ea a făcut la fel, permiţându-i lui Ian să-şi strecoare limba printre buzele ei. Mâna aşezată pe spatele ei a strâns-o puţin mai tare şi astfel a putut să o ridice câţiva centimetri de la sol fără a-i produce un disconfort la nivelul abdomenului.

Cecile şi-a dat ochii peste cap din pricina scenei de dragoste care se desfăşura în văzul lor, în timp ce Christina îşi muşca buza inferioară şi încerca să nu-şi arate zâmbetul măreţ.

Apoi, Cecile şi-a îndreptat atenţia către Edward, singurul care părea să rămână indiferent la gesturile tandre dintre cei doi. El deschisese ambalajul pizzei de pe canapea şi luase o felie de pizza pe care o mânca cu mare poftă.

- Matt ştie de descoperirea voastră? l-a întrebat ea.

A dat din cap confirmând că Matt era la curent, şi nu a mai vorbit până nu a terminat de mâncat.

- Da. Am alertat autorităţile după ce Louis şi-a recunoscut fapta, au urmat alte ore pierdute acolo şi apoi ne-am întors în New York, iar prima oprire a fost la Matt ca să-l informăm că urmează să fie eliberat.

Cecile a schiţat un zâmbet.

- A întrebat de tine, a continuat el, dacă sunteţi bine, tu şi copilul, dacă ai aflat şi dacă o să fii mâine acolo.
- Bineînţeles că am de gând să îi fiu alături, a răspuns indignată. E ca şi cum s-ar spune despre mine că nu mă bucur că iese de acolo.
- Hmm... nu aş putea spune altceva din moment ce te-ai grăbit să te muţi aici.

Cu mâna stângă, ca să nu se vadă ce urma să facă, Jessica l-a lovit uşor în abdomen pe Ian.

- Ţi-am atras atenţia să nu-i ceri socoteală. E treaba lor, aşa cum mi-ai repetat de nenumărate ori. Nu mă bag eu, l-a împins ea în piept cu un deget, nu o face nici tu.

Ian şi-a ridicat mâinile.

- Vinovat! Nu trage, iubito, a glumit el. Acum hai să mergem acasă pentru că vreau să mă odihnesc. Am alergat destul şi am nevoie să fiu odihnit şi relaxat pentru ce urmează să se întâmple mâine.
- O să mă retrag şi eu, a spus Christina în timp ce se ridica de pe locul ei. Ne vedem zilele viitoare pentru că mâine îmi imaginez că o să fii ocupată. Jess, te rog să mă ţii la curent. Nu aş vrea să o deranjez pe Cecile, a mai adăugat ea.

Jessica i-a aprobat cererea printr-un gest al capului.

Edward s-a ridicat şi el, leneş, de pe canapea, aşteptând să se formeze şirul indian până la uşa de la intrare.

Apoi Cecile i-a sărutat pe obraji pe fiecare în parte, i-a condus până la uşă şi au mai schimbat câteva cuvinte. Fiecare, dar mai ales ea, aşteptau cu nerăbdare a doua zi. Ei i se părea atât de îndepărtată. O aşteptase săptămâni întregi, iar acum era atât de aproape să-l vadă pe Matt ieşind liber pe uşile judecătoriei. Avea să fie din nou avocatul fără de pată, avocatul respectat de cei din jur. Gândul Ceciliei a zburat la presa care o hărţuise în această perioadă şi care pusese pe prima pagină a ziarelor cuvinte urâte la adresa soţului ei. Acum venise vremea reporterilor să retracteze orice acuzaţie adusă lui Matthew Anderson. Dar asta era cea mai mică problemă a lor, iar ea ştia foarte bine asta. Câştigaseră o luptă de mari proporţii, dar războiul continua.

CAPITOLUL 23

Procesul avusese loc şi cu uşurinţă, avocatul Ian Peterson îi demonstrase nevinovăţia lui Matthew Anderson. Apropiaţii au depus declaraţiile lor sub jurământ, Louis, un bărbat fricos, îşi recunoscuse fapta şi o trăsese pe Natalia după el. Însă ea negase orice acuzaţie şi ceruse să fie reluată ancheta şi implicit să li se ofere un răgaz avocaţilor ei pentru a-i demonstra nevinovăţia. Şi a obţinut ce şi-a dorit. Avea acest drept, deşi nu aveau să fie uşor de contestat dovezile pe care Louis le aducea împotriva ei şi arătau că fuseseră complici la uciderea lui Brown şi a prostituatei care îi şantaja cu una din scrisorile lăsate de victimă, dar nu avea să-şi petreacă următoarele săptămâni în libertate, ci în spatele gratiilor.

Cecile observase pe parcursul procesului că Natalia arăta impecabil, deşi îşi petrecuse noaptea într-o secţie de poliţie. Îşi spunea că probabil nu dormise ca să nu-şi strice coafura sau să nu se murdărească de pe salteaua care îi fusese pusă la dispoziţie. Probabil nu a stat nici măcar pe un scaun ca să nu-şi şifoneze costumul ei costisitor şi roşu din două piese – fustă până deasupra genunchilor şi un taior care-i expunea partea superioasă a sânilor. Iar atunci când ocazia i s-a ivit, a flirtat cu judecătorul. Acesta o trata cu indiferenţă prin natura meseriei lui, dar Cecile era convinsă că ar fi cedat farmecelor mamei ei dacă s-ar fi întâlnit în cu totul altă parte.

În sfârşit i se făcea pe jumătate dreptate. Cecile putea să repire din nou aerul curat de afară şi să se bucure de el. Brown murise aşa cum merita, colegul său avusese parte de o moarte asemănătoare, David Peterson se sinucisese ca un laş, amantul lui recunoscuse că împreună au pus la cale violul ei şi acum urma să meargă după gratii. Cât despre mama ei... indiferenţa, ignoranţa, răutatea, bovarismul ei, toate i s-au întors împotrivă. Făcuse multe greşeli faţă de copiii ei şi Cecile ar fi putut să treacă peste orice, dar nu şi peste faptul că a încercat să-i arunce soţul în închisoare. Aproape că reuşise, numai că soarta s-a întors contra ei şi acum avea să plătească.

A ieşit afară din tribunal, şi-a băgat mâinile în buzunarele pardesiului ei alb, care-i venea până la genunchi, îi contura talia îngustă şi abdomenul uşor proeminent, iar pe partea stângă avea un şir de nasturi. Părul ei negru, lăsat liber, uşor buclat, îi cădea peste albul hainei. Pe chipul şi pe buzele ei ca zmeura se ivea zâmbetul în sfârşit. Simţea din nou că se făcuse dreptate.

A respirat aerul rece de afară şi l-a lăsat să o pătrundă până în adâncuri.

- Demonul meu a fost ucis! şi-a spus ea încet. În sufletul meu nu mai există nici urma lui.

Avea dreptate. Dacă acum nu ar fi explodat bomba din trecut, ar fi ticăit mereu în interiorul ei. Acum putea să-şi vadă de viaţă şi să înfrunte tot ce era de înfruntat. Toate declaraţiile ce fuseseră rostite cu puţin timp în urmă, aveau să aducă avalanşe de articole în presă. Cu certitudine putea să spună că

presa o s-o agreseze mai tare de această dată. Însă nu-i mai păsa.

Totul se întâmplase din vina lui Natalia pentru că dorise să păstreze aparenţele cu ani în urmă, iar dacă făptaşii erau prinşi atunci, nimic din toate cele de acum nu s-ar fi petrecut. Dacă nu ar fi fost Matt amestecat în situaţia dată, Cecile n-ar fi avut vreun regret. Fiecare primea ceea ce merita. Venise timpul ei să meargă mai departe şi avea de gând să o facă.

Jessica a prins-o din urmă în timp ce ea îşi analiza gândurile şi ultimele întâmplări din viaţa ei.

- Ian a spus că vine împreună cu Matt mai târziu.

Cecile a ridicat dintr-un umăr.

- În regulă, a răspuns ea.
- A spus că mai au de trecut peste câteva proceduri, dar nu durează mult până îl eliberează pe Matt.

Văzând că Cecile nu îi răspunde, a continuat să-i vorbească.

- Ce spui de o cafea imposibil de refuzat?

Ea i-a zâmbit ridicând un colţ al gurii.

- Dacă spui că e de nerefuzat, cum aş putea să te refuz?

A spus-o cu umor în glas, ceea ce a a determinat-o pe Jessica să râdă.

- Dar mergem la Starbacks-ul de lângă staţia de metrou Astor Place chiar dacă este departe de aici. Sper să nu

regret, a spus-o gândindu-se că s-ar putea să fie agasată de oameni.

Cum fiecare venise cu maşina ei, la fel au plecat. Jessica în Dodge Nitro pe care Ian i-o achiziţionase recent, când cumnatul lor abia fusese reţinut, iar Jessica şi Cecile aveau nevoie de o maşină masivă care să le apere de reporterii care nu se mişcau din faţa proprietăţii lui Cecile şi obişnuiau să facă orice ca să obţină o fotografie clară. Soţul ei insistase să o folosească până când avea să se termine scandalul acesta, apoi avea să o preia el şi să-i cumpere o maşină sportivă, feminină şi implicit mai mică.

Cecile primise de la soţul ei un Mercedes Benz GL Class, la scurt timp după ce se refăcuse din accidentul suferit. Evitase să o folosească în ultima perioadă şi în puţinele ocazii când îşi părăsea locuinţa, mergeau cu maşina Jessicăi. De acum putea să-şi reintre în normal, să-şi reia proiectul cu clubul de pictură, să-şi utilizeze maşina, să intre şi să iasă din locuinţa ei ori de câte ori se ivea ocazia. Chiar dacă reporterii prezenţi la uşa casei, cel puţin nu aveau să o arate cu degetul ca fiind o soţie de criminal.

După două ore petrecute în compania Jessicăi, Cecile şi-a făcut curaj să-şi înfrunte soţul. Nu de puţine ori îşi lăsase prietena să vorbească fără să o asculte pentru că îşi îndrepta gândurile către soţul ei şi se întreba care o să fie reacţia lui la aflarea veştii, mai ales că abia fusese pus în libertate şi avea

nevoie de linişte, de momentele de bucurie pe care le ratase cât timp fusese arestat.

S-a despărţit de prietena ei, s-a urcat în maşină şi încet a pornit spre casă. Când a ajuns în faţa porţii, portarul recent angajat a recunoscut-o şi i-a deschis poarta. Maşina lui Ian era parcată în faţa casei, iar ea şi-a parcat maşina lângă a lui.

Inima îi bătea cu atâta putere că parcă stătea să-i iasă din piept. Simţea un ghem în stomac, mâinile şi picioarele îi amorţiseră puţin, iar în gât simţea că are un nod ce nu o lasă să respire. A deschis portiera şi a coborât din maşină.

Cu teamă a intrat în casă şi nici nu a deschis bine uşa că râsetele celor doi umpleau casa. Imediat după ce a închis uşa de la intrare, Matthew a apărut în faţa ei. Nici nu a stat pe gânduri şi a ridicat-o în braţe cât să-i desprindă puţin picioarele de podea.

- Iubito, a şoptit el lăsând să i se audă emoţia ce-i străbătea trupul şi îl domina.

Cu grijă şi-a apropiat capul de al ei şi i-a simţit parfumul dulce.

- Întotdeauna miroşi la fel de dulce pe cât eşti.

Cecile nu a putut să-şi reţină zâmbetul.

- Vă las cu ale voastre, s-a auzit vocea fermă a lui Ian.

Matt a lăsat-o jos pe Cecile şi i-a strâns mâna nu a cumnatului sau a prietenului, ci a fratelui său. Îi era mai mult decât un simplu amic sau cumnat. Ian avea tot respectul şi

admiraţia lui pentru câte făcuse pentru el. Niciodată nu avea să-l răsplătească pe măsură.

Şi-a luat haina din dulăpiorul de alături, ingenios ascuns cumva în peretele casei şi a ieşit, dar nu înainte de a le trasa un ordin celor doi.

- Fiţi oricum, dar nu cuminţi.

Cecile şi Matt au izbucnit în râs.

Apoi Matt şi-a strecurat braţul pe mijlocul soţiei lui, pe celălalt pe sub genunchii ei şi cu agilitate a ridicat-o la pieptul lui.

- Acum eşti a mea.

Zâmbetul Ceciliei s-a şters de pe buzele ei.

- Matt, a făcut ea o pauză care simţea că-i străpunge inima, trebuie să vorbim.
- S-a întâmplat ceva? a întrebat-o el încruntându-şi fruntea.

Ea a făcut o mişcare scurtă din cap. Nu ar fi putut să scoată un sunet în acel moment nici dacă ar fi vrut. N-ar fi putut să vorbească fără să-i curgă lacrimile care se acumulaseară în ochi.

- Ce s-a întâmplat, iubito?

A revenit el cu întrebarea. Şi uşor a sărutat-o pe frunte.

- Nu pot să o fac, a răspuns ea.

Însă Matt nu înțelegea la ce anume se referă mai exact. Apoi a crezut că înțelege.

- Iubito, am înțeles și nu o să te forțez chiar dacă simt că o să mor dacă nu te iau acum și aici.

Brațul lui a cuprins-o mai tare, dar apoi a lăsat-o jos din brațele sale. Și fără să piardă timpul, i-a cuprins obrajii în mâini și a tras-o aproape de el până când buzele lui au pus stăpânire pe ale ei.

Tandru, lasciv, suav, pasional... îi era atât de dor să-i simtă gustul buzelor lor, acel contact dintre buzele lor. Era ca și cum trupul ei se topea la atingerea lui. S-ar fi topit așa cum ciocolata se topește la contactul cu focul. S-ar fi lăsat manipulată precum coca între două mâini puternice.

Limba lui pătrundea puțin câte puțin printre buzele ei. Uneori își mișca limba pe buzele ei, alteori îi atingea limba și o atrăgea într-un joc din care nu putea să iasă cu ușurință. Dar trebuia să pună punct înainte să fie prea târziu.

Brațele ei au început să-l împingă ușor, iar Matt a fost puțin surprins de gestul ei, dar a acceptat și și-a dezlipit buzele de ale ei.

- Ce e cu tine, Cecile, a întrebat-i el cu o doză de frustrare.
- Nu pot și nu trebuie să o fac, a găsit ea curajul să-i vorbească.

Și-a ridicat privirea către el și a continuat.

- Nu am venit să rămân. Eu... eu...

Nu ştia ce ar putea să spună. Matthew o privea încruntat şi nu-i plăcea, dar era firesc. Nu aşa trebuia să-l primească acasă o soţie.

- Nu putem continua, Matt. Nu pot, a exclamat ea. M-am mutat în apartamentul meu şi am vrut să-ţi spun asta, să auzi de la mine, să fii primul care află ce decizie am luat.
- Poftim? Nu pot să cred ce îmi spui! Cum de ţi-a venit ideea asta tâmpită să pleci din casa noastră?

Privirea Ceciliei a coborât.

I se părea nedrept că îl răneşte astfel, dar era cel mai bine pentru amândoi.

- Decizia a fost luată şi e imposibil să mă răzgândesc. Am făcut o promisiune, iar o promisiune trebuie îndeplinită.
- Pe dracu!

A izbucnit Matt fără să-i analizeze prea mult cuvintele soţiei lui.

- Şi mie mi-ai făcut o promisiune şi acum ai de gând să o rupi ca şi când nu ar fi însemnat ceva pentru tine.

Mintea ei era străbătută de întrebări fără răspuns. Cum ar fi putut să-i explice că îi arde inima pentru că renunţa la viaţa lor.

- Ce promisiune ai făcut, Cecile?

Mâinile lui au cuprins-o de antebraţe şi uşor a zgâlţâit-o.

- Spune-mi, Cecile! Cui şi de ce?

Nu a mai putut să-şi stăpânească lacrimile şi le-a lăsat să-i cadă pe obrajii ei palizi pentru a o ajuta să-şi scoată durerea din interior.

- Nu pot să-ţi spun, Matt. Te rog, nu-mi cere asta, a răspuns ea printre lacrimi.
- De ce nu? Nu sunt eu soţul, iubitul, amantul şi prietenul tău? Nu trebuie să avem o relaţie fără secrete? a întrebat cu furie.

Ea l-a privit în ochi.

- Nu ştiu... Asta să îţi răspunzi singur şi poate îţi explici de ce mi-ai ascuns că te-a contactat Brown.

Îl lovise într-un punct extrem de sensibil. Ştia asta şi astfel îşi atinsese scopul de a-l lovi unde rana nu se închisese încă. La fel proceda şi el, iar asta o durea.

- Asta a fost diferit de ceea ce îmi faci tu acum. Eu nu te-am părăsit, Cecile. Nu te-am părăsit, ci te-am ocrotit, iar asta este o mare diferenţă, a adoptat el un ton mai blând.
- Poate că şi eu te ocrotesc acum, a replicat ea. Poate că o fac cu un scop.

Pe chipul lui a apărut un zâmbet fals, sarcastic.

- Prostii! O faci pentru că te-am dezamăgit sau pentru că îţi este ruşine să ai lângă tine un soţ care a fost acuzat de omor deosebit de grav.

A privit-o adând în ochii ei.

- Asta este, nu?

Dar răspunsul ei nu a mai venit.

- Evident, a spus sarcastic şi i-a eliberat mâinile. Nu o să te ţin legată de mine, Cecile. Eşti liberă să faci ce vrei... să rămâi sau să pleci. Regret doar că m-am înşelat în privinţa ta. Aş fi preferat să zac în închisoare, dar să ştiu că ai rămâne alături de mine, că nu ai înceta să mă iubeşti pentru că am fost acuzat pe nedrept.
- Matt, i-a şoptit ea numele.

Dar el nu a ascultat-o. Se simţea rănit din dragoste, iar cuvintele ei nu-şi mai aveau locul. L-ar fi rănit mai mult.

- Nu l-am ucis... N-am făcut-o, Cecile, dar pentru tine aş fi făcut asta dacă mi-ai fi cerut-o. Te iubesc şi plecarea ta nu o să-mi schimbe sentimentele faţă de tine, a mai adăugat el. Însă nu ai să mă scoţi uşor din viaţa ta. Copilul acela este şi al meu şi nu ai să poţi să-mi interzici să îl mai văd, să merg cu tine la doctor, să fiu prezent la naşterea şi creşterea lui.

Cuvintele lui o loveau cât o mie de cuţite.

- Dacă mâine vreau să-l văd, tu va trebui să accepţi. Copilul este şi al meu. Nu face greşeala să uiţi asta.

Apoi l-a văzut pe Matt răsucindu-se pe călcâie şi urcând scările. Urca spre dormitorul lor şi era un gest prin care o lăsa să aleagă între a rămâne alături de el şi a se întoarce în apartamentul ei pustiu. A oftat în timp ce şi-a acoperit tenul cu

palmele. Şi-a şters lacrimile de pe obraji şi şi-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp.

A tras aer adânc în piept ca să prindă curaj pentru următoarea ei mişcare. Ca şi el, Cecile s-a răsucit pe călcâie, dar a luat-o în partea opusă. Spre uşa de la intrare. Avea să-şi respecte promisiunea oricât de stupidă i se păreau altora. Urma să urce din nou în maşina căreia nici nu apucase să i se răcească motorul, şi să plece spre locuinţa ei.

Vieţile lor se separau aici, dar simţea că dacă le este dat să fie din nou împreună, ceva avea să se întâmple şi ea urma să înţeleagă acel semn. Dar până atunci trebuia să găsească o bună prietenă în „răbdare". Spera ca Matt să o aştepte până când şi dacă lucrurile aveau să revină la normal.

A urcat la volanul maşinii ei, a pornit-o şi a întors-o dintr-o mişcare. Portarul a salutat-o din nou printr-o mişcare a capului, i-a deschis porţile, iar ea a părăsit locul cu lacrimi în ochi, privind din când în când în oglinda retrovizoare.

Asta fusese totul. Îl lăsa în urma ei cu regrete, doruri şi plăceri interzise.

CAPITOLUL 24

Trecuse o săptămână din ziua în care părăsise casa în care fusese fericită alături de soţul ei. Nu mai discutase cu el încă din ziua în care se certaseră şi pe de o parte era bine pentru că reuşise să-şi recapte un soi de linişte, era un fel de accept din partea lui şi într-un fel se acomodase cu locuinţa ei. Însă pe de altă parte simţea o nelinişte când se gândea la întâlnirea care inevitabil avea să aibă loc nu prea târziu. Se aştepta ca el să o jignească fără ca asta să-i fie intenţia, să-i reproşeze din nou că îi este ruşine cu un soţ ca el. Nu-i făcea plăcere să-l audă vorbindu-i aşa, dar nici nu putea să-l convingă că alta era problema.

Jessica şi Ian plecaseră în vacanţă şi pentru prima dată de la împăcarea lor, optaseră pentru căsuţa din mijlocul pădurii. Aflase de la prietena ei că Ian prinsese ură pentru acel domeniu şi că îşi dorise să-l vândă, dar când vorbise cu Jessica în urmă cu două zile, îi spusese că Ian era fermecat de acel loc acum că adevărul ieşise la lumină.

Nici Jessica şi nici Ian nu aflaseră de separarea ei de Matt. Cu certitudine cei doi bărbaţi ţineau legătura despre cazurile comune, iar Matt revenise la birou chiar de a doua zi. Pentru Cecile devenea clar că soţul ei nu îi spusese lui Ian despre starea în care se afla mariajul lor.

Cu ea nu luase legătura, iar lor nu le spusese.

Seara, după ce s-a certat cu Matt, nu a putut să facă nimic. A plâns până la epuizare, apoi a adormit pentru câteva ore. A doua zi şi-a promis să nu mai plângă şi că viaţa o să meargă înainte. De atunci s-a dedicat în totalitate clubului ei şi avansase mai mult decât se aşteptase. Într-un final reuşise să-l găsească pe profesorul ei de pictură, Tom Smith, convingându-l ca într-o lună să vină în calitate de profesor şi maestru la club. Era impresionat de evoluţia ei, de entuziasmul de care dădea dovadă. Fusese eleva lui preferată şi cum nu era implicat într-un proiect serios, a acceptat propunerea ei fără să-i adreseze alte întrebări. Cecile ştia că el este cel potrivit pentru acel post şi că nu o s-o dezamăgească.

În urmă cu două seri primise prin curier un colet de mari dimensiuni. Comandase un şevalet, pânze, pensule, culori şi alte ustensile folosite în pictură. Se bucurase ca un copil în faţa vitrinei cu dulciuri, atunci când deschisese coletul. A ales un loc din apartament, la fereastra mare din living room şi acolo şi-a instalat şevaletul, o măsuţă pe care să-şi ţină pensulele şi culorile. Apoi s-a aşezat în faţa şevaletului ca o adevărată pictoriţă – îmbrăcată în salopetă de blugi cu bretelele trase peste tricoul alb şi larg, papuci de casă pufoşi, iar părul lung îl ţinea strâns în coadă de cal.

S-a uitat la pânza albă şi s-a întrebat ce ar putea picta. Un singur gând a pus stăpânire asupra ei... Matthew Anderson. Apoi a suspinat.

- Nu tu, a spus ea încet. Nu din nou şi nu acum. Fugi din mintea mea.

A coborât de pe scaunul înalt şi s-a dus să-şi ia un pahar cu lapte şi să pornească CD Player-ul. Simţea nevoia să asculte muzică clasică, însă s-a oprit la *Bleeding Love* a Leonei Lewis. Cu paharul în mână a revenit în faţa şevaletului, lăsându-l pe măsuţa de lucru.

Din nou a privit cu intensitate pânza albă.

- Asta e, a spus ea cu o tentă de frustrare în glas, o să te pictez dacă tot nu-mi dai pace.

Aşa şi-a petrecut următoarele două ore din acea seară, schimbând pensule şi culori, trasând linii, umplând goluri. Treptat, pânza reflecta chipul lui, dar era departe de a fi gata. Îşi promisese că avea să revină în faţa şevaletului şi serile viitoare, sperând ca în curând să fie gata.

Încheiase seara punându-şi o întrebare în mod obsesiv.

- Şi ce am să fac cu el după ce o să fie gata?

Nu avea idee. Nu putea să i-l dăruiască lui, iar dacă avea să-l păstreze, cu timpul făcea colecţie cu tablourile care îl înfăţişau. În ziua în care îşi luase câteva lucruri din casa lor, printre acestea strecurase tablou pe care-l pictase după întoarcerea din luna lor de miere. Atunci, Matt acceptase să o lase să-l picteze şi se ţinuse de cuvânt.

Tabloul lui stătea în dormitorul ei, cumva poziţionat pe peretele pe care se afla uşa, iar dacă era lăsată deschisă, tabloul era ascuns. Având în vedere situaţia în care intrase singură, locul acela era potrivit pentru tabloul respectiv. În fiecare zi, dimineaţa şi seara se oprea câteva minute în faţa lui

şi îl privea cu atenţie în timp ce mâna ei se aşeza pe pântec. Ştia că în cultura indiană, femeile însărcinate priveau tabloul persoanei cu care îşi doreau să le semene pruncul. Încă nu ştia, dar Cecile era aproape convinsă că vor avea un băiat şi îşi dorea ca el să moştenească trăsăturile frumoase ale tatălui său.

Şi mai ştia un lucru despre ei, şi anume că aceştia cred în cele şapte vieţi, iar femeile au un anumit ritual pentru ca soţul lor să le fie dat şi în vieţile viitoare.

- Poate că au dreptate, şi-a spus ea şoptit în timp ce privea tabloul în acea seară. Poate că data viitoare o să avem mai mult noroc.

Mâna i-a căzut lin pe lângă corp. S-a întors cu spatele către Matt cel din tablou şi s-a băgat sub aşternuturile de pe pat. Curând, respiraţia ei a devenit domoală, semn că adormise şi se afla pe tărâmul viselor.

O altă săptămână trecuse fără să aducă tunetele şi fulgerele în locuinţa liniştită a Ceciliei. Liniştea se aşternuse şi în interiorul ei, cu gândul că poate Matt şi-a dat seama că cu cât se văd mai rar, cu atât mai bine pentru amândoi. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă l-ar fi văzut. Murea de dorul lui, dar trebuie să-şi înfrâneze pornirile romantice sau pasionale. Evitase pe cât posibil să deschidă televizorul şi să cumpere ziarele pentru că ştia că o să îi vadă chipul acolo. Christina o anunţase în urmă cu câteva zile că în presă se vorbea deja

despre un potențial divorț între ei și că Matt negase cu vehemență zvonurile.

Dimineața se trezise cu zâmbetul pe buze. A făcut repede un duș fierbinte, a servit ceai de portocale în timp ce se machia și asculta muzica de la radio. Afară vremea era mai prietenoasă, ceea ce i-a permis să îmbrace o ținută de birou, o rochie de culoare gri - oliv, cu mâneci trei sferturi, lungă până aproape de genunchi, strânsă sub sâni, dar de acolo în jos era puțin mai lărguță și cădea pe lângă corp. În ultimele săptămâni scosese din garderoba ei ținutele strâmte pentru că știa că nu sunt indicate pe perioada sarcinii.

Tocmai își încălța pantofii Christian Louboutin când soneria s-a auzit. Inima i s-a oprit pentru o secundă și în timpul acela nu mai auzea nici muzica de la radio. Din cauza sperieturii făcuse cumva o mișcare greșită a piciorului și fusese la un pas să-și răsucească glezna. La scurt timp după momentul de panică a reacționat printr-un oftat.

- Christina... și a zâmbit.

A încălțat și celălalt pantof negru și s-a dus să deschidă ușa.

- O s-o pun să-mi cumpere trei perechi de pantofi pentru sperietura care mi-a tras-o, vorbea ea încet în timp ce parcurgea distanța rămasă. Și dacă este altcineva, atunci zece perechi să fie.

Când a ajuns la ușă, a răsucit mânerul cu încredere și a tras ușa spre ea.

Momentul de panică de mai devreme fusese o nimic toată pe lângă ce simţea acum. De data aceasta nu-şi dădea seama dacă respira sau nu, dar nici nu simţea lipsa aerului.

Stătea sprijinit cu umărul de tocul uşii, iar pe chip i se citea impasibilitatea. Era îmbrăcat într-un costum negru care-i venea ca turnat, o cămaşă albă şi o cravată asortată. Se vedea că îşi trecuse degetele prin părul său şaten închis şi se aşezase într-un mod care o determina pe Cecile să-i atingă părul, să-şi treacă şi ea degetele prin el. Şi de aici fantezia ei prindea forme şi culori.

S-a trezit din reveria ei.

- Bună dimineaţa, a salutat-o el printr-un ton care nu trăda nimic din ceea ce simţea sau gândea.

Cecile a înghiţit în sec.

- Bu-bună dimineaţa, s-a fâstâcit ea.

Se întreba cum trebuie să reacţioneze, dacă să îl invite sau nu în interior, dacă să-l întrebe ceva sau nu.

- Intră, a spus ea fără să mai stea pe gânduri.
- Unde?

S-a auzit glasul lui sec, iar în mintea Ceciliei se reluau fanteziile de mai devreme şi se auzea spunând „Ia-mă Matt, ia-mă acum", invitându-l să o pătrundă, să intre în ea. Pentru o secundă şi-a închis ochii ca să-şi alunge gândurile nebunatice.

- În casă, bineînţeles.

Ea s-a dat într-o parte făcându-i loc să treacă pe lângă. S-a dezlipit de perete şi cu răceală a trecut pragul casei, însă când a ajuns în dreptul ei, s-a oprit şi a sărutat-o în grabă de obraz.

Nu, Cecile nu se îmbujorase pentru că sângele ei parcă i se evaporase şi o făcuse albă ca o foaie de hârtie. El a continuat să meargă până în camera de zi, iar Cecile a întârziat cât să închidă uşa şi să-şi mângâie obrazul pe care el o sărutase. Apoi s-a întors cu spatele şi l-a urmat.

Când a intrat în aceeaşi încăpere, Matt gusta din ceaiul care-i rămăsese în cană şi de care ea uitase. A vrut să deschidă gura să-i spună ceva, dar s-a oprit înainte să înceapă pentru că în colţul camerei zărise şevaletul. Mii se mulţumiri răsunau în mintea ei pentru că avusese inspiraţia să-l acopere cu un material alb.

- S-a răcit, a spus el mâhnit.

A lăsat cana din mână şi s-a aşezat confortabil pe unul dintre fotolii. A întins o mână şi i-a făcut semn să se aşeze în faţa lui pe canapea. Hipnotizată i-a făcut pe plac.

- Ce face copilul nostru?

Nonşalant, aşa i se părea Ceciliei. Nici nu îl interesa cum se simte ea.

- Bine.

Un răspuns la fel de sec ca şi tonul enervant pe care îl folosise Matt din momentul în care apăruse la uşa ei.

- Când este următoarea programare la medic?
- Săptămâna viitoare.
- Mai exact?

Seriozitatea nu dispărea deloc din glasul lui. Enervant de serios i se părea Ceciliei şi îi venea să-l prindă de umeri şi să încerce să-l zgâlţâie puţin.

- Vineri la ora zece.

El a dat de câte ori scurt din cap.

- Bine. O să-mi eliberez prima parte a zilei de vineri. Ne întâlnim aici la ora nouă.

Cu o mână a tras puţin de o parte a sacoului, iar cealaltă mână a strecurat-o printre pieptul său şi sacou. Din buzunar a scos o cutiuţă pe care a aşezat-o pe măsuţa din faţa lui.

- Este pentru copil.

Sângele îi revenise ca prin minune în trup pentru că îi simţea rapiditatea cu care curgea prin vene. Emoţiile erau de vină.

Cu timiditate a întins mâna ca să ia cutia, apoi a deschis-o şi în faţă a văzut un lănţişor care avea ca pandativ două litere unite, C şi A, cu diamante bătute pe ele. Pentru o secundă i-a trecut prin minte că el s-a gândit la numele ei când a ales pandantivul, apoi şi-a amintit „*Este pentru copil*"... Christian sau Christina Anderson.

Dacă la început zâmbise şi cu inima, acum zâmbetul ei nu mai avea aceeaşi vitalitate pentru că simţea că Matt a uitat-o în

mai puţin de două săptămâni. Ea l-ar fi copleşit cu dragostea pe care i-o purta, iar el a învăţat să trăiască fără ea.

- O să-l păstrez până o să-l poată purta, a spus mai mult şoptit.
- Poartă-l! a spus printre dinţi.

Privirile lor s-au întâlnit.

- Este foarte frumos, dar dacă este pentru copil, aş vrea să i-l păstrez.
- Nu te preface că nu înţelegi, Cecile, şi poartă-l aşa cum ţi-am spus mai devreme. E pentru amândoi, a mai adăugat el însă tonul i se îmblânzise mult.
- Nu-mi poţi ordona ce să fac.

Matt şi-a clătinat capul.

- Nu ai să te schimbi niciodată? Mereu la fel de încăpăţânată şi de femeie...
- Iar tu la fel de lipsit de tactică, a răbufnit ea.
- Nu asta mi-ai fi spus şi în nopţile în care am făcut dragoste.

Din fericire nu servea nimic în acel moment, altfel i-ar fi rămas în gât. Oricum simţea că s-a înecat cu aer şi simţea nevoia să tuşească, dar asta ar fi însemnat să se trădeze. A înghiţit în sec până i-a dispărut senzaţia de disconfort.

- Dacă am tăcut asta nu înseamnă că ai avut tactică.

El şi-a arcuit o sprânceană.

- Să-ţi reamintesc, iubito?

- Nu despre asta era vorba, a izbucnit ea şi s-a ridicat în picioare.

Matt s-a ridicat de pe fotoliu şi şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Cum vrei.

Şi a ridicat din umeri. Apoi s-a întors cu spatele către ea şi a plecat.

Cecile s-a aşezat din nou pe locul ei.

- La naiba cu ziua mea bună, şi cu palmele şi-a acoperit faţa. Dacă nu aş fi fost însărcinată, în ciuda faptului că este dimineaţă, aş fi luat o gură de tărie.

Mai avea multe de făcut şi deşi nu mai radia de fericire, nu avea chef să se afunde în depresie. A oftat în timp ce se ridica de pe canapea, apoi şi-a luat paltonul, geanta, cheile şi a părăsit locuinţa. Munca o ajuta să iasă din stările proaste. Cu cât muncea mai mult, cu atât uita de suferinţele ei şi implicit putea să deschidă clubul de pictură mai devreme.

Se lucra intens la renovări şi din fericire nu erau multe de făcut la acest capitol. În câteva zile aveau să fie gata, mobilierul avea să sosească, dar trebuia să se ocupe de documentaţie şi alte lucruri.

Începutul de săptămână avea să fie dezastruos de la primele ore ale zile.

Christina venise să-i țină companie la ceaiul de dimineață înainte de începerea programului de la librărie. Se trezise de dimineață și își cumpărase ziarul. După ce a văzut articolul cel mai important pentru ea, a luat repede un taxi și a venit la apartamentul Ceciliei.

Nici nu-i trecuse Ceciliei prin minte că ar putea să o enerveze ceva mai tare decât prezența lui Matt, de care avusese parte cu câteva zile în urmă. A deschis ziarul și a văzut titlul „*Soția lipsește, amanta sosește*".

- Dumnezeule, a exclamat ea.

Și s-a așezat pe cel mai apropiat loc.

Apoi a privit imaginea din mijlocul articolului. Era Matthew. Ieșea dintr-un hotel de lux și era la braț cu o femeie. Brunetă, înaltă, slabă și frumoasă. El zâmbea larg și se vedea fericirea pe chipul lui.

În inimă simțea înțepături de cuțit.

A început să citească articolul în care se vorbea despre lipsa ei de după eliberarea lui Matthew, puțin probabila ei călătorie neanunțată și mai degrabă separarea lor definitivă, despre gustul neschimbat al lui pentru femeile brunete. vizitele lui repetate din ultima săptămână în acel hotel și implicit întâlnirile cu focoasa brunetă. Iar zâmbetul lui nu a rămas neobservat de reporter. A fost analizat până la ultimul detaliu și comparat cu cel pe care l-a afișat după ce a fost eliberat și se presupunea că are un mariaj fericit alături de Cecile Anderson.

În articol era menționat că amanta ar fi venit o singură dată în casa viitorului burlac, iar la final stătea scris „*Avocatul Matthew Anderson a revenit la viața și obiceiurile lui de dinaintea căsătoriei.*"

A împăturit ziarul și l-a pus cu delicatețe pe măsuța din fața ei.

- Și? a întrebat-o Christina cu îngrijorare. Nu ai nimic de spus?

Ea a adoptat o grimasă și a ridicat din umeri.

- Și ce vrei să fac? E liber să se culce cu cine dorește. Nu eu l-am abandonat? Așa că nu pot să-i cer ceva ce eu i-am refuzat.

Și din nou a ridicat din umeri.

Adevărul era cu totul altul. L-ar fi transformat într-un sac de box și ar fi lovit în el cu mâinile ei micuțe și lipsite de putere până ar fi șters infidelitatea din el.

- Dar sunteți căsătoriți, a replicat Christina cu mâhnire în glas. Faptul că tu l-ai părăsit, nu înseamnă că îi dă dreptul să se culce cu alta. A jurat, Cecile, a jurat treaba asta.
- Da... aici ai și tu dreptate. Aș fi preferat să intenteze divorț înainte să...

Și s-a oprit din vorbit.

- Asta este, a exclamat ea cu satisfacție.

Christina o privea, dar nu înțelegea. Apoi a întrebat-o:

- Nu ai de gând să-i întorci moneda prin infidelitate?

Cecile a râs şi a tăiat aerul cu mână.

- Pot mai mult, draga mea.

Şi i-a făcut cu ochiul.

- Trebuie să iau legătura cu un prieten de-al lui Ian, a chicotit ea. Tipul a fost îndrăgostit la un moment dat de mine, dar a fost ceva trecător şi tipic adolescenţilor.
- Cine este? a întrebat ea de parcă ar fi fost posibil să-l cunoască.

Cecile şi-a muşcat buza inferioară ca să nu i se vadă zâmbetul larg.

- Danniel Roberts, i-a pronunţat cu entuziasm numele. Matt mi-a dat şah, dar eu o să-i dau şah mat. O să vezi, a zis îndreptând degetul arătător către prietena ei.

A văzut-o pe Christina clătinând din cap ca şi când nu era de acord cu planul pe care ea îl contura puţin câte puţin în mintea ei.

- Şi până la urmă o să faci exact ce ţi-am spus că nu trebuie să faci, a mustrat-o ea. Nu este o soluţie să-l înşeli. Poate că articolul acela este o mizerie şi nimic din ceea ce scrie acolo nu este adevărat. Întreabă-l pe Matt, ascultă versiunea lui şi apoi...

Christina a făcut o scurtă pauză, timp în care Cecile şi-a pus ceai în ceaşcă şi a luat o gură din el, apoi a continuat.

- Nici nu eşti în condiţia potrivită să îl înşeli. Eşti însărcinată cu copilul lui Matt şi dacă află că îl înşeli, nu o să te ierte vreodată.

Râsul Ceciliei a răsunat în cameră.

- Draga mea, departe de mine gândul să îi fiu infidelă. El m-a uitat, dar nu şi eu. La mine este dragoste adevărată. Eu mi-am vândut dragostea ca el să fie eliberat şi uite ce a făcut el în mai puţin de trei săptămâni... încălzeşte patul tipei.

A surprins-o pe Christina oftând.

- Ai putea să te întorci la un bărbat ca el? a continuat Cecile.
- Bineînţeles că nu, a răspuns Christina fără să stea pe gânduri.

Cecile a zâmbit fals.

- Nici eu. Danniel o să mă ajute să intentez divorţ.

O linişte mormântală s-a aşezat în camera de zi a Ceciliei. Ideea ei venise ca un trăznet, iar din privirea prietenei sale, Cecile observa că nu era o decizie care să merite efortul să fie contestată.

- Asta este altceva, a murmurat Christina după câteva minute de tăcere. Şi eu aş fi procedat la fel.

Cecile a observat că ceaşca Christinei rămăsese goală. S-a întins după ceainicul aflat pe masă şi i-a turnat ceai în ceaşcă.

- Dar de ce nu apelezi la Ian? Cred că se întorc săptămâna viitoare, a mai adăugat Christina.

A strâmbat din nas.

- Fratele meu nu o să susţină acest divorţ pentru că nu vrea să mă vadă separată de soţul meu. El nu i-a permis nici Jessicăi să divorţeze de el până în momentul în care a recucerit-o şi ea nu a mai dorit să-l părăsească.

Amândouă au zâmbit. Fiecare şi-a luat ceaşca şi a servit câte o înghiţitură de ceai încă fierbinte. Apoi au lăsat din nou ceştile pe masă.

Christina şi-a privit ceasul de la mână.

- Eu trebuie să plec. Trebuie să iau imediat un taxi pentru că am întârziat la muncă.

S-au ridicat de pe locurile lor.

- Merg cu tine şi mă asigur că te las la librărie.

Christina a dat din cap aprobator.

- Ai treabă prin oraş? a întrebat Christina în timp ce îşi îmbrăcau hainele.
- Da. Curând deschid clubul de pictură şi mai am câteva sarcini de bifat. Trebuie să mă reprogramez pentru ecografie şi să-l caut pe Danniel.

A privit-o în ochi pe Christina şi a văzut că îndoiala o măcina.

- Ești sigură, Cecile? Ce o să faci dacă te răzgândești sau dacă Matt o să se opună?

Cecile și-a pus geanta pe mâna în care ținea cheile de la ușă.

Și-a dat ochii peste cap.

- Am impresia că tu ai îndoiala pe care trebuia să o am eu. Sunt sigură de ceea ce vreau să fac și nu am de gând să dau înapoi. Nu am să fiu ca mama... lipsită de sentimente. Matt nu a vrut să asculte de ce l-am părăsit și a fugit să o strângă la piept pe acea străină. A fost alegerea lui și acum trebuie să îmi respecte decizia mea.
- Fără să îi asculți versiunea?

Cecile și-a închis ochii pentru câteva secunde.

- Ce bărbat este hipnotizat de privirea soției într-atât încât să-și recunoască infidelitatea?

A clătinat din cap și a continuat:

- Nu există. Puțini recunosc într-un moment de prostii, în timp ce alții își prostesc soțiile sau iubitele cum că este o neînțelegere la mijloc. În plus, nu am de gând să mă întorc vreodată la el. Nu pot, Christina.

Cecile și-a privit mâna în care învârtea cheile ca un gest nervos.

A auzit-o pe Christina suspinând.

- Nu-mi place să te ştiu nefericită, dar cumva trebuie să ajungi la fericirea pe care o meriţi.

Mâinele Christinei s-au aşezat pe braţele Ceciliei, în semn de încurajare şi că îi este aproape.

- M-ai ajutat când lumea îmi întorsese spatele şi de aceea cred că nu meriţi să treci prin nimic din toate acestea.

Cecile a privit-o cu tristeţe în ochi.

- O să fiu bine, Chris...

Atât a putut să răspundă. Dacă ar fi continuat, lacrimile ar fi dat năvală peste ea şi îşi refuzase de curând dreptul să plângă.

Christina şi-a coborât mâinile pe lângă corp. A deschis uşa şi a ieşit prima din casă. Apoi Cecile a urmat-o şi a închis încet uşa în urma ei, având pentru o secundă sentimentul că şi-a închis uşa inimii şi un fior de gheaţă a trecut prin ea.

Se întreba ce ar putea să schimbe dacă ar da timpul înapoi, ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi făcut acea promisiune, dacă nu şi-ar fi schimbat dorinţa din ziua nunţii, dacă nu ar fi crezut nici măcar un gram în divinitate, vise şi dorinţe. Poate că viaţa ei ar fi fost diferită şi şi-ar fi petrecut fiecare noapte în braţele soţului ei, a bărbatului pe care-l iubea cu toată puterea de care era capabilă.

Apoi şi-a reamintit de momentele lui de infidelitate, de dragostea lui faţă de ea, o dragoste care durase câteva săptămâni de la despărţirea lor, apoi focul s-a stins. La gândul

acesta a schițat un zâmbet încărcat de suferință, profitând că se afla în spatele Christinei și că nu putea să o vadă. Își spunea în gând că se mințise tot timpul și că dacă nu ar fi făcut acea promisiune stupidă cum alții ar fi considerat-o, ea nu ar fi descoperit cât de puțin însemna în realitate pentru soțul ei. Mai devreme sau mai târziu, căsnicia ei clădită pe vise deșarte s-ar fi dărâmat la primul vânt precum un castel făcut din pereți subțiri de nisip sau pereți din cărți de joc.

Briza oceanului venise cu putere și lovise în castelul lor. Nu mai rămăsese nimic, exceptând dragostea ei și rezultatul unei iubiri comune de moment... copilul lor.

Simțea că nu o să-i fie ușor să treacă peste tot ceea ce urma, mai ales să-l vadă des pe Matt în compania altor femei și poate chiar să se recăsătorească dacă prinsese gustul mariajelor de scurtă durată, dar de dragul copilului ei avea să înfrunte și un război.

Mâna ei s-a așezat pe pântec.

Era de părere că atunci când o femeie zămislește un copil, nu există nimic pe lume care să o doboare. Renaște o dată cu pruncul ei. Trăiește și luptă pentru binele vieții care a izvorât în pântecul ei.

CAPITOLUL 25

Dimineața zilei de vineri

Venise ziua în care stabilise să se întâlnească cu soțul ei pentru a merge la ecograf.

Cecile intrase într-o stare de neliniște încă din ziua precedentă pentru că avea să-și vadă soțul și nu știa care avea să fie reacția lui când afla ce surpriză îi pregătise. De un singur lucru era sigură, și anume că lui nu avea să-i convină și se va lăsa cu acuzații și implicit ceartă.

Ar fi putut să plece de acasă înainte să vină el, dar nu era o soluție. Trebuia să-l înfrunte și să-i vorbească deschis, altfel se învârtea în cerc fără speranță. Se trezise de dimineață și îl așteptase, iar când soneria s-a auzit, Cecile s-a dus să-i deschidă ușa.

Matthew venise după cum îi promisese în urmă cu o săptămână. Ca și la vizita anterioară, chipul lui era lipsit de expresie.

Cecile l-a poftit să intre și au mers în camera de zi.

- Ești pregătită?

Ea i-a întâlnit privirea și i-a privit și chipul. Părea serios, încruntat și parcă nu-l regăsea pe Matt, cel pe care ea îl știa.

- Nu e cazul să mergem la medic. Regret că nu te-am anunţat din timp, a ridicat ea din umeri, dar nu am vrut să te deranjez cu telefonul meu.

Chipul lui s-a încruntat mai tare.

- A amânat medicul? Dacă este aşa, rezolv eu cu un apel telefonic.

Şi a dat să-şi scoată telefonul din buzunarul pantalonilor.

- Nu.

Un răspuns simplu, dar ferm i-a oprit mişcarea mâinii. Apoi şi-a scos mâna din buzunar fără a lua şi telefonul.

- Atunci? Nu te simţi bine?

Întrebarea lui o făcea să creadă că este îngrijorat, dar nu găsea puterea să-i mai creadă piesele de teatru.

- Ba da, a venit răspunsul ei. Eu şi copilul suntem foarte bine.

A văzut pieptul lui Matt ridicându-se, semn că trăsese adânc aer în piept.

Apoi el s-a aşezat lângă ea pe canapea, sprijininându-şi coatele pe genunchi, unindu-şi mâinile prin încrucişarea degetelor.

- Ce s-a întâmplat, Cecile?

Tonul lui rece se schimbase, iar Matt o aţintise cu privirea.

- Am mutat programarea şi am fost ieri la medic.

El nu i-a răspuns imediat şi înainte să o facă, ea l-a auzit din nou respirând adânc. Era de aşteptat ca acţiunea ei să nu fie pe placul lui.

- Mi-ar fi plăcut să-l văd, Cecile.

Tonul lui o sfâşia în interior, iar la acest răspuns, Cecile nu se gândise că avea să-l primească. Părea că ea i-a cauzat o suferinţă prin luarea dreptului de a îi ţine companie la medic.

- Te-am rugat să nu faci greşeala să uiţi că este şi copilul meu, dar eşti egoistă şi vrei să îl îndepărtezi de mine.

Nu putea să îl mai privească şi şi-a mutat privirea către mâinile ei împreunate pe care şi le ţinea pe pulpele picioarelor şi le frământa din cauza neliniştii.

- De ce te încăpăţânezi să-l transformi într-o jucărie pe care să ne luptăm? E un copil nevinovat de acţiunile tale sau ale mele şi merită să fie crescut de amândoi. Ţi-am spus că vreau să fac parte din viaţa lui şi nu o să-ţi permit să ne furi dreptul acesta.
- Dar de mine cui îi pasă, Matt? Cui îi pasă de viaţa mea, de ceea ce simt sau vreau?

Atunci a avut curajul să-i întâlnească privirea.

- Mie îmi pasă, Cecile, a răspuns calm, dar tu nu vrei să vezi asta.

Se simţea trădată, iar el o acuza că nu vede dragostea pe care i-o poartă. Fotografia din ziar demonstra opusul declaraţiei lui.

- Oare îţi pasă? Nu s-ar spune, a adăugat ea.

El s-a încruntat.

- Ce vrei să-mi spui şi nu ai curaj?

Nu avea de gând să atingă cel subiect şi a căutat să se eschiveze.

- Vrei ceai, suc natural sau o cafea?

Ea s-a ridicat de pe canapea, având intenţia să meargă la bucătărie, însă Matt s-a ridicat brusc. A prins-o de mâna şi a tras-o pe Cecile spre el cât să o întoarcă şi să stea faţă în faţă.

- Poţi să fugi cât vrei, dar răbdarea mea a ajuns la limită şi nu plec de aici până nu îmi spui ce te-a determinat să pleci.

Cu puterea şi-a tras mâna dintr-a lui, însă fără succes. O strângea bine de încheietura mâinii. L-a privit adânc în ochi şi apoi a căutat din nou să se elibereze, dar de această dată el şi-a slăbit strânsoarea.

- O cafea, dacă nu te deranjez, i-a spus el.

Cecile a părăsit repede încăperea, crezând că el rămâne în urma ei.

Când a ajuns în bucătărie, din mers a luat bolul de la cafetieră şi l-a umplut cu apă, iar când s-a întors ca să toarne apa în cafetieră, aproape că s-a izbit de pieptul masiv al lui Matt.

- M-ai speriat, a şuierat ea şi l-a lovit uşor în piept cu mâna liberă.

Un zâmbet s-a ivit pe chipul ei. Pentru o secundă se simţea ca în trecut, ca atunci când formau un cuplu fericit.

El şi-a strecurat o mână pe spatele ei şi a tras-o la pieptul lui, luând-o astfel în braţe. Inimile lor băteau la unison aşa cum făceau cândva.

După câteva momente petrecute la pieptul lui, Cecile a coborât cu picioarele pe pământ şi a realizat ipostaza în care se aflau. L-a împins cu mâna, dar la început el a opus rezistenţă. Apoi a împins mai tare în pieptul lui, timp în care Matt i-a prins chipul în mâinile lui şi a sărutat-o scurt şi apăsat pe buzele ei catifelate.

Fericirea a fost de scurtă durată şi terminându-se cu o palmă lipită pe obrazul lui. Nu una de mângâiere, ci una aducătoare de durere.

- Să nu mai faci asta, a accentuat ea fiecare cuvânt.
- De ce nu? i-a răspuns el cu un zâmbet. Orice atingere venită din partea ta, fie şi o palmă este un motiv să-mi stârnească... interesul.

Făcuse pauza cu scopul ca ea să se gândească la subînţelesul cuvintelor lui.

Cecile a trecut pe lângă el şi s-a dus la cafetieră. A turnat apa, a pus cafeaua şi a pornit aparatul de făcut cafea. În acest timp, Matt venise în spatele ei, iar când ea îşi terminase treaba,

dar nu apucase să se întoarcă, el a prins-o în braţe astfel încât să o imobilizeze şi să nu-i permită să mai fugă din îmbrăţişare.

- Ce s-a întâmplat cu noi, iubito? Spune şi eu o să remediez orice.

Îi simţea căldura şi i-ar fi plăcut să se cuibărească la pieptul lui. Ar fi vrut să-l simtă gol lângă ea, să-i miroasă parfumul masculin, să-i atingă corpul.

- Matt, a suspinat ea.
- Vorbeşte-mi iubito, o hipnotiza şi o ademenea el. Ce simţi? Ce-ţi doreşti? De ce vrei să pretindem că suntem doi străini când noi suntem mai mult decât amanţi, iubiţi sau prieteni? Nu suntem nici măcar două personane aflate într-un mariaj banal. Nu... a şoptit el. La noi este dragostea cea care ne leagă.

Cecile a închis ochii pentru a opri lacrimile să-i curgă pe obraji.

- Doar eu mai iubesc, Matt, a venit reproşul ei pe un ton domol. Tu m-ai înlocuit şi recunosc că mă doare.

Mărturisirea ei era adevărată şi Cecile nu a putut să-şi mai reţină lacrimile.

Matt i-a simţit tremurul care pusese stăpânire pe trupul ei firav, şi a curprins-o mai tare în braţele sale.

- Articolul din ziar, nu? a întrebat-o şoptit la ureche.

A închis ochii şi astfel i-a cofirmat ceea ce credea, pentru că nu putea să îi ofere un răspuns imediat.

- A fost o mizerie, Cecile şi nu ştiu cum ai putut să crezi prostia aia. Nu crezi că sunt aici şi mă rog de tine pentru că eşti singura femeie pe care o iubesc? De ce crezi că i-aş fi dat în judecată dacă articolul era adevărat?

Cecile s-a răsucit în braţele lui şi l-a privit printre lacrimi. Avea ceva să-i mărturisească, dar înainte de asta trebuia să-şi şteargă lacrimile.

- Eu...
- Cecile, ascultă-mă! O singură dată m-am întâlnit cu acea femeie, dar nu într-o cameră de hotel cum s-a spus în articol. A fost o şedinţă în interes de serviciu şi a avut loc în restaurantul hotelului. Este o clientă şi nimic mai mult, a mai precizat Matt.
- Eu aproape că am intentat divorţ, şi a găsit Cecile cuvintele.

Pe chipul soţului ei se vedea şocul pe care i-l produsese.

Însă Matt a observat expresia de pe chipul ei, ceea ce l-a determinat să se gândească de două ori înainte să reacţioneze într-un mod neplăcut.

- Din cauza articolul?

Şocul a dispărut şi a fost înlocuit de o grimasă.

Privirea Ceciliei a coborât şi a dat uşor din cap.

- Nu era mai simplu să mă întrebi înainte să acţionezi pe baza unui motiv inexistent?

Cecile şi-a înălţat uşor umerii, recunoscând că poate a greşit când a luat decizia să intenteze divorţ.

- Îţi jur că nu mă las până nu închid ziarul acela blestemat, a spus el având maxilarul încleştat. Iar pe reporter sper să nu îl văd vreodată însurat, a spus-o mai mult sub formă de glumă şi reuşind să o facă pe Cecile să zâmbească.

Îi fusese atât de dor de el şi deşi mereu fusese conştientă de acest lucru, parcă în ultimele săptămâni nu simţise cu intensitate că are nevoie de el. Trăia momentul acesta şi nu putea să-şi renege dorinţele. Pentru un moment şi-a înlăturat orice alt gând, şi-a lăsat capul să se aşeze pe pieptul lui Matt, iar cu braţele i-a înconjurat gâtul.

- Vezi?

Tonul lui era gutural.

- Ştiam eu că îţi este un dor nebun de mine.

Un sărut i-a depus pe păr. Apoi a ridicat-o la pieptul lui şi a scos-o din bucătărie.

- Cafeaua este gata, a dat ea să-l întoarcă din drum.
- O beau mai târziu, acum vreau să vorbim despre tine.

Era de aşteptat să o ducă în dormitor şi să facă dragoste într-un mod frenetic, dar el era diferit. O recucerea atât de uşor, fie şi prin simplul fapt că îi păsa de ea.

A dus-o în camera de zi şi nu a lăsat-o din braţe nici când s-au întins pe canapea.

- Acum poţi să-mi spui ce te-a făcut să iei decizia să mă laşi fără soţie?

Nu şi-a putut reţine zâmbetul la auzul întrebării lui şi s-a strecurat mai tare la pieptul lui. Apoi, gândindu-se la răspuns, zâmbetul ei a pierit.

- Nu pot să-ţi spun Matt. Este atât de banal, pueril şi stupid încât o să crezi că merit să fiu internată la psihiatrie.
- Nu o să cred nimic de rău. Am nevoie să discuţi cu mine, să ai încredere că o să îţi fiu aproape şi nu o să te judec.

Ea îşi lăsase privirea în jos, dar Matt şi-a pus degetele pe bărbia ei şi i-a ridicat uşor capul.

- Ai încredere, atât îţi cer.

A stat câteva momente pe gânduri, apoi a oftat. Se gândise că i-ar face bine să discute cu cineva şi să primească un sfat chiar dacă venea din partea soţului ei şi era de aşteptat ca el să o certe că a crezut într-o asemenea prostie.

- Când am venit să te văd acolo, m-ai descurajat când mi-ai spus că nu sunt şanse să fii eliberat. Mi-ai spus că ai nevoie de o minune şi asta m-a dus cu gândul către un singur loc şi o singură fiinţă care ar putea să ne ofere minunea de care aveam nevoie. Avusesem de câteva ori un vis şi reprezenta un moment anume din ziua nunţii noastre.

Cecile l-a privit şi a văzut cum fruntea lui se încrunta

- Este vorba de momentul în care tu m-ai întrebat ce dorinţă aş vrea să-mi pun.
- Iar tu ai făcut legătura între visul tău şi minunea de care aveam nevoie, a spus el resemnat.

Cecile i-a aprobat printr-o mişcare scurtă a capului.

- Deseori am vise care sunt mai mult decât rodul imaginaţiei şi oricât aş încerca să le ignor, mi se demonstrează că nu sunt la voia întâmplării. Aşa am avut un vis ciudat înainte să fii închis şi avea legătură cu moartea lui Brown. L-am ignorat, am spus că este un coşmar şi ulterior m-am trezit ca în acel vis... cu o armă în mână, un cadavru într-o baltă de sânge, ca mai apoi să ajung într-o groapă din care nu am avut timp să ies.

Aştepta ca el să spună ceva, dar tăcerea plutea în aer, fapt care o neliniştea.

- Ştiu că este o prostie, dar i-am promis că dacă o să-ţi recapeţi libertatea, eu... eu o să te părăsesc.

Matt a vrut să schiţeze un zâmbet, dar departe de un zâmbet reuşit.

- Ceartă-mă, l-a îndemnat ea, reproşează-mi, spune-mi orice, dar te rog să nu taci.
- Aş vrea să îţi pot spune că este o prostie, i-a răspuns el într-un târziu, dar poate trebuie să trecem prin încercarea asta. O promisiune întotdeauna trebuie să fie respectată, indiferent de preţul plătit.

A ridicat din umeri neştiind ce altceva ar putea să-i spună.

- Spune-mi ce să fac, Matt? Să ignor totul?

El a clătinat din cap.

- O să lăsăm timpul să treacă şi o să vezi că la un moment dat o să descoperi ce trebuie să faci. Caută în inima ta, iubito.

El a atins-o uşor cu degetul arătător deasupra sânului, exact unde se afla inima.

Cecile căutase acolo şi găsise dragostea pentru el, dar avea nevoie de mai mult ca să fie sigură că le este dat să rămână împreună. Din ziua în care avusese loc accidentul ei de maşină, viaţa lor se rostogolise precum un bulgăre de zăpadă şi într-un final dezlănţuise o adevărată avalanşă. Era necesară apariţia soarelui ca zăpada să se topească şi să se cureţe locul respectiv.

Soarele trebuia să apară la un moment dat şi în viaţa ei. Trebuia să creadă, să spere că totul o să revină la normal.

CAPITOLUL 26

A doua zi, seara târziu, Cecile a primit un apel telefonic. Era Matt, iar după ce a ezitat, i-a răspuns.

- Hei, Matt! Ce faci?

A încercat să-şi folosească tonul vioi pe care aproape că îl dăduse uitării.

- Te deranjez?
- Ăăă... nu chiar, a făcut ea o grimasă, adică deloc.

Putea să jure că Matt zâmbea la capătul celălalt al firului, de bâlbâiala ei.

- Să fii gata în treizeci de minute. Să îţi iei haine groase pe tine pentru că este puţin răcoare.

Cecile îşi muşca buza inferioară, neştiind ce ar putea să spună.

- Ne vedem în faţa blocului, i-a mai spus el.
- În regulă.

Era tot ce putea să îi spună.

- Te iubesc, i-a mărturisit el înainte să închidă telefonul.

Ea a dat să-i răspundă că îl iubeşte, dar se auzea în fundal sunetul că se închisese conversaţia. Şi totuşi, a spus-o.

- Şi eu te iubesc, încăpăţânatule!

Şi a zâmbit telefonului.

Nu se supărase pe el că închisese înainte ca ea să termine ce avea de spus pentru că ştia de ce reacţionase aşa. Matt ştia că ea avea să-i răspundă la fel, însă nu dorea să grăbească lucrurile sau să regrete ceva mai târziu.

S-a dus alergând către şifonierul ei cu haine şi a scos haină după haină, constatând că nimic nu o mulţumea. Însă timpul trecea şi parcă ticăitul ceasului se auzea mai enervant ca niciodată.

Apoi a oftat la vederea muntelui de haine aruncate pe pat.

- Sunt nebună, a spus ea râzând. Vreau să fiu frumoasă pentru un bărbat care mă adoră deja.

A luat o pereche de blugi pe care o cumpărase recent şi o bluză albă de bumbac. Luase puţin în greutate şi abia se evidenţia burtica crescută, dar vechile perechi de blugi începuseră să o strângă.

S-a dus repede în baie, s-a îmbrăcat în grabă, şi-a strâns părul într-o coadă de cal şi s-a machiat foarte puţin. În nici cinci minute trebuia să se întâlnească cu Matt şi după cum îl ştia, probabil aştepta de mai bine de un sfert de oră. Şi-a luat un palton din mers, a încălţat o pereche de botine înalte şi a ieşit din apartament.

Avusese dreptate. Matt era în faţa blocului şi adoptase poziţia cu mâinile încrucişate la piept, semn că era acolo de când o sunase sau ajunsese la scurt timp după aceea. Însă nu venise oricum, ci pe o minunăţie de Harley Davidson. La

vederea lui pe motocicletă, Cecile a fost atât de surprinsă încât s-a oprit din mers. Nu-l văzuse niciodată în această ipostază.

Apoi a continuat să meargă până a ajuns lângă el.

- O motocicletă?

Şi a făcut o grimasă, care l-a făcut pe Matt să râdă.

- Chiar aşa, a răspuns el. Mereu mi-au plăcut, însă nu am avut niciodată timpul necesar să-mi cumpăr una.
- Da, sigur, a răspuns ea cu sarcasm în voce. Doar nu ai de gând să mă urc pe ea.

El s-a prefăcut că se gândeşte la răspuns, înclinându-şi puţin capul şi uitându-se cu viclenie spre cerul înstelat.

- Ţinând cont că am luat-o special pentru seara aceasta, iar scopul principal este să profit în următoarele ore de îmbrăţişarea ta fierbinte...

Şi-a dus mâinile încrucişate către umeri, vrând să-i arate în glumă cât de dornic este să fie îmbrăţişat de braţele ei.

Cecile a încercat să-şi reţină zâmbetul, însă fără succes, iar ca răspuns l-a lovit uşor cu palma peste umăr.

- Ai fi putut să-mi spui să-mi iau geacă şi pantaloni de piele.
- Clişeu, a tăiat el aerul cu mâna. Te vreau aşa cum eşti acum sau poate...

Pauza făcută de el o ducea cu gândul la nuditate, sex. iar pentru a-şi alunga gândul, Cecile a închis ochii pentru câteva clipe.

- Să mergem!

Şi i-a făcut semn cu capul să se urce în spatele lui. I-a ascultat îndemnul şi cu atenţie s-a aşezat pe locul din spatele lui. Şi-a desfăcut câţiva nasturi din partea de jos a paltonului ca să stea cât mai comod, apoi l-a cuprins cu braţele şi l-a scurt timp l-a simţit cum a accelerat.

Simţea fluturi în tot corpul şi totul se datora contactului dintre ei. Uneori i se părea ireal momentul şi îl îmbrăţişa cu putere pentru o scurtă perioadă de timp. Era o senzaţie pe care nu putea să o descrie în cuvinte, ceva ce nu trăia în fiecare moment al zilei.

Îşi pusese bărbia pe umărul lui şi nu doar că îi simţea parfumul, dar uneori feţele lor făceau contact pentru că uneori Matt îşi întorcea uşor capul. Cu greu, Cecile se abţinuse să îl sărute pe obraz.

Nici nu şi-a dat seama când timpul a zburat şi Matt a oprit într-un cartier pe care ea nu-l cunoştea. Erau străduţe înguste între nişte clădiri care păreau părăsite, însă nu-i era teamă ştiind că Matt este lângă ea.

Stând pe locul din spate, ea era cea care trebuia să coboare prima. Şi-a desfăcut braţele şi şi le-a tras pe lângă corp, apoi a coborât. S-a uitat în jurul ei în timp ce îşi băga mâinile în buzunare. Matt a coborât de pe motocicletă şi a venit prin spatele ei, înconjurându-i talia cu braţele.

- Cum a fost?

Întrebarea lui a luat-o prin surprindere şi nu ştia ce să-i răspundă. Fusese atentă la corpul lui, la gândurile ei perverse şi la cum ar fi fost să facă sex pe acea motocicletă, dar nu şi la cum decursese plimbarea.

Obrajii ei prindeau culoarea.

- A fost... a fost extraordinar, a minţit ea.
- Serios? a întrebat el ca să se asigure.
- Da, a încercat ea să spună ceva credibil, a fost extraordinar să simtă aerul rece cum îmi atinge tenul. Am avut impresia că zbor sau ceva de genul, a mai argumentat ea.

Apoi s-a răsucit între braţele lui şi au ajuns faţă în faţă.

- Ciudat, şi-a arcuit el sprâncele şi vrând să-i arate că nu o credea în totalitate, dar am avut impresia că eşti atentă la cu totul altceva decât la cum îţi flutură părul în vânt.

Cecile a înghiţit în sec.

- Ai văzut câte stele sunt pe cer, a căutat ea repede să schimbe subiectul.
- Multe, i-a zâmbit el, şi luna e plină. Vrei să le numărăm, apoi i-a şoptit la ureche, ca în vremurile bune?

Atunci şi-a dat seama că alesese un subiect nepotrivit. Se mai întâmplase să facă asta, dar după ce făcuseră dragoste şi nici măcar nu se îmbrăcau.

A fost surprinsă când Matt i-a capturat buzele şi a sărutat-o cu pasiune. Ar fi vrut să aibă puterea să-l respingă, însă nu o avea. Şi-a pus braţele în jurul gâtului său şi l-a sărutat cu aceeaşi intensitate. Ce şi cât primea, tot atâta dăruia.

Era un sărut care o scotea din minţi şi nu ar fi vrut ca Matt să se oprească în următoarele ore. Şi tot nu s-ar fi săturat de dragoste.

Mâinile lui au coborât până i-au ajuns sub fese, iar când el a ridicat-o, din instinct i-a cuprins şoldurile lui cu picioarele, ca mai apoi să se împingă uşor în el şi să-i arate dorinţa ei. Matt i-a eliberat buzele şi i-a sărutat gâtul, continuând să coboare cu săruturile.

Cecile îşi lăsase uşor capul pe spate şi ca oricare altă femeie dornică să se lase iubită, sedusă, şi-a arcuit spatele ca să se asigure că buzele lui Matt aveau să coboare periculos de mult. Cât să-i ajungă la sâni... Era fericită că alesese o bluză decoltată şi care facilita „munca" lui Matt.

Când el i-a depus săruturi mici pe claviculă, Cecile a gemut uşor de plăcere, stârnindu-i un zâmbet viclean lui Matt.

- *„Puţin mai jos"*, a spus în gândul ei, *„şi o să mă topesc în braţele tale"*.

A sărutat-o tandru deasupra unui sân în timp ce mâna i se strecurase pe sub bluză şi se aşezase direct pe sânul ei pentru că nu purta sutien pe dedesubt, şi îi frământa sfârcul cu delicateţe.

- Matt...

Îi pronunţa numele în şoaptă.

- Spune-mi ce îţi doreşti, iubito! Cere-mi şi îţi voi da, a adăugat el pe un ton blând.

Şi apoi şi-a amintit. Promisiunea. Trebuia să se oprească înainte să fie prea târziu şi să ajungă să regrete.

- Matt, i-a repetat numele ca o rugăminte, trebuie să ne oprim.
- Dacă aş putea.

Răspunsul lui suna a ironie, însă nu-i era uşor să se oprească din ceea ce făceau.

- Ştiu, dar eu nu vreau asta.

Cuvintele ei l-au trezit la realitate şi au avut efectul unui cuţit înfipt în piept. Atunci i-a permis să coboare din braţele lui.

El o privea îngrozit în timp ce ea îşi aşeza hainele la loc.

- Matt, îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, a încercat Cecile să îndrepte lucrurile. Ştiu că a sunat neplăcut şi este cumva la polul opus faţă de ceea ce îmi doresc, dar nu pot acum şi cred că e mai bine să ne luăm această pauză.

L-a auzit oftând, apoi i-a luat mâinile între ale lui şi a privit-o adânc în ochi.

- Nu ai de ce să te scuzi pentru că eu am fost insistent şi un măgar la final.

Cecile nu şi-a putut reţine chicotul.

- Mai bine să uităm episodul ăsta.
- Hmm... s-a prefăcut el că se gândeşte. Dar pot să te sărut când suntem doar noi doi?

Ea şi-a dat ochii peste cap.

- Fie, dar încearcă să nu mă mai tentezi atât de mult încât să-mi pierd minţile şi să pic în capcana ta.

Matt nu a pierdut timpul şi i-a cuprins talia cu mâinile, i-a capturat buzele pentru a multa oară în acea seară şi a făcut-o să meargă astfel cu spatele până a ajuns la unul dintre zidurile clădirii din spatele ei. Şi când în sfârşit limbile lor s-au unit în acel joc al pasiunii, ceva s-a auzit în apropierea lor.

La început, Cecile a încercat să ignore zgomotul, apoi se auzea tot mai clar. Intrigată de acel sunet, l-a împins uşor pe Matt şi astfel sărutul a luat sfârşit.

Matt a oftat în semn de frustrare că din nou fusese lăsat baltă.

- Ai auzit şi tu?
- Absolut nimic, a încercat el să nege, deşi adevărul era altul.

Atunci a încercat să se apropie de ea şi să o sărute, dar Cecile i-a pus mâinile pe piept şi astfel planul i-a fost dărâmat.

- Nici acum nu ai auzit?
- Ba da.

Credea că acest răspuns o s-o liniştească pe Cecile şi vor continua de unde au rămas. Din nou a încercat să-şi apropie faţa de a ei, dar mâinile ei l-au împins uşor.

Cecile s-a îndreptat spre locul de unde bănuia că se auzea sunetul produs de un animal. La colţul clădirii a găsit cine era cel care îi atrăgea atenţia.

- Oh, Matt! Vino să vezi ce dulceaţă de motănel am găsit aici.

Matt a oftat cât l-au ţinut plămânii şi şi-a dat ochii peste cap.

- Blestematule, a şoptit el adresându-i-se animalului de la distanţă de parcă ar fi putut să comunice prin telepatie.
- Ai spus ceva? l-a întrebat Cecile cu dragoste şi bucurie în glas.

Apoi a apărut în faţa lui Matt cu puiul de pisică în braţe.

- Cred că a fost abandonat, altfel nu ar fi fost singur acolo.

Şi l-a mângâiat încet pe creştet. Motănelul continua să miorlăie.

- Mă tem că nu am nimic să-ţi dau să mănânci, i s-a adresat pisoiului. Matt, i-a întâlnit ea privirea, trebuie să-l hrănim.
- Acum? şi a făcut o grimasă
- Nu, i-a răspuns ea cu ironie, mâine. Bineînţeles că acum.

- Fie, dar nu ştiu unde o să găsim un magazin pentru animale, deschis la ora asta.
- Oh, nu te îngrijora, Panteruţă mâncă orice.

Fruntea lui Matt s-a încruntat când el şi-a arcuit sprâncenele.

- Panteruţă?!
- Da. Nu vezi că e negru ca o panteră?
- Femeile şi detaliile, a oftat el în timp ce îşi clătina capul. Nu ştiu de ce vă pierdeţi şi în cele mai mici detalii.
- Poate pentru că ăsta este evident, a argumentat ea. Dacă avea o pată neagră mică aş fi putut să-ţi dau dreptate, dar singura culoare de pe el sunt ochii albaştri.

Cecile a atins nasul motănelului şi i-a zâmbit.

- Hai să îi căutăm ceva de mâncare.
- Când spui asta, mă faci să mă simt ca „mama pisică".

Răspunsul lui şi tonul pe care îl alesese, au făcut-o pe Cecile să izbucnească în râs.

Matt a urcat primul şi a luat motanul din mâna Ceciliei pentru a o ajuta.

- Dumnezeule, în ce ipostază m-ai adus, a spus el cu privirea îndreptată spre cer. Ţi-am cerut o noapte cu soţia mea şi acum am impresia că m-am ales cu o responsabilitate înainte de venirea copilului.

A întâlnit privirea drăgălaşă a motanului şi atunci l-a auzit miorlăind prelung. Nu ar fi putut să-l ignore nici dacă şi-ar fi impus.

- Acum poţi să mi-l dai mie, i-a spus Cecile, tu tot să petreci următoarele zile cu el.
- Ce-ai spus? a întrebat cu o undă de panică în glas.
- Ce-ai auzit.

Răspunsul ei era cât se poate de serios, însă Matt nu avea un astfel de plan.

- Tu o să-l adopţi, a adăugat ea.
- Ai ştiut, Panteruţă, s-a adresat el pisoiului, cum să cucereşti inima unei femei ca să aibă un bărbat grijă de tine.

A clătinat din cap şi a demarat. Dorinţele Ceciliei erau ordine pentru el, iar dacă ea credea că lui Panteruţă îi este foame, atunci trebuia să găsească un loc de unde să mănânce toţi trei... sau patru, mai bine zis.

Jumătate de oră mai târziu, Cecile şi Matt stăteau pe o bancă într-un parc şi mâncau câte un hamburger cu carne de vită şi caşcaval. Cum nu găsise mâncare specială pentru Panteruţă, Matt a comandat trei hamburgeri pentru el, însă i-a dat să mănânce doar carnea dintre feliile de pâine.

- Ce-ai zice să-i schimbăm numele? s-a auzit vocea lui Matt.

Cecile s-a uitat la puiul de pisică şi l-a văzut mâncând cu poftă din feliile lui de carne.

- În ce?

Şi a muşcat din hamburger-ul ei.

Matt a ridicat din umeri.

- Nu ştiu. „Pofticiosul”? a întrebat el aşteptând aprobarea Ceciliei.

Ea a strâmbat din nas pentru că nu era de acord cu el.

- Nu. La cum mănâncă acum, i se potriveşte mai mult „Nemâncatul”.
- Sau „Afurisitul”, a completat-o Matt vorbind cu maxilarul aproape încleştat.
- Poate, dar eu prefer să rămână Panteră sau Panteruţă cât timp e micuţ.

A observat că Matt şi-a mutat privirea către cer.

- Nu ţi se pare că jigneşti panterele? Ele au grijă singure de ele, în timp ce „Panteruţă”, şi a făcut semnul ghilimelelor când i-a pronunţat numele, are nevoie de mine. Panterele îşi caută singure hrana, iar Panteruţă o să aştepte mereu să-i umplu bolul cu mâncare.
- Şi? Unde-i marea diferenţă? a întrebat ea ridicând o mână în aer pentru că în cealaltă îşi ţinea mâncarea.

Matt nu i-a răspuns imediat, ci a muşcat din hamburger-ul lui şi a aşteptat să termine de mestecat.

- Eu sunt marea diferenţă. Nu ai observat că unde spui Panteruţă, spui şi Matt?

Cecile a chicotit. În fond, soţul ei avea dreptate.

- Lui Panteruţă îi place mai mult de tine decât de mine, a continuat el. Şi cum nu pot să mă dezlipesc de el, a spus el cu sarcasm în voce, iar el de tine, cel mai bine e să locuieşti cu noi.
- Şi eu care credeam că tu nu poţi să te dezlipeşti de mine, l-a lovit cu cotul în coaste mai mult în joacă.

Liniştea serii punea stăpânire pe ei şi pentru o perioadă nu şi-au mai vorbit. Au mâncate în linişte, unul lângă celălalt. Cecile nu îşi dăduse seama până în acel moment cât de mult i-au lipsit serile de acest gen. De când se căsătoriseră, viaţa lor se schimbase şi deveniseră mai serioşi. Nu putea să spună că-i displăcea seriozitatea din viaţa lor, doar că uneori avea nevoie o seară ca între doi tineri şi nu doi oameni maturi, cu griji şi responsabilităţi.

- Mi-e dor de tine, i-a mărturisit el într-un târziu.

Mâna lui s-a aşezat pe umerii ei, oferindu-i protecţie, siguranţă, încredere şi dragoste.

- Şi mie, Matt... Şi mie, a şoptit ea.
- Vreau să te întorci acasă şi să nu mai pleci niciodată. Să ajung acasă după o zi obositoare şi să-ţi văd chipul, să-ţi gust buzele, să-ţi alint şi să-ţi mângâi trupul.

Un fior dulce i-a străbătut trupul. Ar fi putut să-i răspundă ceea ce simte, să uite promisiunea făcută şi să se întoarcă acasă, dar ceva o trăgea în spate. O durea şi nu putea să schimbe nimic fără ca apoi să se aştepte ca ceva rău să se întâmple.

Şi-a lăsat capul pe umărul lui, în timp ce îi cuprindea spatele cu mâna.

Motanul terminase de mâncat şi îi privea cu ochi blajini pe cei doi îndrăgostiţi, cu capul lăsat într-o parte. Iar după ce i-a privit îndelung, a scos un sunet prelung. Cecile a fost prima care a revenit din starea de visare şi i-a zâmbit, apoi a întins mâna şi l-a luat în braţe.

- Cred că îi este frig şi somn, l-a atenţionat ea pe Matt.

El a dat din cap aprobator şi împreună s-au ridicat în picioare.

- Mâine dimineaţă să-l duci la doctorul veterinar ca să-l consulte şi să îl vaccineze dacă este cazul.

Matt încă îşi ţinea mâna pe spatele Ceciliei.

- Bine, dar mergi cu noi.

Cecile a zâmbit în sinea ei din cauza tonului pe care el îl folosise, dar mai ales pentru că îi ceruse să îi fie alături.

- Putem să ne vedem la ora opt, a continuat el, bem cafeaua împreună şi apoi mergem la cabinet.
- În regulă. Apoi o să am de scos nişte acte, să obţin câteva semnături şi să merg la clubul de pictură.
- Iar eu am o întâlnire cu un client important. Ian a spus că vrea să fie şi el prezent.

S-au desprins din îmbrăţişare şi au urcat pe motocicletă, pisoiul rămânând la Cecile.

- Ce zici să cinăm împreună? a venit întrebarea lui cu bucurie în glas.

A clătinat din cap.

- Matthew, Matthew... ce mă fac cu tine? şi apoi a chicotit.

Matt a ridicat din umeri şi i-a răspuns:

- Pictoriţă.

Amândoi au izbucnit în râs.

CAPITOLUL 27

Uitase să-şi seteze alarma şi adormise târziu cu gândul la seara petrecută în compania lui Matthew. Era şapte şi jumătate, când soneria s-a auzit şi a trezit-o. Cu capul băgat în pernă, cu mâna a căutat pe noptieră telefonul ca să afle cât de târziu este. Când a găsit telefonul, l-a luat şi l-a pus cât mai aproape de ea. Şi şi-a întors capul puţin, cât să vadă cu coada ochiului ora. În acelaşi timp şi-a amintit de Matt şi cuvinte cheie precum „ora opt", „întâlnire", „cafea", „cabinet" i-au trecut prin minte.

Orice gram de oboseală sau de somn au dispărut instantaneu. S-a ridicat în mare grabă, a îmbrăcat halatul pe care îl avea pus la capătul celălalt al patului şi s-a dus să deschidă uşa. Matt suna la uşa ei pentru a treia oară.

- Bună dimineaţa, a salutat-o el.

Apoi a intrat în casă, a sărutat-o scurt pe buze şi i-a înmânat un buchet de trandafiri roşi.

- Am crezut că m-ai lăsat baltă.
- Nu, nu, a căutat ea să se scuze, dar eram la baie şi urma să pun de cafea.

Şi a înghiţit în sec ca şi cum ar fi vrut să-şi înghită minciuna.

Matt a lăsat motanul din braţe, să se plimbe în voie.

- Sunt convins că te-ai trezit devreme. i-a spus el ironic.

Şi i-a zâmbit cu viclenie.

- O să pun eu de cafea, a continuat Matt. Tu poţi să te îmbraci sau...

Şi privirea lui a deazbrăcat-o din cap până în picioare.

- Să te dezbraci, a spus după o lungă pauză.

Cecile a prins culoare în obraji şi fără să mai lase timpul să treacă, s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus în dormitor cu zâmbetul larg pe buze şi buchetul de flori în mână. Avea de gând să-i pună în apă şi să-i păstreze în dormitor.

- Dacă vrei, pot să te ajut, i-a spus el de la distanţă în timp ce punea apă în cafetieră.

Ea a închis intenţionat uşa cu zgomot pentru ca el să o audă. Ceea ce i-a stârnit râsul lui Matt.

- Neruşinato! Vrei să mă ispiteşti!

Cecile l-a auzit râzând cu poftă. A deschis uşa şi i-a spus:

- Fii bărbat bun şi pregăteşte-mi ciocolată caldă, o omletă mare, o porţie de friptură şi câţiva biscuiţi cu gem.

Simţea că moarte de poftă numai când i le înşira lui Matt.

- Friptură la micul dejun?
- Nu e pentru mine, a răspuns ea.

Matt şi-a încruntat fruntea.

- Aşteptăm pe cineva? a întrebat el oarecum surprins.
- Nu. Eu niciodată nu mănânc atât de mult, i-a spus ea mulţumită.
- Exceptând dimineţile în care facem sex, a spus mai mult pentru el.
- Dar copilul are pofte în dimineaţa asta, a continuat ea, şi se pare că am găsit pe cineva care să îi facă pe plac.

Şi a închis uşa din nou.

Ea se pregătea pentru o nouă zi, iar el pregătea cu dragoste micul dejun pe care i-l ceruse soţia lui. Panteră îi ţinuse companie cât timp el se învârtise prin bucătărie şi obţinuse mâncare pe furiş. Matt nu avea idee dacă putea să-i dea sau nu motanului să mănânce înainte de vizita la medic, însă nu-i putea ignora privirea mieroasă. Ori de câte ori îl hrănea se uita spre dormitorul Ceciliei nu care cumva să îl prindă în fapt şi să-i certe pe amândoi pentru fapta lor nevinovată sau cel puţin nu rău intenţionată.

Când terminase de aranjat masa, Cecile a ieşit din cameră. Tocmai îşi închidea unul dintre cercei. S-a oprit din mers când l-a văzut pe Matt cu câtă pricepe şi dragoste îi îndeplinea dorinţa.

- Este minunat, i-a şoptit ea.

El a tras un scaun şi a invitat-o să ia loc.

- Miroase delicios friptura, dar nu cred că pot să mănânc omleta.

Şi s-a strâmbat.

- Glumești? Am bătut cinci minute ouăle alea ca să fiu sigur că le-am amestecat bine. Chiar tu mi-ai spus că ai poftă de omletă.

Cecile a ridicat din umeri.

- M-am răzgândit. Simt că o să mi se facă rău dacă le mănânc.

S-a amuzat auzindu-l oftând cu putere.

- Asta e, a spus resemnat. O să le mănânc împreună cu afurisitul de motan.

Când spunea că motanul este afurisit, Matt o spunea mai mult ca pe un alint. Deși nu se vedea asta, „Afurisitul" mai că îl cucerise din seara precedentă când miorlăise într-un moment total nepotrivit, de la colțul clădirii.

Cecile i-a întâlnit privirea.

- Sper că nu l-ai hrănit în dimineața asta.

Dacă meseria nu l-ar fi făcut un mincinos profesionist, ar fi roșit acum. Însă pe cel mai serios ton i-a răspuns:

- Absolut deloc. Cum era să-i dau să mănânce din moment ce am stabilit că mergem la medic și probabil că o să fie nevoie să-i administreze te miri ce tratament pe stomacul gol?

Apoi a făcut schimb de priviri cu Panteră. Se gândea că dacă ar fi putut, afurisitul i-ar fi zâmbit atât de larg încât să-și arate toți dinții.

- Ai fi dat dovadă de iresponsabilitate, l-a atenţionat Cecile.

Dacă nu ar fi fost lângă el, Matt şi-ar fi stres fruntea de „sudoarea minciunii".

- Am uitat să aduc cafeaua, a Matt ca să schimbe subiectul. Tu începi să mănânci până o aduc.

S-a întors şi s-a dus la bucătărie.

- La dracu! Cât pe ce să mă prindă cu mâţa-n sac, şi-a spus Matt pe un ton scăzut.

O oră mai târziu, cei doi ieşeau din apartament. Erau puţin în întârziere, însă Ceciliei nu-i păsa atâta de mult. Nu putea să plece de acasă înainte să mănânce şi să lase totul în ordine, aşa că după micul dejun a trebuit să-l aştepte pe Matt să spele vasele pentru că nu avea încă o maşină de spălat vase, să le şteargă şi să le pună la locul lor. Rezultatul fusese relativ satisfăcător pentru că stângăcia lui Matt finalizându-se doar cu o ceaşcă şi o farfurie spartă. El zisese ceva printre dinţi, iar Cecile râsese într-un mod isteric de nepricerea şi reacţia lui. Dar se bucura că au petrecut împreună acele momente.

Înainte să deschidă uşa, Matt a întrebat-o folosind un ton serios:

- Cecile, ce faci dacă târziu în noapte ţi se face poftă de îngheţată?

- Nimic deosebit, a venit răspunsul ei cu nonşalanţă. Te sun pe tine.

Matt nu s-a putut abţine şi a izbucnit în râs. I-a cuprins faţa în palmele lui şi lipit buzele de ale ei într-un sărut scurt şi apăsat, apoi a sărutat-o din nou, dar prelung, pasional, senzual.

Mâinile lui care-i cuprinseseră talia Ceciliei, au coborât ispititor de mult până şi le-a aşezat pe fesele ei rotunde şi ferme. I le cuprindea în palme şi i le strângea uşor.

Se gândea să o ducă în dormitor când... motanul le-a tras atenţia că se află între ei, în braţele Ceciliei.

Cecile a căutat să revină cu picioarele pe pământ, dându-şi seama că situaţia era cât pe ce să-i scape de sub control.

Matt s-a uitat cu furie în ochii lui Panteră, iar când Cecile a ieşit repede din apartament, el a privit în tavan şi a mimat „Afurisitule". Apoi şi-a urmat soţia până la maşina pe care şi-o parcase în faţa clădirii. Împreună au parcurs în tăcere drumul până la cabinetul veterinar, unde spre satisfacţia lui Matt, Panteră a fost supus unor teste amănunţite. Doctorul îl întrebase dacă mâncare înainte, iar Matt mai că i-a jurat că bietul animal nici măcar nu mai băuse apă de ore bune. Iar când medicul căuta prin sertare pastila pentru deparazitare, Matt i-a şoptit animalului:

- Pe viitor nu mai face pe leul pe teritoriul meu.
- M-aţi întrebat ceva domnule Anderson, l-a întrebat medicul cu interes.

Matt i-a zâmbit, apoi i-a răspuns:

- Nu, nu. Îi spuneam că regret că trebuie să treacă prin atâta suferinţă.
- Oh, a râs medicul, doar îl deparazităm acum. Nu pare să fie bolnav, totul este în regulă, iar pentru un vaccin trebuie să mai aşteptăm puţin.

„Afurisitul", cum începuse Matt să-l numească, putea să fie mândru că din nou câştigase o luptă contra stăpânului său.

După ce a avut parte de servicii medicale prestate ireproşabil, Afurisitul ieşea mândru pe uşa cabinetului, în braţele lui Matt. Nu se putea spune că stăpânul este fericit afară din cale.

A aşezat motanul pe bancheta din spate unde se învăţase să stea aproape nemişcat, apoi a urcat la volan, lângă Cecile. Ea l-a îmboldit uşor. Când a privit-o, i-a văzut zâmbetul viclean.

- Ai crezut că nu te aude nimeni, dar eram în spatele tău.

El şi-a ridicat un colţ al sprâncenei, neînţelegând la ce se referea.

- Când l-ai avertizat pe bietul Panteră, iar medicul a crezut că vorbeai cu el, a chiocotit ea.

Atunci Matt şi-a reamintit scena şi a fost lăsat fără cuvinte.

Să-i nege? Să o mintă? Să-i pară rău că nu s-a asigurat că Cecile nu se află pe lângă el? Era inutil din moment ce îl auzise clar.

- Ei bine, e o chestie ca între bărbați, a răspuns sec. O să vină și vremea lui și atunci o să înțeleagă de ce l-am avertizat astăzi.

A răsucit cheia în contact.

- Uită-te la el, i s-a adresat Ceciliei care nu se putea opri din râs, ochi frumoși, față nevinovată, dar un adevărat drăcușor. Când sunt într-un moment intim cu tine, ghici cine te trezește la realitate? El, și-a dat singur răspunsul. Aseară nu i-a tăcut gura până nu a adormit în brațele mele. Este un drăcușor, i s-a plâns el.
- Încetează, i-a cerut Cecile în timp ce râdea și l-a lovit ușor pe umăr.

Matt a ridicat un colț al buzelor, neputând să-și rețină zâmbetul viclean.

- Bine, a răspuns el, dacă mă însoțești în weekend la o petrecere.
- O să mă gândesc, a răspuns după ce și-a mai revenit.

El s-a prefăcut că se gândește pentru un moment.

- Și dacă renunț la războiul cu Panteră?
- Dacă nu-l mai necăjești spunându-i Afurisitul, și-a arcuit ea sprânceana.

Matt i-a întins mâna dreaptă.

- Accept târgul.

Cecile a întins mâna la rândul ei și și-au unit mâinile pentru a încheia pactul.

- Unde mergem?
- La clientul cu care trebuie să mă întâlnesc într-o oră. Dă în judecată o companie, dar asta nu-l reţine să-şi sărbătorească ziua de naştere. Ian şi Jessica nu vor lipsi, dar dacă tu nu ai fi acceptat, atunci îi refuzam invitaţia.
- Chiar îmi doresc să te însoţesc la petrecere, dar mai bine discutăm detaliile diseară la cină. Ce zici?

El i-a întâlnit privirea.

- Perfect de acord pentru că dacă mai trag de timp o să fiu în întârziere.

A băgat în viteză şi au plecat din faţa cabinetului.

CAPITOLUL 28

Zilele au trecut fulgerător de repede pentru Cecile. Terminase de rezolvat toate sarcinile de la clubul de pictură, înscrisese câţiva tineri pasionaţi, iar într-o săptămână urma să aibă loc deschiderea. Nu avusese timp nici măcar să se întâlnească cu prietenele ei. Şi dacă a avut ea vreun moment liber, Christina era la librărie, Jessica trebuia să recupereze timpul pierdut în perioda concediului. În plus, urmau să se întâlnească la petrecerea lui Samuel Taylor, din acea seară.

Cu Matt se mai întâlnise cu câteva seri în urmă când au cinat, apoi el a încercat să o mai vadă, dar Cecile inventase tot felul de scuze. Chiar dacă el şi-a dat seama că nu erau adevărate scuzele ei, nu a vrut să o forţeze şi i-a făcut pe plac.

În seara în care a avut loc petrecerea, îmbrăcat la patru ace într-un costum negru şi o cămaşă albă, a urcat până la uşa apartamentului unde a aşteptat să-i deschidă, cu un buchet mare de trandafiri.

Cecile îmbrăcase o rochie nedecoltată, lungă până la genunchi, de culoarea untului, cu floricele din dantelă neagră pe laterale. Îi venea perfect pe corpul ei încă subţire. O accesorizase cu cercei şi o brăţară cu perle, o geantă plic pe care avea de gând să o lase în maşină ca să nu o incomodeze pe parcursul serii. Părul îl prinsese într-un coc simplu.

După ce i-a deschis uşa şi s-au salutat, Cecile a luat buchetul de flori şi l-a pus într-o vază cu apă. Îi ceruse lui Matt să intre câteva clipe în casă, dar el o refuzase politicos. A lăsat uşa deschisă în caz că se răzgândea. Dar nu a făcut-o. Când ea s-a întors, el stătea cu spatele spre uşă, mâinile le ţinea în buzunarele de la pantaloni, iar maxilarul îl avea încleştat. Cecile i-a observat barba puţin crescută.

- Asta este noua ta înfăţişare?

L-a întrebat amuzată.

El s-a întors spre ea.

- Mă refer la barba crescută. Nu îţi stă rău deloc, a mai adăugat ea.

I-a întins mâna ca să-i ia cheia. Cecile i-a înmânat cheia, apoi el a răsucit-o repede în uşă şi s-au îndreptat împreună spre maşina lui.

- Mulţumesc, i-a răspuns el simplu pentru complimentul de mai devreme.

I se părea rece, tăcut şi poate calculat.

- Ştii ce se spune despre barbă?

Nici urmă de reacţie din partea lui.

- Că bărbatul care îşi iubeşte soţia, îşi rade barba în fiecare seară, a continuat ea.

Privirea lui a săgetat-o şi atunci s-au oprit din mers.

- Ei bine, patul meu e gol. Poate aşa se explică faptul că mi-am lăsat barba să crească.

Tonul lui era sec şi îi trăda doza de furie care mocnea în el.

O îngheţase nu doar tonul lui, ci şi cuvintele folosite de el. Nu putea să mai stea în acel loc, să-l privească şi să-l lase să o privească de parcă ar fi condamnat-o de ceva anume. Şi-a continuat drumul până la maşină în tăcere, încercând să se controleze şi să nu-i răspundă cu aceaşi monedă.

Până au ajuns la locul unde se ţinea petrecerea, au ţinut-o în aceeaşi notă. Nu şi-au vorbit şi nu şi-au întâlnit privirile. Cecile a privit în permanenţă pe geamul din dreapta ei, iar Matt rareori s-a uitat pe furiş spre ea. Într-un târziu, când a parcat şi oprit maşina, şi-a dat seama că a greşit. S-a întors cu faţa spre ea şi i-a spus:

- Îmi pare rău, iubito!

A folosit un ton blând de această dată, din care reieşea că regreta cu adevărat reacţia lui de mai devreme.

Însă Cecile nu i-a răspuns şi nici măcar nu s-a obosit să-l privească. A deschis portiera şi a coborât din maşină, lăsându-l pe Matt singur cu regretele lui. Nu avea să-i fie uşor să-i obţină iertarea.

Imediat a coborât şi el şi i s-a alăturat. Şi-a îndoit braţul şi i l-a oferit. Că a vrut sau nu, Cecile a trebuit să se conformeze şi a acceptat. În fond, vreme de cinci minute putea să facă „sacrificiul” acesta. Astfel s-au alăturat celorlalţi.

Domeniul i se părea impresionant Ceciliei. Se vedea că banii aproape că îl dădeau afară din casă pe proprietar, dar totul era făcut cu bun gust, de la aspectul casei, al grădinii imense şi până la organizarea petrecerii. Era un om rafinat, bine îmbrăcat şi arăta excelent. Cecile nu-i dădea mai mult de treizeci şi cinci de ani la acel moment, dar dacă nu ar fi fost căsătorită, ar fi apelat la diverse metode ca să îl joace pe degete pe acest bărbat. Înalt, şaten deschis, musculos, ochi albaştri şi manierat afară din cale. Nu-i găsea vreun defect, exceptând acela că nu era luat.

Petrecerea avea loc în aer liber, chiar în grădina plină cu flori plantate şi aduse special pentru această ocazie, după cum avea să afle Cecile mai târziu. Aşezase câteva zeci de mese rotunde, de mari dimensiuni şi le îmbrăcase în aceleaşi nuanţe ca şi scaunele, alb şi puţin bleumarin. Mesele arătau aranjate perfect, după reguli stricte şi la cum avea să-l cunoască pe proprietar, putea garanta că stătuse prin preajmă când au fost aduse şi aranjate.

În mijloc amenajase un ring mare de dans şi într-un colţ al acestuia era orchestra. Cecile se minunase iniţial de instrumentele aflate pe scenă, dar muzica era de-a dreptul divină. Nu se aştepta să asculte muzică clasică sau hituri ale anului cântate la pian sau vioară, la acea petrecere.

Când l-a întâlnit pe Samuel Taylor, Cecile şi-a zis că nu era cu putinţă ca o femeie să reziste farmecelor lui. I-a strâns mâna cu delicateţe şi chiar i-a sărutat-o. A fost surprinsă plăcut de modul ireproşabil în care i-a primit.

La scurt timp au apărut Jessica şi Ian. Nu a putut trece cu vederea fericirea care plutea în jurul lor. Jessica radia de fericire, iar Ian nu o slăbea din priviri sau atingeri.

- Arăţi ca o zeiţă, i-a spus Jessica amuzată.

Ian şi Matt s-au dat deoparte şi au servit câte un pahar cu vin roşu.

Jessica a luat-o de cot pe Cecile ca să discute, dar s-au distanţat puţin de cei doi bărbaţi ca să nu fie auzite.

- Ce se întâmplă între tine şi Matt?

Ea a ridicat din umeri.

- Nimic interesant. Încercăm să păstrăm aparenţele şi totuşi să nu stăm unul în calea celuilalt.
- Să înţeleg că tot nu ai de gând să te întorci acasă?

O certa de parcă îi era mamă.

- Ce o să faci dacă atunci când o să-ţi treacă nebunia şi îl vrei din nou pe Matt, o să îl găseşti în compania altcuiva?

Întrebarea era ca o piatră aruncată direct în inima ei. Nu putea să excludă acest risc, dar şi-l asuma în favoarea relaţiei lor. Dacă aveau să treacă testul timpului, atunci erau meniţi să fie împreună.

- Dacă ai de gând să vorbim despre asta, prefer să mă întorc la ale mele. Nu am venit aici ca să discutăm despre mine şi Matt. Este un capitol pe care l-am încheiat şi te rog să îl lăsăm pentru moment aşa.

A auzit-o pe Jessica oftând.

- Nu la fel ai procedat şi tu când a fost vorba de mine şi fratele tău. Îţi aminteşti cât te-ai încăpăţânat să ne vezi împreună?

Privirile lor s-au întâlnit.

- La fel de mult îmi doresc şi eu să rămâi alături de Matt şi să fiţi fericiţi.
- Jess... te rog să nu mai discutăm despre asta. Nu aici, nu acum, a mai adăugat ea.

Jessica a dat din cap că este de acord şi că îi respectă decizia.

Dacă nu ar fi pus piciorul în prag, Jessica i-ar fi ţinut morală mult şi bine, dar nu îşi dorea să învârtă din nou cuţitul în rană.

Împreună s-au întors la cei doi bărbaţi.

Ian băuse jumătate din paharul său, însă Matt aproape că îl terminase pe al doilea.

În timp ce ei discutau cu lejeritate despre diverse lucruri, Cecile nu participa la discuţie şi era cu gândul la reacţia lui Matt atunci când venise să o ia, la răceala cu care o tratase şi continua să o facă. Din punctul ei de vedere, o femeie putea suporta multe, dar nu răceală şi indiferenţă din partea bărbatului pe care îl iubeşte. E ca şi cum ar rămâne goală pe dinăuntru.

Din senin a simţit că o mână de bărbat în înconjoară talia. Era Samuel. Apăruse din senin între ea şi Jessica şi le cuprinsese talia amândurora.

- Sper că vă simţiţi bine, s-a adresat el tuturor.

Cecile nu a mai auzit nimic până nu s-a dezmeticit. Apoi a întâlnit privirea lui Matt şi putea să vadă infernul în ochii lui, focul şi smoala clocotind. Şi-a mutat privirea către chipul lui Samuel, blând, frumos şi atât de aproape de ea.

- Îmi acorzi acest dans?

Întrebarea lui a venit ca un şoc. Ar fi vrut să îl privească pe Matt, dar nu putea. Era sigură că l-ar fi omorât din priviri pe Samuel, dar până la urmă merita să se răzbune pe el pentru cum o tratase.

- Încântată, a venit răspunsul ei.

I-a schiţat un zâmbet lui Sam şi spera ca el să nu-şi dea seama cât de fals este. El zâmbea atât de fermecător şi fără constrângeri. Şi-a pus mâna pe braţul lui şi împreună au pornit spre ringul de dans. Iar pe Matt tot nu a putut să-l privească în ochi, dar era mai bine să-i arate indiferenţă.

Sam era un dansator excelent şi ştia cum să cocheteze pe ritmurile dulci ale muzicii. O făcea să se simtă admirată de toţi ceilalţi prezenţi, dar într-un mod straniu se simţea dorită.

- Te mişti minunat, i-a spus el.

Ea a râs şi şi-a lăsat uşor capul pe spate.

- Mulţumesc, dar dumneavoastră sunteţi un dansator mult mai bun decât mine.

Complimentul ei a smuls un zâmbet de pe buzele lui.

- Te rog să lăsăm politeţurile pentru alţii şi să-mi spui „tu”.

Cecile a înclinat din cap.

- Îmi place să dansez pe această muzică, a continuat el. Este delicată, elegantă, diafană, sublimă, perfectă şi nu numai. Este ceva care nu o să se demodeze vreodată.
- De acord cu tine, i-a susţinut Cecile punctul de vedere. Aş putea să o ascult în permanenţă şi aş avea mereu acea stare de linişte, pace, armonie...
- Ca efectul dragostei, a completat-o el.

Ea a clătinat din cap.

- Dragostea este la polul opus, i-a zâmbit timid. Rare sunt momentele de linişte, în rest este ca un foc care te arde şi nu îţi dă pace, dar dacă există cu adevărat între doi oameni, atunci seara se petrece în armonie.
- Atunci să spunem că muzica şi dragostea se completează una pe cealaltă.

S-a gândit puţin la ceea ce îi spusese Sam.

- Cred că ai dreptate.

Apoi şi-au unit capetele ca doi îndrăgostiţi sau doi prieteni foarte buni, şi au continuat să danseze lin în ritmul melodiei. O făcea să uite de disputa care plutea în aer între ea

şi soţul ei, şi îi schimba starea într-una de bine. Dar când a început a doua piesă, deşi amândoi ar fi vrut să mai danseze împreună, Matt i-a separat.

- Aş vrea să-mi recuperez soţia.

I s-a adresat pe un ton ironic lui Samuel, iar Cecile avea să-l certe mai târziu pentru asta.

Pe Samuel l-a văzut răspunzându-i cu un zâmbet, apoi s-a apropiat de urechea ei şi i-a şoptit:

- Ai un bărbat excepţional. Noroc că ai pus mâna pe el, altfel ţi l-aş fi luat. Iar dacă nu aş fi fost gay, ei bine, ultimul lucru de care-mi păsa era căsătoria voastră.

Şi i-a făcut cu ochiul.

Cu eleganţă în mişcare, Samuel i-a oferit mâna ei lui Matt. Încă un motiv pentru care să-l certe pentru ironia lui. Sam era un domn în tot sensul cuvântului, în timp ce Matt i se părea că o s-o ducă pe culmile disperării.

Sam s-a îndepărtat, iar ei au început să danseze.

- Te porţi ca un necioplit.

Nu putea să mai amâne momentul în care avea să-i atragă atenţia.

- Că nu-mi las soţia să mă înşele cu unul ca el?

Ar fi vrut să-l pălmuiască, dar nu era locul potrivit pentru o astfel de reacţie.

- Ascultă Matt, i-a atras atenţia, nu ştiu ce ai astăzi, dar nu îmi place cum te comporţi.
- Şi cum vrei să mă comport când eu de-abia reuşesc să mă abţin să nu-l pocnesc pe Taylor din motive de gelozie?

Gelozie? Acest cuvânt o surprindea de această dată pe Cecile.

- Nu căuta scuze acolo unde nu există. Abia l-am întâlnit pe Sam, iar când ai venit să mă iei de acasă nu din cauza lui te-ai comportat ca un bădăran.

A simţit că mâna lui o strânge mai tare de mijloc.

- Nu din cauza lui, dar asta nu înseamnă că nu am avut motive să fiu gelos. Zile întregi am căutat diverse motive să te văd şi tu m-ai ignorat, i-a reproşat el. Ce concluzie vrei să trag, alta decât cea în care ar putea să fie implicat un alt bărbat? Poate de aceea ai plecat de acasă şi m-ai părăsit.

Cecile s-a oprit din dansat şi s-a deprins din îmbrăţişarea lui. S-a uitat cu furie în ochii lui şi i-a spus.

- Mă dor groaznic gleznele şi aş vrea să stau jos.

I-a întors spatele şi a plecat, dar l-a auzit murmurând:

- Când eşti cu mine, mereu ai câte o scuză care mă trimite direct la dracu în braţe.

Fusese doar o scuză ca să-l rănească şi nu un motiv ca să nu mai stea în braţele lui. Nu-i plăcea tensiunea dintre ei, dar

ştia că nu o să se sfârşească curând şi nici nu putea să se lase mai prejos. Dacă el era deranjat de ceva anume, dacă era frustrat, nervos sau iritat, Cecile nu avea de gând să-l calmeze, ci dimpotrivă.

Nu s-a dus să se aşeze pe un scaun, ci să-şi ia câteva prăjiturele. Avea nevoie de dulciuri ca să-şi recapete liniştea interioară, dar putea să mănânce toate sortimentele de prăjituri că atât timp cât Matt roia în jurul ei, tensiunea nu avea să dispară.

El a urmat-o îndeaproape.

- Am impresia că urmăreşti să ne certăm şi nu te înţeleg.

Cecile vorbise încet ca să nu fie auzită de cei din jur.

- Ai putea măcar să te prefaci că suntem fericiţi dacă tot am venit la această petrecere, i-a cerut ea. Sau măcar spune ce gândeşti, ce simţi, ce te determină să loveşti indirect în mine. Ce e între noi? Dragoste sau război?

Matt a luat o prăjitură şi a băgat-o în gură. Nu i-a răspuns şi părea că se gândeşte cum să formuleze. A mai luat un biscuite învelit în ciocolată. Şi încă unul.

- Ai auzit de frustrare sexuală? a întrebat impasibil.

Ea a înălţat dintr-o sprânceană.

- Mda... de-aia sunt un măgar acum.

Şi-a apropiat buzele de urechea ei.

- Mor de nerăbdare să te simt sub mine...

Milioane de fluturi puseseră stăpânire pe stomacul ei la auzul vorbelor lui.

- Să fiu în tine...

Şi-a dat seama că se excita numai auzindu-l vorbind despre sex, semn că îşi dorea la fel de mult ca el să fie împreună şi să-şi consume dragostea.

- Sau măcar să mă laşi să te ating, să te sărut pe tot corpul şi să mă opresc când vrei tu, a continuat el.

Matt s-a îndepărtat de urechea la care-i şoptise dorinţele lui şi a privit-o adânc în ochi.

- Sunt gelos pe Taylor sau pe oricare alt bărbat care se apropie de tine sau te priveşte de la distanţă, a spus din senin. Am impresia că mă respingi din cauza altui bărbat, dar ştiu că încă sunt stăpânul inimii tale şi am de gând să ţi-o domin aşa cum vreau să-ţi domin şi trupul.

Pe de o parte era uşor şocată, pe de alta se topea de dorinţă.

- Sam nu e cum crezi tu.

Cecile a lăsat privirea în jos pentru că îşi simţea obrajii colorându-se. Matt i-a prins bărbia între două degete şi i-a ridicat capul cât să-l privească în ochi.

- Mi-a spus că dacă nu erai însurat, a făcut ea o pauză, mi te-ar fi suflat.

Privirea lui îi confirma că îl lăsase fără cuvinte.

- La dracu! Ce tot spui acolo?
- Shhht... i-a făcut ea semn să tacă. Ai înţeles bine şi era un fel de compliment la adresa ta. Omul nu are de gând să sară pe tine.
- La naiba!

O amuza reacţia lui, dar era de înţeles.

Cu mâna i-a atins obrazul lui Matt, apoi şi-a plimbat puţin degetul mare pe buza lui de jos.

- Hai să plecăm de aici, i-a cerut ea cu zâmbetul pe buze.

El i-a prins mâna într-a lui, i-a dus mâna la buzele lui şi a sărutat-o suav în palmă.

- Dorinţa ta e pe cale să fie îndeplinită.

Şi i-a zâmbit viclean.

- Ştiu locul perfect pentru o noapte în doi.
- Matt, a ezitat ea auzind că el vrea să petreacă noaptea împreună.

Degetul lui arătător se aşezase pe buzele ei, împiedicând-o să spună ceea ce îi trecea prin minte în acel moment.

- Cunosc regula, iubito, dar lasă-mă să combin regula ta cu a mea şi să găsesc calea de mijloc măcar pentru o seară.

I-a cuprins talia în braţe şi fără să-i ofere timp să-i răspundă, Matt a sărutat-o cu pasiune, iar ea i-a răspuns fără reţineri.

Prin vene îi curgea dragostea pură, esenţa vieţii, cheia oricărei reuşite.

Când Matt şi-a desprins gura de a ei, Cecile încă mai ţinea ochii închişi şi plutea pe norul iubirii.

- Vino, nu-ţi fie frică!

Şi cu mâinile unite i-a cerut să-l urmeze. Cecile nu s-a opus, ci s-a lăsat condusă de el.

Din mers, l-a văzut cum cu o mâna lua o sticlă de şampanie, iar ei i-a înmânat două pahare. Apoi a luat ceva de mâncare.

- Matt, ce-o să spună Sam despre...

Dar nu a avut timp să-şi termine întrebarea, că Matt i-a şi răspuns:

- Nici să nu îndrăznească să comenteze dacă nu vrea să rămână fără avocat chiar înainte să aibă loc procesul. Să nu îmi mai amintesc de mărturisirea pe care ţi-a făcut-o, s-a prefăcut el supărat.

Cecile a chicotit.

- Cred că ai dreptate.

Un strop de nebunie nu strică niciodată, ci condimentează viaţa, iar Cecile trecea printr-o perioadă în care avea nevoie de

acel strop de nebunie ca să poată să meargă mai departe şi să înfrunte orice ar fi urmat.

CAPITOLUL 29

Au mers cu maşina timp de două ore până au ajuns la marginea unei păduri. Locul ar fi trebuit să pară înspăimântător din prisma faptului că nu exista civilizaţie şi ar fi adus cu lejeritate de un loc sălbatic. Dar nu era deloc aşa. Chiar dacă nu locuiau oameni în zonă, pădurea părea îngrijită, iar în apropierea ei trecea şi un râu. Cecile era fermecată de frumuseţea locului, atât cât reuşise să observe, şi nu o speria gândul că o să petreacă noaptea acolo.

Când ei au ajuns, afară era deja întuneric, dar luna şi stelele aduceau o rază de lumină în bezna nopţii.

Matt s-a întins pe capota maşinii şi i-a făcut semn Ceciliei să vină lângă el. Apoi şi-a pus o mână sub cap şi a privit cerul plin de stele în timp ce asculta în surdină muzica lentă la radioul din maşină.

- Este minunat, nu?

Privirea lui s-a mutat către ea, iar Cecile a arătat printr-o mişcare uşoară a capului către cer.

- Mi se pare fascinant că natura nu se lasă depăşită de zgârie nori sau alte clădiri de o frumuseţe rară. Ce loc ai vizitat şi ţi-a dat starea asta?

Cecile şi-a pus posteriorul pe capotă şi s-a ridicat mai sus împingând în mâini.

- Fiecare are frumusețea sa, dar ai dreptate. Nici măcar un loc nu are sclipirea acestuia.

Apoi s-a întins lângă Matt și s-a lăsat îmbrățișată de el.

- Ți-e frig?

Ea a clătinat din cap.

- Nu încă.
- Am una sau două pături în spate. Dacă vrei pot să ți le aduc și cred că mai bine mă duc să le iau acum. Nu aș vrea să răciți.

Cecile l-a îmbrățișat mai tare pentru că nu voia să rămână singură. Îi plăcea în brațele lui și îi ajungea căldura pe care el i-o oferea.

- Mai stai un minut cu mine.

I-a cerut în șoaptă. Apoi și-a pus capul pe pieptul lui, a închis ochii și a tras aer cu putere în piept. Matt o mângâia pe păr și uneori îi dădea la o parte șuvițele rebele care-i cădeau pe față.

- Îmi place părul tău, l-a auzit vorbind. Acum, la lumina lunii și-a recăpătat reflexiile de roșu.

Cecile a zâmbit.

Apoi a mângâiat-o pe obraz și a coborât pe gât și ulterior umăr.

- Îmi place pielea ta albă și perfectă. Am de gând să sărut fiecare părticică din tine.

Şi a sărutat-o pe frunte pentru început. Fiorii puneau stăpânire pe trupul ei din cauza atingerilor lui Matt. Acei fiori erau efectul fiecărei atingeri, fiecărui sărut al lui.

Mâna ei a coborât până s-a aşezat pe şoldul lui. Cândva ar fi coborât până i-ar fi desfăcut şliţul de la pantaloni, ar fi urmat nasturele şi într-un final şi-ar fi făcut loc până ar fi făcut contact cu mădularul său.

Matt i-a atins buzele cu degetul mare.

- Iar buzele astea mă înnebunesc de fiecare dată când le simt unite cu ale mele sau când îmi ating oricare altă parte a trupului. Vreau să mă săruţi întreaga noapte, Cecile şi nu o să te las să-mi scapi.

Cu mâna pe care o mai avea liberă, Matt a prins-o de talie şi a tras-o şi mai sus până au ajuns faţă în faţă, iar gurile lor erau la câţiva centimetri distanţă. A întins-o pe spate, iar el s-a răsucit pe o parte, apoi s-a aplecat deasupra ei. I-a sărutat obrazul, a urmat bărbia, colţul gurii şi într-un final i-a muşcat uşor buza de jos.

Cecile şi-a pus o mână pe spatele lui şi a urcat puţin câte puţin până şi-a strecurat degetele în părul său şi a putut să-l tragă uşor de păr.

- Vrei să joci dur, a constatat el cu voce tare.

Şi a privit-o cu viclenie.

A sărutat-o delicat la început, savurându-i când buza inferioară, când cea superioară şi cerându-i mai mult. În tot acest timp, mâna opusă celei pe care se sprijinea, o mângâia pe

talie pe Cecile, ca mai apoi să coboare pe şolduri, pe picioarele ei zvelte şi apoi pe interiorul pulpelor. Cu mişcări rapide, dar seducătoare se îndrepta către locul mult dorit, iar când a ajuns acolo nu şi-a permis să piardă timp preţios şi cu un singur deget, dintr-o singură mişcare i-a dat într-o parte lenjeria, croindu-şi drumul către intimitatea ei.

Cecile nici nu şi-a dat seama când el i-a ridicat rochia. Nici dacă ar fi ars în infern nu i-ar fi spus nu şi l-a lăsat să o penetreze cu degetul.

Când a pătruns în interiorul ei, Matt a trecut la nivelul următor al jocului pasional şi limbile lor s-au întâlnit în timp ce se sărutau. Era de două ori mai excitant aşa, şi de alte zece ori mai enervant de exasperant şi frustrant după o lungă perioadă de abstinenţă.

La început totul era lasciv, dar amândurora le era imposibil să mai oprească jocul în acel punct. Apoi mişcările erau frenetice, chinuitoare pentru Matt pentru că nu îşi găsea alinarea în interiorul ei, dar înnebunitoare pentru Cecile care ajunsese la un apogeu demult dorit.

- Matt, a şoptit ea, nu te opri! Nu te opri, te rog!

Ar fi înjurat dacă ar fi putut. Nu pentru că ea avea să fie satisfăcută, ci pentru că mădularul lui înnebunea să o pătrundă mai frenetic decât o făcea el deja.

- Am nevoie de tine, a mai spus ea. Am nevoie de mai mult.

Suna ca o rugăminte, iar el i-a îndeplinit-o suplimentând cu încă un deget şi înteţind mişcările mâinii până ce Cecile a găsit împlinirea pe care o căuta.

Nu şi-au mai vorbit o bună bucată de timp. Cecile se simţea ruşinată de felul în care reacţionase şi se rugase de el să o satisfacă, iar el era furios că dorea să facă dragoste cu ea, dar era sigur că l-ar fi respins acum.

După ce actul dintre ei s-a terminat, la două minute distanţă, Matt a fost cel care a coborât de pe capota maşinii şi Cecile avea convingerea că era furios după modul în care coborâse şi după cel în care căuta prin portbagajul maşinii. Timp în care ea a profitat să coboare şi să-şi aşeze hainele pe ea. Apoi Matt a venit lângă ea şi i-a pus o pătură pe umeri. În schimb el nu s-a acoperit şi a preferat să simtă răcoarea nopţii. S-a întors la maşină şi a deschis portiera din spate şi a luat de pe banchetă şampania şi paharele.

Ea nu ar fi băut-o ca să sărbătorească ceva anume ştiind că Matt se simţea ca naiba. Ar fi vrut să-l mulţumească într-un fel şi să nu încheie seara într-o notă aşa de proastă.

A desfăcut şampania şi a turnat în pahare. Matt a fost primul care a început să bea din pahar şi nu l-a lăsat jos până nu l-a golit. Apoi şi-a mai pus unul şi a procedat la fel.

Cecile abia gusta din şampania ei.

- Matt, a rupt ea tăcerea.

El nu a privit-o.

Şi-a muşcat buza de jos şi a continuat:

- Nu pot să mint şi să îţi spun că îmi pare rău sau că nu mi-a plăcut ce mi-ai făcut. M-a înnebunit de-a dreptul, dar nu ar fi trebuit să te las să continui.

Cecile a oftat.

- Mulţumesc, a răspuns sarcastic, dar nu mă ajuţi vorbindu-mi astfel.

L-a privit şi l-a văzut cum lua înghiţituri mari din paharul său.

Furioasă, i-a întors spatele şi s-a dus în maşină unde s-a aşezat pe scaunul din dreapta. L-a lăsat pe spate ca să stea întinsă, s-a acoperit cu pătura până deasupra pieptului şi şi-a pus mâinile pe păturică. A evitat să privească spre Matt pentru că era furioasă pe el şi şi-a lăsat capul într-o parte ca să privească în altă parte. Dar momentul de singurătate i-a fost întrerupt când portiera şoferului s-a deschis şi Matt s-a aşezat pe scaunul său. L-a auzit când îşi lăsa scaunul pe spate.

- Cecile, a spart el liniştea, nu am venit aici să te forţez sau să te fac să-ţi încalci jurământul acela stupid. Şi da, acum mi se pare stupid şi ireal. Mă simt ca un cretin pentru că accept ceea ce îmi faci şi că nu te aduc cu picioarele pe pământ, pentru că nu îţi cer să te întorci acolo unde îţi este locul.

Lacrimi au apărut în ochii Ceciliei, însă nu avea să le lase să i se reverse pe obraji.

- Dar nu o s-o fac pentru că nu ar mai exista diferenţă între mine şi toţi ceilalţi bărbaţi.

Cecile ştia că avea dreptate. De aceea îl alesese să îi fie alături, pentru că era diferit şi un alt bărbat nu ar fi acceptat-o cu un trecut tumultos, nu ar fi avut răbdare cu ea, nu ar fi vrut să o ajute să treacă peste trauma ei, nu ar fi iubit-o după ce soacra lui s-ar fi dovedit o scorpie şi l-ar fi trimit după gratii, ci ar fi căutat să se răzbune pe ea pentru că era cea mai la îndemână.

- Ştiu, s-a auzit ea în şoaptă, dar mai am nevoie de timp, iar dacă nu mai poţi aştepta – a făcut o pauză – nu o să îţi cer să aştepţi.

Privirile lor s-au întâlnit.

- Am mai discutat despre asta şi ştii care este răspunsul meu. Mă întreb de ce femeile au nevoie să le repeţi des ceea ce vor să audă?
- Pentru că suntem femei şi vrem să ne simţim iubite, răsfăţate, alintate şi divinizate de bărbatul pe care îl iubim.

El i-a luat mâinile între ale lui şi a început să i le frământe uşor.

- Mai bine ne calmăm şi ne comportăm ca doi adulţi. Dacă o să continuăm aşa o să ne stricăm seara şi o să ne aruncăm reproşuri de la unul la altul ca la ping pong. Am avut o zi grea amândoi şi sunt conştient că motivul disputei de astăzi este distanţa care apare între noi. Cearta o să ne distanţeze mai mult şi nu-mi doresc

asta, iubito. Eu te vreau pe tine, aşa că vino să mă săruţi.

Când i-a cerut să-l sărute, Matt nu şi-a putut reţine zâmbetul. Cecile îl făcea să treacă repede de la o stare la alta, îl ducea în rai şi apoi îi făcea vânt în infern, dar ştia că îl urma în ambele locaţii. Când mergeau în rai se ţineau de mână, iar când ajungeau în iad, ea îl urma îndeaproape.

I-a pus mâna pe gâtul ei catifelat şi a tras-o uşor spre el până şi-au unit gurile.

Un sunet gutural s-a auzit de această dată din partea lui atunci când Cecile i-a cuprins mădularul prin pantaloni. Deja se întărise ca piatra.

- Cecile, i-a spus el în timp ce o săruta, mai bine mută mâna mai sus dacă nu vrei să ne mutăm pe bancheta din spate şi să uit că vreau să mă comport responsabil şi respectuos.

Pe buzele ei s-a ivit un zâmbet, atât cât i-a permis sărutul pe care i-l oferea Matt.

I-a mai strâns mădularul o singură dată în mână, apoi şi-a mutat mâna pe abdomenul lui. Şi-a despărţit buzele de ale lui şi şi le-a pus pe gâtul lui Matt, sărutându-l încet şi umed aşa cum îi plăcea lui.

- Cred că ţi-ai propus să mă omori în noaptea asta, a glumit el, şi partea proastă este că prefer să mor aşa, în braţele tale.

L-a privit în ochi, apoi şi-a mutat privirea asupra buzelor lui şi s-au sărutat din nou.

- Îmi place barba ta, i-a spus ea întretăiat.

Barba lui era aspră şi Ceciliei îi plăcea, deşi ştia că săruturile prelungi şi pătimaşe ar fi avut ca rezultat mici iritaţii pe pielea ei, însă nu-i păsa. Avea să le acopere fericită cu fond de ten şi pudră.

- O să te iubesc întreaga noapte, Cecile Anderson, a ameninţat-o Matt, şi nu o să ne despărţim în zori altfel decât satisfăcuţi de dragoste. Vino, i-a cerut, şi stai deasupra mea ca să te simt.

Cecile s-a supus. A împins pătura până a căzut la picioarele ei, apoi a trecut peste cutia de viteze şi s-a pus în genunchi deasupra lui Matt, cu picioarele de o parte şi de alta a trupului său musculos.

- Eşti perfectă, iubito, i-a şoptit el în timp ce îi captura buzele într-un sărut apăsat.

Trupul ei s-a arcuit şi a început să execute mişcări de du-te-vino, mimând astfel mişcările unui contact sexual şi intrând alături de Matt într-un vârtej al pasiunii nebune...

CAPITOLUL 30

Bucuria a fost de scurtă durată pentru că orice minune ţine trei zile sau nici măcar după cum le-a fost lor predestinat. Nici două zile nu au trecut şi ghinionul s-a abătut asupra lor. Cecile se simţise oricum vinovată de noaptea pe care o petrecuse cu soţul ei şi nu se mai întâlnise cu el din acea dimineaţă în care el o adusese acasă. Trecuse brusc de la o stare la alta şi ajunsese să se lase copleşită de vinovăţie... Suficient cât să îşi rezerve timp doar pentru ea şi să nu le răspundă la telefon celor apropiaţi. După câteva apeluri din partea lui Ian, dar şi a Jessicăi, Cecile şi-a închis telefonul şi l-a pus în geantă. O greşeală pe care nu avea să şi-o ierte curând şi care avea să-i adâncească starea dată de vinovăţie.

Nu ieşise din apartament şi acesta fusese cel mai înţelept lucru pe care îl făcuse în ziua în care neprevăzutul apăruse în viaţa ei şi a lui Matt. Într-un mod straniu, Edward a fost cel care a vizitat-o şi i-a dat vestea dureroasă.

- Matt a fost împuşcat noaptea trecută.

Nu îi dăduse vestea imediat ce ea îi deschisese uşa, ci aşteptase să îl invite înăuntru, iar Edward se asigurase că Cecile avea lângă ea un scaun. Ceea ce i se dovedise de ajutor. Când a aflat că Matt a fost împuşcat, corpul ei rămăsese fără vlagă într-atât încât s-a aşezat pe fotoliul din spatele ei.

Amuţise la aflarea veştii. Avea în minte un puzzle şi toate piesele începeau să se aşeze. Acum înţelegea de ce Ian şi Jessica insistaseră să dea de ea, dar îşi reproşa în minte că fusese atât de egoistă încât nu a interesat-o de ceea ce se întâmpla în jurul ei.

- Este bine, Cecile.

Edward s-a aşezat în faţa ei şi i-a luat mâinile într-ale sale.

Privirea ei l-a aţintit şi un licăr el ar fi putut să observe.

- Unde este acum? În ce stare se află şi cum naiba s-a întâmplat asta?

Apoi a continuat să-şi reproşeze în gând:

- *„E doar vina mea şi sunt convinsă că este rezultatul acelei nopţi! Nu trebuia să-mi calc cuvântul dat."*

Lumea ei se spulberase într-o secundă şi nu putea să se ierte că nu fusese lângă el atunci când a avut nevoie de ea.

- Este la spital, dar o să fie externat în câteva zile. Spre norocul lui, glonţul i-a atins umărul stâng.

Atunci Cecile şi-a dat seama că cineva a vrut să-l omoare, dar nu putea să-şi explice încă cine şi de ce ar fi făcut-o.

- A fost operat imediat, a continuat Edward, şi i-a fost extras glonţul. În prezent, starea lui este cu mult mai bună decât a ta.

El i-a atins obrazul printr-o mângâiere.

- Ce e cu tine. Cecile? De ce nu ne-ai răspuns la telefon? Cu toţii am încercat să dăm de tine de pe holul spitalului şi într-un final, după ce i-am anunţat că Matt este bine. când s-au decis să te caute aici, am hotărât să vin eu, iar pe ei i-am lăsat acolo.

Cecile şi-a mutat privirea spre mâini.

- Nimic important, doar că nu m-am aşteptat să se întâmple asta.

Şi o lacrimă i-a curs pe obraz.

- Am vrut să petrec puţin timp singură, dar dacă aş fi ştiut că i s-a întâmplat asta lui Matt, o clipă nu aş fi pierdut stând aici.

Edward a mângâiat-o pe păr.

- Nu te mustra, a îndemnat-o el. Nu ai fi putut să faci ceva pentru el nici înainte şi nici după ce a fost rănit.

Umerii ei s-au înălţat, apoi au coborât.

- A fost prins cel care a tras în Matt?

Edward i-a dat aprobator din cap şi atunci, Cecile i-a întâlnit privirea.

- Cine a fost? a întrebat ea repede.
- Avocatul mamei tale, a răspuns sigur pe el.

Cuvintele lui i-au produs un alt şoc. Nu se gândise nici măcar un moment că Natalia ar putea să mai facă ceva din spatele gratiilor.

- Procesul urmează să aibă loc curând, a continuat Edward, şi am impresia că avea de gând să îi ucidă pe cei care depun mărturie împotriva ei. Pe Matt probabil l-a urât mai mult şi de aceea a început cu el.

Cu mâinile şi-a acoperit faţa pentru câteva secunde, de furie, frustrare, groază.

- Dar unde s-a întâmplat şi de ce era singur?
- Din câte ne-a povestit Matt, s-a întâmplat când a plecat de la birou. Lucrase până târziu, iar tipul îl aşteptase în parcare până la acea oră târzie, însă a fost atât de prost încât i-a ieşit în faţă şi Matt l-a recunoscut. Distanţa a fost suficient de mare încât un nepriceput în arme să rateze ţinta.
- Dumnezeul, a oftat ea, ăsta se numeşte noroc, nu nepricepere.

Deşi situaţia nu era una fericită, Edward a râs uşor de modul în care ea se exprimase.

- Partea bună este că nu a mai avut curaj să tragă din nou, după cum a povestit Matt, pentru că a lăsat arma să-i cadă la picioare şi a intrat într-un fel de stare de şoc. Şi conform poliţiştilor, tipul oricum nu mai avea un alt glonţ în armă. Mai bine rămânea avocat pentru că altfel face criminalii de râs.

A tăcut un moment, apoi a continuat:

- Matt a alergat până la el şi cu mâna dreaptă l-a snopit în bătaie. Au ajuns împreună la spital, doar că unul are poliţişti la uşă.

Cecile a privit pierdută în jurul ei, neştiind ce să facă mai repede.

- Edward, i-a atras atenţia după câteva minute, trebuie să îl văd pe Matt. Nu pot să îţi spun cât de mult regret că nu v-am răspuns la telefoane, dar este important pentru mine să fiu alături de Matt.

Ea i-a văzut chipul lui Edward cum s-a schimbat din senin şi a adoptat o figură serioasă. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

- Există o mică problemă, i-a răspuns după un timp.

Şi s-a ridicat în picioare.

Cecile l-a urmat cu privirea cum el începuse să se mişte nervos prin cameră.

- Care? a venit întrebarea ei.
- Matt...

Nu înţelegea de ce Matt ar fi acea mică problemă pentru care ea nu ar putea să meargă la spital şi să fie alături de el. A ridicat sprâncenele şi şi-a încreţit fruntea.

- Nu vrea să te vadă, a spus el după ce a făcut o pauză lungă. După ce i-am spus că nu am reuşit să dăm de tine, ne-a ordonat tuturor să nu-ţi spunem ce i s-a întâmplat şi ne-a mai spus pe un ton cât se poate de ferm şi autoritar că nu vrea să te vadă acolo.
- Ce ai spus?

S-a ridicat cu furie de pe fotoliul pe care se aşezase atunci când aflase că Matt a fost împuşcat şi i-a trecut prin minte ce era mai rău, ca acum să audă că soţul ei o înlătură din viaţa lui.

- Regret, i-a mai spus Edward, dar nu poţi să vezi un pacient atât timp cât el îţi refuză vizita. Orice ai face, nu o să te lase nimeni să intri, iar Matt s-a asigurat ca la recepţie să fii informată că accesul tău în spital este restricţionat.

Edward s-a apropiat de ea şi şi-a pus mâinile pe umerii ei.

Pentru Cecile, informaţia căzuse peste ea precum o stâncă.

- Mai bine aşteaptă să fie externat şi nu pune piciorul în spital, a sfătuit-o el, deşi ea nu-i ceruse sfatul. Mai bine stai departe de scenele neplăcute şi nu uita că presa vă tot vânează de ceva timp. Ar fi neplăcut să vezi o scenă de genul într-un ziar de scandal, mai ales pentru tine. Sunt sigur că o să vă rezolvaţi problemele mai târziu, fără să aveţi zeci sau sute de ochi aţintiţi pe voi.

Cecile a aprobat printr-o mişcare a capului. Nu era încântată de decizia soţului ei, însă trebuia să-i dea dreptate lui Edward. Dacă s-ar fi dus acolo şi ar fi ieşit pe uşile spitalului în mai puţin de două minute, orice ziarist ar fi scris un articol detaliat despre vizita ei şi implicit mariajul dus pe apa sâmbetei.

- Cel mult pot să-l sedez într-o noapte şi să te deghizez ca să intri în spital.

Ea i-a schiţat un zâmbet fals, prin ridicarea unui colţ al buzelor.

- La ce bun, Edward? La ce bun dacă el nu vrea să mă vadă?

Nu i-a răspuns. Şi-a lăsat mâinile să-i cadă de pe umerii ei, iar Cecile a continuat:

- Eşti un prieten bun. Mulţumesc!

I-a cuprins o mână într-a ei, iar cu cealaltă l-a bătut uşor peste ea. Un gest prietenesc.

- Dar dacă vrei să te consider în continuare la fel, niciodată să nu faci o femeie să sufere, a simţit ea nevoia să îi spună. Femeile, oricât de drăcoase le consideraţi voi, când vine vorba de dragoste sunt mai sensibile decât aripile unui fluture, dar mai rezistente decât nişte flori. Deşi timpul încearcă să le ofilească dragostea şi bărbaţii le rănesc, femeile au acel ceva care păstrează dragostea mereu proaspătă chiar dacă de multe ori le plânge sufletul de durere.

Îl lăsase fără cuvinte cu discursul ei şi expresia de pe faţa lui îi confirma acest lucru.

Pentru Cecile, durerea atinsese limite necunoscute până atunci. Era respinsă şi nu-i plăcea, dar pe de altă parte ştia că singură se băgase în situaţia asta. Nu putea să-l certe, să-l critice pe Matt sau să-i ceară o explicaţie pentru reacţia lui firească şi era convinsă că dacă ar fi fost în locul lui, ar fi reacţionat mult mai urât.

Avea nevoie de alt timp în care să reanalizeze situaţia actuală şi apoi să vadă ce mai era de făcut. Momentan trebuia să respecte decizia lui Matt, aşa cum el i-o respectase pe a ei. Era greu, dar nu imposibil.

Sosise ziua în care Cecile a organizat petrecerea de deschidere a clubului de pictură pentru care muncise din greu în ultimele luni. Visul ei devenea realitate şi trebuia să se simtă fericită, însă realitatea era cu totul alta. Din când în când se uita în jurul ei şi îl căuta pe Matt printre invitaţi. Îl invitase înainte de accidentul său şi stabiliseră că vor fi împreună la inaugurarea proiectului ei. Şi îl crezuse. Undeva în adâncul inimii ei se încăpăţâna să creadă că el o să se ţină de cuvânt şi o să îşi facă apariţia îmbrăcat elegant şi fermecând-o cu prezenţa sa.

S-a învârtit printre invitaţi, a discutat cu fiecare dintre ei, a cunoscut persoane noi şi în unele a văzut că împărţeau dragostea pentru pictură, ceea ce însemna că pe viitor se vor întâlni la unul dintre cursurile care se vor ţine la club.

Şi totuşi, nici urmă de Matt după mai bine de o oră şi jumătate de când el trebuia să îi fie alături.

Jessica venise la braţul soţului ei şi nu a durat mult până când Cecile a observat distanţa care intervenise între ele. Aproape că rămăsese fără soţ şi dacă nu schimba ceva la ea, se gândea că o să rămână fără prietene.

- Ce s-a întâmplat, Jess?

Şi-a făcut curaj să o întrebe într-un târziu când au prins un moment să fie singure.

- Nimic, a ridicat ea din umeri.

Dar expresia de pe chip o trăda.

- De fapt, voi doi sunteţi vinovaţi. Tu eşti tristă şi nu pot să observ asta în privirea ta. Matt habar nu am unde este, dar ar fi trebuit să fie aici şi să te susţină măcar când vine momentul discursului.

Cecile a oftat.

- Nu vreau să mă bag, a continuat ea, dar nu sunteţi bine deloc. Nu vreau să ştiu de ce sunteţi despărţiţi, dar vă faceţi mai mult rău separaţi decât împreună. Viaţa asta e lungă cât un ac şi fuge ca un Porche, ultimul model, a glumit ea şi a reuşit să o facă pe Cecile să zâmbească. Dacă nu o trăiţi acum, altă viaţă nu mai vine şi a doua şansă nu există.

Era oricum dărâmată de absenţa lui Matt, iar cuvintele Jessicăi au venit ca un pumnal. S-a rezemat cu spatele de un perete şi s-a gândit la vorbele prietenei sale.

- Mi-a spus că o să vină, a murmurat ea, dar de când a avut acel accident, m-a alungat din viaţa lui şi nici nu-mi dau seama de ce.
- Poate pentru că tu l-ai alungat prima, a găsit Jessica repede un răspuns, sau pentru că nu vrea să mai îndure distanţa dintre voi. Poate vrea să faci primul pas spre

el... Cine ştie?! Bărbaţii sunt creaturi mai dificile decât noi, atunci când sunt răniţi. Ei nu au ajuns la performanţa să înţeleagă că atunci când o femeie spune nu este de fapt da, iar când spune da... ei bine, e tot da.

Jessica a venit mai aproape de ea, apoi şi-a continuat discursul.

- Matt avea un singur lucru de făcut, să te recucerească, să lupte mai mult pentru tine, dar o să repet ce am spus mai devreme, şi anume că bărbaţii ăştia ai noştri ne înţeleg în totalitate numai când este în beneficiul lor mai mult decât în al nostru.

Cecile a izbucnit în râs.

- Eşti o prietenă teribilă, i s-a adresat Cecile printre râsete. Prima dată te legi de situaţia în care mă aflu eu, ca mai apoi să refulezi vorbind la general despre bărbaţi. Nu ştiu de ce, dar am impresia că la voi este furtună în paradis.

A privit-o pe Jessica şi a văzut-o când şi-a fixat soţul su privirea.

- Mai rău, a recunoscut amuzată. Uragan aş zice, dar ştiu cum să joc cărţile în favoarea mea.

Cecile s-a uitat din nou printre invitaţi şi nici urmă de Matt. Mai erau câteva minute până când avea să urce pe scena improvizată ca să-şi ţină discursul la care lucrase în ultimele două săptămâni.

Nu l-a văzut pe Matt, dar i-a văzut pe Christina şi Edward. Nu împreună după cum şi-ar fi dorit ea, ci în colţuri separate de parcă erau duşmani.

- Au sosit Christina şi Edward, a făcut ea semn cu capul spre ei. Mă duc să îi întâmpin. Mergi cu mine?
- Poţi să te duci înainte. Eu merg să-mi iau o prăjitură de acolo, şi a făcut semn spre masa cu preparate. Mă topesc de poftă.
- Cum doreşti. Ne vedem mai târziu.

Jessica s-a dus să-şi ia prăjiturele, iar Cecile s-a îndreptat mai întâi către Christina, care spre surprinderea ei, nu venise singură, ci însoţită de un coleg de la locul de muncă. Alţii ar fi crezut că este iubitul ei, dar Cecile ştia precis că sunt amici. Era o uşoară diferenţă de vârstă între ei, dar nu pe asta se baza Cecile, ci pe cum o ştia pe Christina în realitate. Iar bărbatul de lângă ea era prea blând ca să fie potrivit pentru Christina. Ea avea nevoie de un băiat rău sau un bărbat dur, iar tipul care o însoţea nu intra într-una din cele două categorii.

După ce i-a salutat pe cei doi şi a schimbat câteva cuvinte, a lăsat-o pe Jessica să le ţină companie şi s-a dus să-l salute pe Edward.

- Mă bucur că ai venit, l-a luat ea prin surprindere.

Apoi şi-au zâmbit şi s-au îmbrăţişat.

- Nu aş fi putut să lipsesc de la un eveniment atât de important pentru tine.

Dar soţul ei lipsea.

- Arăţi minunat!
- Mulţumesc!

Şi a prins-o de mână astfel încât să o învârtă şi să facă o piruetă.

Era splendidă. Purta o rochie lungă, albastră, strânsă în V sub sâni, largă şi diafană în jos. Decolteul era până la câţiva centimetri mai jos de claviculă, dar sânii îi erau complet acoperiţi. Alesese o rochie de o culoare intensă pentru a putea purta colierul albastru de la Matt, însă culoarea o prindea de minune.

Se machiase atât cât să îşi evidenţieze ochii, iar părul şi-l strânsese într-un coc.

- Dar ai văzut cât de bine arată Christina? l-a îmboldit ea.

Expresia lui arăta de parcă ar fi fost lovit cu pumnul în abdomen. Dar mai îngrijorătoare era reacţia lui din pantaloni şi mulţumit că sacoul acoperea cât de cât acea zonă.

- Mai că o invidiez, a adăugat ea.
- Toate femeile de aici arată foarte bine, a spus el cu un nod în gât.

Cecile şi-a aruncat mâinile în aer ca şi când ar fi fost exasperată de ceva anume.

Edward dusese un pahar cu şampanie la gură.

- Voi bărbaţi... şi a oftat. Oare de ce vă maturizaţi târziu?

Cât pe ce să se înece cu licoarea din pahar.

- Tu ştii ceva ce eu nu ştiu?

A întrebat el când şi-a revenit.

- Ce-aş putea să ştiu eu din moment ce voi nu vreţi să îmi povestiţi nimic.

Răspunsese cu nonşalanţă.

- Eşti sigură? a vrut el să se asigure că Cecile nu aflase nimic.
- Mai sigură de atât nici nu se poate.

Şi a înălţat puţin din umeri în timp ce adopta o grimasă de neştiutoare.

L-a văzut cum şi-a încleştat maxilarul.

- Cecile, Cecile... nu eşti o actriţă bună, a clătinat el din cap.
- Nici nu aveam intenţia să joc teatru, l-a aţâţat ea. Am auzit de o partidă de sex...

Ochii lui s-au mărit în primă fază, apoi a căutat-o pe Christina cu privirea şi a strâns mai tare paharul în mână.

- Atenţie că o să-l spargi, i s-a adresat ea cu sarcasm.

Apoi a izbucnit în râs şi s-a îndepărtat de el. Trebuia să urce pe scenă şi să le vorbească celor prezenţi la eveniment.

Ar fi avut cu ce să îşi umple timpul, dar nu putea să îşi bată capul cu dosarele. Toţi se aflau la inaugurarea clubului de pictură, însă nu şi el, motiv pentru care era furios şi frustrat în aceeaşi măsură. Era conştient că îşi încălca promisiunea făcută soţiei lui, dar pe de altă parte avea convingerea că e mai bine să o alunge pentru o vreme din viaţa lui. Ea ceruse timp şi avea de gând să îi ofere timp de gândire chiar dacă însemna ani sau o viaţă întreagă. Chiar dacă nu o lăsa să îl mai vadă, el o urmărea de la distanţă. Nu avea de gând să renunţe vreodată la ea şi la copilul lor.

Îşi dorea să fie acum la braţul lui, şi în mare parte a timpului petrecut la inaugurare, să îşi ţină mâna pe şoldul ei, înconjurându-i talia. Nu avea decât să se mulţumească cu parfumul ei dulce pe care îl simţea şi atunci când nu erau împreună.

S-a dus la bar şi şi-a luat două sticle de vin roşu şi un pahar. Apoi a urcat alene la etaj, a intrat în dormitorul care cândva fusese al lor şi îl împărţiseră în fiecare noapte. Dar nu putea să stea acolo. Amintirile erau şi mai apăsătoare. A ieşit pe terasa din faţa dormitorului.

Cecile amenajase acolo un loc unde să servească în diminețile răcoroase, cafeaua, ceaiul sau sucul proaspăt de fructe. Adusese o masă mică, rotundă şi două scaune. Acum, Matt stătea singur la acea masă. După ce şi-a pus sticlele de vin pe ea, a desfăcut o sticlă şi şi-a turnat în pahar. S-a aşezat apoi pe scaunul de lângă, şi-a întins picioarele, şi în timp ce privea afară, lua înghiţituri mari de vin.

- Zece paşi în faţă, alţi o sută în spate, şi-a spus cu amar în glas.

Se gândea că în urmă cu o săptămână petrecuseră noaptea împreună, dar nu... Nu făcuseră dragoste, ci doar se amăgiseră, se aţâţaseră aşa cum făceau înainte să se căsătorească. Apoi, totul se schimbase atunci când cineva trăsese în el şi Cecile ignorase ceea ce i se întâmplase. Atunci avusese revelaţia să-i interzică să vină să îl vadă la spital.

- Ştiu că exagerez, şi-a spus trist într-un târziu.

Ei bine, chiar ştia asta, doar că simţea că este rândul lui să facă pe durul chiar dacă murea de dorinţă să o strângă la piept.

Apoi şi-a reamintit de rană. Abia fusese externat, dar trebuia să urmeze tratament pentru prevenirea infecţiei.

- La dracu! a spus pe un ton sec. Nu o să mor din cauza unor sticle de vin sau pentru că nu iau pastilele o zi.

A dat pe gât tot conţinutul paharului şi l-a umplut din nou. Avea de gând să se ameţească pentru a uita de tot ceea ce îl apăsa, dar nu era sigur că o să-i reuşească planul. Atunci a auzit ceva căzând şi spărgându-se. A oftat.

- Mă întreb ce ai mai dărâmat acum, Afurisitule.

Se aştepta să vină lângă el. Şi-a strâns picioarele şi s-a aplecat ca să se uite în cameră, crezând că dintr-un moment în altul, Afurisitul o să vină cu coada pe sus, mândru că a mai distrus ceva. Fără să vrea şi-a aruncat privirea către ceasul din dormitor şi a văzut ora pe care acesta o afişa în format digital. A dat uşor şi scurt din cap, mişcări de genul sus – jos.

- Bănuiesc că tocmai a primit ce i-am trimis.

S-a lăsat din nou pe spate, a luat paharul în mână şi l-a dus la gură. A sorbit din el până l-a dat gata, în acest timp întrebându-se ce face Cecile, ce părere avea despre el, despre mica lui atenţie, despre cum interpretează mesajul lui scurt şi rece.

CAPITOLUL 31

Cecile terminase de ţinut discursul şi tocmai cobora de pe scenă când un băiat i-a înmânat un buchet imens de trandafiri albi şi roşii. Oamenii încă o mai aplaudau, iar acum aveau un motiv în plus. Cu toţii ştiau de la cine era buchetul şi aveau dreptate. Matthew nu uitase de ea şi îi trimisese buchetul însoţit de un bileţel.

S-a grăbit să meargă într-un loc retras, iar când a ajuns într-o altă încăpere, a mirosit trandafirii trăgând aer adânc în piept, apoi i-a lăsat pe o masă. A scos biletul şi l-a deschis. Putea să-i recunoască scrisul, dar nu dorea să înţeleagă sensul vorbelor sale.

„E mai bine aşa.

Matthew,"

Simplu.Sec. Impunător.

S-a răsucit cu spatele către masă şi s-a sprijinit cu posteriorul de ea. A dat afară aerul pe care îl ţinuse câteva secunde în piept.

- Chiar nu te mai înţeleg, Matthew Anderson. Şi cel mai rău e că nu mă înţeleg nici pe mine. Te arunc departe de mine, dar te vreau cu toată fiinţa mea. Mă dai la o parte şi simt că mă sufoc de dor şi dragoste.

Cecile a privit spre tavanul încăperii.

- Doar ajută-mă... Ajută-mă să descopăr ce trebuie să fac. E liber, dar nu pot să trăiesc fără el.

Şi a părăsit tristă încăperea.

Afurisitul îşi făcea apariţia aşa cum Matt se aştepta. Trecea pragul uşii dintre dormitor şi terasă, cu coada lui neagră, ridicată. Mergea alene, de parcă nici nu ar fi spart o vază de câteva mii de dolari pe care Cecile o achiziţionase fără să stea pe gânduri şi fără să-i pese de preţul ridicat. Acum devenise istorie pentru că era doar cioburi întinse pe podea. Şi cum era de aşteptat, Matt era cel care trebuia să le strângă mai târziu pentru că îi ceruse menajerei să nu vină pe acolo în următoarele zile.

- Ce-ai dărâmat, Panteră?

L-a întrebat de parcă motanul ar fi putut să-i răspundă.

- Eşti atât de mic şi totuşi reuşeşti să faci prostie după prostie, l-a certat el.

Motanul l-a ignorat şi i-a sărit pe picioare unde şi-a făcut culcuş.

- Ştiam că pisicile dorm tot timpul şi că nu au nevoie de atenţie, dar se pare că m-am înşelat. Dacă nu o să te cuminţeşti, o să ajungem să locuim într-o casă goală.

I-a atins capul cu dosul palmei şi l-a mângâiat uşor. Panteră a început să-i toarcă în braţe şi să-şi înfigă ghearele în pantalonii lui.

Matt a tras aer în piept şi a oftat prelung.

- E a doua pereche de pantaloni pe care mi-o distrugi, dar de data asta trec cu vederea.

Panteră îşi făcuse un obicei din a-şi înfige ghearele în hainele lui, în canapele, fotolii şi covoraşe, dar cel mai rău, pantalonii aveau de suferit. De fiecare dată, Panteră reuşea să tragă fire din ei şi nu mai puteau fi reparaţi.

- E ultima prostie pe care ţi-o mai rabd.

Ochii motanului i-au întâlnit privirea. Nu mai avea ochii albaştri, ci i se înverziseră şi deseori îşi mărea pupilele.

- Ţi-o jur!

I-ar fi plăcut ca Afurisitul să-l asculte şi să-l înţeleagă, dar oricât i-ar fi explicat ce să facă şi ce să nu facă, el căuta să procedeze tocmai invers.

- Matt tot nu a luat legătura cu tine, nu?

Era a doua seară după petrecerea de inaugurare a clubului, iar cele trei prietene deciseseră să cineze împreună în apartamentul ei. Jessica pregătea salata, Cecile prăjea piept de

pui la grătar electric, iar Christina se ocupa de sosurile pentru salată şi cel pentru friptură.

- Nu. Nu ştiu nimic de el, doar ce mi-aţi spus voi, Ian şi Edward.
- Nu ne-ai spus ce ţi-a scris în bilet, s-a auzit vocea Christinei.

Cecile şi-a muşat buzele pe rând.

- Nimic care să-mi facă inima să tresalte.

Tonul ei era blând.

- Că e mai bine aşa, a adăugat ea, şi s-a semnat „Matthew". Voi ce înţelegeţi de aici?

Christina a fost prima care i-a răspuns.

- Că suferă la fel de mult ca şi tine.
- Îi dau dreptate Christinei, a adăugat şi Jessica. Mai mult decât atât, sunt convinsă că şi ei vorbesc despre tine acum.

Cum Jessica îl lăsase singur pe Ian să cineze, l-a sunat pe Matthew imediat şi au stabilit să petreacă seara ca între bărbaţi. Matt a acceptat că doar nu avea chef să petreacă singur între pereţii reci şi goi ai casei. Şi bineînţeles, Edward nu putea să lipsească. Tot Ian a fost cel care l-a sunat şi din moment ce nu avea de lucru la spital, a fost de acord să se vadă cu ei în casa lui Matt.

- Credeţi că invită femei acolo? s-a trezit Cecile întrebând.

Jessica s-a oprit din tăiatul legumelor pentru salată. După câteva secunde a început să taie din nou.

- Sunt sigură că Ian nu ar îndrăzni să propună aşa ceva sau să accepte o seară de genul. L-aş castra, şi a ridicat ea cuţitul cu lamă lată, înainte să devină tată.
- Jess, i-a atras Christina atenţia, mai are foarte puţin până devine tată, deci nu e ca şi cum l-ai lăsa definitiv fără copii, fără împlinirea ca tată.

Jessica s-a uitat ciudat la ea şi şi-a arcuit o sprânceană.

- Dar eu nu cred, a continuat tot Christina, că Ian sau Matt ar pune la cale o noapte de amor cu nişte necunoscute. Însă nu pot să spun acelaşi lucru despre Edward, a pufnit ea.
- Iar eu cred că îl judeci aspru pe Edward, a preluat Cecile cuvântul. Poate că face pe indiferentul, dar este un bărbat adevărat, nu unul disperat să completeze un album cu femeile cu care s-a culcat. Din punctul meu de vedere este calculat, selectiv şi nu se încurcă cu oricine.
- Dacă tu zici, i-a răspuns Christina plictisită.

Apoi fiecare a revenit la treaba ei.

- Mă întreb dacă o să ne spui vreodată cum aţi ajuns în situaţia asta. Sunt curioasă de ce vă sacrificaţi şi dacă merită preţul plătit.

Cecile a luat friptura de pe grătar şi a aşezat câte o porţie pe fiecare farfurie.

- Poate că o să vă spun în seara asta, s-a adresat Jessicăi, dar pe de altă parte simt că am epuizat acest subiect împreună cu Matt.

Şi i-a închis gura Jessicăi cu replica ei.

- Eu am ajuns să cred că dragostea adevărată trebuie testată, s-a băgat Christina în discuţie. Din câte mi-ai povestit, şi în cazul vostru, s-a adresat Jessicăi, a fost ceva asemănător.

S-a strâmbat şi a continuat.

- Sunteţi singurele cupluri care arată că dragostea există, dar nu este pentru toată lumea.

Cecile a fost cea care i-a răspuns:

- Părerea mea este că încă nu ţi-ai dat seama că ai întâlnit dragostea sau poate chiar nu ai întâlnit-o, dar orice om o întâlneşte mai devreme sau mai târziu. Însă mulţi nu-şi dau seama şi o lasă să plece, dar ţine minte că a doua oară nu se mai întoarce.

Christina deschisese gura ca să-i dea o replică usturătoare, dar a închis-o la loc.

- Eu sunt gata cu fripturile. Dacă sunteţi şi voi gata, atunci putem să mâncăm.

A luat cele trei farfurii în mâini şi a părăsit bucătăria.

Jessica şi Christina au privit una către cealaltă.

- Trebuia să se facă psiholog, a glumit Jessica. I se potriveşte mai mult decât pictura.

Amândouă au izbucnit în râs.

Seara lor nu părea mai spectaculoasă decât a fetelor. Pizza şi alcool, ambele din belşug, servite pe canapeaua din camera de zi, în faţa televizorului la care urmăreau – mai mult sau mai puţin – un film de acţiune.

- Credeţi că se distrează mai bine decât noi?

Cel curios era Matt.

- Ce ar putea să facă mai interesant decât să ne bârfească?

A întrebat Ian, apoi a băut din sticla de bere.

- Poate au adus stripperi, i-a înţepat Edward cu tonul lui sec. Noi suferim de singurătate, iar ele se distrează.

Dar a reuşit să le atragă atenţia celor doi.

- Asta e o glumă proastă, s-a auzit tonul dur al lui Matt.

Avea încredere totală în Cecile şi spera că şi ea îi întoarce încrederea.

- Jessica nu ar face asta.
- Nici Cecile, a completat Matt.
- Dar nu şi Christina, a spus cu amărăciune.

Ian şi Matt s-au relaxat, înţelegând care era oful prietenului lor.

- Christina este o fată bună şi dacă nu eşti atent, l-a atenţionat Matt, o să ţi-o fure unul deştept înainte să te trezeşti tu.
- Ce treabă am eu cu ea?

Matt a clătinat din cap, iar Ian a izbucnit în râs.

- Nu ştiu de ce ne tratează de parcă nici nu am fi căsătoriţi, i s-a adresat lui Ian, sau de parcă nu suntem toţi bărbaţi.

Apoi i s-a adresat lui Edward.

- De ce crezi că nu am observat că între voi doi este mai mult decât indiferenţă?

Se pregătea să-i dea replică lui Matt, dar a lăsat-o baltă şi a schimbat subiectul.

- Sper că îţi aminteşti că nu aveai voie să consumi alcool.

Matt a ridicat din umărul rănit.

- Nu te îngrijora, doctore. E doar a doua zi în care mi-am permis luxul să schimb tratamentul. Am dat pastila pe pahar şi deja îmi e mai bine.
- Am impresia că îl ataci pe Matt ca să nu te mai atace el pe tine, a sărit Ian în apărarea cumnatului său, dar mai bine te-ai îngrijora de inima ta rănită decât de umărul lui aproape vindecat.

Ian şi Matt au bătut palma la iniţiativa celui din urmă.

- Grozav! a exlamat Edward pe un ton ironic, acum începi şi tu. Exact ce aveam nevoie.
- Doi la zero pentru noi, a râs Matt.

Dar s-a oprit din râs când a auzit un pahar căzând şi spărgându-se.

Apoi s-a uitat către Edward.

- Psihiatrie aveţi la spital?

El l-a privit ciudat, neînţelegând de ce întreba Matt de psihiatrie.

- M-a înnebunit motanul ăsta.

S-a întors către Ian care stătea în dreapta lui, şi i-a spus:

- Doar ţi-am zis să nu laşi paharul pe masa aceea. De când l-am adus a spart o vază scumpă, două tablouri înrămate în sticlă, câteva pahare, trei sticle de whisky, mi-a distrus trei costume şi două cămăşi şi lista nu se opreşte aici.
- Şi de ce te vaiţi? l-a întrebat Ian. Din câte îmi dau seama, tu l-ai luat şi trebuie să-i suporţi prostiile până ajunge la maturitate.

Matt a adoptat o grimasă.

- Ţi-l dau pentru o săptămână şi apoi să te văd dacă mai crezi că o să se cuminţească vreodată. I-am promis că i-l trimit lui Cecile dacă nu se potoleşte şi nu am văzut vreo schimbare la el.

A ridicat din umeri.

- Poate greşesc, a adăugat el.
- Sau poate că trebuie să-l ameninţi cu ce nu-i place, i-a recomandat Edward. Poate el vrea la Cecile şi nu la tine. În locul tău l-aş ameninţa că o să-şi petreacă restul vieţii cu mine.
- E ca şi cum ai trimite o pisică la veterinar, a argumentat Ian vrând să spună că pisicile ar face orice doar ca să nu ajungă într-un cabinet.
- Am impresia că începeţi să glumiţi pe seama mea şi nu mă face deloc să râd, a replicat cu ironie în glas. În plus, ne-am distanţat de la subiectul favorit, şi anume „femeia", a gesticulat el ghilimelele.

Ian şi Edward şi-au dat ochii peste cap. Mai bine se uitau la film decât să vorbească despre femei. Edward nu-şi dorea să mai deschidă subiectul „Christina", iar Ian nu dorea să-l audă pe Matt vorbind despre sora lui. Viaţa lui de cuplu era satisfăcătoare şi nu avea nevoie să se încarce cu energie negativă.

- Asta am făcut toată viaţa, a zis Ian. Măcar în seara asta să facem şi altceva.

Cei trei bărbaţi şi-au dezlipit spatele de canapea şi au întins mâinile după sticlele de bere de pe masă. Au ciocnit şi au băut cu sete din ele.

Matt şi-a spus în gând:

- *„Şi tot mi-e dor de ea, oricât aş bea."*

CAPITOLUL 32

După două săptămâni...

Era seară când Cecile a ajuns acasă. Se simțea obosită și abia aștepta să se întindă pe patul din dormitorul ei, să se lase răpită de un somn dulce și odihnitor. Înainte de asta trebuia să mănânce ceva și să facă un duș fierbinte.

Geanta a pus-o pe o masă, iar haina a lăsat-o să-i cadă de pe umeri, apoi a agățat-o într-unul din suporturile cuierului. S-a dus în bucătărie și a deschis ușa frigiderului. A scos ingredientele de care avea nevoie ca să-și facă un sandviș și le-a pus pe masa aflată în apropiere.

Nu-i plăcea liniștea, iar de când se mutase în apartament, liniștea o copleșea. S-a oprit din pregătirea cinei cât pentru a porni muzica în surdină. Apoi a revenit în bucătărie, a terminat sandvișul de asamblat, a umplut un pahar cu lapte și s-a îndreptat spre fereastra la care își făcuse un obicei să cineze. Îi plăcea să admire clădirile din jur și oamenii care se plimbau pe străzi. Putea să le simtă agitația în miezul liniștii din casa ei.

Îi era dor de Matt, dar promisiunea ei era sfântă și nu avea de gând să și-o mai încalce. Dăduse la schimb dragostea ei pentru libertatea soțului ei, schimbând astfel dorința pe care și-o pusese în ziua nunții. Visase acel moment din viața lor, însă după ce l-a vizitat pe Matthew și el i-a spus că are nevoie de o minune pentru a scăpa din acel loc, și-a dat seama ce are de făcut. Nu era loc pentru regrete. El era liber și asta era tot ce conta.

Se întreba dacă Matt se gândeşte la ea sau dacă îi simte lipsa şi o durea că indiferent de sentimentele şi dorinţele lor, nimic nu se schimba.

A mâncat în linişte, privind afară şi gândindu-se la Matthew. Apoi a strâns vasele şi le-a pus în chiuvetă. Nu-i plăcea să le lase acolo şi întotdeauna le spăla, dar nu avea starea necesară să facă la fel în seara aceasta. A stins lumina, a părăsit bucătăria şi a oprit muzica. Îi rămăsese să facă un duş fierbinte şi apoi să se lase purtată pe valurile dulci ale somnului.

Se îndrepta spre dormitor când şi-a amintit că în geantă îşi lăsase o cărticică. S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat către locul unde îşi lăsase geanta. A deschis-o şi a scos de acolo o carte de poveşti cu desene. A zâmbit timid cu gândul că în această seară avea de gând să-i citească pentru prima dată bebeluşului ei. Cartea a strâns-o la piept şi a pornit zâmbind spre dormitor. Nu a lăsat-o din braţe până nu a ajuns la noptiera de lângă patul ei. Mai avea ceva de făcut înainte să înceapă să citească din ea.

S-a dezbrăcat încet şi s-a dus în baia alăturată.

Jumătate de oră mai târziu revenea în dormitor, îmbrăcată în nişte pijamale haioase, copilăreşti, cu un câine desenat pe partea din faţă a bluzei. Se simţea mai obosită decât atunci când intrase sub duş şi asta se datora apei fierbinţi care-i amorţise simţurile. A ridicat un colţ al pilotei şi cu greutate s-a aruncat pe cearceaful imaculat. S-a învelit şi apoi a luat cartea de pe noptieră. La început a petrecut câteva minute analizând

coperta frumos realizată cu animăluțe desenate. Apoi a deschis cartea și a început să citească, sperând că bebelușul o ascultă și că îi place ceea ce aude. Dar efectul a fost mai scontat la mamă pentru că s-a lăsat pradă somnului înainte să termine de citit a cincea pagină.

Era acolo... Frumoasă ca un trandafir proaspăt înflorit. Ținea cartea în mâini, mâinile sprijinite pe picioarele ei zvelte, capul era dat într-o parte, iar jumătate din chip îi era acoperit de părul ei negru.

Lumina era aprinsă și după poziția în care se afla, se gândea că cel mai probabil adormise în timp ce citea. S-a apropiat de noptieră și a stins veioza. A așteptat să i se clarifice puțin imaginea din cameră, să i se obișnuiască ochii fără lumină, apoi i-a tras ușor cartea din mâini. A închis-o și a așezat-o pe noptieră fără să facă zgomot. Apoi i-a ridicat pilota până la nivelul umerilor și ulterior a sărutat-o pe frunte fără să o trezească.

S-a dus pe partea cealaltă a patului și a privit-o din nou. *„Atât de frumoasă, perfectă și iubită”* și-a spus el în gând. Și-a desfăcut cravata și a lăsat să-i cadă lângă pat. A desfăcut câțiva nasturi de la cămașă și încet s-a întins în pat, alături de ea. Se mișcase atât de ușor ca să nu facă zgomot și să o trezească. Încă o auzea respirând relaxată, în armonie cu negura nopții.

Nu-şi dorea să adoarmă, ci să rămână treaz şi să o supravegheze. Era singurul mod în care o putea avea acum şi nu avea de gând să rateze oportunitatea să fie atât de aproape de ea. Ar fi dat orice să o trezească, să o sărute, să o atingă şi să facă dragoste cu ea. Însă, Matt simţea că nu este momentul, că mai are de aşteptat până când soţia lui îşi băga minţile în cap şi se întorce acolo unde era locul ei – în casa lor, în patul lui. Ar fi putut încerca să o oblige să se întoarcă acasă, dar ştia ce înseamnă să-i impui ceva lui Cecile Anderson... înseamnă să înrăutăţeşti lucrurile. Ea avea nevoie de răbdare şi multă dragoste, apoi avea să găsească şi calea către adevăratul ei loc.

Avea la dispoziţie câteva ore ca să o privească, apoi trebuia să plece fără să lase vreun semn că a fost acolo, înainte ca ea să se trezească. Încălcase regula ei şi nu-i părea rău, dar nici nu-şi dorea să se certe din nou pe acest subiect.

Totul era verde în jurul ei. Se afla pe o pajişte la poalele unui munte, iar din loc în loc erau pomi pe a căror scoarţă se putea observa că erau bătrâni. Nu erau pomi pe care să-i mai fi întâlnit până atunci pentru că nu îi recunoştea şi nici nu le ştia denumirea.

Era o linişte plăcută acolo. Nu o sufoca, ci mai degrabă o purta într-o stare de meditaţie.

Un sunet a venit de sus, iar Cecile şi-a îndreptat imediat privirea către cer. Erau stoluri de păsări de diferite culori care

zburau ca într-un dans al bucuriei pe albastrul cerului. Nici urmă de nori care să acopere albastrul perfect. Niciodată nu văzuse cerul mai frumos decât acum.

Un zâmbet s-a afişat delicat pe chipul ei. A închis ochii, rămânând cu capul lăsat pe spate, şi-a întins braţele şi o adiere de vânt şi-a făcut simţită prezenţa.

- Este minunat, a şoptit ea. Cred că sunt în Rai.

Apoi şi-a analizat ultimele cuvinte şi şi-a deschis repede ochii. Braţele i-au căzut pe lângă corp precum două greutăţi. Îşi simţea bătăile inimii şi îi era teamă ca gândul ei să nu fie adevărat. Puţin câte puţin şi-a mutat privirea către trupul ei, mai exact către hainele ei. Panica a cuprins-o când a observat că purta o rochie albă, lungă până în pământ, cu o singură bretea groasă care-i era aşezată pe umărul drept, strânsă puţin în talie, iar de acolo în jos porneau câteva volănaşe. Părul nu îi era prins cu vreo agrafă, ci era lăsat liber, uşor ondulat şi câteva şuviţe îi cădeau pe umeri. Apoi a observat colierul primit de la Matthew înainte de căsătorie şi l-a atins crezând că ar putea să găsească un strop de linişte, dar nu... Se simţea încolţită şi nu ştia încotro să o ia ca să fugă din acel loc. Totul părea atât de real încât Cecile nu putea să-şi controleze gândurile sau simţirile.

- Copilul meu...

Mâinile şi le-a pus pe abdomen şi a simţit copilul mişcând. Cecile a răsuflat uşurată acum că îşi simţise copilul.

Trebuia să plece de acolo, să găsească o cale de ieşire. S-a întors cu spatele, dar ce vedea acum o şoca. Chiar în faţa ei,

la câţiva paşi se afla o apă întinsă pe o suprafaţă imensă, iar alături era o tânără indiancă. Ceciliei i se părea o zeiţă. Era înaltă cât ea, brunetă, părul mai lung decât al ei, trup subţire, pielea cu o nuanţă mai închisă, ten perfect, pomeţi uşor conturaţi, ochi negri, buze roşii. Cecile a fixat-o cu privirea şi a analizat-o într-atât cât să-şi dea seama că tânăra se asemăna cu ea.

Purta bijuterii mari de aur, cu pietre roşii ca să se asorteze cu ţinuta ei în aceeaşi culoare. Cecile nu ştia multe despre cultura lor, dar putea garanta că era îmbrăcată în mireasă.

- Mă poţi ajuta să ies de aici?

Apoi a realizat că nici nu o salutase pe femeie şi că dăduse dovadă de lipsă de respect, iar de vină era teroarea care pusese stăpânire pe trupul şi mintea ei. Tot ce-şi dorea era să afle de ce este acolo şi să se întoarcă acasă.

Mireasa i-a zâmbit.

- O să te ajut, draga mea, dar înainte trebuie să-ţi vorbesc.

Cecile nu ştia cum să interpreteze ce i se întâmplă şi nu înţelegea de ce ar vrea o femeie din India să-i vorbească.

- Despre ce anume? aproape că s-a bâlbâit ea.
- Despre promisiunea ta.

Iar mireasa i-a făcut semn cu capul către cer. Atunci Cecile şi-a dat seama că femeia ştia de promisiunea pe care ea o făcuse în ziua în care mersese la catedrală.

- Cine ţi-a spus? a întrebat punând la îndoială vorbele miresei.
- Nimeni, a răspuns ea cu zâmbetul pe buze. Eu am fost cea care a plănuit totul.

I se părea imposibil ca altcineva să ştie de promisiunea ei. Matt fusese singurul cu care discutase despre schimbarea dorinţei sale.

- Cum... cum adică ai plănuit totul?

Mireasa a confirmat printr-un zâmbet reţinut.

- Trebuia să te văd şi să-ţi vorbesc, i-a răspuns tânăra. Eu sunt semnul de care ai nevoie ca să te întorci la soţul tău, iar după ce o să te asiguri că ceea ce o să-ţi spun este adevărat, o să ştii că locul tău este alături de el. Dragostea voastră a trecut testul la care aţi fost supuşi şi nu aş vrea să vă trăiţi vieţile altfel decât împreună. Christian, femeia şi-a îndreptat privirea către pântecul Ceciliei, are nevoie de amândoi.

Cecile simţea că are un nod în gât. Era intrigată de femeia care îi vorbea.

- Christian?! a întrebat şocată.
- Da, fiul vostru. O să ajungă un om la fel de bun ca şi părinţii lui şi o să am grijă să-i scot în cale o femeie care să-ţi semene, draga mea.

Pe chipul frumos al femeii s-a ivit un zâmbet călduros.

- Dar cine eşti şi ce vrei de la mine?

- Îţi cer să crezi, iar dacă vrei să analizezi, poţi să o faci mai târziu. Timpul nostru este limitat, draga mea. Promite-mi că o să mă laşi să-ţi vorbesc.

Mireasa i-a întins mâna şi a aşteptat ca Cecile să-i ofere mâna ei. Era gestul prin care ştia că acceptă pactul.

Cecile ştia că altfel nu poate să iasă de acolo şi o intriga femeie care se asemăna cu ea. I-a întins mâna, iar când mâinile lor s-au unit, femeia şi-a închis ochii pentru o clipă.

- Sunt bunica ta, a răspuns ea pe un ton calm.

Chipul Ceciliei devenise de piatră.

- Dar eşti la fel de tânără ca mine, a spus neputând să se abţină.
- Ştiu, dar eu nu mai trăiesc de mulţi ani. Nici nu am apucat să îmbătrânesc şi retrăiesc la nesfârşit momentul vieţii mele. Am murit din şi pentru dragostea pe care o purtam bunicului vostru.

Deşi nu-i venea să creadă şi o privea cu neîncredere, Cecile putea să îşi explice acum asemănarea izbitoare dintre ele.

- O bunică indiancă?

Şi îşi înălţă o sprânceană.

- Da, dar m-am născut şi crescut în America. De aceea îmi lipseşte atât de mult accentul specific nouă. Părinţii mei s-au căsătorit din dragoste, una la fel de puternică şi de grandioasă ca a ta şi a lui Matthew, dar pentru că

părinții nu erau de acord cu iubirea lor, au găsit aici un refugiu până la moarte. America a fost casa mea, dar am avut o legătură aparte cu India, legătură care într-un fel sau altul ai moștenit-o. Visele tale, semnele pe care le ceri nu sunt întâmplătoare și trebuie să te încrezi în ele. India, draga mea – mâna femeii i-a atins obrazul Ceciliei – îți curge prin vene și o s-o transmiți fiicei tale.

Cecile nu putea să spună nimic din cauza șocului pe care mireasa, adică bunica ei, i-l producea.

Bunica ei s-a oprit un moment din vorbit și a privit la apa din apropierea lor.

- Tot acolo l-am cunoscut pe bunicul tău, un bărbat cuceritor din America, unicul care a știut să lupte pentru o indiancă. A știut că doar la dragoste aveam să-i răspund și atunci m-a iubit așa cum un alt bărbat nu ar fi știut.

A văzut-o trăgând aer puternic în piept și zâmbind cu emoție.

- A fost dragoste la prima vedere pentru amândoi și oricât au încercat alții să ne separe, dragostea noastră a fost mai presus de orice. Ne-am căsătorit în religia lui, dar pentru că știa cât de important este pentru mine ritualul indienilor, în noaptea nunții am făcut ritualul nunții chiar în dormitorul nostru.

Acum putea să-și explice de ce era îmbrăcată în mireasă. Se gândea că acel moment a fost important pentru ea și într-un

fel a rămas prizoniera acelui ritual şi a respectivului moment din viaţa ei. Apoi Cecile a văzut-o că şi-a mutat privirea către mâinile ei. Erau acoperite de desene de o culoare intensă.

- Este henna? a întrebat-o Cecile după un lung moment de tăcere.

I-a dat afirmativ din cap, iar Cecile şi-a adus aminte că miresele din India îşi pictează mâinile, iar cu cât vopseaua este mai intensă, cu atât mai mult este iubită de soţul ei.

- Am avut un singur fiu, a spus pe un ton care-i trăda dezamăgirea, pe tatăl vostru, însă el a fost diferit de cei dinaintea lui, dar şi de copiii lui. Nu am reuşit să-l convingem că în viaţă contează să fii bun.

Cecile a strâns mâna bunicii ei.

- A fost alegerea lui, i-a spus Cecile blând.
- Da, este adevărat, dar mă înfurie că nu a avut grijă de voi şi că nu a construit un cămin fericit pentru copiii lui.
- Dar suntem bine acum şi asta este tot ce mai contează.

A privit-o şi i-a văzut chipul luminându-i-se din nou.

- Draga mea, timpul este aproape să se termine, dar o să mai auzi de mine. Nu cred că o să ne mai vedem, dar cineva ştie despre mine şi poate să-ţi confirme cele spuse. Îţi cer să te întorci la soţul tău, să accepţi dragostea lui şi să i-o oferi pe-a ta. Curând o să vină pe lume primul vostru copil, dar când o să rămâi însărcinată cu o fetiţă, dă-i numele meu.

O emoţionaseră vorbele bunicii ei şi nu a putut să-şi reţină lacrimile.

- O să-l afli mai curând decât îţi imaginezi.

S-a simţit îmbrăţişată şi o căldură îi învăluia trupul. Femeia o îmbrăţişase, iar când se mişcase, Cecile îi auzise clinchetul frumos al brăţărilor pe care le purta la picioare.

Apoi şi-a lăsat braţele să-i cadă pe lângă corp şi s-a îndepărtat de ea.

- Spune-le tuturor că o să continui să-i veghez şi să mă facă mândră de ceea ce sunt.

Şi-au zâmbit reciproc.

- Iar dacă vreunul îndrăzneşte să nu te creadă, i-a arătat ea degetul arătător ca într-un fel de joacă, întreabă-l pe Matt unde a dormit aseară, spune-i lui Ian că gemenii se vor naşte cu o săptămână înainte de ziua mea, şi cere-i lui Edward să-şi asculte inima pentru că nu o să greşească.

Cecile a dat afirmativ din cap, promiţându-i astfel că o să le transmită mesajul ei. Apoi mâna bunicii s-a aşezat pe capul ei.

- Trebuie să plec, dar o să fiu mereu alături de voi.

Atunci totul s-a terminat, iar Cecile s-a trezit brusc. Fusese un vis, cel mai ciudat vis pe care îl avusese în întreaga ei viaţă. A avut nevoie de ore bune ca să revină la normal, să-şi potolească bătăile puternice ale inimii, să îşi reamintească

tot ce visase, să pună totul cap la cap şi să îşi dea seama ce trebuie să facă mai departe. Încă avea o mulţime de întrebări nespuse şi al căror răspuns nu avea cum să-l afle curând, dar cel mai important era că se simţea împăcată şi că putea să se întoarcă acolo unde era casa ei cu adevărat.

Era târziu când se trezise şi deşi avea cu totul alte planuri pentru acea zi, totul se schimbase în urma unui vis care o luase prizonieră. Îi schimbase viaţa şi îi era recunoascătoare celui care se făcea vinovat de acea întoarcere pe care o luase destinul ei şi nu numai.

Dar înainte să se mute, Cecile trebuia să-şi respecte ultima promisiune, şi anume să-i sune pe cei apropiaţi şi să le povestească. Şi-a luat telefonul mobil şi a căutat în agendă.

- Sper să nu fiu considerată nebună.

Apoi a oftat şi cu curaj a apelat prima persoană din cele patru. Cu Matt avea de gând să vorbească mai târziu, în intimitatea casei lor. Aştepta cu nerăbdare să-l surprindă când el se întorcea de la birou şi cel mai mult aştepta să petreacă din nou noaptea, goală în braţele lui. Gândul că o să fie din nou a lui o înfiora şi îi transmitea furnicături în tot corpul, ca bulele de şampanie într-un pahar de cristal.

CAPITOLUL 33

Se făcuse târziu când Matt a ajuns în sfârşit acasă. Cecile îl aştepta de câteva ore, timp în care pregătise cina şi se gândise cum să îl întâmpine, ce să îi spună, însă nu avea idee cum o să reacţioneze el.

Îmbrăcase o ţinută specială pentru această seară. Alesese o rochie roşie, lungă, strânsă sub sâni şi vaporoasă în partea de jos, decupată pe picior, astfel încât la fiecare pas lăsa să i se observe piciorul zvelt. În partea de sus era decupată şi i se observau sânii mai mult decât şi-ar fi dorit Matt să vadă alţi bărbaţi, şi avea două bretele confecţionate din dantelă de aceeaşi culoare.

Se fardase puţin, însă suficient cât să-şi accentueze trăsăturile. Părul îl lăsase liber pentru că ştia că lui Matt îi face plăcere să îl atingă, să se joace şi să-şi treacă degetele prin el. Îl îndreptase, iar vârfurile le ondulase puţin. Singurele bijuterii pe care le purta erau inelul de logodnă, verigheta, o pereche de cercei şi colierul dăruit de soţul ei.

Excepţie făcând Anastacia, menajera lor, nimeni nu ştia că revenise acasă cu scopul de a face pace cu Matt. Vorbise cu prietenii ei, însă nu le spusese şi detaliul cel mai important. Nu că nu ar fi avut încredere că secretul ar fi rămas în siguranţă, dar i se părea că Matt trebuie să fie primul care află. Nici Anastaciei nu i-a spus, însă femeia ghicise din primul moment când a văzut-o intrând în casă, după fericirea care i se citea pe

chip. Cecile glumise cu ea și îi spusese că femeile au un senzor asemănător cititorului de carduri. Văd ceva și deja știu totul. Nu putea să spună același lucru și despre bărbații angajați să păzească proprietatea. Trecuse pe lângă ei, își parcase mașina în garaj ca să nu i-o vadă Matthew când avea să se întoarcă acasă, însă putea să jure că nici nu le trecuse prin minte de ce s-a întors acasă doamna Anderson.

Când Matt a parcat mașina în fața casei, ea terminase de aprins câteva lumânări pe care le așezase strategic prin camera unde urmau să cineze. În grabă a pornit muzica romantică să se audă în surdină.

Apoi s-a auzit ușa, deschizându-se și închizându-se. Inima ei bătea cu putere la fiecare zgomot pe care îl auzea. Își putea da seama că Matt își lăsase servieta din mână și că se dezbrăcase de sacou. Apoi nu s-a mai auzit nimic. Cecile se gândea că probabil își dă jos ceasul de la mână, așa cum făcea de fiecare dată când ajungea acasă.

Îl auzea mergând prin casă, iar pașii lui se auzeau din ce în ce mai tare, semn că se îndrepta spre ea.

Când ușa s-a deschis, Cecile stătea lângă masa frumos aranjată.

Lui Cecile, chipul soțului ei i se părea imposibil de citit în acel moment. Surprindere? Furie? Neîncredere? Dragoste?

Nu și-au spus nimic în primele momente și nici nu s-au mișcat din locul. El era surprins și i se părea ireal să o revadă în casă pe femeia care-i stăpânea inima, iar ea era îngrijorată de ceea ce ar putea el să îi spună.

- Cecile, i-a pronunţat numele cu neîncredere. Tu aici?

Apoi el a micşorat distanţa dintre ei şi deşi s-a apropiat periculos de mult de ea, nu a atins-o.

- Eu...

Şi un nod în gât a oprit-o să continue să vorbească. Însă nu contenea să-l privească şi în acelaşi timp să se gândească cum ar fi să-l atingă din nou ca altădată.

- M-am gândit să cinăm împreună, i-a spus ea într-un târziu.

Şi l-a văzut cum îşi arcuia o sprânceană, apoi cum un colţ al buzelor s-a ridicat.

- Este minunat, însă cina a devenit ultimul lucru de care am nevoie acum, Cecile.

Delicat i-a atins obrazul şi i-l mângâia prin mişcări lente ale degetului mare. Şi-a apropiat faţa de a ei şi i-a şoptit:

- Ştiu că nu ai venit degeaba, iubito. Şi am impresia că amândoi ştim motivul.

Cecile a deschis gura ca să-i spună ceva, însă Matt şi-a aşezat repede degetul pe buzele ei, îndemnând-o astfel să tacă.

- Nu vreau să cunosc detaliile. Pentru mine contează că acum eşti aici şi ştiu că nu o să mă mai părăseşti vreodată.

El i-a depus mici săruturi pe obraji, pe frunte, pe gât, oferindu-i Ceciliei fiori de dragoste.

- Arăţi minunat, i-a spus el printre sărutări. Pot să mănânc desertul? a întrebat cu un zâmbet mare pe buze.

A avut nevoie de câteva clipe să se dezmeticească şi să-şi dea seama la ce se referea Matt, ca mai apoi să râdă încet.

- Nu aş vrea să mănânci mâncarea rece, i-a răspuns ea în glumă.

Mâinile lui coborau uşor de-a lungul braţelor ei până când şi-au încrucişat degetele. I-a ridicat mâinile până la nivelul buzelor lui şi i le-a sărutat pe rând.

- Matt, a suspinat ea, trebuie să vorbim.

El a clătinat din cap.

- Nu-mi pasă de nimic din ceea ce a fost. Tot ce vreau e să trăim momentul şi să mă laşi să te iubesc.

A început să-i sărute gâtul şi umerii.

- O să te duc sus şi o să fac dragoste în mod frenetic cu tine.

A coborât cu sărutările atât cât rochia ei i-a permis. I-a sărutat sânii şi abia aştepta să o dezbrace complet.

- Matt... şopti ea. Matt...

Şi şi-a trecut degetele prin părul lui, ca mai apoi să-i prindă câteva şuviţe în pumn şi să tragă uşor de ele.

- Sper că eşti pregătită iubito pentru că în noaptea asta nu dormi şi aşa o s-o ţinem toată săptămâna, i-a spus el

cu pauze cât să îi mai sărute pielea catifelată. Ian nu are decât să-mi țină locul până îmi reîncarc bateriile cu dragoste.

Vorbele lui au făcut-o să zâmbească.

- Ale tale poate sunt mai pline, însă bateriile mele sunt atât de descărcate încât s-ar putea să am nevoie de mai mult de o săptămână de dragoste, i-a spus ea în glumă.

El i-a întâlnit privirea în timp ce îi lipise pieptul de al său.

- Când vine vorba de făcut dragoste sunt supusul perfect.

Cecile a izbucnit în râs și și-a lăsat capul pe spate, Matt profitând de mișcarea ei și sărutându-i gâtul. Atunci ea l-a oprit prinzându-i fața între mâini și fără să lase să se scurgă o secundă, buzele lor s-au unit. Îl săruta cu posesivitate, arătându-i cât de flămândă era de dragostea lui și câtă nevoie avea să-l simtă lângă ea.

Matt nu s-a lăsat mai prejos și i-a răspuns cu aceeași pasiune.

Mâinile ei i-au înconjurat gâtul, iar el a prins-o de mijloc și a ridicat-o la pieptul lui. Rochia îi permitea să-i înconjoare șoldurile lui cu picioarele ei zvelte, și cum sarcina nu era atât de avansată încât să-i împiedice să execute acea poziție, cei doi nu au găsit nimic incomod la ea. Cu îndemânare, Matt executa mai multe „sarcini" în același timp – o săruta, îi deschidea fermoarul de la spatele rochiei și o purta la pieptul lui spre dormitorul pe care îl împărțiseră din noaptea nunții.

- Nu o să putem urca așa, i-a spus ea printre săruturi.

- Pune-mă la încercare şi o să vezi, i-a zâmbit el cu viclenie.

Înainte să iasă din cameră, Matt a lăsat-o jos din braţe chiar când ajunseseră la uşă, apoi s-a întors să stingă lumânările pe care ea le aprinsese înainte ca el să intre în casă. S-a întors la ea şi a ridicat-o din nou la pieptul lui, dar de această dată o purta pe braţe.

- Îmi place să te duc aşa în dormitor, i-a şoptit el la ureche.

Cecile a râs.

- Abia aştept să gust din desertul meu favorit, i-a mai spus el cu subînţeles.
- Matt, l-a admonestat ea, o să mă faci să mă colorez în obraji mai ceva ca rochia care încă mai stă pe mine.

El urca scările cu paşi mari, dar cu atenţie ca nu cumva să se întâmple vreun accident în starea în care se afla ea.

- În mai puţin de zece secunde, a spus el când a urcat şi ultima treaptă, rochia asta o să fie istorie, i-a mărturisit el mai în glumă, mai în serios.

Şi s-a ţinut de cuvânt pentru că rochia i-a căzut la picioare imediat după ce au trecut pragul dormitorului, Cecile rămânând doar cu lenjeria şi bijuteriile pe ea.

La vederea pântecului mărit, Matt a îngenunchiat, l-a atins, l-a sărutat şi i-a şoptit ceva copilului, însă ea nu a auzit clar ce spusese. Profitând de poziţia lui, i-a îndepărtat lenjeria, apoi el s-a ridicat în picioare şi i-a capturat buzele Ceciliei, în

timp ce făceau câte un pas către patul din cameră. Când a simţit că a ajuns la pat, Cecile s-a aşezat uşor şi apoi s-a lăsat pe spate. Matt a venit deasupra ei, i-a sărutat pântecul şi a urcat puţin câte puţin în acelaşi stil, până a ajuns să-i atingă sânii cu buzele.

Ea şi-a trecut din nou mâna prin părul lui şi din când în când i-l strângea în pumn, în acelaşi timp arcuindu-şi trupul şi expunându-şi sânii pentru Matt.

El nu pierdea semnele ei din vedere şi ştia că o înnebuneşte atunci când îi alintă sânii. Pe unul îl săruta, lingea şi sugea ca un copil flămând, iar pe celălalt îl fremăta cu degetele. Când mâinile ei s-au aşezat pe umerii lui şi l-au împins cu delicateţe, Matt a trecut la următorul nivel. Şi-a mutat gura pe celălalt sân, iar mâna pe care şi-a eliberat-o a dus-o către intimitatea ei.

Ea era umedă. El era dur ca piatra. Un singur detaliu amâna momentul – hainele lui.

- Matt, i-a şoptit ea numele din pricina a ceea ce el îi făcea. Matt... vreau mai mult, a adăugat ea pe acelaşi ton. Te vreau pe tine în întregime.
- La dracu, a spus el încet, însă Cecile nu l-a înţeles nici de această dată.

Înainte să coboare din pat, i-a mai depus un sărut pe abdomen, apoi s-a dezbrăcat în grabă. Niciodată nu se dezbrăcase mai repede decât acum. Cămaşă? Costum? Le-a aruncat de pe el cât ai spune „sex". Cecile nici nu apucase să-l

vadă în timp ce se dezbrăcase, iar când a deschis ochii, Matt era complet gol.

A venit din nou deasupra ei, dar de această dată s-a așezat între picioarele ei de zeiță.

Cecile îi mângâia brațele, pieptul, spatele și îi simțea fiecare mușchi.

- Cred, murmură ea întretăiat, că ești de acord cu mine că nu mai putem amâna momentul.

Matt a zâmbit când a auzit-o pronunțând cuvintele cu pauză între ele, și nu putea nega vorbele ei. Și dacă ar fi vrut nu ar fi putut amâna să o pătrundă, dar nu dorea să mai amâne momentul.

I-a capturat din nou un sfârc și în același timp își poziționa penisul pentru a o penetra. Când a pătruns-o puțin, a simțit cum Cecile îl împingea ușor cu călcâiele în fese.

- Mai adânc, i-a vorbit ea tot în șoaptă.

Și a ascultat-o. A penetrat-o puțin câte puțin ca să-i ofere timpul necesar să se obișnuiască cu dimensiunile lui.

- E al dracului de bine, i-a spus el cu satisfacție în glas când și-a apropiat chipul de al ei. Ești pur și simplu perfectă pentru mine.

Ea a râs gutural.

- Atunci nu te opri niciodată.

Şi i-a urmat dorinţa pe cât posibil. A penetrat-o iar şi iar până la epuizare, până când au ajuns pe culmile cele mai înalte ale plăcerii. Nici nu şi-au dat seama când orele nopţii s-au scurs, şi abia când soarele a răsărit, Matt şi Cecile au adormit goi, îmbrăţişaţi.

În faţă aveau fericirea şi lăsaseră trecutul în urmă la mulţi paşi distanţă. Nu mai erau demoni de înfruntat şi nici lacrimi de tristeţe de curs. Suferinţele, traumele, neînţelegerile făceau loc bucuriilor şi iubirii nemărginite.

Nu de puţine ori îşi spusese că trebuie să se împace cu trecutul sau să treacă peste el, dar Cecile nu înţelesese niciodată cum ar putea să facă asta. Întâmplarea nefericită o urmărea zi de zi şi într-un fel încetase să mai creadă că poate să treacă peste ea. Acum simţea cu adevărat linişte în interiorul ei şi ştia că atunci când o să se trezească, o să simtă aceeaşi stare de linişte, pace, armonie. Nu ştia cui trebuia să mulţumească, dar înainte să adoarmă spusese în gândul ei „*Mulţumesc!*" oricui se făcea responsabil de fericirea ei.

Acum putea să înţeleagă fericirea de care se bucurau Jessica şi Ian, şi putea să jure oricui că dragostea merită orice luptă pe care trebuie să o porţi, orice rău peste care trebuie să treci, lacrimile prin care trebuie să înoţi, gropile peste care trebuie să sari sau cărările neasfaltate pe care trebuie să mergi. Şi totul pentru ca la final să simţi fericirea într-o îmbrăţişare, pasiunea într-un sărut şi dragostea prin auzul bătăilor inimilor care bat la unison. Căci inimile sufletelor pereche bat în acelaşi timp, chiar şi dincolo de moarte.

Cecile Anderson era convinsă de un lucru, şi anume că sufletele pereche nu sunt o fantezie sau un vis avut în zori. Se considera dovada vie pentru că ea şi Matt erau suflete pereche şi simţea că erau sortiţi să fie împreună şi dacă s-ar fi născut la sute de ani distanţă. Unul ar fi reuşit să treacă graniţa timpului şi să facă dragostea lor posibilă.

„Imposibilul" nu este mereu imposibil.

EPILOG

Mult mai târziu...

În salonul casei familiei Peterson era agitaţie mare.

Jessica şi Ian nu rataseră ocazia să petreacă o zi de sfârşit de săptămână alături de prietenii lor – Christina, Cecile, Matt şi Edward. Nu aveau un motiv anume de sărbătorit, dar simţeau cu toţii nevoia să se reîntâlnească şi să petreacă o zi întreagă împreună.

Christina era mai retrasă ca niciodată. Cecile îi observase schimbarea cu câteva săptămâni în urmă, dar nu reuşise să afle de ce a devenit retrasă, rece şi tăcută. Nici faţă de Jessica nu era mai caldă şi se putea spune chiar că o evita mai mult. Totuşi, se bucura că acceptase invitaţia ei şi le ţinea companie în acea zi.

Edward era apropiat faţă de toţi ceilalţi, mai puţin faţă de Christina. Rămăsese la fel de distant ca după seara în care o condusese acasă. Cecile a bătut în retragere, dându-şi seama că între ei nu sunt sentimente şi că lor le este mai bine dacă se ignoră în continuare.

Jessica şi Ian păreau tot mai ocupaţi în ultima perioadă. Fiecare avea un loc de muncă pe care nu-l puteau neglija după bunul plac, iar când programul se termina, îşi petreceau timpul împreună cu gemenii lor, Alexander şi Adam. Ian ar fi vrut ca

soţia lui să rămână din nou însărcinată, însă Jessica îl convingea de fiecare dată să mai aştepte o vreme.

Cecile şi Matt erau aproape de nedespărţit, dar ca şi în cazul fratelui şi cumnatei ei, Matt trebuia să se ocupe de cazurile pe care le avea în grijă, iar ea mergea zilnic la clubul de pictură. Christian, copilul lor, o însoţea de fiecare dată şi era bucuroasă să constate că a moştenit talentul ei. O bucura gândul că într-o zi ar putea să ajungă un pictor renumit în întreaga lume.

După cină, cei trei s-au retras în biroul lui Ian ca să discute ca între bărbaţi în timp ce consumau alcool. Jessica s-a dus să vadă dacă s-au trezit copiii, iar Christina şi Cecile au rămas singure pe canapeaua din salon.

- Abia aştept să dorm, a spus Cecile. Mă simt atât de obosită...

Christina a adoptat o grimasă pe care Cecile nu ştia cum să o interpreteze.

- Eu o să ies să iau aer.

Cecile s-a încruntat pe moment.

- Te însoţesc, i-a spus ea din senin. Bineînţeles, dacă nu te deranjez.

Christina a clătinat din cap şi amândouă s-au ridicat de pe canapea.

Înainte să iasă din casă, Cecile şi-a aruncat privirea spre geanta ei care stătea pe o măsuţă. Era deschisă şi se putea observa cu lejeritate că era pus un plic în ea. Christina a ieşit din casă în timp ce Cecile s-a dus să scoată plicul de acolo. Nu era notat nimic pe el, dar era în geanta ei şi era curioasă să afle despre ce e vorba. L-a luat şi a urmat-o pe Christina.

Când a ajuns lângă ea, Christina stătea rezemată de unul dintre pereţii casei şi privea spre cerul înstelat.

- Ce se întâmplă cu tine, Chris? a întrebat-o ea cu blândeţe. Spune ceea ce te frământă şi nu-l lăsa asta să te macine.

Ea a ridicat din umeri.

- Poţi să-mi spui cu toată încrederea.

Cecile a ridicat o mână, cu palma îndreptată spre Christina.

- Promit să nu râd şi să nu comentez, a adăugat ea afişând un zâmbet mare.
- Nu cred că pot, i-a spus ea.

Cecile şi-a dat seama că trebuie să fie vorba de ceva serios, dat fiind că nu mai era mult până când Christina izbucnea în plâns. Zâmbetul Ceciliei s-a şters mai repede decât a apărut, iar mâna i-a căzut pe lângă corp.

- Acum înţeleg de ce ai vrut să ieşi la aer.

Tăcerea s-a aşternut între ele pentru câteva minute.

- Atât de rău este? a revenit Cecile cu o întrebare care spera să o mai liniştească şi să nu se gândească la ce era mai rău.

Christina a înălţat fugitiv din umeri şi câteva lacrimi şi-au făcut apariţia pe chipul ei.

- Cred că da, a răspuns sec.

Cecile şi-a muşcat buza inferioară şi a privit plicul din mâna ei. Neştiind ce să-i spună prietenei sale, a început să rupă plicul fără să facă zgomot prea tare. Nici nu îi mai păsa ce s-ar putea afla în interiorul acestuia, fiind mai îngrijorată de tăcerea Christinei.

Plicul conţinea o singură foaie. Putea să simtă asta la simpla palpare. Şi-a strecurat degetul mare şi cel arătător în interiorul plicul, a prins foaia între degete şi a scos-o încet de acolo.

- Sunt însărcinată cu fratele tău, a izbucnit Christina în plâns.

Cecile nu ştia de ce anume să fie mai şocată. De mărturisirea şocantă a Christinei sau de tânăra indiancă, aceeaşi care-i apăruse în vis, care îi zâmbea din poza pe care o ţinea în mână.

SFÂRŞIT

Nota autorului

Mă uit și nu pot să realizez că am pus ultimul punct din această carte. Mi-ați cerut povestea de dragoste dintre Cecile și Matt, iar la acel moment deja începusem să lucrez la ea. Nu știam ce o să se întâmple în cazul lor și am lăsat muzica să mă ghideze și mâinile să mi se plimbe pe tastatură.

Nu știu la ce vă așteptați și cum o să vi se pară sau vi s-a părut, dar în ciuda faptului că mi-am dorit să fie o poveste cu mult umor – așa cum ați cunoscut-o pe Cecile în „Demonii iubirii" – am ghidat povestea lor într-o altă direcție. Le-am scris o poveste dulce-amăruie, așa cum este viața. Neprevăzutul este la tot pasul și au mers pe muchie de cuțit, lăsând relația lor să atârne de un fir de ață și având de ales între a tăia firul sau a-l consolida și implicit să să devină o relație între doi oameni maturi.

Am petrecut momente frumoase alături de cei doi. Uneori am râs, alteori am fost serioasă sau m-am întristat. Și da, mi s-a întâmplat de câteva ori să mă uit în monitor, să văd foaia albă și să ne privim mult timp una pe cealaltă. Și atunci am întrebat-o „Ce ar face Cecile acum?". Mai greu, dar găseam răspunsul și puteam să reintru în scena ei, să-i văd mișcările, să-i aud vorbele, să-i ascult gândurile. Am speranța că Cecile și Matt au ajuns la inimile voastre, chiar dacă au avut de înfruntat o serie de evenimente care i-au urcat pe culmile durerii, frustrării sau disperării.

De câte ori nu întâmpinăm greutăți în realitate? De multe ori, și la fel ca și cei doi, trebuie să privim partea plină a paharului și să nu cedăm niciodată, să nu încetăm să luptăm până nu ieșim învingători.

De câte ori nu am constatat că aparențele sunt importante, dar nocive? De câte ori nu am fost trădați de persoane la care nu ne așteptam? Dar mereu trecem peste tot ce e rău, pentru că trebuie să o facem și pentru că suntem puternici.

Cartea „Demonul ucis" o să vă lase întrebări fără răspuns, dar am considerat că următorul personaj masculin trebuie să răspundă întrebărilor care o privesc pe Cecile, iar personajul feminin vine cu un trecut tumultos în spate. Despre ce este vorba? O să descoperiți în al treilea volum al seriei, pe care inteționez să vi-l arăt înainte de finalul anului. Dar până atunci nu o să stau degeaba, ci o să încerc să scriu o poveste de dragoste cu acțiunea pe meleagurile noastre – pentru că v-ați întrebat cum ar fi arătat povestea lui Ian și Jessica în România. Ei bine, o să descoperim asta prin trăirile altor personaje. Și dacă o să vă placă ceea ce aștern pe hârtie, o să scriu mai multe povești cu acțiunea aici.

Cu dragoste,

Anne K. Joy